

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN AGE GAP
MAFIA ROMANCE

FROZEN

PERFECTLY IMPERFECT SERIES

heart

NEVA ALTAJ

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

FROZEN

MÜKEMMEL Lİ İMPEFEKT SERİSİ

heart

NEVA ALTAI

Lisans Notları

Telif Hakkı © 2026 Neva Altaj

www.neva-altaj.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar hariç, yayıncının izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Beyond The Proof'tan Andie Edwards

www.beyondtheproof.ca

Düzeltilme: Lisa Staples (<https://wordstaples.com/>) Metin

değerlendirmesi: Anka Lesko (www.amlediting.com)

Stil düzenlemesi: Anna Corbeaux

www.corbeauxeditorialservices.com

Kapak tasarımı: Deranged Doctor (www.derangeddoctordesign.com)

İçindekiler

[Lisans Notları](#)

[İçindekiler](#)

[Mükemmel Bir Şekilde Kusurlu Okuma Sırası ve](#)

[Klişeler İthaf](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[9. Bölüm](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Epilog](#)

[Bonus Epilog](#)

[Bonus sahne – Baba Adriano](#)

[Sevgili okuyucu Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

Mükemmel Bir Şekilde Kusurlu Okuma Sırası ve Tropeler

([Amazon serisi bağlantısı – buraya tıklayın](#))

1. **Boyalı Yara İzleri** (Nina & Roman)

Klişeler: engelli kahraman, sahte evlilik, yaş farkı, zıt kutuplar birbirini çeker, sahiplenici/kıskanç kahraman

2. **Broken Whispers** (Bianca & Mikhail)

Klişeler: yaralı/engelli kahraman, dilsiz kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, Güzel ve Çirkin, aşırı sahiplenici/kıskanç kahraman

3. **Hidden Truths** (Angelina & Sergei)

Klişeler: yaş farkı, kırık kalpli kahraman, sadece o onu sakinleştirebilir, bunu sana kim yaptı

4. **Ruined Secrets** (Isabella & Luca)

Tropes: görücü usulü evlilik, yaş farkı, aşırı sahiplenici/kıskanç kahraman, hafıza kaybı

5. **Çalınan Dokunuşlar** (Milene & Salvatore)

Klişeler: görücü usulü evlilik, engelli kahraman, yaş farkı, duygusuz kahraman, aşırı sahiplenici/kıskanç kahraman

6. **Kırık Ruhlar** (Asya & Pavel)

Klişeler: onun iyileşmesine yardım eder, yaş farkı, bunu sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç kahraman, kendini ona layık görmüyor

7. **Burned Dreams** (Ravenna & Alessandro)

Klişeler: koruma, yasak aşk, intikam, düşmandan sevgiliye, yaş farkı, bunu sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç kahraman

8. **Sessiz Yalanlar** (Sienna & Drago)

Klişeler: sağır kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, huysuz-güneş ışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, aşırı sahiplenici/kıskanç kahraman

9. **Darkest Sins** (Nera & Kai)

Tropes: huysuz-güneş ışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, yaş farkı, takipçi kahraman, sadece o onu sakinleştirebilir, o, ondan başka herkesten nefret eder, ona dokunursan

ve öl

10. ***Tatlı Hapishane*** (Zahara & Massimo)

Klişeler: yaş farkı, yasak aşk, sadece o onu sakinleştirebilir, zıt kutuplar birbirini çeker, o, kızdan başka herkesten nefret eder, ona dokunursan ölür, aşırı sahiplenici/kıskanç kahraman

11. ***Precious Hazard*** (Tara & Arturo)

Klişeler: görücü usulü evlilik, yaş farkı, düşmandan sevgiliye, huysuz/güneş ışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, ona dokunursan ölürsün, aşırı sahiplenici/kıskanç kahraman

12. ***Frozen Heart*** (Iris & Adriano)

Klişeler: zıt kutuplar birbirini çeker, yaş farkı, takıntılı kahraman, zorla/ayarlanmış evlilik, sadece o onu sakinleştirebilir, zıt kutuplar birbirini çeker, ona dokunursan ölürsün, aşırı sahiplenici/kıskanç kahraman

Teşekkür

Caitlen, Shaima, Jennifer, Milica, Teodora ve Tina'ya — son dört yıl boyunca binlerce sayfayı okuyan ve aptalca kelimeler, tuhaf karşılaştırmalar ya da her kitabın sonunda ana karakterler arasında söylenen "seni seviyorum" cümlesini eklemeyi unutmamam için beni utandırmamak için çaba gösteren muhteşem beta okuyucu ekibine.

Keskin gözleriniz, dürüst geri bildirimleriniz ve sonsuz teşvikleriniz, bu hikayelerin şekillenmesine sayısız şekilde yardımcı oldu.

İçerik Uyarısı

Bu kitap, ölüm, kaçırılma gibi bazı okuyucuların rahatsız edici veya tedirgin edici bulabileceği içeriklerin yanı sıra şiddet ve kanlı sahnelerin ayrıntılı tasvirlerini de içermektedir.

Önsöz

Beyaz.

İffetin sembolü beni sarıyor, omuzlarımdan dökülüyor ve attığım her adımda cilalı gri mermerin üzerinde iz bırakıyor. O kadar saf ki. Hatta melek gibi. Masumiyetin rengi. Özgürlüğün rengi.

İkisini de kaybettim.

Beni önden ve arkadan saran dalgalar gibi, koridorun her iki yanından fısıltılar üzerime yağıyor, neredeyse tökezlememe neden olacak kadar yoğun bir fısıltı seli. Cosa Nostra'nın sadık üyeleri ve onların yandaşlarından gelen yüzlerce yargılayıcı bakış beni delip geçiyor. Mırıldandıkları sözler, benim anlayabileceğimden çok daha alçak sesli. Ama ses tonlarında hiçbir şüphe yok.

Şaşkınlık.

Şaşkınlık.

Aşağılama.

Ve kendilerinden bu kadar aşağıda olan birinin artık topluluklarına kabul edilmesi, kendileriyle eşit görülmesi karşısında duydukları büyük bir inanamama hissi.

Saçma, değil mi?

Hepsini görmezden gelerek, katedralin ön tarafına doğru yavaşça yürümeye devam ediyorum, eteği ayaklarıma dolanıp duran gelinliğimin sürtünmesini hissediyorum. En kaliteli İtalyan ipeği, narin altın ipliklerle işlenmiş, beni tökezletmeye niyetli, etrafımdaki insanların düşündüklerini ama asla dile getirmeye cesaret edemeyecekleri şeyleri küçümseyerek fısıldıyor.

Sen buraya ait değilsin.

Yürümeyi öğrendiğimden beri, Cosa Nostra toplumunun kenarında var oldum. Hatta bazılarını arkadaşım olarak görüyorum. Ama hiçbir zaman onlardan biri olmadım. Olmak da istemedim. Ve hiçbir zaman onlardan biri olmayacağıma emindim.

O gelene kadar.

Cosa Nostra'nın karanlık, vicdansız dünyasında bile, herkesin içinde bir parça iyilik olduğuna hep inanmıştım. Bu parça ne kadar küçük olursa olsun. Hayatlarını domine eden ahlaksız kararlar ya da eylemler ne olursa olsun.

O gelene kadar.

Şu anda mihrapta beni bekleyen, acımasız, buz mavisi gözlerinde acımasız bir bakış olan adam. Yoluna çıkan herkesi tereddüt etmeden biçip, istediğini elde etmek için cesetlerinin üzerinden geçmekten çekinmeyecek olan adam.

Bir zamanlar, o gözler beni büyülerdi. Diğerlerinden üstün görünen bu adama tamamen hayran kalmıştım. Zenginliği ya da statüsü yüzünden değil, diğerleri gibi olmadığı için. O iyi bir insandı, bir şekilde kurtların inine hapsolmuştu. Hayatta kalmaya çalışıyordu. Tıpkı benim gibi.

Ben öyle düşünüyordum.

Yaşadığı dünyada zulümlerin sıradan bir uygulama olmasına rağmen, kalbinin saf kaldığına, ellerinin temiz kaldığına inanıyordum. Bu beni etkiliyordu. Ve bu yüzden ona hayranlık duyuyordum. Hatta ona biraz aşık olmuştum. Belki de çok aşık olmuştum, ama hiçbir zaman niyetim yoktu. Gözlerim ona takıldığında karnımdaki kelebekleri ya da nefesimin kesilmesini görmezden gelemiyordum.

O farklıydı.

Ve bu farklılık beni cezbetti. Kalbimde yankılandı. Tanrım, ne kadar da aptaldım.

Bu adam empati kurmaktan ya da önemsemekten aciz. Sanki ne isterse elde edebilecekmiş gibi yaşıyor, bedeli ne olursa olsun. Sonuçları ne olursa olsun. Bunlar önemsiz. Elleri, bu kilisedeki

. Ama o bunu gizlemeyi başarmış. Yıllardır. Kimsenin kılık değiştirmesinin altını görmesine izin vermemiş. Yaptıklarından utandığı için değil. Ya da korktuğu için. Daha iyiymiş gibi davranmak istediği için de değil. Daha ahlaklı. Aslında tam tersi. Cosa Nostra'nın tamamının onun zararsız olduğuna inanmasına izin verdi. Kimseye bir tehdit oluşturmadığına. Uysal, iyi yetiştirilmiş bir koyun olduğuna.

Ah, ne kadar da yanılıyorlar.

O, muhtemelen hepsinin en tehlikeli avcısı. Bir başka kurt,
ama kuzu kılığına girmiş.

Ve kimsenin haberi yok.

Ta ki *ben* yanlışlıkla perdenin arkasındaki adamı
görene kadar. *Onun* tuzağına düşene kadar.

Belki de onunla olan bu evlilik benim kefaretimdir? Sırlarını,
yalanlarını ortaya çıkardığım için bana ödetme yöntemi.

Ya da belki de sadece başkalarının hayatlarıyla oynamaktan
zevk alıyor. Sırf yapabileceği için.

Düğün marşının son notaları sönüp giderken, kürsüye doğru son
adımlarımı atıp damadımın yanına geliyorum. Buz mavisi bakışları, ilk
kez yüz yüze geldiğimiz zamanki aynı yoğunlukla gözlerime
saplanıyor. Ve benim vefasız kalbim, o zaman olduğu gibi şimdi de
aynı çılgınlıkla çarpıyor.

İlk karısını öldürdüğü gecenin hemen ardından içeri girdiğim gece.

Bölüm 1

Birkaç ay önce (Iris, 24 yaşında; Adriano, 43 yaşında) Capo Brio Saccone'nin partisi

"Tanrım, onların yerinde olmak için her şeyi verirdim. Sen vermez miydin?"

Elimdeki tepsideki kadehleri, sapları birbirine eşit mesafede olacak şekilde düzenledikten sonra, Rina'nın bakışlarının sabitlendiği ziyafet salonunun uzak köşesine doğru göz attım.

Muhteşem, yere kadar uzanan ipek elbiseleriyle kusursuz bir şekilde giyinmiş bir grup kadın, dikilmiş bir atın mermer heykelinin yanında toplanmış. Dördü de gülümsüyor ve sohbet ederken, kristal kadehlerden aşırı pahalı şampanyanın tadını çıkarıyorlar. Şu anda düşürmemeye çabaladığım türden şampanya. Mükemmel bir şekilde taranmış, özenle toplanmış ve ışıltılı aksesuarlarla süslenmiş saçlarından, zarif, parlak topuklu ayakkabılarından görünen manikürlü ayak tırnaklarına kadar, onlarla ilgili her ayrıntı aşırı zenginliği haykırıyor.

"Ne dersin... Bayan Cruvello'nun kolyesinin değeri ne kadar sence?" Rina, önceki soruma cevap vermemi beklemeden devam ediyor. Bunu sık sık yapar ama ben aldırımıyorum. "En az iki yüz bin dolar derim."

"Hiç şüphe yok." Omuz silkiyorum. "Çok güzel bir kolye."

"Ah, hayatın piyangosunu kazanmak ve o ailelere doğmak ne güzel olmalı." Rina, Bayan Cruvello'nun boynundaki vintage altın kolyeye hayran hayran bakarken gözleri adeta parlıyor. "Böyle bir şeye sahip olmak için cinayet bile işlerdim. Yani... Muhtemelen birinin ölmesi sayesinde

." Elini dudaklarına götürerek fısıldıyor, "Ve doğal nedenlerden dolayı demiyorum. Değil mi?"

"Belki." Boş bardaklarla dolu tepsisini işaret ettim. "Capo Brio fark etmeden önce bunları mutfağa götürsen iyi olur. Bütün gece etrafta dolanıp, her şeyi bir şahin gibi gözetleyerek *her şeyin mükemmel olduğundan* emin olmaya çalışıyor." Sesimi bu geceki etkinliğin sunucusu gibi çıkarmaya çalıştım, ama onun burunlu, ağır aksanlı konuşmasını taklit etmekte feci şekilde başarısız oldum.

"Sen gerçekten başka bir şeysin, Iris. Kızım, tüm bunlara nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyorsun? Üç farklı donun evinde çalıştın... ne kadar? Neredeyse on yıl mı? Nasıl yaşadıklarını gördükten sonra, en azından biraz kıskanmıyor musun?"

Başımı kaldırıp gözlerimi kalabalığın üzerinde gezdiriyorum. "Kıskanmak, onlardan biriyle seve seve yer değiştireceğimi ima eder. Ben değiştirmezdim. Dediğin gibi, uzun zamandır onların etrafındayım. Paranın sadece *eşyaları* satın alabileceğini, mutluluğu asla satın alamayacağını anlayacak kadar uzun süredir."

"Hmm. Belki sen hayatının geri kalanını bu insanlara hizmet ederek geçirmekten memnunsun, ama ben değilim." Sanki bir sır paylaşacakmış gibi bana doğru eğildi. "Maggie sonunda beni işine dahil etmeyi başardı. Önümüzdeki Cumartesi başlıyorum."

"Ne?" diye fısıldayarak bağırdım, ama Rina çoktan uzaklaşıp mutfağa doğru gidiyordu.

Tanrım. Rina her zaman biraz pervasız olmuştur. Cosa Nostra için çalışırken, her gün gördüğü zenginlikten ve bunun sağladığı göz alıcı yaşamdan etkilenmişti. Yine de, kendisinin de bu hayattan bir pay kapmak için bu kadar ileri gideceğini hiç beklemiyordum. Aylardır kuzeni Maggie'den bahsediyordu; görünüşe göre Maggie, lüks bir erkekler kulübünde çalışıyor ve her vardiyada bir sürü para kazanıyor. Oradaki kadınların ne tür hizmetler sunduğunu ancak tahmin edebilirim.

Rina'nın fikrini yeniden gözden geçirmesini gerçekten umuyorum, ama içimden bir ses bana bunu yapmayacağını söylüyor. Hırsları konusunda oldukça net. Onu tanıdığım yıllar boyunca, hizmetçi olarak çalıştığını insanlara söylemekten de kaçındı. Sanki başkalarına bakarak para kazanmak

utanç verici bir Şeymiş gibi. Bunun yerine Rina yalan söyledi, her zaman kendisini... daha iyi gösterecek bir Şeyler uydurdu sanırım.

Rina'nın aksine, benim iŐimle bir sorunum yok. Don Spada'nın ev personelinin değerli bir üyesi olmak ve masaya yemek koyup annemle benim baŐımızı sokacak bir evi ayakta tutmaya yetecek kadar makul bir gelir elde etmek, utanılacak bir Şey değil.

İnanamıyormuŐ gibi başımı sallayarak, kalabalık ziyafet salonuna giriyorum.

Cosa Nostra elitlerinin düzenlediği partiler her zaman görkemli olmuştur. Her biri birbirini geçmeye çalışır. Ama bu gece, daha önce gördüklerimin hepsini geride bırakabilir. Masaların etrafına, barda bulunan en kaliteli içkileri ve adını bile telaffuz edemediğim yemeklerden oluşan akşam yemeği menüsünü öven küçük kartlar bile daęıtılmıŐ.

Capo Brio Saccone kesinlikle bir izlenim bırakmak istiyor. Hatta personelin üniormalarının gecenin dekoruna uymasını bile saęlamıŐ. Hepimize, belden geniş, açık mavi kemerlerle sıkılaŐtırılmıŐ lacivert saten elbiseler verilmiş. Kıyafetlerimiz, yemek masalarını süsleyen örtülerle aynı. Bir bakıma Capo Brio, bizi yürüyen, konuŐan, servis yapan yüksek topuklu ayakkabılara dönüŐtürmüŐ. Ve her birimize, üniormamızı tek bir leke bile olmadan, tertemiz bir Şekilde iade etmemiz gerektiği konusunda uyarıldık.

Şık giyimli erkek ve kadınların arasında dolaşmaya devam ederken kimse bana aldırış etmiyor. Ara sıra biri uzanıp tepsimden bir kadeh Şampanya alıyor ve karşılığında boş bir kadeh bırakıyor. Bunu yaparken bana bakmıyorlar bile. *La Famiglia'nın* oğu üyesi için, işe alınan personele ilgi göstermek ciddi bir gaf olarak görülür.

"Dikkat et!" diye öfkeli bir erkek sesi homurdanıyor.

"zr dilerim," diye mırıldanıyorum ve sinirli adamdan hızla uzaklaşıyorum, oysa bana bakmadan arkadan çarpan oydu.

Böyle zamanlarda, mafya babalarından birinin düzenlediği bir etkinlikte servis yapmam istendiğinde,

Bayan Zara için çalıştığım için gerçekten minnettarım. Aslında Don Spada için çalışıyorum, ama evi fiilen yöneten kişi Bayan Zara. Tüm ev personelinin o işe aldı ve malikanedeki devam eden tadilatları o denetliyor. Don Spada, Bayan Zara'nın güvenliğini sağlamanın yanı sıra, eviyle ilgili tüm kararları ona bırakıyor. Ve her ne kadar hâlâ homurdanıp çabuk sinirlense de, tüm işçilere iyi davranıyor. Onun sayesinde.

Koca, kötü Massimo Spada'nın sevdiği kadın için nasıl tatlı, eriyen bir pudinge dönüştüğünü hayal ederken gülümsüyorum. Duygularını sakladığını sanıyor, ama gözü olan herkesin görebileceği kadar açık. O adam, Bayan Zara'nın ona olduğu kadar, ona da mahkum.

Don Spada hâlâ hapisteyken mektuplaşmalarına yardım ederek onları bir araya getirmede küçük de olsa bir rolüm olması kalbimi ısıtıyor. Bayan Zara'yı ve sırrını korumak, onu kendi kız kardeşimmiş gibi kötülüklerden korumak istedim. Tıpkı benimkilerin benim için yapmasını dilediğim gibi. Belki de bu yüzden yaptım. O zamanlar Bayan Zara'nın planlarına dahil olmak bir riskti. Ama şimdi onu ve Don Spada'yı görünce, her şeye değdiğini söyleyebilirim. Hikayelerinin mutlu sona ulaşmasına daha var, ama umutluyum. Ve beklerken yerlerden kan lekelerini silmek zorunda kalsam bile, bunu görmek için orada olmak istiyorum. Cosa Nostra ile işin içindeyken hayat böyledir. Üstelik, bu sayede Bayan Zara gibi harika bir arkadaş edindim.

Şimdiki zamana odaklanarak, konukların arasında yoluma devam ediyor, onları gizlice gözlemliyorum. İnsanları izlemek her zaman en sevdiğim eğlencelerden biri olmuştur. Onları neyin harekete geçirdiğini anlamaya çalışmayı seviyorum. Hangi sırları saklıyor olabileceklerini. Küçük bir kızken, annem ve ben onun işten izinli olduğu günü yakındaki parkta geçirirdik. Saatlerimizi, geçen insanları izleyerek geçirirdik, kim oldukları, nereye gittikleri ve ne yaptıkları hakkında hikayeler uydururduk. Çok eğlenceliydi ve o günleri gerçekten özleyorum. Ama şimdi, insanları tam olarak kim olduklarını bilerek izliyorum.

Örneğin Capo Primo. Söylenene göre, para işlerinde çok başarılıymış. Bu durumun onu... düzenli biri yapacağını düşünürsünüz. Hayır. Hors d'oeuvres ile dolu bir masanın üzerine eğilmiş, tabağını şık

yiyeceklerle dolduruyor. Yığın o kadar yüksek ki, yere dökülmek üzere, ama o üstüne daha fazla kanepa eklemeye devam ediyor. Karısı da yanında, benzer şekilde dolu bir tabak tutuyor. Ancak, dikkatini yemeğe değil, oğullarına vermiş. Daha spesifik olarak, oğlunun yanağına yapışmış yapışkan lekeye. Bir şeyler mırıldanarak, katlanmış bir mendilin köşesini ağzına götürüyor ve dilini ıslatıyor. Sonra, o iğrenç lekeyi ovmaya başlıyor. İğrenerek irkiliyorum. Tanrı aşkına, Ruggero neredeyse benim yaşımda.

Odanın kenarından geçerken birkaç misafir bana çarpıyor, ama tepsimi sabit tutmayı başarıyorum ve kalan şampanyadan bir damla bile dökmüyorum. Bu benim ilk deneyimim değil.

"Ne muhteşem bir başarı, Urzo!" diye haykırır yaşlı bir kadın, tepsimdeki bir kadehi alırken. "Teknoloji dünyasına açılmakla ilgilendiğini hiç bilmiyordum."

Yanındaki adam kendi şampanya kadehini alırken gülümsüyor. "İlgi duymuyordum. En azından yakın zamana kadar. Bu şirket, dünyaca ünlü köpekbalıkları arasında bir minik balıktan ibaret, ama rota optimizasyonunda devrim yaratacak bir nakliye yönetim modülü geliştirdi. Sahiplerinin satmak istediğini duyduğumda, bu fırsatı kaçıramazdım. Gerçi bana bir servete mal oldu. Başka bir alıcı da ilgileniyordu ve fahiş bir teklifle fiyatı yükseltti."

"Oh! Şimdi ne kadar ödediğini bilmeliyim. Bir milyon mu? Daha mı fazla?"

Adamın gözlerinde bir tür rahatsızlık belirdi. "Aslında beşe yakın." Elini sallayarak beni başından savdı.

Kaşlarım saç çizgime kadar yükselir. O kadar parayı kafam almıyor, sanki bozuk para gibi konuşmasını ise hiç anlamıyorum. Nedense bu adam hiç de multimilyoner gibi görünmüyor. Bordo takım elbisesi kesinlikle terziden dikilmiş ve bileğindeki saat bir Rolex gibi görünüyor, ama tavırlarında bir şey var ki, göstermeye çalıştığı kadar şık kıyafetleri içinde rahat olmadığını düşündürüyor. Onu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum, o yüzden birinin eşlikçisi olmalı.

Kahkahalar ve sık sık duyulan kadehlerin tınlaması, gizli hoparlörlerden yayılan eski bir İtalyan şarkısının notalarıyla karışıyor. Melodi yavaş ama dans eden çift yok. Herkes etrafında dönen tartışmalara çok dalmış görünüyor.

La Famiglia'nın üst düzey üyelerinin çoğu, eşleri ve yetişkin çocuklarıyla birlikte bu gece burada. Ancak, birkaç orta düzey üye de var. Bu önemli bir etkinlik. Capo Brio kesinlikle elinden gelenin en iyisini yapmış. Birbirlerinin yüzüklerini hayranlıkla inceleyen gibi görünen, ama gerçekte muhtemelen kimin elması daha büyük diye karşılaştırma yapan başka bir grup kadına bakıyorum, sonra odanın ortasındaki masalara yöneliyorum.

Hedefime ulaştığımda, tepsimdeki tüm şampanya kadehleri çoktan alınmış. *La Famiglia* köpüklü içkileri gerçekten çok seviyor. Mutfığa dönmeye karar veriyorum, yol boyunca atılmış bardakları topluyorum; bazıları hala yarısı dolu. Birçoğunda çeşitli tonlarda kırmızı ruj lekesi var. Sanırım daha çekici bir zevkin peşinde bırakılmışlar.

Ziyafet salonunu büyük fuayeden ayıran kemerli eşiğe ulaşır ulaşmaz, yakındaki köşedeki bir çift dikkatimi çeker. Ruffolar. Adriano ve karısı. İkisi de, her biri farklı bir şekilde, o kadar çarpıcı ki, göz alıcı bir şey söylememelerine veya yapmamalarına rağmen onları gözden kaçırmam imkansız. Ve bu manyetik çekimi hissedenden tek kişi ben değilim gibi görünüyor, çünkü bu gizemli ikiliye bakan birkaç kişi daha görüyorum. Gerçi, onların nedenlerinin benimkilerle aynı olduğunu sanmıyorum.

Alt dudağımı ısırarak etrafa hızlıca bir göz attım, sonra pencerelerden biriyle kapı arasındaki devasa monstera bitkisinin arkasına sızdım. Yeşil dev neredeyse iki metre boyundaydı ve kocaman yaprakları, görünmeden gözlem yapmam için mükemmel bir siper sağlıyordu.

Eğer suçlu olduğum bir şey varsa, o da Adriano Ruffo'ya hayran olmamdır. Yıllar boyunca, don ile konuşmak için uğradığı her seferinde ona gizlice bakışlar atmamdır. Adam muhteşem! Ama o

evli olmasaydı bile. Onun sosyal statüsündeki bir beyefendi, benim gibi birine asla ilgi duymaz.

Bu yüzden onu hafifçe takip etmeye başvuruyorum. İnternette. Ama iyi anlamda! Sanki psikopat falanmışım gibi değil. Sadece... ona... aşık bir kız. Belki... biraz takıntılı? Ama kimsenin beni suçlayabileceğini sanmıyorum. O çok gizemli. Ve tabii ki, çok çekici.

Aslında, beni bu kadar meşgul eden sadece görünüşü değil. Bay Ruffo, Cosa Nostra'da gördüğüm diğer hiç kimseye benzemiyor. Hiç yüz yüze gelmedik. Onunla hiç doğrudan konuşmadım. Ama onda bir şey var. Kendini taşıma şekli. Etrafındaki aura. O kadar... iyi görünüyor ki. Asla sesini yükseltmez. Asla parasını ya da gücünü göstermez. Ve ikisine de sahip olduğunu biliyorum.

Onunla ilgili bulabildiğim her makaleyi okudum (ki çok fazla değildi). İşle ilgili derinlemesine ele alınan, benim tam olarak anlayamadığım makaleler bile. Ama bu makaleler, bu adam hakkında biraz ışık tuttu. Asla kişisel sorulara cevap vermez, asla ön plana çıkmaz. Ancak hedefler, stratejiler ve sonuçlar hakkında samimi bir şekilde konuşuyor. Şöyle dediği aktarılmış: "İstediğiniz geleceği siz şekillendirmezseniz, o sizi hoşunuza gitmeyecek şekillerde şekillendirebilir." Bu söz aklıma takıldı. Kütüphanedeyken o makaleyi yazdırdım, sonra evde en sevdiğim kitabın sayfaları arasına sakladım. Ayrıca birkaç fotoğrafının ekran görüntüsünü alıp telefonumdaki özel bir klasöre sakladım.

Birkaç ay önce, bir çevrimiçi dergide yayınlanan dört sayfalık bir makalede, Ruffo Enterprises hakkında bir haber yer aldı. Bu şirket, babası bir uçak kazasında hayatını kaybettikten sonra, henüz yirmi yaşındayken Bay Ruffo'nun miras aldığı bir şirketti. O zamanlar küçük bir firmaydı, ancak Bay Ruffo'nun yönetiminde hızla devasa bir uluslararası holding haline geldi. Milyoner olması onu başkalarına karşı düşüncesiz yapmamış olmalıydı, çünkü makalede şirketin düzenli olarak Yetim Çocuklar için Yaz Kamplarına bağış yaptığı belirtiliyordu. Bu da beni bu davayı desteklemeye teşvik etti. Kendime çok ihtiyacım olan bir kışlık palto almak yerine, biriktirebildiğim yetmiş dört doları kendi bağışım olarak verdim. Çocuklar bunu hak ediyor.

Keşfedebildiğim tek ilginç kişisel bilgi, Adriano Ruffo'nun büyük büyükbabasının İtalya'da bir dük olduğu. Yani, o sadece Boston Cosa Nostra'nın en zengin adamı değil, ya da en azından duyduğum kadarıyla öyle, aynı zamanda görünüşe göre bir tür gerçek kraliyet ailesiyle de akraba. Eğer buralarda gösteriş yapması gereken biri varsa, o da o olmalı. Ama o bunu yapmıyor.

Kendimi tutamıyorum, bu anı kaçırmayıp onu yakından izliyorum. Daha önce hiç böyle bir fırsatım olmamıştı, onu hep uzaktan görmüştüm — ayrılırken pencereden bir anlık bakış, içeri girerken kapı aralığından bir göz atma. Bana göre, İtalyan mafya dünyasına hiç uymuyordu. O, bir yerlerde yönetim kurullarını yönetiyor olmalıydı, mafya liderleri ve donlarla el sıkışmamalıydı.

Bu gece, eminim ki özel dikim, üç parçalı, metalik gri bir takım elbise giymiş. Sadece görünüşe bakılırsa, kesinlikle bu kalabalığa ait. Ona bu kadar yakın olunca, düşündüğümde çok daha uzun olduğunu da fark ediyorum. Ve çok daha yakışıklı. Çok, çok daha.

Bir keresinde Rina'ya onun hakkında yorum yaptığımda, birkaç kilo verse çok daha seksi olacağını söyledi, ama ben aynı fikirde değilim. Güçlü görünümlü erkeklerle her zaman zaafım olmuştur. Zayıf erkekleri çekici bulmadığımdan değil, sadece... Yolu üzerine çıkan her şeyi sadece nefesiyle bile yerle bir edebilecek gibi görünen erkekleri seviyorum. Ancak heybetli yapısına rağmen, Bay Ruffo yine de bir mafya üyesi gibi görünmüyor. Organize suç dünyasındaki erkeklerin alnında "mafya üyesi" damgası taşıdığı söylenemez, ama onlarda belli bir hava vardır. Mafya ailesi için bu kadar uzun süre çalıştıktan sonra, genellikle uzaktan bile bir mafya üyesini tanıyabiliyorum.

Öncelikle, Bay Ruffo'nun üzerinde görebildiğim kadarıyla herhangi bir takı yok, ki bu çoğu Cosa Nostra üyesinde standart bir durumdur. Boynunda altın haç yok, mühür yüzüğü yok, bilezik yok. Üzerinde parlayan tek şey ince bir altın alyans. Ve anladığım kadarıyla, mafya adamlarının bir başka favori takıntısından farklı olarak, görünür bir dövmesi de yok. Ayrıca gözlük takıyor ki bu da başlı başına biraz tuhaf. Bu dünyadaki erkekler, potansiyel bir zayıflıklarını ortaya koymaktansa, gözlerini kısarak dolaşmayı ya da kontakt lens takmayı tercih ederler. Adriano

Ruffo için durum böyle değil. Gözlük camları çekiciliğini artırıyor ve zeki bir CEO imajını pekiştiriyor. Ancak onu tanıdığım diğer tüm mafya üyelerinden ayıran en dikkat çekici özelliği, "*Defol yoksa seni öldürürüm*" diyen o havanın tamamen yokluğu.

İtalyanlar çok ifade doludur ve genellikle yüz ifadelerini okuyarak ruh hallerini anlayabilirsiniz. Ama Bay Ruffo'nun yüzünde hiçbir ifade yok. Şu anda bile, hareketli bir partide eşiyle birlikte dururken, hareketsiz ve sessiz, yakışıklı yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan toplananları izliyor. İyi vakit geçiriyor mu? Sıkılıyor mu? Hiçbir fikrim yok! Sadece... *hoş biri gibi* görünüyor. Çok sıradan. Tam olarak "sıradan" bir şekilde değil, ama... "ayakları yere basan ama zengin" bir şekilde. Ve bu kibirli kalabalığın arasında kesinlikle yersiz. Kesinlikle insanları dövüp kafalarına kurşun sıkacak birine benzemiyor.

Yani, adam her zaman kibar. Her zaman düzgün konuşuyor. Kimse onu küfür ederken duymamış bile. Spada çalışanları arasında bir bahis var, Bay Ruffo'nun ne zaman küfür edeceği üzerine. Şu ana kadar kazanan yok. Olacağından da emin değilim.

"Ne çift ama, değil mi?"

"Tanrım, Rina!" İrkilip, içilmiş içeceklerin ve boş bardakların bulunduğu tepsiyi neredeyse düşürüyordum. "Az kalsın kalp krizi geçirecektim!"

Kıkırdayarak monstera yapraklarının altından gizlice geçip yanıma geliyor. "Bu akşam boyunca karısına bir kez bile bakmadığını fark ettin mi?"

"Şey... pek fark etmedim." Gözlerimi, kocasından bir kol mesafesi uzakta duran Bayan Ruffo'ya çeviriyorum, ama o kocasıyla ya da başka biriyle konuşmak yerine telefonuyla uğraşıyor.

Şimdiye kadar ona pek dikkat etmemiştim, giydiği vücudu saran mini elbisenin oldukça fazla ten gösterdiği düşünülürse bu bir başarı sayılır. Sarı saçları düz bir bob kesiminde, her bir tel düz bir çizgiye düzeltilmiş, uçları kalın altın gerdanlığının kenarını sıyrıyor. Ve o gerdanlık... Vay canına! Büyük bir

kırmızı bir taşın etrafında birkaç sıra ışıltılı elmas. Muhtemelen bir yakut. Boynunun bu ağırlığı taşıyabilmesi şaşırtıcı.

Vücutuna yapışık gibi duran elbisesi, mükemmel tonlanmış vücutunu kesinlikle vurguluyor ve gök yüksekliğindeki topuklu ayakkabıları, zaten uzun olan bacaklarını kilometrelerce uzanıyormuş gibi gösteriyor. Kocasının yanında bile uzun görünüyor. Sofistike. Muhteşem. Ruffo'lar gerçekten birbirlerine çok yakışan bir çift gibi görünüyorlar. Bu da, evliliklerini sürekli rahatsız eden söylentiler hakkında meraklanmama neden oluyor.

“Görüyorum ki bu sefer kışını örtmeyi tercih etmiş. Bu bir ilk,” diye devam ediyor Rina alçak sesle. “Bu ikisinin nasıl bir araya geldiğini hep merak etmişimdir. Yıllardır evliler ama birbirlerine en ufak bir sevgi gösterisinde bulunduklarını hiç görmedim. Düşündüm de, birbirlerine dokunduklarını gördüğümü sanmıyorum.”

“Belki de Bay Ruffo halka açık yerlerde sevgisini göstermeyi sevmiyordur? Hâlâ birlikte olduklarına göre, ona aşık olduğundan eminim.”

“Olabilir. Yine de kadın her fırsatta onu aldatıyor ve zavallı adamın bundan haberi bile yok.”

Gözlerimi kısarak Filippa Ruffo'yu bir kez daha inceledim. O olağanüstü güzel bir kadın; bu yüzden diğer erkeklerin ilgisini çekmesi hiç de şaşırtıcı değil. Cosa Nostra'daki evliliklerin çoğunun görücü usulü olduğunu düşünürsek, sadakatsizliğin yaygın olması da şaşırtıcı değil. Ancak, bu tür şeyler ne kadar yaygın olursa olsun, bildiğim kadarıyla, bu işin içindekiler ilişkilerini gizlemek için her zaman büyük çaba sarf ederler. Özellikle de aldatmayı yapan kadınsa. Bay Ruffo, karısının aldatmasını fark etmediyse, karısına olan aşkından tamamen kör olmuş olmalı.

Bakışlarım, şu anda Don Spada ile sohbet eden Adriano Ruffo'ya geri dönüyor. İki adam arasındaki farkları fark etmemek elde değil. Her ikisi de olağanüstü uzun boylu ve neredeyse aynı boyda görünüyorlar, ancak Bay Ruffo'nun don'dan bir iki santim daha uzun olabileceğini düşünüyorum. Aynı şekilde, her iki adam da güzel dikilmiş takım elbise giyiyor, ancak bu şık kıyafetler omuzlarının genişliğini veya fıçı göğüslü vücutlarını gizleyemiyor. Ancak benzerlikler burada bitiyor.

Donun koyu renkli saçları çok kısa, tamamen kazıtıldıktan sonra yavaş yavaş uzuyor; Bay Ruffo ise yer yer biraz gri karışmış, mürekkep siyahı kalın saçlara sahip. Kesimi klasik ama modern bir havası var; katmanlar geriye doğru taranmış ve uçları ensesindeki gömlek yakasına değiyor.

İki adam tamamen farklı dünyalardan gelmiş gibi görünüyor ve donun, Bay Ruffo'nun temiz cilde kıyasla bol miktarda görünen dövmesi bu etkiyi daha da artırıyor. Sanırım gerçekten de öyle: biri yakın zamanda serbest bırakılmış bir katil, diğeri ise yalnızca dünyaca ünlü nakliye işine odaklanmış bir milyarder. Anladığım kadarıyla, *la Famiglia* uyuşturucu taşımak için Bay Ruffo'nun kamyonlarını kullanıyor ve onu organize suçla bağlayan tek şey de bu. Onu bu anlaşılmaya zorlamak için tehdit etmiş ya da şantaj yapmış olmalılar. Eminim ki bunu hiç istememiştir ve bu hayata zorlandığı için mutlu olamaz.

"Bay Ruffo gibi biri nasıl Cosa Nostra ile bulaştı?" diye mırıldanıyorum. "O kadar... *normal* görünüyor ki." Peki karısı onu nasıl aldatmış olabilir? Muhtemelen odadaki tek düzgün adam o. Ve en seksi olanı. *Tanrı aşkına, Iris, kendine gel! Salya akıtmaya başladın.*

Rina daha da yaklaşıp. "Şey, duyduğum kadarıyla..."

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Capo Brio'nun tıslaması ikimizi de irkiltiyor.

Rina'ya ve bana sert bir bakış atarken, yüzlerimize devasa gölgesi düşüyor.

"Ah... Şey..." diye kekeliyorum.

"Iris'in sütyen askısı açıldı," diye bağırır Rina. "Ben sadece ona yardım ediyordum..."

"Hemen mutfığa gidin! Hemen!" Bizi kovduktan sonra misafirlerinin yanına doğru fırladı.

Hemen hemen koşar adımlarla ziyafet salonundan çıkıp, mutfığa giden koridora ulaşmak için fuayeyi geçiyoruz. Tam

personelin kullandığı gizli geçitlere sızmak üzereyken, uzun kraliyet mavisini bir elbise giymiş bir kadın köşeyi dönüp bize doğru geliyor.

Kahretsin! Beni fark etmemesi umuduyla başımı eğip hızımı artırıyorum.

"Lanet olsun, sen burada ne arıyorsun?" Lucrezia'nın alaycı bakışları, sanki bir kova soğuk çamur gibi yüzüme çarptı.

Yutkunup başımı kaldırdım ve benimkilerle aynı tonlarda olan açık kahverengi bir çift gözle karşılaştım. Babamızın gözleri.

"Bayan Zara, Capo Brio'nun partide ek garsonlara ihtiyacı olduğunu söyledi," diyorum. "Ben de müsaittim."

"Tabii ki boşun," diye tükürdü üvey kız kardeşim. "Benim burada olacağımı bildiğin için gelmeme dayanamadın herhalde."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, Lucrezia."

"Senin için Bayan Saccone! Bunu iyi hatırlasan iyi olur, seni değersiz hurda." Aşağıdan hızlı bir hamle ile elimdeki tepsiyi ters çeviriyor ve içindeki her şeyi göğsüme fırlatıyor. "Gecenin geri kalanında seni ziyafet salonunun yakınlarında görmek istemiyorum."

O ayrılırken hızlı adımlarının yankısı salonda yankılanıyor ve her net tıklama sanki sırtımda bir hançerin dönmesi gibi hissettiriyor. Yavaşça tepsiyi dengeliyorum, kristal kadehlerin yere düşmemesi için uğraşıyorum, sonra üniformama bakıyorum; önümde büyük bir ıslak leke hızla yayılıyor.

"Iris?" Rina kolumu tuttu. "Ne oldu? Sen... Oh, hayır."

"Sence kuru temizleme bunu çıkarabilir mi?" Gözlerimin arkasındaki yanıcı baskıya karşı koymaya çalışarak sızlanıyorum. Şu anda kuru temizleme faturasının ne kadar olacağını ya da üniformayı iade etmem gerekmeden önce bunu halletmek için nereden zaman bulacağımı düşünemiyorum bile.

"Elbette. Lekelerin yerleşmesini önlemek için hemen ıslatmamız gerekiyor. Hadi üstünü değiştirelim." Rina titrek ellerimden tepsiyi

titrek ellerimden alıyor. “O kaltak da kimdi ve neden sana bağıırıyordu?”

“Capo Brio’nun üvey kızı,” diye mırıldanıyorum. “Tasadüfen benim akrabam.”

“Ne?”

“Evet. Açıkçası, hatırlatılmasından hoşlanmadığı bir şey.” Babamdan boşandıktan sonra, Lucrezia’nın annesi hiç vakit kaybetmeden Capo Brio Saccone ile evlendi. Üvey kız kardeşim o zamanlar henüz bir bebektir. Lucrezia, onu yetiştiren adamın, sıradan bir Cosa Nostra askeri değil, gerçek babası olduğuna inanmayı seviyor. Muhtemelen bu yüzden on sekiz yaşına girer girmez soyadını Capo Brio’nun soyadına çevirdi. Babamın cenazesine gelme zahmetine bile girmedir.

"Vay canına!" Rina keskin bir nefes aldı. "Hiç bilmiyordum!"

"Dinle, Capo Brio yokluğunu fark etmeden geri dönmelisin. Ben gidip hizmetçiyle konuşayım. Belki ödünç alabileceğim yedek bir üniforma vardır, yoksa misafirlerin gözü önünde olmayacak başka bir işte yardımcı olabilirim."

Rina başka sorular sormaya fırsat bulamadan personel alanına doğru yola çıkıyorum.

“Bir sorun mu var, Filippa?”

Karım donakaldı, ama sonra hemen telefonunu cebine soktu. “Tabii ki yok.”

“Emin misin?” Viski kadehimi kaldırıp uzun bir yudum alıyorum. “Bu akşam biraz... gergin görünüyorsun.”

“İyiyim.”

Şüpheyle kaşlarımı kaldırıyorum, ama karımın kaçamak cevaplarına bir an için göz yumuyorum ve dikkatimi Brio'nun misafirlerine veriyorum. Bulunduğumuz yer, tüm ziyafet salonunu engelsiz bir şekilde görebilmemizi sağlıyor ve arkamızdaki açık pencereye de yakın, bu da bu kalabalık odada oldukça ferahlatıcı olan hafif bir akşam esintisinin içeri girmesine izin veriyor. Ancak içimdeki alaycı, Filippa burayı önerdiğinde ortaya attığı, kalabalıktan kaçmak istediği şeklindeki o saçma mazereti yutmadı. Yine de ona uydum. Sonra, o pencerenin tam önüne değil de biraz kenara geçip, otoparkta gizlenen kimsenin beni görememesini sağladığımda, onun kıvranışını büyük bir keyifle izledim.

Kızıl kahverengi bir parıltı dikkatimi çekti. Urzo Bonacci. Cobalt Inc. satışında bir şekilde benden daha yüksek teklif vererek beni alt eden o küçük pislik. Bu sefil pislik, oldukça yakın bir zamanda büyük paraya konmuş ve o zamandan beri *la Famiglia*'nın işlerine sızmaya çalışıyor. Onun hırsları ya da getirebileceğini düşündüğü faydalar umurumda bile değil, ama eylemleri planlarımı bozduğunda kesinlikle umurumda oluyor. Bu ahmağı daha yakından takip etmem gerekecek.

Yanımda, Filippa yine telefonunu çıkarıyor. Uzun, kırmızı oje sürülmüş tırnakları, son yarım saat içinde yazdığı yirminci mesajı yazarken sinirli bir şekilde ekrana dokunuyor.

"Artık dursan iyi olur," diyorum ve içkimin bir yudumunu daha alıyorum. Bu ses, şakaklarımdaki ağrıyı daha da şiddetlendiriyor. "Cevap gelmeyecek."

Tıklama sesi kesilir. Keskin bir nefes alışını duyarım. Sonra bir tane daha. "Ne... ne demek istiyorsun?"

Bardağı birkaç metre ötedeki masaya koyup karıma dönüyorum. "Hadi yürüyüşe çıkalım."

"Neden?" Yüzünde endişe beliriyor, kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Ben... ben eğleniyorum ve burada kalmak istiyorum. Ayrıca, ne demek istedin?"

"Hadi Filippa," diye ısrar ediyorum ve ziyafet salonunun karşısına doğru yürüyorum.

La Famiglia işlerinin yatırımcısı Donatello beni fark eder ve doğruca bana doğru gelir. Onu görmezden gelirim. Şirketim ile yurtdışındaki ortaklarımızdan biri arasındaki son birleşmeyi konuşmak istediğini biliyorum, ama şimdi bunun sırası değil.

Çıkışa doğru ilerlerken Massimo Spada ve Salvo Canali'nin yanından geçiyorum. *La Famiglia'nın* yeni patronu ile çocukluk arkadaşı olan ve artık güvenilir sağ kolu haline gelen adam, rakip bir çetenin lideri Endri Dushku ve bu Arnavut'un Massimo'ya yönelik son suikast girişiminin arkasında olma ihtimali hakkında hararetli bir tartışma içinde görünüyorlar. Salvo, suçu Dushku'ya atmaya kararlı görünüyor ve argümanını desteklemek için olası nedenleri tutkuyla sıralıyor. Massimo, kendisini yok etmek için neredeyse yirmi yıldır süren intikamın arkasındaki gücün, kendi *en yakın arkadaşından* başkası olmadığını fark ettiğinde çıkacak fırtınayı görmek için sabırsızlanıyorum. Gerçeği birkaç yıl önce keşfettim ve bir ara Spada'yı aydınlatmayı düşündüm, ancak bunun bana bir faydası olmayacağını görünce bu fikri bir kenara attım.

Ziyafet salonunun dışında, Brio'nun evinin uzak köşelerine doğru sola dönüyorum; Filippa'nın bana yetişmeye çalışırken topuklarının çıkardığı tıkırtı sesini duymak hiç de şaşırtıcı değil. Koridorun sonunda, Brio'nun ev ofisinin karşısında bulunan kütüphaneye doğru gidiyorum. Burası, kafamdaki karımla özel konuşmayı yapabilmem için kutlamalardan yeterince uzak. Ayrıca Brio'nun geçen yıl odayı ses geçirmez hale getirmiş olması da işime yarıyor. Bu, benim ihtiyaçlarım için ideal bir ortam yaratıyor.

"Neler olduğunu bana söyleyecek misin?" Filippa, geniş kütüphaneye girerken bana sataşıyor. "Partiye dönmeliyiz. Lucrezia geldiğinde beni bulacak, böylece yaklaşan doğum günü için planları konuşabileceğiz. Bunun için vaktim yok..."

"Kapıyı kapat," emrediyorum ve likör arabasının yanındaki kanatlı koltuğa oturuyorum.

"Gerçekten, Adriano. Bu çok saçma. Konuşmak istediğin her neyse, eve gidene kadar bekleyebilir. Şu anda bizi bekliyorlar..."

Durmadan konuşup duruyor. Tiz sesli gevezelikleri migrenimi şiddetlendiriyor. Karımla ilgili beni en çok rahatsız eden şeylerin başında – ki bu liste oldukça uzun –

sesinin sesi en üst sırada yer alıyor. Ama ne yazık ki iş dünyasında, avantajlı anlaşmaların bile bir dezavantajı vardır. Ya da iki, tıpkı Filippa'nın babasına ait olan ve borç batağında olan lojistik şirketini satın almam durumunda olduğu gibi.

On yıl önce, şirketinin elindeki mevcut sözleşmelerle birlikte gelen, önceden onaylanmış uluslararası nakliye rotalarının kontrolünü ele geçirmek için can atıyordum. Bunu yapmak için, yetmiş beş milyon dolarlık bir meblağla, alacaklıların uzun listesini ödemek zorundaydım. Büyük resimde bu, cep harçlığı sayılırdı. Ancak diğer önemsiz koşul, Filippa ile evlenmemi gerektiriyordu. Bu fikri kimin ortaya attığını bilmiyorum, kayınpederim mi yoksa para düşkünü kızı mı, ama bahse girerim karımdı. Evlenmek umurumda değildi, ama bir çocuk istiyordum. Bir oğul. Bir kız. Benim olduğu sürece fark etmezdi. Ruffo soyunun yeni nesli. Bu olasılığı göz önünde bulundurarak, Filippa'nın babasıyla yaptığım anlaşmayı kabul edilebilir buldum. Tek bir şartla. En fazla on yıllık bir evliliğe razı oldum ve bu birliktelikten bir varis doğmazsa, süre dolduğunda boşanma davası açabilecektim ve Filippa bir kuruş bile alamayacaktı.

Filippa hâlâ ziyafet salonuna dönmemizden bahsedip dururken, ben telefonumu çıkarıp güvenlik şefim Brahms ile yazışmalarımı açtım. Tek bir tıklamayla, Saccone Villa'ya varmadan kısa bir süre önce ondan aldığım bağlantıyı ilettim. Filippa'nın cihazından gelen tek bir ses, mesajın geldiğini haber verdi. Hemen konuşmayı kesti ve cep telefonunu çantasından hızla çıkardı.

"Sesini açmayı unutma," diyorum kendime bir bardak Brio'nun on sekiz yıllık Macallan'ını doldururken. "Ses kalitesi olağanüstü."

Bir an sonra, boğuk çığlıklar odayı doldurur. Ekranındaki videodan gelen feryat sesleri eşliğinde, şok ve paniğin yüzünde dans edişini keyifle izlerken, karımın yüzünün tüm renginin solduğunu görürüm.

"Aylık harçlığını daha yüksek tutmalıydın, canım," diyorum. "Sadece yüz bin dolarla, işi halledebilecek vasat bir tetikçi tutabilirdin."

Bunun yerine, kocanı öldürmesi karşılığında onu becermek, oldukça dar görüşlü bir davranış.”

Telefon Filippa’nın elinden kayıp yere düşer, ama video oynamaya devam eder, adamın çığlıkları kütüphanede yankılanır. Seslere bakılırsa, Brahms’ın suikastçı adayının dalağını kesip çıkardığı kısımdır.

“Seni piç,” diye bağırır karım.

“Lütfen, talihsiz sevgilin için sahte endişelerini bana sakla. İkimiz de onu sadece kullandığını biliyoruz.”

"Siktir git!"

Gözlerimi devirdim ve sandalyeye yaslandım. “Ah, Filippa. Kalbinin arzuladığı her şeyi sana sağlamadım mı? Karım olarak, senin ve altın avcısı kız arkadaşlarının durmak bilmeyen alışveriş çılgınlıkları ve dünyanın dört bir yanına yaptığınız lüks seyahatler için sınırsız kredi sana verilmişti, ama son birkaç yılda savurgan harcamalar konusunda kendini aştın. Saçını yaptırmak için şirket uçağımla Paris’e uçman gerçekten gerekli miydi? Boston veya New York’taki seçkin salonların hiçbirisi hoşuna gitmedi mi? Ya da doğum günü partini düzenlemek için Güzel Sanatlar Müzesi’nin tamamını kiralamaya ne dersin? Ve birinin seni suçladığı gibi şarap konusunda o kadar bilgisiz olmadığını kanıtlamak için satın aldığın İspanya’daki bağdan bahsetmeye bile başlamayayım.”

“Bu benim hakkımdı!” diye tersledi. “İstediğim gibi harcayamıyorsam paranın ne faydası var? Bu konuda bana ders vermeni dinlemek zorunda olmamalıyım.”

“Hiç aşırı harcamalarını kısıtlamaya çalıştım mı? Hayır. Dahası, istediğini yapmak için sınırsız özgürlük de vardı. Bu şehirdeki erkeklerin yarısıyla yatmana bile göz yumdum. Karşılığında tek beklediğim şey, yoluma çıkmamanıydı.”

"Seni orospu çocuğu. Başka ne yapmam gerekiyordu? Seks yapmadan mı yaşayayım? Bir koca olarak, yıllardır bana dokunmadın.

YILLARCA! Evet, tabii ki başka erkeklerden sevgi aramam şaşırtıcı değil.”

“Kendimizi kandırmayalım. Sadakatsizliğin, ben evlilik yatağımızdan çekilmeden çok önce başlamıştı. İlk iki yıl, bir çocuğumuz olması umuduyla ilişkimize tahammül ettim, ama bunun benim için imkansız olduğu anlaşıldığında, devam etmenin bir anlamı kalmadı,” diyorum, yüzümden her türlü duygu izini silmek için büyük çaba sarf ederek.

Bir varis aracılığıyla mirası güvence altına almak, ailemin bana aşıladığı tek değerli ders. Aslında, bir çocuk sahibi olmak her zaman en büyük hayalim olmuştur. Bakabileceğim saf birine sahip olmak, bu kirli dünyanın zehirlemediği birine. Onu, kendim hiç yaşamadığım bir şekilde sevmek. Ailem beni hiç sevmeydi, ama bunu yapabilme yeteneğinin bende doğuştan var olduğuna inanıyorum. Bir çocuğu sevmek, muhtemelen yapabileceğim tek sevgi türü.

Birkaç yıl denedikten sonra, hem Filippa hem de ben test yaptırдық. Sorun bendeydi. Spermilerim işe yaramazdı ve karımın hamile kalma şansı pratikte sıfırdı. Bu Tanrı'nın bir cezası mıydı? İmparatorluğumu kurmak için yaptığım tüm korkunç şeylerin intikamı mı? Muhtemelen. Ama kesin olarak bildiğim bir şey var ki, o da daha önce yaptığım pisliklerin, bugün suçlu olduğum aşağılık şeylerin yanında sönük kaldığıdır. O günden beri ellerimi kirleten her şeye. Belki de eskiden içimde hâlâ bir parça ahlak vardı. Ama artık yok. Kendi çocuğumu asla yapamayacağımı öğrendiğimden beri yok.

"Benden tek istediğin bir çocuktu," diye çığlık atıyor Filippa. "Başka bir şey değil. Sadece göğüslerimi sarkıtacak ve vücudumu mahvedecek, çığlık atan, kokan, bakıma muhtaç bir şey! Güçlü Ruffo soyunu devam ettirecek bir varis. Sevgililerimden birinin beni hamile bırakmasını sağlamalı ve o veledin senin olduğunu iddia etmeliydim."

Uzun bir iç çekiş bıraktım. Ne kadar *beklenmedik bir şey*. "Babalık testi var, Filippa. Ben ısrar ederdim."

"Eminim yapardın, o kendini beğenmiş, her şeyi bilen, kibirli tavırlarınla. Tanrı korusun, paranın yanlışı biriyle olan bir çocuğun eline geçmesin." Bana öfkeyle bağırırken ağzından tükürükler saçılıyor

. “Sanki evliliğimize en başından itibaren bir son kullanma tarihi koymak yetmezmiş gibi, tanıdığımız herkesin önünde beni seviyormuş gibi *davranamadın* bile.”

“Neden yapayım ki? Evliliğimiz iş anlaşmasından başka bir şey değil. Bunu başından beri biliyordun. Sana hiç farklı bir şey vaat etmedim. Asla başka bir şeye inanmana yol açmadım. Eğer bu anlaşmadan o kadar mutsuzsan, istediğin zaman boşanma davası açabilirdin.”

Bana gözlerini kısarak baktı, sonra başka yere çevirdi.

“Ama bunu kendine izin veremezdin. Eğer bu, beş parasız kalman ve karım olmanın sana sağladığı tüm avantajları kaybetmen anlamına geliyorsa, tabii. O zaman sevgili arkadaşların senin hakkında ne düşünürdü?”

“Senden nefret ediyorum!” diye bağırdı. “Tanıştığımız andan itibaren senden nefret ettim. O aristokrat havandan, o aşırı nazik tavırlarından tiksiniyorum. Sanki o aptal nezaketin seni herkesten üstün kılıyormuş gibi.” Dudakları alaycı bir gülümsemeye büründü. “Şey, sana şunu söyleyeyim—kılmıyor! Benden öğreniyorum. Senin tek iyi yanın paran! Seninle sefil bir on yıl geçirmek yerine, evlendiğimiz anda bir tetikçi tutup seni öldürmeliydim!”

“Belki de öyle yapmalıydın. Başarabilseydin, şimdi çok zengin bir kadın olurdun.” Bunun yerine, kendini bir ahmağa fahişe olarak satmak zorunda kalmıştı; adamın planı, onu park yerinden net bir görüş açısı olan bir pencerenin önüne yerleştirmekti.

“Süren dolana kadar hâlâ vaktim var.” Çantasına uzanarak sırttı. “Bunu kendim yapmak zorundayım.” Küçük bir tabanca çıkardı ve silahı kafama doğrulttuğunda yüzündeki ifade tam bir zafer ifadesiydi.

Kaşlarımı kaldırıyorum. “Gerçekten mi? Brio’nun kütüphanesindeki cesedimi tam olarak nasıl açıklayacaksın?”

“Merak etme. Brio’nun bahçıvanı cesedi ortadan kaldırmama yardım edecek. Onu becerdikten sonra benim için her şeyi yapar.”

Bahçıvan da mı? Neden hiç şaşırmadım acaba?

"Silahı kaldır, Filippa. Eve git. Eşyalarını topla ve git."

"Peki bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü, o tetiği çekersen, seni öldürmek zorunda kalacağım."

"Sen mi?" Gülüyor. "Nasıl? Bu mesafeden ıskalasam bile, ki bu pek olası değil, ne yapacaksın? Silahı benden alıp ateş mi edeceksin? Silah kullanmayı bile bilmiyorsun! Vay canına, cenazende ağlayan dul rolünü oynamak için sabırsızlanıyorum." Gözlerinden neşe fışkırıyor. "Hoşça kal, sevgili kocacığım."

Tık.

Filippa gözlerini kırıştırır, sonra tetiği tekrar çeker. Ve tekrar. Ve tekrar. Boş tıklamalar dışında hiçbir şey olmaz.

"Ne oluyor lan?"

Tık. Tık. Tık.

Yine iç geçiriyorum. Silahı almak için benim kredi kartımı kullanmamalıydı. Arkamdan elimi uzatıp Beretta'mı çıkarıyorum ve yavaşça susturucuyu takıyorum.

"Eve gitmeliydin, sevgili karım." Silahı kaldırıp kafasına ateş ediyorum.

"Evet anne. Geç olduğunu biliyorum." Telefonu omzumla kulağım arasına sıkıştırıp bir yığın çarşafı kaldırırım. "Söz veriyorum, trenden eve yürürken dikkatli olacağım. Lütfen endişelenme. İlaçlarını aldın mı?"

"Aldım."

Tanrım, sesi çok zayıf geliyor. "Ağrın var mı?"

"İyiyim bebeğim. Parti nasıl gidiyor?"

Daha önce Lucrezia'ya rastladığımı söylemek için ağzımı açıyorum ama hemen vazgeçiyorum. Annem, üvey kız kardeşimin bana sanki ayakkabısının tabanına yapışmış iğrenç bir şeymişim gibi davrandığını pek çok kez görmüş ve bu onu her zaman çok üzüyor.

"Harika gidiyor," diyorum bunun yerine. "Herkes kırmızı halı için en şık kıyafetlerini giymiş. Her yer güzel çiçeklerle dolu. Keşke görebilseydin. Ayrıca, eve getirmek için sırt çantama birkaç meze sıkıştırmayı başardım. Bayılacaksın."

"İris! Ya biri fark ederse!"

"Kimse görmedi anne. Merak etme. Şimdi kapatmam lazım. Yat, tamam mı? Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Kendine dikkat et, canım."

Telefonu cebime koyup, kollarımda kocaman bir yığın çarşafı çamaşır odasından çıkıyorum. Şık üniformam mahvolduğu için ziyafet salonuna geri dönüp hizmet edemem, bu yüzden Capo Brio'nun hizmetçisi benim yerime başka bir kızı gönderdi. Bunun yerine, beklenmedik birkaç gecelik misafir için odaları hazırlamaya yardım ediyorum.

Capo Brio Saccone'nin evi, on yıllar boyunca genişletilerek birçok ek kanat eklenmiş, iki katlı, geniş bir Cape Cod tarzı malikane. Buraya daha önce hiç gelmemiştim ve bana verilen belirsiz talimatlarla, yatakları hazırlamam gereken odalara ulaşmaya çalışırken birkaç kez kayboldum bile. Şimdi de durum farklı değil. Hangi koridorun "kuzey" olduğunu belirlemeye çalışırken başımı sağa sola çeviriyorum. Evin, basit bir pusula ile yön bulabileceğimiz bir yerden çok bir labirente benzediğini düşünürsek, "kuzey kanadı" ifadesi hiç mantıklı gelmiyor.

Birkaç kişi, müzik ve sohbetin daha belirgin olduğu bir koridorun sonuna doğru ilerliyor. Tahminimce o yol ziyafet salonuna çıkıyor. Diğer koridor daha ıssız görünüyor, bu yüzden ek misafir

odalarının bulunduğu yer. O yöne doğru koşuyorum. Elimde bir yığın kağıtla, partiye katılanların gözü önünde burada durmaya devam edemem.

Karşılaştığım ilk iki kapı kilitli, ama bir sonraki kapı hafifçe aralık bırakılmış. İçeride ışık yanıyor ve odanın ortasında büyük bir bilardo masası görüyorum. Kesinlikle bir misafir odası değil. Bir sonraki kapıya doğru ilerliyorum. Kapı kolunu çeviriyorum ve kilitli olmadığını görüyorum. Dikkatlice kafamı içeri sokuyorum ve buranın bir çalışma odası olduğunu, muhtemelen Capo Brio'nun kişisel ofisi olduğunu anlıyorum. Ortada kocaman bir masa ve etrafında kitap rafları var. Masanın üstü tamamen dağınık ve yerde kağıtlar ve kalemler saçılmış durumda. Havada seks kokusu var. Birkaç dakika önce buraya girseydim, görmek istediğimden çok daha fazlasını göreceğime dair içimde belirgin bir his var.

Kapıyı çarpıp arkamı döndüm, kalp atışlarımı yavaşlatmak için bir anlığına masif ahşap kapıya yaslandım. Tanrım. Zamanlamam için şanslı yıldızlarıma şükrettim. *La Famiglia* üyelerinin, nezaket ve evliliğin kutsallığı hakkında büyük laflar etmelerine rağmen, ilişkiler konusunda pek utangaç olmadıklarını biliyorum, ama yine de hiçbir şeye tanık olmadığım için mutluyum. Farkında olmadan birinin gizli işine denk gelmek, bugün başıma gelebilecek en büyük felaket olurdu. Bu insanlar, kirli sırlarının ortaya çıkmasından hoşlanmazlar.

Derin bir nefes alıp, koridorun karşısındaki kapıya doğru koşuyorum. Aceleyle, kollarımdaki çarşaf yığını sallanmaya başlıyor ve onu sabitlemek için kendimi bir o yana bir bu yana büküyorum. Bu durum, kolumu kullanarak kapı kolunu aşağı bastırmamı ve kalçamı kullanarak kapıyı açmamı gerektiriyor. Odaya girerken, taşıdığım çarşaf yığınının en üstündeki çarşaf kayarak yere düşer. İçimden küfrederek, geri kalan yükümün de aynı akıbete uğramasını önlemeye çalışırken onu almak için çömelirim.

"Korkarım yanlış odaya girdiniz." Yakın bir yerden derin, kadifemsi bir ses yankılanıyor.

Düzeldim, dudaklarımda bir özür ve mazeret hazırды, ama sesimi çıkaramadan sözcükler boğazımda kaldı. Bunun yerine, farların ışığına yakalanmış bir geyik gibi donakaldım.

Arkasındaki karanlık pencerenin önünde, Adriano Ruffo elinde kehribar rengi bir içki bardağıyla büyük bir kanatlı koltukta oturuyor. Her iki yanında, deri ciltli kitaplarla ağzına kadar dolu devasa kitaplıklar var. Yakınlarda, bir şifonyerin üzerinde asılı olan süslü, eski görünümlü bir duvar aplik, sıcak ışığını Bay Ruffo'nun yüzünün sol tarafına yansıtıyor. Diğer tarafı ise gölgede kalıyor. Işık efekti tedirgin edici. Sanki yüzü ikiye bölünmüş gibi. Çok yoğun, hatta şeytani görünüyor. Kesinlikle beklediğim Adriano Ruffo'ya hiç benzemiyor.

Ancak bu dramatik görüntü dikkatimi çekse de, beni felç eden şey ayaklarının dibinde yatan ölü bir kadının cesedi.

"Lütfen." Bay Ruffo, elindeki bardağıyla solundaki başka bir sandalyeyi işaret ediyor. "Oturun lütfen."

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım çöle dönmüş gibi. Bu gördüğüm ilk ceset değil ve kan görünce mide bulantısı yaşamam ama Bay Ruffo'nun yanındaki sehpa rahatça duran susturuculu silaha bakarken kendimi kıpırdatamıyorum. Hemen yanında bir şişe Macallan ve başka bir boş bardak var.

Yavaşça, sanki sonsuzluk kadar uzun sürüyormuş gibi, bakışlarımı yukarı kaydırıp onun gözlerine bakıyorum.

"Lütfen." Sesi sakın, hatta dostça, ama hiç şüphem yok... Bu bir emir. Eğer dediğini yapmazsam, korkunç sonuçlar doğacağına dair bir vaatle.

Ben tereddütle bir adım öne atarken, Bay Ruffo'nun gözleri üzerimde sabit kalıyor; bu sırada vücudumdaki her sinir kopmaya hazır. Kaçmaya. Yerdeki cesede bakmamak için tüm gücümü kullanıyorum. *Tanrım, ben neye bulaştım?*

Bir adım daha tereddütle atıyorum. Bay Ruffo'nun bakışları bir an bile kaymıyor ve benimkiler tamamen onunkilere kilitlenmiş durumda. O beni izlemeye devam ederken, titrek bacaklarla yaklaşıyorum. O bakışın ağırlığını sanki fiziksel bir şey gibi hissedebiliyorum. Rahatsız edici. Korkutucu. Yine de kendimi başka yere bakmaya zorlayamıyorum.

Bu adam hakkında duyduğum her şey... Casusluk yaparken varsaydığım her şey... Hepsi bana onun *La Famiglia'nın* diğer adamlarına benzemediğinden emin olmama neden olmuştu. Yıllarca mafya haydutlarının arasında geçirdikten sonra, "kötü adam radarımın" mükemmel olduğundan emindim. İçimdeki alarm, Adriano Ruffo hakkında bir kez bile uyarı vermedi. Soğukkanlı. Sakin. Kendine hakim. İşte o böyle biri. İşte Adriano Ruffo. Milyarder — evet. Egoist — asla. Katil mi? Asla. Her zaman nazik. Kültürlü. Medeni. Kibar.

Normal.

Tıpkı şu anda olduğu gibi, koltuğunda rahatça oturup içki kadehini dudaklarına götürürken. Ama gözleri... Tanrım, gözleri... Buz mavisi... Çok çarpıcı. Çok parlak. Sadece eski buzulların resimlerinde gördüğüm bir ton. Ve aynı derecede soğuk. Mesafeli. Sertleşmiş. Onlarda en ufak bir sıcaklık belirtisi yok. Endişe yok. Kaygı belirtisi yok. Ateşli bir öfke bile yok. Sadece buz gibi derinliklerde korkutucu bir avcı niyeti var. Karmaşık bir bakış savaşına kapıldık ve sessizce kendime göz kırpmamayı hatırlatıyorum.

O, gözlüklerini rahatça çıkarıp mendille camlarını silerken bile, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Onun işaret ettiği kanatlı koltuğa ulaştığımda, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Sert yastığın üzerine çöküyorum ve kollarımı elimden geldiğince sıkı bir şekilde çarşaf yığınınına doluyorum.

"Siz bana biraz tanıdık geliyorsunuz, Bayan...?"

"Iris," diye fısıldıyorum. "Ben... Spada Malikanesi'nde çalışıyorum."

"Hmm... Anlıyorum." Soğuk bakışlarını üzerimde tutarken boş bardağı alır ve şişeden iki parmak kadar içki döker. "Buz ister misiniz?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpmıyorum.

"Peki o zaman." Bir kadehi muhtemelen birkaç yüz dolar değerinde olan içkiyi koltuklarımızın arasındaki yan masaya koydu. "Ee, söyle bakalım Iris, burada ne işin var?"

Onun kayıtsız ses tonu beni şaşırttı, ben de ona aptalca bakmaya devam ettim. Sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi.

"Partiye yardım ediyorum," diye nihayet boğuk bir sesle söyledim. "Yani... ediyordum. Ama... şimdi konuk odalarını

hazırlamaya yardım ediyorum. Ben... kafam karışmış olmalı ve belli ki yanlış odaya girmişim." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum ve kalbim göğsümde deli gibi atarken bile, birkaç metre ötedeki cesede bakmamak için kendimi zorluyorum. Bu kadar yakından kan kokusu dayanılmaz. Duyularımı o kadar şiddetli bir şekilde istila ediyor ki, dilimde neredeyse metalik tadı alabiliyorum. Kadına hiç ilgi göstermemeye çalışmak çok zor, bu yüzden Bay Ruffo'nun gözlerine bakmaya devam ediyorum. Ama benden sadece birkaç santim uzaklıktaki o silahı görmezden gelmek daha da zor.

"Mm-hmm. Ee? Ne gördün? Yanlışıklıkla girdiğin odada?"

"Ben... ben hiçbir şey görmedim," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Bay Ruffo başını yana eğiyor, tek kelime etmeden o buz gibi bakışlarıyla beni inceliyor. Cevabımı değerlendiriyor, eminim. Sessiz an sanki sonsuza kadar sürüyor gibi geliyor. Saatler. Günler. Asırlar.

Panik pençelerini boğazıma geçiriyor. Her an bu odada iki ceset olabilir. Bundan eminim. Kurtuluşumun tek şansı, Don Spada için çalışıyor olmam ve kimsenin onun izni olmadan adamlarından birini öldürmeye cesaret edemeyeceği gerçeği. Değil mi? *Değil mi?* Tanrım, umarım işler gerçekten böyle yürür. Ama içimden bir ses, *bu* Adriano Ruffo'nun protokolleri hiç umursamadığını söylüyor.

"Bundan emin misin, Küçük Iris?"

Bariton sesi, yaz gecesinde beklenmedik bir gök gürültüsü gibidir. Sarsıcı. Çalkantılı. Tehditkar. Ve şaşırtıcı derecede derin. Ses içimden yankılanır ve vücudumdaki her hücre gerilir. Böylesine sofistike bir adamın böyle bir sese sahip olacağını hiç beklemiyordum. Bir avcının sesi. Ve ben de bariz bir avım.

Omurgamdan bir titreme geçiyor. Hayatım boyunca tehlikeli adamların etrafında bulundum. Ama tanıdığım en değişken adam olan Don Spada'nın yanında olduğum zamanlarda bile, nedense hiç *bu* kadar korkmamıştım. Nedense, o tür adamların neler yapabileceğini hep biliyordum. Ne bekleyeceğimi. Bazı zulümlerini bizzat gördükten sonra bile beni korkutmazlardı. Ama *bu* Adriano Ruffo'dan...

tek bir açık tehdit bile etmeden, aklımı kaçırarak kadar korkuyorum. Bana ne yapmaya karar vereceğini hiç bilmiyorum. Beni öldürecek mi? Öldürmeyecek mi? Bunu yapacağını hayal edemiyorum. Ama aynı zamanda, onu şu anda görünce, yapmayacağını da hayal edemiyorum.

Sanki bedenim bana ait değilmiş gibi, ne yaptığımı kavrayamadan masadan silahı kapıyorum. Bir saniye önce, biraz hoşlandığım bir adamın yanında oturuyordum; bir saniye sonra, elimde silahla onun kafasına doğrultmuş olarak karşısındayım.

Oda tam bir sessizliğe bürünüyor. Her şey duruyor. Nefesim. Kalbim. Hava. Ve sonra, sanki derinliklerden yavaşça yükseliyormuş gibi, büyükbaba saatinin tik takları bu ölümcül sessizliği delip geçiyor.

"Bir gecede üç kez." Bay Ruffo, bardağını yeniden doldururken, sessizce söylediği sözlerle hafif bir eğlence tonu katıyor. "Vay, bu kesinlikle bir rekor."

Derin ama titrek bir nefes alıyorum, silahı daha sıkı kavriyorum. Kaderim daha önce belirlenmemişse, şimdi kesinlikle belirlenmiştir. Adriano Ruffo beni öldürecek. Tabii ben onu önce öldürmezsem.

Kabzayı sıkıca kavrayıp işaret parmağımı tetiğe kaydırırken avucum terliyor. Ama kendimi tetiği çekmeye ikna edemiyorum. Yapamıyorum işte.

Alt dudağım titriyor. Bir şekilde bana cesaret vereceğini umarak tekrar nefes alıyorum. İşe yaramıyor.

Katil olamam. Onun hayatını

benimkiyle takas edemem.

Yapabilsem bile, bununla yaşayamazdım.

Yavaşça silahı indiriyorum. Bunu, o buz gibi mavi gözlere bakarak yapıyorum. Onlar ise beni hiç korkmadan izliyorlar.

Bacaklarım titremeye başlıyor, bu yüzden koltuğuma geri düşüyorum ve silahı masanın üzerine, onun doldurduğu viski bardağının hemen yanına koyuyorum. Bardağı kapıp, içindeki viskinin yaklaşık yarısını boğazımdan aşağıya döküyorum. Yemek borumdan aşağıya kayarken yakıyor ve ikiye katlanıyorum,

öksürerek nefes almaya çalışıyorum. Bu da ciğerlerimi ateşe veriyor. Kendimi toparlamaya çalışırken gözlerimden yaşlar akıyor.

"Büyüleyici. Bu akşam sürprizlerle dolu," diyor Bay Ruffo, hâlâ sandalyesine rahatça yaslanmış halde. "Neden tetiği çekmedin?"

"Çünkü ben katil değilim," diyorum boğuk bir sesle.

Aramızda yine sessizlik çöküyor. Ağır ve gergin bir sessizlik. Boğucu. Bay Ruffo öne eğiliyor, dirseğini kol dayama yerine dayıyor ve çenesini eline dayıyor. Soğuk gözleri bana delici bir şekilde bakıyor.

"Emniyet kilidi açıldı." Sesi gürler, gergin sessizliği delip geçer.

Bir aptal gibi binlerce kez gözlerimi kırpıyorum. "Ben... fark etmemiştim."

"Biliyorum." Gözlerinde şimdi garip bir parıltı var. Daha önce orada hiç görmediğim bir şey. Muhtemelen sadece ışığın bir oyunu. Gözlük camlarından yansıyan ışık.

Tanrım, yakından bakınca daha da çekici. Seçkin, ama aynı zamanda... ham mı? Onda vahşi bir yan var. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar ve saçındaki gümüş rengi çizgiler yılların geçtiğini gösteriyor, ama geri kalanı onu otuzlu yaşların ortasından kırklı yaşların sonuna kadar herhangi bir yere yerleştirebilir. Kim bilebilir ki? Doğa bile Adriano Ruffo'nun sırlarını saklıyor gibi görünüyor.

Bu adam kim? Bir milyarder olmasının dışında? Bir katil olmasının dışında, eğer öyleyse? Ayaklarımın dibindeki kanıtlar reddedilemez görünüyor. Ama dün bana sorulsaydı, bu dünyadaki hiçbir şey onun böyle bir eyleme muktedir olduğuna beni ikna edemezdi. Cehaletim, ona olan hayranlığım şimdi benim sonum mu olacak?

Odaya bir kapı vuruşu yankılanıyor. Bakışlarımı açık kapıya çeviriyorum; eşikte siyah takım elbiseli iki adam duruyor. Ceketleri açık, silah kılıfları görünüyor. Bu geceki etkinlikte silahların yasak olduğunu sanıyordum? Her iki adamın da sol kulağında kulaklık var. Bunlar donun güvenlik adamları mı? Bakışları önce Bay Ruffo'ya, sonra sessizce bana yöneliyor. Sonra, sanki ben *hiç yokmuşum* gibi, tekrar Bay Ruffo'ya bakıyorlar.

Adriano Ruffo tek kelime etmeden başını eğiyor. Sessiz bir emir. Bir saniye sonra adamlar ortadan kayboluyor ve arkalarından kapıyı kapatıyorlar. Beni öleceğim odaya hapsediyorlar. Takıntılı olduğum adamın elinde.

Yutkunuyorum. Sertçe. Merminin isabet etmesini bekliyorum. Her şey bitmeden önce silah sesini duyabilecek miyim acaba?

Gözlerim Bay Ruffo'nun gözleriyle buluştuğunda, o yine sandalyesine yaslanmış, sanki hiçbir şey olmamış gibi viskisini yudumluyor.

"Artık gitmelisin."

Ağzım açık kalır. Şaşkınım. *Beni bırakıyor mu?*

"Tabii kalıp cesedi ortadan kaldırmaya yardım etmeyi tercih etmezsen?"

Başımı, sanki kopacakmış gibi şiddetle sallıyorum. Koltuğumdan kalkıp yerden çarşafı topluyorum, sonra olabildiğince çabuk çıkmak için arkamı dönüp gidiyorum.

"*Porca puttana.*" Kapıya üç adım kala mırıldanılan bu küfür beni aniden durdurur.

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Bay Ruffo, dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru eğilmiş durumda. Gözlüğü sol elinde sallanırken, diğer elinin avucunu şakağına bastırıyor.

"Sen değilsin. Bu lanet migren," bana bakmadan homurdanıyor. "Git şimdi, Küçük Iris."

Kapıya dönmek yerine, onun görüntüsüne donakalmış, hareketsiz kalıyorum. Kaşları derin bir V şeklinde çatılmış, kapalı gözlerinin etrafındaki kaz ayakları daha belirgin. Acı çekiyor. Acı içinde. Neredeyse hissedebiliyorum.

Ellerimdeki yükü kaydırarak cebime uzanıp, işe gitmeden önce aceleyle kalan selofanla sardığım, yarısı ezilmiş bir gökkuşağı kurabiyesini çıkarıyorum. Bu akşam ev yapımı atıştırmalığımı yemeye hiç vaktim olmadı.

En ufak bir ses bile onu rahatsız edebilirmişçesine sessizce geri dönüp, kurabiyeyi silahın yanındaki sehpa koyuyorum.

"Tatlılar acıyı hafifletebilir. Bazen," diye fısıldıyorum ve kapıya doğru koşuyorum.

Tanrım, ne kadar da aptalım. Adam bir katil, ben de ona kurabiye mi ikram ettim? Neyim var benim? Aptalca. Ama onu acı içinde bırakamazdım. Yıllar boyunca çok fazla acı gördüm. Acının bir insana neler yapabileceğini gördüm. Annemi nasıl yıprattığını izledim. Belki de bunu yapmama neden olan budur?

Kısa bir an için, zamanın bir yerinde asılı kalmış gibi, Adriano Ruffo artık o kadar korkutucu gelmiyordu. Ve o kadını öldürdüğüne dair şüphe içime sızdı. Belki de benim gibi yanlışlıkla bu odaya girmişti? Evet, kesin öyledir. Muhtemelen onu tanımıyor bile.

Kapıdan çıkmak üzereyken, arkamda yerde yatan cesede bakarak içimdeki mücadeleyi kaybettim. Gözlerim kadının yüzüne takıldı. Boş bakışları.

Omurgamdan buz gibi bir ürperti
geçti. Onu tanıdığım da aynı
şey oldu.

Bu, Bay Ruffo'nun karısı.

Bölüm 2

Dr. Bartholomew Shaw'un ofisi

"Eşinizin ölümünün üzerinden iki hafta geçti," diyor Bartholomew, dalgın dalgın kalemiyle oynarken. "Nasılsınız?"

Kollarımı kanepenin arkasına uzatıp yüzümü yana eğiyorum, onu göz ucuyla izlerken soruyu düşünmeye başlıyorum. Sol duvardaki parlak gümüş çerçeveler içinde, psikoloji alanındaki sayısız övgü, ödül, sertifika ve diploma, kusursuz bir hassasiyetle dizilmiş durumda. On yıl önce, hepsi kutulara istiflenmiş, Barty'nin garajının tozlu arka köşesine tıkılmıştı. Malpraktis suçlamalarıyla mücadele ederken başarılarla övünmek, kötü bir izlenim bırakmış olmalıydı.

"Yılın Doktoru" ödülünü tekrar ortaya koymalısın. En büyük çerçeveye doğru başımı sallıyorum. "Şu haliyle dengesiz görünüyor."

Dudaklarında cesaret verici bir gülümseme yayılıyor ve Barty her zamankinden daha da nazik görünüyor. Uzamış beyaz saçları ve kalın beyaz sakalıyla, resimdeki mükemmel Noel Baba ile karıştırılabilmesi için tek eksiği kürklü kırmızı şapkası. Görünüş önemlidir. Ve dedesi gibi havası ve yumuşak sesiyle, insanlar doğal olarak ona güvenmeye meyillidir.

"Bunu düşüneneğim," diyor. "Ama şu anda, eşinin vefatını nasıl atlattığını gerçekten duymak istiyorum."

"Oldukça hoşnutsuz olduğumu söyleyebiliriz."

"Bu ilginç bir tepki. Bu hoşnutsuzluğun sebebi nedir?"

Psikiyatristime bir göz atıyorum. "Sevgili eşimi daha önce öldürmeliydim."

Kalem Barty'nin elinden kayıp yere düşer ve masasının altına yuvarlanır.

"Oh." Bana sanki Noel Geçmişinin Hayaletiymişim gibi bakıyor. "Bunun arkasında senin olduğunu düşünmemiştim. Belki de bu küçük ayrıntıyla başlamalıydın. Sadece netlik olsun diye."

Dudaklarımın köşesi yukarı kalkıyor. İşte Barty'yi sevmemin sebebi bu. Ben kucağına bir bomba attığımda kendini kaybetmemeyi biliyor. Gerçi bunu yapmak zorundayım. Yani, dürüst olamazsam terapinin ne anlamı kalır ki? Ancak Bartholomew Shaw tam bir profesyonel. Soğukkanlı. Esnek. Ve sıradan doktor-hasta zırvalarının ötesinde, ağzını kapalı tutabiliyor. Mesleğinde nadir bulunan bir mücevher. Bir de bana bir hayat borcu olması meselesi var.

"Söylesene Adriano, evliliğini bu kadar ani ve bu kadar... alışılmadık bir şekilde sonlandırmanın özel bir nedeni var mıydı?"

"Filippa beni öldürmesi için bir tetikçi tuttu."

"Anlıyorum. Geciken eylemlerine duyduğun 'hoşnutsuzluk' şimdi tamamen mantıklı geliyor." Kalın kaşlarını çatarak masanın altından kalemini almak için eğilir. "Ve tek neden bu muydu?" diye sorar ve parmakları arasında tükenmez kalemi çevirmeye devam eder.

"Bu yeterli değil mi?"

"Bazı insanlar için belki. Sizin durumunuzda, emin değilim."

"Bundan daha küçük suçlar için bile adam öldürdüm."

"Bunun farkındayım. Yine de... içimde bir his, daha fazlası olduğunu söylüyor."

"Suikastçısı başarısız olunca, işi kendi başına halletmeye karar verdi. Silahı kafama doğrulttu."

"Mm-hmm." Kaleminin düğmesine basarak tıklattı. "Peki bu, onun bir tetikçi tutmasından ne farkı var?"

Omuz silktim. “Birini vekil aracılığıyla öldürmek kolaydır. Fazla özen veya düşünce gerektirmeden halledilebilir. Yapılacaklar listesindeki bir maddeyi işaretlemek gibi. Ancak o kişinin karşısına geçip, ona silah doğrultmak ve tetiği çekmek aynı şey değildir. Anlık bir karar olsa bile.”

“Elbette. Ve bu, senin gözünde onu daha suçlu mu yapıyor?”

“Aslında değil. Filippa nefretinden dolayı beni öldürmek isteseydi, onun eylemlerini olduğu gibi kabul etmekte hiçbir sorunum olmazdı. Onun aptalca kadın silahını çantasına geri koyup yoluna gönderirdim. Ama mesele paraydı. Ve bunu... bunu tolere edemezdim.”

“Doğru. Doğru. Bu, İsviçre’deki deneyimlerine çok yakın, bir şey ki...”

“Bunu tekrar tartışmayacağız, Bartholomew.”

“Elbette. Hayatındaki önemli olayları incelemek abartılıyor. Ama paylaşmak istemiyorsan sorun değil. İkimiz de biliyoruz ki beni sadece canın sıkıldığı için görmeye geliyorsun.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Milyarlarca dolarlık meşru bir nakliye ve lojistik şirketi yönettiğimin farkında mısın?”

“Sıkılmak ve meşgul olmak birbirini dışlayan kavramlar değil. İkisi birden olabilirsin.”

“Psikiyatrist arkadaşlarının bu değerlendirme hakkında ne diyeceklerini görmek için iyi para verirdim.”

“İşte senin sorununun kökü de burada.” Kaleminin ucunu bana doğru uzattı. “Bir insanın isteyebileceği her şeye sahipsin. Sahip olmadığın şeyleri de elde ediyorsun. Bu dünyada senin için ulaşılamaz tek bir şey bile yok.”

“Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun.”

Barty, koltuğuna yaslanıp biraz sallanırken deri ofis koltuğu gıcırıyor. Harika içgörülerini paylaşmaya hazırlanırken hep böyle yapar. “Mutluluk hali genellikle, ister kişisel bir hedefe ulaşmak ister mesleki bir başarı olsun, peşinde koşmanın heyecanına bağlıdır, Adriano. Bir şey ne kadar ulaşılamaz görülürse,

kişi, zorlukları aşmak için o kadar çok çalışır. O zaman emeklerinin meyvelerinden o kadar çok zevk alır ve o zaferin getirdiği sevinç ve tatmini o kadar çok hisseder. Hayatındaki her şey çok kolay elde edildiğinde, ardından gelen bir zevk duygusu olmaz.”

“Mutluluk, aşırı hüznölü bir hayatta sefaletsiz bir andan ibarettir; büyük bir başarıymış gibi görünmesi için mantıkla açıklanır. Ben gerçeklikte yaşamayı tercih ederim.”

“İlginç bir bakış açısı. Peki mutluluğa inanmıyorsan, senin dünyanda ne var?”

“Sadece kazanılan ve ölçülebilen şeyler. Saygı. Etki. Ve güç,” diyorum. “Doğduğumuz dünyayı biz seçmiyoruz, Bartholomew. Benim yaşadığım dünyada, ya uyum sağlarsın... ya da yok olursun. Geriye kalan çamur, günahların çorak arazisinde amaçsızca sürünerek yürüyen bir grup acınası, zavallı serseridir.”

Doc öne doğru eğilir, bakışlarıyla beni deler. “Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan, senin dünyana asla girmek istemem.”

“Çok akıllıca bir seçim.” Başımı sallıyorum. “Yine de, senin eski yaşam tarzına dönmeni, mesleğini geri kazanmanı mümkün kılan *benim* dünyamdı.”

Bakışları başka yöne kayar. Yıllar geçti, ama gerçeğin hatırlatılması onu hâlâ rahatsız ediyor.

Barty ile tanıştığımda dizlerinin üstünde, çenesinin altına dayadığı paslı, eski bir av tüfeğinin namlusuna yaslanmıştı. Aptal, farkında olmadan intihar etmek için benim sık kullandığım çöplüklerden birini seçmişti. En son ihtiyacım olan şey, adamlarımın az önce gömdüğü başka bir cesedin birkaç adım ötesinde bir aptalın beynini dağıtırken görmektir.

Zaten geç kalmıştım, Yakuza içindeki muhbirimle buluşma yerinin değiştirilmiş olması beni sinirlendirmişti. İntihara meyilli bir aptalla uğraşacak vaktim yoktu, bu yüzden onu bayıltıp arabamın arkasına tıkmaya karar verdim. Yolda bir yerlerde ondan kurtulurum diye düşündüm. Ne yazık ki benim için, I-95 otoyolunda trafiğin içinde zikzaklar çizerek giderken Bartholomew kendine geldi. Görünüşe göre

zorunlu uykusu sırasında aydınlanmış ve "hayatını kurtardığım" için minnettarlığını dile getirmeye başlamıştı.

Bugüne kadar, onun hüzünlü hikayesini dinlemeye beni neyin ittiğini hala bilmiyorum. Bana, hastalarından birinin akrabalarının onu izinsiz psikolojik deneyler yapmakla suçladığını anlattığında neden umursadığımı. Neden malpraktis suçlamalarıyla karşı karşıya olan bir adamla hiç uğraştığımı. Ya da neden ertesi gün kanıtlanmamış suçlamaları "ortadan kaldırdığımı". Bu sonuncusu, doktorla ilk tanışmamla ilgili en kafa karıştırıcı nokta.

"Evet. Unutmayı tercih edeceğim bir şey," diye iç geçirdi. "Hiç kasvetli gerçekliğin dışındaki bir şeyin cazibesine kapıldın mı? Hiç çocukluk hayalin oldu mu? Bir dileğin? Hatta porno kaynaklı bir fantezi? Sana hâlâ etten ve kemikten bir erkek olduğunu, sadece etki ve güç sallayan bir dev olmadığını hatırlatan herhangi bir şey? Hiç o dünyayı değiştirmek istedin mi?"

Başımı geriye yasladım, düşüncelerim Brio'nun partisinin olduğu akşama kaydı. "Belki."

"Gerçekten mi? Anlat bakalım."

"Bir kadın var. Genç. Biraz naif. Ya da ben öyle sanıyordum. Filippa'yı öldürdükten birkaç dakika sonra odaya girdi. Beni, ölen karımın cesedi ve silahla birlikte gördü. Kızı öldürecektim ve o bunu biliyordu. Silahı bana doğrulttu. İnanır mısın, benim kendi silahımdı. Ama meşru müdafaa olduğu için ona kızamam."

"Her zamanki gibi çok pragmatik. Ee, sonra?"

"Tetiği çekmedi. Aptal kız. Bunun yerine bana bir kurabiye bıraktı."

"Kurabiye mi?"

"Evet. Ona gitmesini söyledikten sonra."

Bir an için sessizlik çöktü. Kaleminin tıklama sesi bile kesilmişti.

"Onu gitmesine izin

mi verdin?" "Mm-

hmm."

“Zarar görmeden mi?”

“Evet. Brahms’a adamlarından birini onun peşine takmasını söyledim.”

"Oh, tabii ki." Çıldırııcı tıklama sesi yeniden başlıyor. "Onunla 'ilgilenmesi' için, sanırım?"

Telefonum titriyor, cebimden çıkarıp mesaja göz atıyorum. “Bu görüşmeyi kısa kesmemiz gerekiyor.”

"Bir sorun mu var?"

"Evet." Gözlüğümü çıkarıp burun köprümü sıkıştırıyorum, kafamdaki sürekli baskının hafiflemesini umuyorum.

Neredeyse yirmi yıldır migrenle uğraşıyorum. Başlangıçta ilaçlarla idare edebiliyordum. Hafifti. Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. Haplar. İğneler. Akupunktur. Lanet olası hipnoz. Hatta kokain. Her şeyi denedim. Her uzmana gittim ve her türlü testi yaptırdım. Hepsi de bir salak bana bir sorunum olmadığını söyleyebilsin diye. Ve başka bir pislik de bu parlak teşhisi onaylayabilsin diye. Görünüşe göre migrenimin belirgin bir nedeni yok. Her şey sadece kafamın içinde.

Tabii ya.

"Baş ağrılarınız nasıl?"

"Değişiklik yok." Ayağa kalkıp Barty'nin masasına bir zarf dolusu para atıyorum. "Sohbet için teşekkürler."

Kapıya doğru yürürken, meydan okuyan kehribar rengi gözlerin görüntüleri zihnimde dönüp duruyor. Günlerdir olduğu gibi beni takip ediyorlar. Artık haftalardır.

"Adriano," diye sesleniyor Bartholomew arkamdan.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum, saatimizin sonunda bana fırlatmayı çok sevdiği o salakça sözlerinden birini bekliyorum. Bunun yerine, yüzünde dalgın bir ifade görüyorum.

“Kızın sana verdiği kurabiyeyi ne yaptın?” Kapı kolunu tutuyorum. “Tabii ki attım.”

Bölüm 3

"Takip edelim mi, efendim?"

Ön camın ötesine, şoförümle Brahms arasındaki boşluktan bakıyorum, gözlerimi yolun karşısına aceleyle geçen kadına dikmişim. Birkaç beden büyük, eskimiş gri palto, minyon vücudunu yutuyor ve neredeyse yere sürünüyor. Bu iğrenç şey bir zamanlar siyah olmalıydı, ama loş sokak lambaları bile orijinal renginin çoktan kaybolduğunu gizleyemiyor. Bir su birikintisinin üzerinden kaldırıma atlayıp otobüs durağına doğru koşarken, o çirkin paltoyu kendine sıkıca sarıyor.

"Henüz değil. Bu araba çok dikkat çekiyor," diyorum. "Nereye gidiyor?"

Brahms, onu harika bir güvenlik şefi yapan detaylara önem veren, titiz bir pislik olduğu için, torpido gözünden kalın bir deri not defteri çıkarır ve sayfalarını çevirmeye başlar. "Perşembe akşamları, Back Bay'deki bir restoranda bulaşıkçı olarak vardiyası var. Genellikle gece yarısı ile bir arasında işten çıkıyor."

Brahms'ın ilk arka plan araştırmasından, Iris'in Spada's'ta tam zamanlı aşçı olduğunu, haftada altı gün sabah beş buçuktan ikiye kadar çalıştığını ve ayrıca bir çiçekçide yarı zamanlı çalıştığını zaten biliyorum. "Kaç işi var?"

"Adamlarımın son birkaç hafta içinde topladığı bilgilere göre, Iris Fabbri pazartesi cumartesiye donun evinde çalışıyor. Ailenin aşçısı ama Don Spada ve karısı sık sık dışarıda yemek yediği için, evdeki hizmetçilere de sık sık yardım ediyor. Haftada iki kez, Bayan Fabbri Beacon Hill'deki

IT girişiminin köpeklerini gezdiriyor. Perşembe geceleri restoranda çalışmasının yanı sıra, salı günleri öğleden sonra geç saatlerde North End'deki hırdavatçıda satış elemanı olarak çalışıyor. Çarşamba akşamları ise evinin yakınındaki çiçekçide çalışıyor.”

Beş iş. Kızı daha iyi görebilmek için yana kayıyorum. Şu anda otobüs durağında durmuş, ayaklarını yere vuruyor. Üşüyor mu acaba?

“Ah, bir de... evsizler barınağında gönüllü olarak çalışıyor. Henüz ne sıklıkta olduğunu bilmiyorum,” diye ekliyor Brahms ve not defterini kapatıyor.

Bir şehir otobüsü köşeyi dönüp otobüs durağına yanaşıyor ve sürekli meşgul olan Iris Fabbri'yi görmemi engelliyor. Birkaç saniye sonra otobüs kalkıyor ve otobüs durağı boş kalıyor. Kız otobüse binmiş.

“Onu takip et,” diyorum şoförüm Jim'e. “Sol şeritte, otobüsün hizasında kal.”

Şık Bentley Mulsanne limuzin, düşük frekanslı bir gürültüyle trafiğe girer ve çatlaklı asfaltın üzerinde yumuşak bir şekilde süzülür. Bu semtte bulunmayalı on yıl ya da daha fazla zaman geçti. Mahalle, hatırladığımdan daha da kötü görünüyor. Otobüsün sol tarafına yanaştığımızda, camımı yukarı kaydırıyorum. Cam koyu renkli olduğundan dışarıdan içeriği görmek imkansız.

Otobüsün içi aydınlık ve neredeyse boş, bu da tek başına oturan bir kadını hemen fark etmeyi kolaylaştırıyor. Kadın, yolun bizim tarafına bakan pencerenin yanında oturmuş, küçük yeşil bir elma yiyor.

Bu görüntü başlı başına biraz tuhaf. Herkesin sürekli devasa, pahalı kahve fincanlarını ya da bir yerlerdeki sosyal medya influencer'larının pazarladığı son moda smoothie'leri taşıdığı bir çağda, birinin basit bir meyvenin tadını çıkarmasını görmek gerçekten nadirdir. Ama belki de onun için değil.

Brahms'ın verdiği bilgilere göre, kadın muhtemelen tamamen organik avokado, chia tohumu gibi saçma sapan şeyleri karşılayamıyor. Şehrin en kötü bölgelerinden birinde bulunan kiralık bir dairede annesiyle birlikte yaşıyor. Tam zamanlı çalışabilmek ve annesinin hastane masraflarına yardımcı olabilmek için on altı yaşında okulu bıraktı

alışıp annesinin sağlık masraflarına katkıda bulunmak için okulu bıraktı. Birkaç arkadaşıyla nadiren bir araya gelmek dışında tek yaptığı şey çalışmak. Gece kulüplerinde parti yok. Kızlarla alışveriş çılgınlığı ya da spa günleri yok. Kısacası, tipik bir yirmi dört yaşındaki gençten beklediğim hiçbir şey yok.

Aşk hayatı bile berbat görünüyor. Gerçi bu ayrıntı aklıma geldiğinde çenemi sıkmaktan kendimi alamıyorum. Bilinen tek romantik ilişkisi, Spada's'ta güvenlik görevlisi olarak çalışan bir ahmakla. Genelde ana kapıda görev yapan yirmili yaşlarında bir şapşal. Sanırım pek zeki olmayan ve hiç de komik olmayan şakalarıyla tanınıyor. Onun ilgisini çeken erkekler bu türden mi? Komedyen ya da en azından komedyen olmak isteyen biri mi? Bu olasılık içimi kemirirken elim yumruk haline geliyor.

"Biraz ileri git ve hızını koru," diyorum Jim'e. "Peki, efendim."

şoför söyleneni yapar ve camımı kızınkiyle hemen hemen aynı hizaya getirir. Ön yolcu koltuğunda Brahms, telefonuyla oyalanarak benim tuhaf davranışlarıma ilgisizmiş gibi davranmaya devam eder. Benim yanımda daha önce hiç yapmadığı bir şey. Eğer benim kafayı yediğimi düşünüyorsa, bu konuda tek kelime etmedi. Ona Don Spada'nın aşçısı hakkında bilgi istediğimde, niyetim hakkında spekülasyon yapmadı. Sadece işini yaptı, tam da mükemmel bir çalışan gibi. İşleri halletmesi için bolca para alıyor, bana soru sormak için değil. Ama eminim ki, tuhaf isteklerimin nedenini veya gerekçesini bilmemek onu deliye eviriyordur.

Onu suçlayamam, özellikle de ben de hiçbir fikrim olmadığı için. Ne halt ediyorum ben? Bu ben değilim. Ben aptalca kararlar almam. Sınırlı boş zamanımın tek bir dakikasını bile işlerime ya da şahsıma fayda sağlamayan şeylere harcamam. Ve her şeyden öte, hayatım boyunca hiçbir zaman bir tanığı kasten hayatta bırakmadım. Özellikle de hayatımı zorlaştırabilecek birini. Ama işte buradayım, hakikaten çoktan ölmüş olması gereken bir kadını adeta takip ediyorum. Mantıksız eylemlerim absürt.

"Otobüs dönüyor, efendim," diye şoför düşüncelerimi kesiyor.

"Takip et," diyorum. "Brahms, bu kadın nerede çalışıyor?" "Birkaç blok daha, Bay Ruffo."

Otobüse ayak uyduruyoruz ve ben dikkatimi kadına odaklanıyorum ve Little Iris konusunda neden her zamanki taktiklerimden saptığımı düşünüyorum. Uzun, koyu sarı saçları ve elf yüzüyle inkar edilemez bir güzelliğe sahip, ama kadınsı güzellik daha önce beni hiç etkilememişti. Daha önce odaklanmamı etkilememiş ya da kararlarımı etkilememişti.

Brio's'taki o iğrenç derecede kocaman kanatlı koltukta bana karşı otururken, korktuğunu açıkça görebiliyordum. Kahretsin, nabızı o kadar hızlı atıyordu ki, kalbinin göğsünde güm güm attığını neredeyse duyabiliyordum. Ona bakarken, bayılana kadar birkaç dakikadan az bir süre kaldığını düşündüm. Oysa bu minik çiçek, bana kendi silahımı doğrultacak cesareti gösterdi. Siktir. Aletim bir anda sertleşti. Bu dünyada hiçbir şey beni şaşırtmazken, o minik kız beni şaşırttı.

Onu öldürmeliydim. Sırf o lanet tepkiyi uyandırdığı için, o anda, o yerde yapmalıydım. Sonuçta, Küçük Iris'in kaderi, Brio'nun kütüphanesinin eşiğinden geçtiği anda belirlenmişti. Her zamanki gibi olmalıydı. Yıllar boyunca, görünüşlerini ya da cinsiyetlerini hiç fark etmeden, sadece kurduğum imparatorluğu tehdit edip etmediklerine bakarak ortadan kaldırdığım diğerleri gibi. O gece bana karşı gelme kararı, onun için ölümcül olmalıydı. Onu bağışlama kararımın benim için de öyle olup olmayacağını sadece zaman gösterecek.

Belki de onu şu anda takip etmemin sebebi budur? Bulması zor cevabı arıyorum. Küçük Iris'in neden hâlâ nefes aldığının bir nedenini. Üzerimdeki etkisinin bir açıklamasını.

"Bir sonraki durakta inecek." Brahms omzunun üzerinden benimle göz göze geldi. "Nasıl devam etmek istersin?"

Ona sürmeye devam etmesini ve bu yarım kalan işi halletmesi için birini göndermesini söylemeliyim. Onun varlığını unutmalıyım.

"Kenara çek," diyorum bunun yerine. "Bizi fark etmemesi için yeterli mesafe bırak."

Bir dakika sonra Iris otobüsten iner ve köşedeki çiçekçiye koşar. Boyası dökülmüş eski pencere çerçeveleri ve çizik kapısıyla, burası bir çöplükten biraz daha iyi bir yer. O gözden kaybolduğu anda, sağ gözümün arkasında zonklayan ağrı kafatasımın her tarafına yayılır ve şakağıma yerleşir. Dişlerimi sıkar, o delici sızının geçmesini beklerim. Bir ile "lanet olsun, hemen vurun beni" arasında bir ölçekte, bu acı tam bir yedi. Genellikle şiddetin sabit bir üçe düşmesi birkaç dakika sürer. O zaman kendimi "migrenim geçti" diye kabul ederim. Aksi takdirde, ağrı beni asla terk etmez. Asla durmaz. Şakaklarımdaki baskı asla tamamen geçmez.

"Bay Ruffo?"

Gözlüklerimi çıkarıp burnumun köprüsünü sıkıyorum. "Ne var, Brahms?"

"Bayan Fabbri içeri girdi. Bir saatten az bir süre sonra San Francisco bürosuyla video görüşmeniz olduğunu söylemişsiniz, ofise gidelim mi yoksa...?"

"Merkeze, Brahms."

"Anlaşıldı. Sizi bıraktıktan sonra ben..." "Sen burada kalacaksın."

Bana bakıyor, zeki gözlerinde milyonlarca soru var. "Tamam. Ne yapmamı istersiniz?"

"Kızın vardiyası bitene kadar bekle." "Tabii. Peki bittiğinde?"

Cebimde, selofanla sarılmış küçük ikramı sıkıca kavradım. Tanrı bilir neden, son iki haftadır o aptal kurabiyeyi yanımda taşıyordum. "Sonra onu gizlice evine kadar takip et, güvenli bir şekilde vardığından emin olmak için."

Bölüm 4

“Ne trajedi.” Capo Tiziano’nun karısı sangriasını yudumlarken içini çekiyor. “Yani, hiç dostça davranmamıştık... Filippa Ruffo’yu hep biraz fazla... Şey, ölülerin arkasından kötü konuşmak istemem. Ama böyle korkunç bir şekilde ölmek... Hayal bile edemiyorum.”

“Elbette,” diye yanıtladı Bayan Zara, ben masaya bir tepsi sandviç koyarken.

“Düşünsenize, polis hâlâ evlerine kimin girdiğini bilmiyor,” diyor Capo Donato’nun karısı, şarap kadehini kaldırarak bana yeniden doldurmamı işaret ediyor. “Sizce bunu yapanı yakalayabilecekler mi?”

“Sanmıyorum,” diye yanıtladı Bayan Zara, ciddi bir ifadeyle. Görünüşe bakılırsa mükemmel bir ev sahibesi gibi davranıyordu, ama ben onun, koca’ların eşlerini ağırlayıp, kocaları Don Spada ile görüşürken onların dedikodularını dinlemektense, dikiş odasında olmayı tercih edeceğini biliyordum.

“Adriano” —adını duyduğumda sangria sürahesi elimden kayıp düşmek üzereydi—“olanları öğrendiğinde yıkılmış olmalı,” diye devam ediyor Capo Donato’nun eşi. “Evi pis haydutlar tarafından basılmış ve karısı öldürülmüş. Korkunç, korkunç bir durum.”

Filippa Ruffo’nun trajik ölümünün hikayesi bir aydan fazladır medyada yer alıyor. Tanınmış bir milyarderin eşinin öldürülmesi o kadar da beklenmedik bir şey değil. Manşetlerde, *hırsızlık girişiminin ters gitmesinin kurbanı* olduğu yazıyor. *Görünüşe göre, kocasının aynı kaderi paylaşmamasını sağlayan tek şey şansmış.*

Haberlere göre, birkaç tanık, Filippa Ruffo’nun kendini iyi hissetmediğinden şikayet ettikten sonra Brio Saccone’nin kutlamasından erken ayrıldığını *gördü*. Ancak Bay Ruffo, partide oyalanmıştı. En az

yirmi kişi, eve zorla girilip Bay Ruffo'nun karısı acımasızca vurulduğunda, ev sahibiyle piyasa dalgalanmaları hakkında uzun bir tartışmaya girdiğini doğruladı.

Kendimi bayanların içkilerini doldurmakla meşgul ediyorum, ama bu, alnında kurşun yarası olan sarışın bir kadının görüntüsünün gözümün önünden geçmesini engellemiyor. Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor.

Capo Brio'nun kütüphanesinden “kaçışım” olarak gördüğüm olaydan sonraki haftalarda, o sahne gece gündüz aklımdan çıkmadı. Filippa Ruffo'nun ölümüne yol açabilecek milyonlarca senaryo üzerinde kafa yordum. Ayrıca benim nasıl ölebileceğime dair milyon bir yol düşündüm. Bay Ruffo'nun adamları beni sokaktan kapıp gölgeli bir köşeye mi sürükleyecek? Bana kurşun sıkacaklar mı, yoksa boğazımı mı kesecekler? Ya da belki bir kavşaktan geçerken sıradan bir araba tarafından ezilip, vur-kaç kurbanı olacağım? Belki de eski usulü tercih edip, bindiğim otobüse bomba yerleştirecekler? Yan hasara gerçekten aldırış ederler mi? Ya da belki, sadece belki, Bay Ruffo beni kendi elleriyle öldürmeyi seçecek? Onu geceleyin açık pencereden odama gizlice girerken hayal ettim. Beni boğarak öldürürken ellerinin üzerimde olduğunu hayal ettim. Dördüncü kattaki bir daire gibi önemsiz bir şey, onun gibi bir adamı durduramaz. Saklandığı adamı değil. Kimsenin varlığından haberdar olmadığı adamı değil.

Bay Ruffo'nun adamları dışında, bu gezegende onun yaptıklarının gerçeğini bilen birinin olduğunu sanmıyorum. Sadece ben. Tek tanık benim. Ve mafya dünyasında kimse bir tanığı isteyerek hayatta bırakmaz. Haftalardır kaderin beni yakalamasını bekliyorum.

Ama o haftalar geçti ve hiçbir şey olmadı. Ne *onu* gördüm, ne de adamlarını. İçeri girip, sanırım daha sonra karısının cesedini ortadan kaldıran ikisini de. Ve yakınlarda başka şüpheli tipler de dolaşmıyordu. Şimdi, nasıl öleceğime dair takıntım, Bay Ruffo'nun neden hemen ölümümü istemediğine dair şaşkınlığa dönüştü.

Neden beni bıraktı? Neden ağzımı kapalı tutmam için beni tehdit etmeden bunu yaptı? Polisleri aramayı aklımın ucundan bile geçirsem başıma ne tür acı verici şeyler geleceğini ima etme zahmetine neden girmede? Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmadı. "*Git şimdi, Küçük Iris,*" dedi, hepsi bu.

Bay Ruffo'nun kararının ardındaki bilinmeyen mantık beni delirtiyor. Sanırım onun motivasyonu, ölüm ihtimalinden daha çok endişelendiriyor beni. Bu durum, Bay Ruffo'yu zihnimde tam bir muamma haline getirdi. Daha önce ona hayran olduğumu mu sanıyordum? Artık geri dönülmez bir şekilde takıntılıyım. Onu o kadar çok düşünüyorum ki, aslında onu görmeyi *umuyorum*.

"Oh, hay aksi," diyor Bayan Zara. "Toplantı sırasında Massimo'ya ikramlar sözü verdiğimi tamamen unutmuşum. Iris, tepsiyi eski yemek odasına götürür müsün lütfen? Biliyorum ki o 'elementinde' olduğunda, personelinden kimse onu rahatsız etmeye cesaret edemez."

"Tabii ki. Hemen hallederim."

"Teşekkürler, Iris. Ah, ve eğer sana... bu kesinti hakkında bir şey söylerse, sana beni gönderdiğimi söyle." Göz kırıyor.

Mutfağa yaklaştıkça erkeklerin bağırışları giderek yükseliyor, ta ki malikanenin duvarlarından yankılanana kadar. Don Spada *kesinlikle* yine o ruh hali içinde. Bağırışlar biraz daha devam ederse, birinin Bayan Zara'yı çağırıp onu sakinleştirmesi gerekecek.

Buzdolabına gidip bir sürahi buzlu çay alıyorum, sonra onu tepsiye koyuyorum; tepside birkaç yedek bardak ve bu sabah pişirdiğim taze kekler var. Derin bir nefes alıp, yükümle birlikte evin "iş" kanadına doğru ilerliyorum. Burada eski yemek odası ile kart odası arasındaki duvar yıkılmış ve yeni bir konferans salonu haline gelen geniş bir alan yaratılmış. Yenilenmiş alanda, bir ucunda tüm *La Famiglia* liderlerini ve daha fazlasını ağırlayabilecek devasa bir masa, diğer ucunda ise donun masası ve rahat bir oturma köşesi bulunuyor.

Dirseklerimle kapıyı iterek içeri süzülüyorum. Konferans masasının başındaki koltuğundan, eşiği geçtiğim anda donun öfkeli bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Beni Bayan Zara gönderdi," diye hızlıca söyledim ve tepsiyi daha yükseğe kaldırarak ona buraya gelme sebebimi gösterdim.

Don Spada'nın yüzündeki öfkeli ifade anında kaybolur. "Teşekkür ederim. Şuradaki sehpayı koyun." Oturma köşesini işaret eder ve donun solundaki koltuklarda oturan Capo Tiziano ve Capo Donato ile yaptığı tartışmaya geri döner.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirir. Sinirli bir Don Spada ile uğraşırken, sihirli kelimeleri bilmek önemlidir. *Bayan Zara*. Evdeki herkes ona böyle seslenir. Tabii ki kocası hariç. Don Spada için o her zaman Zahara'dır. *Onun* Zahara'sı. Bu düşünce tek başına kalbimi ısıtır.

İşte bu. Tam da bu. Bu his. Bu adam için çalışmamı mümkün kılan his. Aslında mafya dünyasıyla herhangi bir ilgilim olmasını sağlayan his. Çünkü karanlıkta bile, tehlikeli bir adamın kalbinde bile, bir ışık vardır. Bir iyilik vardır. Don Spada, her zaman inandığım şeyin canlı bir örneğidir. Kimse tamamen kötü değildir.

İki deri kanepesi ve birkaç koltuğun sehpanın etrafında dizildiği köşeye doğru dönüyorum. Don Spada sık sık burada bire bir görüşmeler yapar.

O yöne doğru bir adım attığımda, tepsiyi neredeyse düşürüyordum.

Çünkü Adriano Ruffo kanepelerden birinde oturuyor. Yalnız.

Henüz beni fark etmedi; dikkati elindeki belgeye odaklanmış durumda. Sehpanın üzerinde daha fazla kağıt dağılmış durumda. Benim gitmek istediğim yer olan o masa. Her nasılsa, bu rahat ortamda ve o meşgulken bile, yine de heybetli görünmeyi başarıyor. Ama bunun sebebi, tamamen siyah kıyafeti (siyah takım elbise, siyah gömlek, siyah kravat) ya da gümüş rengi saç tellerini saymazsak, mürekkep siyahı saçları olduğunu sanmıyorum. Sadece... o.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Nasıl oldu da onun nazik görüldüğünü düşündüm? İlle de dost canlısı değil, ama asla

damarlarında buz akan biri gibi görünmediğini düşünmüştüm. Tek fark eden ben değildim, biliyorum. Adriano Ruffo beni nasıl kandırdı? Eğer rastladığım şey doğruysa, herkesi nasıl kandırdı?

Gizemli milyardere bakarken omurgamdan bir ürperti daha geçiyor. Capo Brio'nun kütüphanesinde ona rastladığımdan bu yana bir aydan fazla zaman geçti, ama bana sanki daha dün olmuş gibi geliyor. Muhtemelen o karşılaşmanın her saniyesi kafamda durmadan tekrarlandığı içindir. Her ayrıntıyı hatırlıyorum. Ben, kalbine doğrultulmuş kendi silahının namlusundan ona bakarken, Bay Ruffo'nun kristal mavisi gözlerindeki neredeyse eğlenmiş gibi görünen bakış. Silahı indirdiğimde parmaklarımın nasıl titrediğini. Viski yudumlarırken boğazımın nasıl daraldığını, yakıcı hissini ve acı tadını.

Ve hâlâ o zengin, boğuk sesin adımı söylediğini duyabiliyorum. *Küçük Iris*. O ses, tüylerimi diken diken etti. Hâlâ duyuyorum. Tekrar tekrar. Gece gündüz. Tekrar eden bozuk bir plak gibi. Durmak bilmiyor. Ve nedense unutamıyorum.

Adriano Ruffo, şimdiye kadar tanıştığım hiçbir erkeğe benzemiyor. O bambaşka bir şey. Kendimden şüphe etmeme neden olan bir şey. Karar verme yeteneğimi bulanıklaştıran. Beni korkutan. Ama bu korku tek başına değil.

Sanki çarpık bir akıntı gibi, korkum ona olan çekiciliğimle karışıyor. Baş döndürücü bir karışım. Tehlikeli, altüst olmuş bir cazibe. Beni cezbediyor... Daha fazlasını öğrenmem için beni teşvik ediyor. O kültürlü maskenin altındaki katmanları ortaya çıkarmam için. Onun hangi tarafının gerçek olduğunu keşfetmem için — kibar, soğukkanlı, medeni adam mı, yoksa sakladığı ilkel avcı mı?

Mümkün olduğunca sessizce, sehpaye doğru ilerliyorum. *Ona* yaklaşıyorum. Tüm bunlar nefesimi tutarken oluyor. Kurtların bölgesindeki korkmuş bir kuzu gibiyim, fark edilmemek için parmak uçlarında yürüyorum. O gözlerini üzerime çekmemeye çalışırken, aynı zamanda, içten içe, bana bakmasını umuyorum.

Arkamda, don ile Capo Tiziano arasında bir tür mülk kiralaması konusunda süren hararetli tartışma, yaklaşmamı gizlemekte yardımcı oluyor. Adımlarımın sesini bastırıyor. Ancak kalbimin çarpışından emin değilim. Yaklaştıkça

ve daha yüksek atıyor. Belki şansım yaver gider... Belki Bay Ruffo beni fark etmeden tepsiyi bırakıp kaçabilirim?

Neredeyse varmıştım ki, endişemin sebebi başını kaldırdı. O şeytani mavi gözler doğrudan benimkilere dikildi. Tepsiyi ikinci kez düşürmek üzereydim.

"Demek yine karşılaştık."

Titriyorum. O ses. Derin. Karanlık. Biraz dumanlı. Sanki canlı bir varlık gibi etrafımı sarıyor. Kendi nabızı ve nefesi olan bir varlık.

Gözlerimi başka yöne çevirerek, o buz mavisi gözlerin üzerimdeki etkisini kırıyorum. "Şey... İyi günler, efendim." Ellerim o kadar titriyor ki, tepsiyi sehpa koymak için eğildiğimde bardaklar tıkırdıyor. Yapmam gereken

—

Güçlü bir erkek eli, elimden birini kaplıyor, tenime ve servis tepsisinin kenarına sarılıyor. Hem tepsiyi hem de beni sabitliyor.

Çok uzun bir an için, zaman duruyor. Bay Ruffo'nun parmaklarına bakıyorum. Eli o kadar büyük ki, benimkini yutacak gibi görünüyor. "Nefes al."

Fısıltı alçaktır. Pürüzsüzdür. Kadife gibi yumuşaktır.

"Benden korkacak hiçbir şeyin yok, Küçük Iris."

Yutkunuyorum, sonra o buz gibi gözlerle tekrar karşılaşıyorum. "Öyle mi?"

Elimi nazıkçe tutan eli daha da sıkılaştır, parmaklarımı tepsinin dibine bastırır. O buz gibi derinliklerde ateşli ve tehlikeli bir şey parıldar. Onu kırdım mı? Yeni bir korku zihnime çarpar.

Konferans masasında, üç adam arasındaki tartışma daha da hararetleniyor. Aynı anda bağırışlar yükseliyor. Bu, durumumu daha da gerçeküstü hale getiriyor. Tüylerim diken diken oluyor. Kalbim deli gibi atıyor.

"Hayır," diye cevaplıyor.

Gözlerimi kırıyorum. Ona bakıyorum, tamamen şaşkın bir halde. Yanlış anlamış olabilir miyim? Capo Brio'nun kütüphanesinde olanları yanlış yorumlamış olabilir miyim? Karısını öldüren gerçekten başka biri miydi? Orada olması

O gece düşündüğüm gibi, sadece cesedini bulduğu için mi oradaydı? O da şokta mıydı? Ve belki de, karısının ölümünden gerçekte kimin sorumlu olduğunu bulmaya çalıştığı için olanları örtbas etti? Karşımdaki adam, elimi sabit tutmama yardım eden adam, bana bir katil gibi görünmüyor.

“Sen mi yaptın?”

Ağzımı açtığımı fark etmeden bu sözler ağzımdan dökülüyor. Dehşete kapılıp, kendi aptallığımdan şaşkına dönerek geri çekilmeye çalışıyorum. Ama bir pranga gibi, eli elimi sıkıca tutuyor.

Bay Ruffo öne doğru eğilirken, gözlerinde o buz gibi alev yeniden parladı.

Sıcak nefesi kulağımı okşuyor. “Büyük bir memnuniyetle.”

Elimi bırakıyor ve ben, sanki hayatım buna bağlıymış gibi tepsiyi sıkıca tutarak bir adım geri atıyorum. Ruffo'ya sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi bakıyorum. Dikkatle. Endişeyle. Şimdiye kadar, onun masum olduğuna inanmak istemiştım. Böyle iğrenç bir suçu işleyemeyeceğine inanmak istemiştım. Bakıyorum. Korkuyorum. Artık rol yapamıyorum. Ve Ruffo sadece arkasına yaslanıp sehpadan belgeleri alıyor. Buz gibi bakışları bir kez daha elindeki kağıtlara odaklanıyor, içeriği rahatça gözden geçiriyor.

"Iris!"

Rina'nın acil ses tonuna irkilirim ve arkamı dönerim. Kapının yanında duruyor, titrek ellerinde bir telefon tutuyor. Don Spada ile benim aramda bakışlarını gezdirirken yüzünde endişe okunuyor.

“Evelyn... komşun... telefonda.” Rina'nın sesi titriyor ve sanki o anda telefonu almamı bekliyormuş gibi kolunu uzatıyor. “Sana ulaşmaya çalışıyor. O... annen. Bayılmış. Ambulans çoktan çağrıldı.”

Tepsi ellerimden kayıyor. Çatırtı ve cam kırılma sesi, aniden sessizleşen odaya yankılanıyor. Ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde konferans odasından çıkıyorum.

Çantam ve ceketim, çalışırken kişisel eşyalarımızı sakladığımız personel odasındaki dolapta. Her şey

evin diğerk tarafındaki yoldan. Kafası karışmış bir grup hizmetçi, ortalıkta dolaşan birkaç inşaat işçisi ve şaşkın şaşkın duran uşak Timoteo'nun yanından hızla geçiyorum. Eşyalarımı kapıp doğruca ön kapıya yöneliyorum.

Ön merdivenlerin yarısına geldiğimde, eve ya da annemin götürüldüğü yer orasıysa hastaneye ulaşmamın iki saatten fazla süreceğini fark ettim. Önce Spada Malikanesi'nden yürüyerek yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki en yakın otobüs durağına gitmem gerekiyordu. Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Zara Hanım'a güvenlik görevlilerinden birinin beni götürebilir mi diye sormalıyım.

İçeri koşmak üzereyken, merdivenlerin dibine şık, siyah bir limuzin yanaşır.

"Bayan Iris?" diye sordu şoför açık pencereden. "Evet."

Hemen arabadan inip arka kapıyı açmak için aceleyle koştu. "Sizi götürmem emredildi. Lütfen." Bana binmem için işaret ediyor.

Rahatlamış bir nefes veriyorum. Bayan Zara, annemle ilgili haberi duyunca onu göndermiş olmalı. O kadın bir melek. Araca doğru koşuyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, arabaya binip emniyet kemerimi takarken, limuzinlerdeki gibi karşımda bir sıra koltuk daha olduğunu fark ediyorum. "Lütfen, Bayan Zara ve Don Spada'ya yardımları için ne kadar minnettar olduğumu iletin."

Sürücü, dikiz aynasından gözlerime bakıyor. "Hiç sorun değil. Patronuma teşekkürlerinizi ileteceğim."

Araba kapıya doğru yola çıktı.

"Şu anda durumu stabil, ama kötüye gidiyor," diyor Dr. Reynolds. "En azından gözlem altında tutmak için bir gece burada kalmasını istiyorum, ama anneniz bunu reddetti."

Göğsümdeki ağır yük kayar ve son üç saat içinde ilk kez tam bir nefes alabiliyorum. Rahatlamam göz açıp kapayıncaya kadar sürer, çünkü annemin doktoru her türlü “yapılması gerekenleri” vurgulamaya devam eder. Hastaneye yatırılmalı, daha fazla test yapılmalı, daha fazla ilaç alınmalı ve daha fazla tedavi denenmeli ve sonunda... nakil.

“Hâlâ bekleme listesini düşünmüyor,” diyor Dr. Reynolds daha alçak bir sesle. “O adım atılmadan, şanslı... Şey, bunları zaten konuştuk. Bahsettiğimiz vakfa ulaştın mı? Eğer yardım etmeyi kabul ederlerse, belki annen fikrini değiştirir?”

"Ben... şey... ulaştım," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Başvurunun durumu beklemede. Acaba ben...?" Başparmağımı omzumun üzerinden, yarı kapalı bir perdenin arkasında hastane yatağında dinlenen annemi işaret ediyorum.

"Evet, tabii ki. Bu gece hastanede kalması gerçekten gerekiyor."

Ve bunu yapmana seve seve izin verirdim, ama bu benim karar.

Annem pes etti. Hemen hemen tüm tıbbi bakımı reddediyor. *Çok pahalı*, diyor. Sanki hayatının bir bedeli varmış gibi.

Hastane koridorunda ağır adımlarla yürürken bacaklarım kurşun gibi ağırlaşıyor. Yıllardır annemin tıbbi faturaları altında boğuluyoruz. Elimizdeki her kuruş borcu ödemek için gidiyor. Annemin koroner arter hastalığının teşhisi biraz zaman aldı, çünkü sağlık sigortamız yok. Ayrıca annem, ağrı ve yorgunluk onu yatağa mahkum etse bile doktora gitmek için fazla inatçıydı. Kalp yetmezliği riski yüksek, bu yüzden kalp nakli onun tek şansı olabilir.

Sadece küçük bir engel var. Yaşı, genel sağlık durumu, tıbbi aciliyet ve uygun bir donör bulma gibi diğer faktörlerin ötesinde, en ufak bir ayrıntı.

Onu hayatta tutmak için sadece 1,9 milyon dolara ihtiyacım var.

Önemli bir şey değil, değil mi?

Annemin yatağına yaklaşırken gözlerimden yaşları siliyorum. Şu anda uyuyor. Uzun, açık kahverengi saçları örülmüş ve yastığının üzerine dökülmüş

Yastığının üzerine sarkmış. Çok huzurlu görünüyor. Ama muhtemelen ilaçların etkisindedir. Evdeyken gündüzleri nadiren uyur.

Elleri ince bir çarşafın üzerinde duruyor. Çok narin, çok kırılgan görünüyorlar. Nazikçe birini avucuma alıyorum, başparmağımla nasırlı avucunu okşuyorum.

Ellerinin yumuşak olduğu zamanları hatırlıyorum. Okula gitmeden önce zarif parmaklarıyla saçlarımı ördüğü zamanları. Hasta ya da üzgün olduğumda gözyaşlarımı sildiği zamanları. Sıcak dokunuşu bana her zaman kendimi güvende ve sevildiğimi hissettirirdi. Annemin güzel elleri. Gençlik ışıltılarını yitirmişler. Bu günlerde derisi biraz pürüzlü, damarları biraz daha belirgin. Ama annemin elleri hala bana sevildiğimi hissettiriyor, hala beni güvende ve mutlu tutuyor.

"Merak etme anne," diye fısıldıyorum. "Bir yolunu bulurum." Parmak eklemlerini okşuyorum, elini hafifçe sıkıyorum, sonra çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

Mesaj uygulamamdaki Rina'nın adına neredeyse bir dakika boyunca bakıyorum, başparmağım ekranımdaki klavyenin üzerinde duruyor. Özel erkekler kulübünde çalışmaya başlayalı sadece iki hafta oldu, ama şimdiden bir araba alacak kadar para kazanmış. On yıllık bir hurda olabilir, ama çalışıyor. Ve fotoğraflarda o kadar da kötü görünmüyor. İki hafta, beş bin dolar. Çılgın bir para.

Derin bir nefes alıp kısa bir mesaj yazdım ve hemen *Gönder'e* bastım. Cesaretimi kaybetmeyi göze alamam.

18:21 Iris: Maggie'den beni de içeri almasını isteyebilir misin?

Bölüm 5

Ağır depo kapıları yanlara kayarak, aydınlık bir iç mekanı ortaya çıkardı. Ancak, devasa yapının derinliklerine uzanan manzara, stratejik olarak park edilmiş bir sıra forklift tarafından engelleniyordu. İçeri adım attım, iki turuncu makinenin arasından geçerek geniş alanın derinliklerine doğru ilerlerken, nakliye operasyonları müdürüm görev bilinciyle hemen arkamdan geldi.

Nathan, onu New York'taki bir rakibimden kaptığımdan beri, yedi yıldır mal ve kargo nakliye işimin günlük yönetimini üstleniyor. Gerçi onu sonunda ikna eden, benim agresif işe alım kampanyam değildi. Nathan Quinn bu alanda bir nevi yıldız sayılır, ancak ders dışı faaliyetlerine biraz fazla kapıldı ve yerel bir Yunan tefeciye altı haneli bir borç batağına saplandı. Biraz pazarlık gerektirdi, ancak Hellenic Mob'dan borcunu ve dolayısıyla çocuğu satın almayı başardım. Tabii o piç liderleri fiyatı ikiye katlamadan önce. Sanırım Nathan'a işi ve reddedemeyeceği kadar yüksek bir maaş teklif edebilirdim, ama insanlar başlarının üzerinde bir baltanın sallandığını hissettiklerinde hassas meseleleri ele alırken ve ağızlarını kapalı tutarken daha titiz davranma eğilimindedirler. Ve *benim* nakliye işim son derece hassas bir meseledir.

Binanın arkasındaki yükleme rampaları gibi, deponun ana alanındaki ekipmanlar da sadece göstermelik, burayı gerçekten kargo yükleme için kullanılıyormuş gibi göstermek için. Bu görünümü tamamlamak için, devasa depoyu birkaç endüstriyel sınıf, tavana kadar uzanan raf kaplıyor ve her biri sandık, kutu ve kasalardan oluşan bir dağla dolu. Tüm “kargo”lar çeşitli

markaların logolarını taşıyor. Tabii ki, sadece alt raflar gerçek ürünlerle dolu; yukarıdaki kutuların çoğu boş — bu binanın çalışan bir depo olduğu izlenimini pekiştirmek için orada duruyorlar. Kimsenin mülküne girip etrafı kurcalamaya cesaret edeceğini sanmıyorum, ama biri açık kapılardan içeriye bakarsa diye hazırlıklı olmayı seviyorum.

"Her şey yolunda mı, efendim?" Nathan, girişin sağındaki depolama raflarına doğru yürürken soruyor.

Boğazımın derinliklerinden düşük bir hırıltı yükselir, ancak yıllarca süren özdenetim ve şartlanma sayesinde bunu içimde tutabiliyorum. "Elbette."

"Bu saatte sizi aradığım için özür dilerim," der, acele adımlarıma yetişmeye çalışırken. "Ama şoför sadece tedirgin görünmekten öteydi. Sizinle şahsen konuşması ve notu doğrudan elinize teslim etmesi gerektiğini ısrarla söyledi. Bunu derhal dikkatinize sunmanın önemli olduğunu düşündüm."

Gerçekten de öyle. Alt kademe çalışanlarla doğrudan iletişimim yok ve bunu herkes biliyor. Şoförün davranışları ve iddiaları göz önüne alındığında, Nathan'ın beni rahatsız etmek zorunda hissetmiş olması, muhtemelen "önemli" kelimesinin yetersiz kaldığı anlamına geliyor. İçimden bir ses, bunun geçen hafta aldığım kısa mesajla bağlantılı olduğunu söylüyor.

Bu saçmalık yıllardır devam ediyor. Her şey, imparatorlukların çöküşüyle ilgili aptalca bir kafiye içeren, bilinmeyen bir numaradan kişisel cep telefonuma gelen bir mesajla başladı. Bunun spamdan başka bir şey olmadığını düşünerek görmezden geldim. Ta ki iki ay sonra, takım elbiseli yerel bir iyiliksever maymun, işçi güvenliği hakkında bir dizi saçma suçlama ve tesisin kapatılması emriyle nakliye terminallerimden birine gelene kadar.

O zamandan beri, izi sürülemez farklı numaralardan bir sürü mesaj aldım. İlk başta, birkaç ayda bir mesaj geliyordu. Ancak sonunda sıklığı arttı. Son on iki ayda, neredeyse bir düzine mesaj geldi.

Çalışanlarım göndereni tespit edemese de, bunun aynı kişi olduğuna eminim. Her mesaj bariz bir alaycılıkla dolu ve işimin yakında çöküşüne şiirsel bir şekilde işaret ediyor.

bir şeylerin ters gideceğine dair üstü kapalı tehditler içeriyor.

İthalat gümrük işlemleri—reddedildi. Küçük bir lojistik firmasının devralınması için aylarca süren teklif süreci—mülkiyet duyurusunun yapılmasından sadece bir saat önce reddedildi. Sınır geçişlerinde kamyonlarım “rastgele” aramaya seçildi; o durumun yaşanmamasını garanti altına almak için gerekli paranın el değiştirmiş olmasına rağmen.

O pisliği bulmak için bir sürü para harcadım. Şu ana kadar başarısız oldum.

En son mesaj bir hafta önce geldi ve yine aynı şifreli, kafiyeli saçmalıklar vardı:

10:10 Bilinmeyen:

***Planın zekice ve titizlikle hazırlanmış olsa da, Yenilgi yine
de elini uzatabilir.***

***Güvendiğin yollar, kutsadığın tekerlekler,
Şimdi başkasının elinde.***

***Gizli kalan, gözden uzak tutulan, Yeni gözler ve
bir amaç da buldu.***

Bu pislik her yeni mesajda daha şiirsel ve daha tutarsız hale geliyor.

Son raf sırasını geçip, bazı kübik kamyonetlerimizin yüklemek için depoya girdiğimiz açık alana ulaşıyorum. Hemen yanında, sıradaki birkaç aracı park ettiğimiz sınırlı bir alan var. Şu anda orada birkaç araç bekliyor.

"Şoför nerede?" diye soruyorum.

"Dördüncü park yeri." Nathan, işaret ettiği yöne doğru başını sallıyor.
"Sizi bekliyor, efendim."

Nathan'ın işaret ettiği araca yaklaşırken ayak seslerim betonda yankılanıyor. Filomdaki diğer tüm araçlar gibi, bu beyaz aracın da kargo bölmesinin yanları ve kabinin kapıları lacivert Ruffo Enterprises logosu ile işaretlenmiş.

dış görünümün bir amacı var. İç mekanlar da aynı. Döşeme. Gösterge paneli bileşenleri. Hepsi tek tip. Tüm kübik kamyonetler aynı görünüyor. Tır ve diğer araç türleri de öyle. Lastik markası bile standart. Başka hiçbir etiket yok. Ünite numarası yok. Filo tanımlayıcısı yok. Her kamyon veya kamyoneti görsel olarak ayırt etmenin tek yolu plakalardır.

Bu, filo yönetimi açısından baş belası olabilir. Ama benim deliliğimin bir mantığı var. Bu işte — küresel nakliye devini değil, *diğer* işletmeyi kastediyorum — göze batmamak en büyük öneme sahiptir. Kamyonlar ve insanlar ne kadar birbirine benzerse o kadar iyidir. Hiçbiri tanımlanamazsa, ayırt edilemezler. Ayırt edilemezlerse, durdurulmazlar. Bu yüzden tekdüzelik önemlidir. Tüm operasyon arka plan gürültüsüne karışıyor. Sadece başka bir konvoy, başka bir rota, başka bir vardiya. Göz önünde en basit koruma şekli haline geliyor. Akıllı olduğu için değil, akıllı olmayacak kadar sıkıcı olduğu için. Değiştirilebilir. Sıradan. Unutulabilir. Ve bu iş kolunda, vazgeçilmez.

4 numaralı durağa yaklaşırken, lacivert kargo pantolon ve üzerinde şirket logosu bulunan lacivert tişört giymiş, otuzlu yaşlarında bir adam tarafından "*İyi günler efendim*" diye selamlanıyorum. Tıraşlı ve saçları kısa kesilmiş, tıpkı benim için çalışan diğer tüm sürücüler gibi. Ekipman ve üniforma kuralları gibi, tüm personelin aynı kişisel görünüme uyması zorunludur.

Ellerini önünde birleştiren adam, ben yaklaşırken zorunlu beyzbol şapkasını sinirli bir şekilde elinde çeviriyor.

"Göster bana," diye sesimi yükseltmeden emrediyorum. Düzgün ses tonum, ne kadar sinirli olduğumu tam olarak yansıtmıyor.

Sürücü pantolonunun arka cebine uzanıp katlanmış bir kağıt parçası çıkarır. "Adam, bunun ne olduğunu anlayacağınızı söyledi."

Notu açıp alfasayısal listeyi gözden geçiriyorum. Değerlerin ne anlama geldiğini anladığım anda içimde öfke alevleniyor.

"Bana olanları anlat."

"Chicago'nun yaklaşık otuz mil güneybatısındaki I-55 otoyolundaki kamyon durağına uğradım. Bir de baktım ki, kahvemi içerken göz bandı takmış, ürkütücü görünümlü bir adam yanıma geldi. Kendini tanıtmadı, sadece bunu bana uzattı ve sana şahsen teslim etmemi söyledi. Etmezsem, bunu anlayacağını söyledi."

"Başka bir şey var mı?"

"O... ah... biraz aksanlı konuşuyordu ve *pakhan*'ın 'ın senin aramanı bekleyeceğini söyledi. Sonra gitti." "*Pakhan* dediğinden emin misin?"

"Evet."

"Gidebilirsin." Şoföre çıkış yönünü işaret ederek başımı salladım. Sesinin duyulmayacağı bir mesafeye geldiğinde Nathan'a döndüm.

"Tüm öncelikli araçları en yakın dağıtım merkezine yönlendir ve varır varmaz hepsinin yükünü boşalt. İstisna yok," talimatımı veriyorum. "Sonra, yükün yardımcı nakliye araçlarına yeniden yüklenmesini ve ikincil rotalardan gönderilmesini istiyorum. Bu değişikliklere ait tüm kayıtlar sadece yerel bakım defterlerine işlenecek, merkezi yönetim sistemine değil. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Güzel." Telefonuma uzanıp çıkışa doğru yöneldim. Her zamanki gibi, Brahms ilk zilde cevap verdi.

"Bir sızıntı var," diye homurdanıyorum, plaka listesinin bulunduğu notu inceleyerek. "Kokain taşıyan kamyonlarımın listesinin nasıl Bratva'nın eline geçtiğini bilmek istiyorum. Ve bunun sorumlusu kim ise bulunmasını istiyorum."

Filippa ile evliliğim sayesinde, karayolu, demiryolu, deniz ve hava yoluyla mal sevkiyatının yanı sıra depolama düzenlemelerini de yürüten, köklü ancak iflasın eşiğinde olan bir nakliye dağıtım şirketinin kontrolünü ele geçirdim. Kamyon filomu kullanarak, şirketin halihazırda geliştirilmiş olan sınır ötesi bağlantılarını ve Kuzey Amerika'daki uzun vadeli müşterilerini kullanarak, tüm işletmeyi ihtiyaçlarıma hizmet edecek şekilde dönüştürdüm. Uyuşturucu kaçakçılığı ihtiyaçlarıma. Ruffo

Enterprises'ın meşru bir yan kuruluşu kisvesi altında, tamamen aynı özelliklere sahip yenilenmiş araç filomuz, kıtanın dört bir yanında karayolu nakliye hizmetleri sunmakta ve son zamanlarda Orta ve Güney Amerika'ya da genişlemiştir. Elimizdeki tüm malların güvenli ve güvenilir bir şekilde taşınmasını garanti ediyoruz. Özellikle, sahte zemin ve kaplamalarla donatılmış özel kamyonlarla taşınan “öncelikli” kargolarımız. Sandıklar, ev aletleri, mobilyalar veya taşınan herhangi bir yük denetime tabi tutulsa bile, tespit edilmeyecek şekilde güvenli bölmeler. Tanınabilir işaretler olmadığından, *öncelikli* bir aracı normal bir araçtan ayırt etmenin bir yolu yoktur. Onları ayıran hiçbir şey yoktur.

Filodaki her kamyon uyuşturucu taşımak üzere değiştirilmiş olsa da, herhangi bir zamanda ürünü taşımak için sadece sınırlı sayıda kamyon kullanılır. Geri kalanlar ise günlük, meşru ticari faaliyetlerin bir parçası olarak kullanılır. Uyuşturucu yüklü kamyonlar her sevkiyatta dönüşümlü olarak kullanılır, böylece durumları "öncelikli" nakliyeye geçer. Sürücüler, kargo manifestolarında yazanların dışında başka bir şey taşıyıp taşımadıklarını bilmezler. Ve merkezi lojistik departmanındaki bir avuç çalışan ve her dağıtım merkezindeki yerel personel dışında kimse durumdan haberdar değildir. Süreç temizdir. Basittir. Kesin sonuç verir.

Şimdiye kadar, yetenekli, iyi ücretli ve en önemlisi iyi bilgilendirilmiş bireylerden oluşan seçkin ekip sayesinde bu sistem hiçbir aksaklık yaşamadan işledi. Kabul ettikleri sorumlulukları ihlal ederlerse veya ihanet ederlerse başlarına ne geleceğini çok iyi bilen insanlar. İşlerini kusursuzca yapıyorlar, bana karşı kişisel bir sadakat duygusundan değil — böyle bir şeyin var olduğuna inanmıyorum. Ayrıca, iyi ücret almanın sadakat uyandırdığını düşünecek kadar da aptal değilim. Yeterli bir maddi teşvik sunulduğunda, bir aziz bile pes edebilir. Hayır, insanların her şeyden çok değer verdiği tek gerçek para birimi kendi canlarıdır. Dolayısıyla onları dürüst tutan şey duygusallık ya da sadakat duygusu değil; beni ihanet etmeleri halinde kendilerini bekleyen tehlikeli sonuçların bilincinde olmalarıdır. Bu bilgi, belirsiz söylentilerden değil, beni alt edebileceklerini sanan birkaç aptala karşı uyguladığım intikamı ilk elden görmelerinden kaynaklanıyor.

“Bunu nasıl halletmemi istersiniz?” diye sorar Brahms, ben arabaya doğru yürürken. “Erişimi olan herkesi kapsamlı bir şekilde kontrol ederek başlayabilirim — sistem girişleri, güvenlik kamerası kayıtları ve takip edilecek bir para izi var mı diye bakabilirim. Belki birisi son zamanlarda büyük bir banka havalesi almıştır.”

“Öyle yap. Üç günün var.” Bentley’imin arka yolcu kapısını açıyorum. “O zamana kadar suçluyu bulamazsan, Boston depolarını denetleyen tüm ekibi kov ve Nathan’a yeni bir ekip kurmasını söyle.”

"Efendim?" Brahms'ın sesinde hayretten fazlası var.

“Beni duydun. Herkesi. Bu bilgiye ulaşma imkânı olan herkesi.” Koltuğa kayarak oturup kapıyı çarptım.

“Eve mi gidiyoruz, Bay Ruffo?” Jim, deponun otoparkından çıkarken sordu.

Kol saatime bir göz attığımda saatin neredeyse dokuz olduğunu görüyorum. Evime kadar olan yol — Brio’nun emeklilik partisinin yapıldığı gece, evimize yapılan haneye tecavüz sırasında eşimin *trajik ölümünün* ardından satın almak zorunda kaldığım yeni evime — yaklaşık bir saat sürüyor. North Shore’da, şirin küçük dükkanlarıyla büyüleyici bir tarihi köye yakın, ama mahremiyetimi koruyacak kadar da uzak, okyanus kenarında güzel bir mülk. Beş dönümlük bir arazi üzerinde yer alan, sekiz bin fitkarelik, altı yatak odalı bu konut hiç de fena değil, ama yine de Weston’daki eski evimi özlüyorum. Ne yazık ki, Cosa Nostra’da görünür olmak tam bir baş belası. Ve bir dul, mikroskop altındaki bir böcek gibidir. Eğer *la Famiglia’nın* gözünde sosyal olarak kabul edilemez bir şekilde davranırsam, lanet olası dünya yerinden oynar. Bu yüzden, yas tutarken (evet, o kaltağın acısını yürekten hissettim), rahmetli karımın anılarıyla dolu bir evde yaşamaya devam etmenin çok acı verici olduğunu fark ettim. Bu yüzden taşındım.

Başımdaki ağrı nükleer seviyeye yaklaşıyor. Şakaklarımdaki zonklama, dışarıda yağın şiddetli sağanak yağmura benziyor. Arabanın tavanına vuran milyonlarca ses, kafatasımın içinde durmak bilmeyen bir matkap gibi geliyor. Gözlüklerimi çıkarıp gözlerimi kapatıyorum, sonra başımı koltuk başlığına yaslıyorum. “Ev.”

Migrenim açısından bugün tam bir felaketti. Gözümün arkasındaki dayanılmaz basınç ögle saatlerinde arttı ve hala azalmadı. O lanet olası plaka listesini görmek, acıyı iki katına çıkardı. O bilginin nasıl oldu da onların eline geçtiğini öğrenmek için hemen Bratva ile iletişime geçmem gerekiyor. Daha endişe verici soru ise, Petrov neden bana elini gösterdi? Hangi kamyonlarımın şu anda uyuşturucu taşıdığını bildiğini bana söylemesi, kesinlikle iyilikten kaynaklanmıyordu. Rusların lideri, elindeki kozları kullanmasıyla ünlüdür. Karşılığında bir iyilik isteyeceğinden eminim. Ne yazık ki, şu anda Roman Petrov ile pazarlık yapacak zihinsel kapasitem yok. Lanet beynim sanki lapa gibi oluyor. Ve bugüne kadar baş ağırlarımı dindiren tek bir çare keşfettim.

Cebime uzanıp, bir zamanlar gökkuşağı kurabiyesi olan, selofanla sarılmış kırıntı yığınının parmaklarımla kavradım. Onu gerçekten atmam gerek. Ama yapamıyorum. Mantığa aykırı bir nedenden ötürü, bu aptal ev yapımı kurabiyeye dokunmak ağırımı hafifletmeye yardımcı oluyor. Ama onu yapan kişiye bakmak kadar değıl.

Üç hafta önce, aylardır yaşadığım en kötü migrenlerden birini atlattım. Şansıma, bu durum Spada Malikanesi'ndeki bir toplantıyla çakıştı. Don'un sürekli bağırması acımı daha da şiddetlendirdi. Odanın diğeri ucundaki oturma alanına geçerek kendimi uzaklaştırmaya çalıştım, sırf onu susturmak için boğazını kesmiş olabilirdim.

İşte orada, zihnimi uyuşturan bir sözleşmeyi incelerken, o tımarhaneden kaçabilmek için izin isteyeceğim an gelmişti ki, gözümün ucuyla Küçük Iris'in odaya girdiğini fark ettim. Tam o anda, kafamdaki bıçak gibi saplanan zonklama kayboldu. Ani rahatlama o kadar şaşkına dönmüştüm ki, ürkek kız ikram tepsisini doğrudan bana getirirken ben hayretler içinde oturup kalmıştım. O odadan çıkıp gidene kadar bu iki olayı birbiriyle ilişkilendiremedim. O anda migrenim intikam alırcasına geri döndü.

Benim gibi pragmatik bir insan için, birinin sadece varlığının üzerimde bu kadar büyük bir etki yaratacağını düşünmek

saçma. Bu düşünce aklıma gelir gelmez hemen bir kenara attım. Bu, Jim'i kadını durdurup hasta annesinin yanına gitmesi için nereye gitmesi gerekiyorsa oraya götürmesi için göndermemi engellemedi. Acımı geçici olarak dindirdiği için bilinçaltımda bir minnettarlık duygusu nedeniyle bunu yaptığımı düşünmeyi reddettim. O olay sadece tuhaf bir tesadüftü. Daha büyük olasılıkla, sevdiği biri için içten bir endişe duyduğunu görmek gibi nadir bir manzaraya tanık olduğum bir zayıflık anında yaptım bunu. Gerçekten alışılmadık bir olay. Bir saat sonra, o kadar cömert hissetmiyordum gerçi. Küçük Iris arabamı kullandığı için eve gitmek için lanet bir Uber çağırmak zorunda kaldım.

Birkaç gün sonra, ofise giderken, Bayan Iris Fabbri'yi gözetleyen Brahms'ın adamlarından birinden bir rapor aldım. Bu da yaptığım bir başka aptalca şeydi. Küçük Iris'i takip ettirmek ve günlük faaliyetlerini bana aktarmak. Yine de, bu oluyordu. Ruffo Enterprises genel merkezinden çok uzak olmayan bir parkta köpeğini gezdirdiği bildirildi. Nerede olduğu ve ne yaptığı umurunda olmalı mıydı? Hayır. Ama bir şey beni ele geçirmişti ve Jim'e hemen Public Garden'a gitmesini söyledim. Sonra, neredeyse bir saatimi bir ağlayan söğüt ağacının gövdesinin arkasına saklanarak, kızın köpekle oynamasını ve ardından köpeğin pisliğini toplamasını izleyerek geçirdim. Ve tam bir sapık gibi davranırken, başım hiç ağrı mıyordu.

Emin olmak için — başka bir neden değil — teorimi test ettim ve Little Iris'i birkaç kez daha takip ettim. O market alışverişi yaparken, gönüllü olarak çalıştığı barınağın pencere kenarındaki bitkileri sularken ve hırdavatçıda elektrikli aletlerin sergilenmesini düzenlerken, ben de bu sapıkça davranışımda iyice hızlandım. Bunu arabamın rahatlığından yaptım. Renkli camın arkasından onu izledim. Benim neyim var lan?

Bu çılgın davranışa bir son vermem lazım. Gördüklerimden, bu kadının Filippa ile aramızda geçenleri ifşa edeceğini düşündürecek hiçbir şey yok. Şimdiye kadar pek çok fırsatı oldu ama çenesini kapalı tuttu. Adamlarımın onu takip etmeye devam etmeleri için bir neden yok. Ve migrenim ne olursa olsun, onu kesinlikle bir daha aramayacağım.

Tabii ki, kararımı verdiğim anda, başımı keskin bir ağrı sarar. Bu sarsıntı nefesimi kesmeye yeter.

"Lanet olsun," diye homurdandım. "Jim. Arabayı geri çevir. Bir sapma yapmamız gerekiyor."

"Kahretsin!"

Yağmur dinmek bilmiyor, ben eski kilidi çevirmeye çalışırken üzerime yağıyor. Bu aptal şey en kötü zamanlarda sorun çıkarmaya meyilli. Tıpkı şu anda olduğu gibi, çalıştığım küçük çiçekçinin ön girişindeki yırtık tentenin altında sıkışıp kalmışken. Kışın parçalara ayrılmış olmasına rağmen, dükkan sahibi hâlâ onu tamir ettirecek ya da yenisiyle değiştirecek kimseyi çağırmadı.

Of, dükkanı kapatmaktan nefret ediyorum.

İki elimi de serbest bırakabilmek için yarı solmuş kırmızı gül buketini kolumun altına sıkıştırıyorum. Tüm gücümle kapı kolunu çekerek anahtarı çevirmeyi tekrar deniyorum. Sonunda, sürgü yüksek bir tıklama sesiyle deliğe giriyor. Şükürler olsun!

Bugün tam bir felaketti. Rina'nın, kuzeninin çalıştığı erkekler kulübünde benim için hala bir boşluk olmadığını bildiren mesajıyla başladı. Sorduğumdan bu yana neredeyse bir ay geçti. Ama sanırım oradaki pozisyonlar çok rağbet görüyor. Büyük para falan. Yani kızlardan biri hastalanmadıkça ya da istifa etmedikçe şansım yok. İşler yakında değişmezse, çabuk ve nakit para kazanmaya başlamak için başka seçenekleri düşünmem gerekecek. Belki böbreklerimden birini satabilirim? Acaba ne kadara gider? Nedense, annemin ihtiyacı olan paranın dörtte birini bile karşılamayacağından şüpheleniyorum.

Yıpranmış kanvas spor ayakkabılarım, kaldırıma adımımı atar atmaz sırlıslıkam oluyor. Harika. Dükkana evden yürüyerek yaklaşık kırk dakikada

. Yazın, gün ışığı daha uzun süre kaldığında ve hava güzel olduğunda, kalabalık kaldırımlarda dolaşmaktan keyif alırım. Ama bu gece değil. Sokaklar ıssız, herkes geç sonbaharın soğuşundan kaçmak için evlerine kapanmış. Yağmur yaklaşık bir saat önce başladı, sonra şiddetli bir sağanağa dönüştü ve akıllı ben şemsiye getirmemişim.

Otobüsü beklemek için burada kalırsam, iç çamaşırlarıma kadar sıırıslıklam olacağımdan eminim. Bu eski paltom rüzgara karşı işe yaramaz, yağmurdan bahsetmeye bile gerek yok. Bütün yol boyunca berbat hissedeceğim, ama otobüsün zamanında geleceğini umarak beklemek yerine koşarak gitmeliyim diye düşünüyorum. Zaten böyle zamanlarda otobüsün zamanında gelip gelmeyeceği biraz şüpheli.

Arkamdan yaklaşan ayak seslerine irkildim. Omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım ve sadece yağmura yakalanmış, muhtemelen eve aceleyle giden başka bir hazırlıksız kişi olduğunu görünce rahatladım. Son zamanlarda biraz gergin oldum, sürekli takip ediliyormuşum gibi hissediyorum. Bunun suçlusu, kurbanlarını haftalarca takip edip sonra en tuhaf şekillerde kaçırıp öldüren bir seri katil hakkında okuduğum, korkunç derecede ürkütücü roman. Yani, evet, gerginim. Aklımı biraz boşaltacak bir şeye ihtiyacım var, belki güzel bir romantik komedi. Ya da belki bir tür doğa belgeseli. Ne olursa olsun, bir şeyler yapmam lazım çünkü hayal gücüm çılgına dönüyor ve bana aslında olmayan şeyler görmeme neden oluyor.

Birkaç hafta önce, koyu renk takım elbiseli bir adamın beni takip ettiğini düşünerek neredeyse kalp krizi geçirecektim. Panik seviyem tavan yaptı. Ruffo'nun sonunda beni ortadan kaldırmak için adamlarından birini göndermeye karar verdiğinden emindim. Ama sonuçta hiçbir şey çıkmadı. Sadece bir daha hiç görmediğim rastgele bir adamdı. Aklım kesinlikle karışmış durumda ama korkumun temelsiz olduğundan eminim. Adriano Ruffo gerçekten ölmemi isteseydi, şimdiye kadar bir yerlerde bir hendekte çürümüş olurdum. Kafamda bir kurşun deliği ile.

Tıpkı karısı gibi.

Onu neden öldürdü? Yüzüncü kez ya da daha fazla, bu düşünce zihnimi işgal ediyor.

La Famiglia içindeki dedikodular beni hiç ilgilendirmedir, ama gizemler beni her zaman büyülemiştir. Bulmaca çözmek benim tutkumdur. Suç gerilim romanları benim bağımlılığımıdır. Ne zaman boş bir saatim olsa, kütüphaneden aldığım gerilim romanlarını yutar gibi okurum. Ama şimdi, çözmem gereken gerçek hayattan bir bilmece var. Adriano Ruffo. Görmenizi istediği kişi olmayan bir adam.

Hâlâ onu düşünmeden duramıyorum. Yaptıklarını. Bunu yapma nedenlerini. Ama beni en çok rahatsız eden soru şu: Neden hâlâ hayattayım?

Benden korkacak hiçbir şeyin yok, Küçük Iris.

Bu yumuşak sesli sözler kafamda yerinden kıpırdamadan duruyor. Sadece bu sözlerin anlamı yüzünden değil, aynı zamanda onu söyleme şekli yüzünden de. Sanki gerçekten ciddiye. Neden? Neden, neden, neden? O adamı her gördüğümde, kafamda daha fazla soru birikiyor.

Bu hafta pazartesi günü yine donun evindeydi. Ama şans eseri beni görmedi. Onu ana girişten içeri girerken görür görmez mutfığa koştum ve orada kalarak kendimi kirazlı turta yapmakla meşgul ettim. O korkunç şey çöpe gitti çünkü çok dalgındım ve yaptığım işe dikkat edemedim, dolgunun içine şeker yerine tuz koydum. Mısır nişastasını tamamen unuttuğumu ve sonunda akışkan bir karışıklıkla kaldığımı söylememe gerek yok.

Ruffo'nun benimle aynı çatı altında olduğunu bilmek beni tedirgin ediyordu. Huzursuzdum. Toplantı odasına ikramları götürmem isteneceğini bekleyip duruyordum ve bu olasılık beni hem dehşete düşürüyor hem de heyecanlandırıyordu. Sonra, nihayet arabasının garaj yolundan uzaklaştığını duyduğumda, hem rahatlardım hem de hayal kırıklığına uğradım. Umarım yakın zamanda geri dönmez, ama bunun pek olası olmadığını biliyorum. Son zamanlarda Ruffo, Spada Malikanesi'ne sık sık uğruyor. Bazen haftada birkaç kez.

Trafik ışığı kırmızıya dönüyor ve ben yaya geçidinde durup paltomu daha sıkı sarınıyorum. Sanki yağmur yetmezmiş gibi, bu rüzgar da beni öldürüyor. Isınmaya çalışırken yerinde zıplıyorum ki, bu mahalleye hiç yakışmayan, aşırı gösterişli bir araba

yanıma yanaşıyor, o da ışığın değişmesini bekliyor. Trafik ışığına tekrar odaklanmadan önce araca kısa bir bakış atıyorum. Bir taksi kavşağı geçip gidiyor, caddeyi koşarak geçen bir adama kornasını çalıyor. Diğer tarafta, bir kadın apartman penceresinden bağılıyor, zavallı Frank'e eve dönmesini söylüyor. Herkesin gitmesi gereken bir yer var.

Dikkatim, caddenin karşısındaki binanın yan tarafına monte edilmiş, parlak ışıklı reklam panosuna takılıyor. Reklam, birkaç ay sonra Boston'da açılması planlanan Avrupa Kraliyet Ailesi'nin Taç Mücevherleri sergisi için. Reklamda, çarpıcı bir damla şeklinde kolye ucu olan, karmaşık bir altın kolyenin yakın çekimi yer alıyor; kolye ucu, ışıltılı mor renkli bir tek taş. Muhteşem. Mücevherin parlaklığı, lacivert kadife arka planla daha da vurgulanıyor. Görüntü, sadece göz alıcı olmaktan öte. Kolye, özellikle de kolye ucu, hipnotik bir etki yaratıyor ve bakışlarımı kendine sabitliyor. Ancak, bu asil mücevherlerin reklamı, sergilendiği binanın boyasının döküldüğü bir mahallede son derece saçma görünüyor. Bu reklamı sergilemek için burayı seçen kişinin, geri kalanımızdan farklı bir dünyada yaşayıp yaşamadığını merak ederek başımı sallıyorum.

"Sana bir araba lazım gibi görünüyor," diyor arkamdan derin bir ses. Neredeyse yerimden sıçrayacağım.

Arkamı döndüğümde, kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Kısmen soğuktan, ama çoğunlukla önümdeki manzaradan. Adriano Ruffo, o lüks arabanın arka kapısını açık tutuyor. Yağmur, pahalı görünümlü gri takım elbisesini sıırıslıklam ederken, o korkutucu, karanlık bir dev gibi üzerimde yükseliyor. Bir adım geri atıyorum. Ondan uzaklaşmak için. Aniden bu adamdan daha da çok korkmaya başlıyorum. Daha önce bu kadar yakın olduğumuzda, o oturuyordu. Benden bir ayak kadar daha uzun olduğunu fark etmemiştim. Tam olarak uzun sayılmam, ama 1,63 metre boyumla cılız da değilim.

"Teklifiniz için teşekkürler. Ama ben... ben iyiyim."

Koyu renkli kaşları çatılıyor. "Boğulmuş bir fareye benziyorsun."

Titriyorum. Su birikintileri kot pantolonumu dizlerimin yarısına kadar ıslatmış. Ayaklarım spor ayakkabılarımın içinde yüzüyor. Paltom ise bir ton ağırlığında gibi geliyor ve muhtemelen doygunluk noktasına ulaşmış, çünkü altındaki gömleğim de artık nemli. Gözlerim arabasının arka koltuğuna kayıyor. İçerisi sıcak, kuru ve davetkar görünüyor. Cazip geliyor. Merak da ediyorum. Ama merakın kediye öldürdüğü bilinir.

“Gerçekten, ben iyiyim. Teşekkürler.” Boğazımı temizliyorum. “İyi akşamlar, Bay Ruffo.”

Cümlemi bitirmeden, caddenin karşısına koşuyorum.

Adriano Ruffo benim mahallede ne arıyor? Onun gibi insanlar sebepsiz yere buraya gelmez. Neden bana araba teklif etti? Erkeklerin bu sokaklarda dolaşmasının genellikle tek bir açıklaması vardır. Ruffo'nun o kadar alçalacağına şüpheliyim. Ama onun gibi bir adam, sırf beni tanıdığı için benim gibi bir kadına araba teklif etmez.

Kapının boğuk bir sesle kapanması, ardından şık siyah Bentley yanımdan hızla geçerken motorun gürültüsü. Tanrıya şükür. Rahat bir nefes almamla birlikte, araba tam önümde gürültüyle durur. Arka kapı açılır ve yolumu keser.

"Çocukça davranma." Ruffo'nun derin bariton sesi arabanın içinden geliyor. "Seni ısırmayacağım."

Tabii. Eminim Kötü Kurt da Kırmızı Başlıklı Kız'a aynı şeyi söylemiştir. Onu yemeye çalışmadan hemen önce. Aklımda, Adriano Ruffo'nun beni yemeye çalıştığı bir görüntü canlanıyor. Ve bu, Hannibal Lecter tarzında bir şey değil.

Alt dudağımı ısıriyorum. Ruffo deri koltuğa yerleşmiş, yüzünde hafif bir somurtkanlıkla bana bakıyor. Yine, bunu bir emir gibi ifade etmedi, ama gözlerindeki bakış bana başka bir şey anlatıyor. Adam, hayır cevabına alışkın değilmiş gibi bana dik dik bakıyor. *Hangisi daha kötü olur? Talebini görmezden gelmek mi, yoksa onunla bu arabaya binmek mi?* Birdenbire beni öldürmeye karar vermedi, değil mi? Geçtiğimiz haftalarda bunun için bolca fırsatı vardı, değil mi?

Endişemi yutarak arabaya biniyorum ve Ruffo'nun karşısındaki koltuğa oturuyorum. Kemerimi bağlar bağlamaz, bizi şoförden ayıran gizlilik perdesi kalkıyor ve Ruffo ile ben, onun gösterişli limuzininin arkasında birbirimize bakıyoruz. Yalnız. Sadece ikimiz. Ölümcül bir sessizlik içinde.

Araba tekrar trafiğe karışırken motor bir kez daha gürledi ve otobüsü geçmek için hiç zorlanmadan yön değiştirdi. Benim otobüsüm. Beni güvenle eve götürecek olan otobüs.

"Şey... Yürüyebilirdim," diye mırıldanıyorum. "Evim sadece birkaç blok ötede."

Ruffo başını yana eğiyor, siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından gözleri bana dikilmiş, sanki benimle ne yapmak istediğinden tam olarak emin değilmiş gibi. Nabzım hızla yükseliyor. Genellikle gözlükler, takan kişiyi daha az tehditkar gösterir. Ama Ruffo'nun gözlük çerçevesi, buz gibi gözlerini daha da öne çıkarıyor. O buz gibi bakışların altında kıpır kıpır oluyorum. Ondan başka herhangi bir şeye odaklanmak için etrafa bakıyorum.

Arabanın içi lüksün ta kendisi. Her ayrıntı kusursuz. Şampanya rengi deri koltuklar o kadar yumuşak ve pürüzsüz ki, döşeme sanki tereyağı gibi. Dolapların ve katlanır masaların temiz hatları ve ahşap kaplamaları bana televizyonda gördüğüm süper yatları hatırlatıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunup rahat koltuğa yaslanıyorum, bu lüks ortamda ne kadar yersiz görüldüğümün son derece farkındayım. Tanıdık bir ortam mı? Daha önce bu arabada bulunmuş olabileceğime dair o karıncalanma hissi üzerime çökünce cildim kaşınıyor. Yine hayal mi görüyorum? Ayrıca, ayaklarımın altında, paltomun eteğinden damlayan yağmur suyundan bir su birikintisi oluşması da durumu hiç kolaylaştırmıyor. Lanet şey o kadar çok su emmiş ki, o kadar ağır ki, beni aşağı çekiyor. Koltuğuma neredeyse yığılmak üzereyim. Islak saçlarım kafa derime ve yüzüme yapışmış durumda, bu yüzden bana "boğulmuş fare" dediği gibi görünüyorum olmalıyım. Tüm bunlar, Adriano Ruffo'nun tehditkar varlığıyla karşı karşıya kalırken, kendime olan güvenimin son kalıntılarını da sarsıyor.

"Bu senin araban mı?" diye patlıyorum, sessizliği doldurmak için çaresizce.

Ruffo kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

“Sadece... Annem... o gün beni hastaneye götüren arabaya benziyor... Boş verin.” Sinirlerim yüzünden saçma sapan konuştuğumu fark edince ağzımı sıkıca kapatıyorum. O gün beni götürmek için arabasını göndermiş olması imkansız, değil mi?

Bakışları başımın üstünden aşağıya kayar ve kucağımdaki ıslak ve solmuş çiçek demetine takılır. “Bu aranjman, daha iyi günler görmüş gibi duruyor.”

"Sanırım." Biraz daha kıpırdanıyorum. "Ama yine de onları almak güzel." Gözlerinde tehlikeli bir ışık parlıyor.

"Bu çiçekleri sana biri mi hediye etti?"

"Ne? Hayır. Çiçekçide çalışıyorum. Sahibi, satılamayacak kadar solmuş çiçekleri eve götürmeme izin veriyor."

Başını salladı ama çenesi gergin kalmaya devam etti. “Erkek mi, kadın mı?” Ona aptalca baktım.

“Dükkan sahibi. Erkek mi, kadın mı?”

Ne tuhaf bir soru. “O bir kadın.”

Gözlerindeki o öldürücü parıltı kaybolur. Başka bir şey söylemez.

Araba sessizliğe bürünür. Gergin bir sessizlik. Hissedilebilir bir sessizlik. Aramızda bir metre mesafe var, ama sanki yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta gibi geliyor. O gözler yüzünden. Soğuk. Kurnaz. Ama tamamen çekici. Beni kendilerine çekiyorlar. O olağanüstü renk, içindeki tehlikeleri görmemi engelliyor. Ruffo ile göz göze gelen birinin, onun pasif ya da nazik olduğuna nasıl inanabileceğini anlamıyorum. Ve bunlar, kadınların onun hakkında dedikodu yaparken sayısız kez kullandıkları kelimeler. Karısı onu aldatırken onun hoşgörülü, hatta belki biraz cahil olduğu hakkında.

O biliyordu. Eminim biliyordu.

Hatta, Ruffo'nun gözünden hiçbir şeyin kaçmadığını iddia edebilirim.

Ve onun karısının ilişkilerini sadece "hoşgörüyü karşıladığına" kesinlikle inanmıyorum. Onun böyle davranmasına izin vermesinin bir nedeni olmalı.

Adriano Ruffo'nun gizemini çevreleyen bir başka gizli parça.

Islak paltomu düzeltip, sanki bu onun delici bakışlarından beni koruyacakmış gibi, paltomu üzerime daha sıkı sarıyorum.

Başka bir şey söylemeli miyim? Belki de ona gününün nasıl geçtiğini sormalıyım? Yoksa sessiz kalmam mı en iyisi? Neden bana öyle bakıyor?

Sanırım daha önce kimse bana böyle bakmamıştı. Bu... ilgiyle? Merakla? Sanki bir komployu çözmeye çalışıyormuş gibi. Oldukça sıkıcı bir açık kitap olduğumdan eminim, bu yüzden neyi çözmeye çalıştığını anlayamıyorum. Bu arabadaki gizemli kişi o.

"Neden karınızı öldürdünüz, Bay Ruffo?"

Sorum üzerine siyah kaşlarından biri havaya kalktı. *Ona bunu sorduğuma inanamıyorum!*

Tanrım, bunu yapmamalıydım. Koltuğun minderine gömülmeye çalışıyorum. Sırtım yumuşak deriye değıyor ve daha fazla geriye çekilmemi engelliyor.

"Çünkü Filippa beni öldürmeye çalıştı. Ben de bunun bir daha olmaması için önlem aldım."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, gerçekten cevap vermiş olmasına şaşıyorum. Sebepleri ne olursa olsun, bu durumun onu rahatsız etmediğı gerçeğini değıştirmiyor. Karısını öldürmek zorunda kalmış olması. Onunla on yıl geçirmişken, sanki bu hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranması nasıl mümkün olabilir? Omurgamdan bir ürperti geçiyor.

"Benden korkuyor musun, Iris? Elleri kesinlikle kanla lekelenmiş psikopat patronumuz için çalıştığını düşünürsek, hiçbir erkeğın seni korkutamayacağını düşünürdüm."

"Don Spada çok korkutucu bir adam, bu doğru, ama kim olduğunu asla saklamaz, Bay Ruffo." Dudaklarımı ısırdım.

"Benden farklı mı?"

"Evet. Sen göründüğün gibi biri değilsin."

Yüzündeki ifade değişmiyor. Stoik kalıyor, tıpkı etten ve kandan yapılmış gibi oyulmuş mermer gibi, bir Roma heykeli kadar güzel. Ama yine de taş gibi. Sadece, gözlerinde farklı hissettiren bir parıltı var. Kaz ayakları da daha derin görünüyor. Ve hareket etmemiş olmasına rağmen, dudaklarının köşesinde hafif bir kıvrılma olduğuna yemin edebilirim. *Sırttı mı? Hayal mi görüyorum?* Ruffo sık sık gülümseyen bir adam değildir. Ya da hiç gülmez. Gözlerinin etrafındaki o kırışıklıklar muhtemelen stratejik olarak yerleştirilmiş süslemelerden ibarettir; sizi aldatmak, silahsızlandırmak ve gözünüzü boyayarak önemsizmişsiniz gibi hissettirmek içindir.

Mürekkep gibi siyah saçlarından ıslak bir tutam alnına düşmüş. Aksi takdirde mükemmel bir şekilde düzenlenmiş bu adamda yerinden çıkmış olması parmaklarımı kaşındırıyor. Onu geriye doğru tarayıp düzene sokmak istiyorum. Kusursuz görünümünü geri kazandırmak istiyorum. *Bu dürtü nereden geldi?*

"Gecenin geri kalanının tadını çıkar, Küçük Iris." O boğuk ses beni gerçeğe geri döndürüyor.

Soluma bakıyorum ve şoförün arabanın kapısını açmış durduğunu görünce şaşıyorum. Durduğumuzu bile fark etmemişim. Bilerek Ruffo'ya bakmamaya çalışarak arabadan inip binamın girişine doğru koşuyorum. Arkamda, bir motorun gürültüsü geceyi dolduruyor. Dördüncü kattaki dairemize çıkan merdivenleri tırmanırken, bir adımın ortasında donup kalıyorum.

Ona adresimi hiç söylememiştim.

Bölüm 6

Tekerlekler pistine sert bir sarsıntıyla temas eder ve uçak çılgınca yavaşlarken tüm gövde sallanır. Lanet olsun, bugünlerde neden düzgün bir pilot bulmak bu kadar zor?

Gözlüğümü alnıma itip, burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Birkaç dakika sonra, özel hangarın önündeki pistte duruyoruz.

"Efendim," dedi kabin görevlisi tiz, cılız bir sesle. "İndik."

"Hadi canım," diye iç geçiriyorum. "Araba bekliyor mu?"

Hemen bir cevap alamadım, bu yüzden başımı kaldırıp baktığımda, uçuş görevlisinin bana şaşkın gözlerle baktığını gördüm. Birdenbire kafamın üstüne bir kafa mı çıktı? Ah, tabii ya. Küfrettiğim için olmalı. İnsanların hakkımdaki algısını korumak için belli bir nezaket ve konuşma tarzı gerekiyor. Hayatımda, güvenmediğim birinin yanında yüksek sesle küfrettiğim sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Ki bu da hemen hemen herkes demek. Ancak bugün, gözlerimi açmadan çok önce sağ şakaklarımda durmak bilmeyen bir zonklama başlamıştı. Bu da, nezaketi korumak için gereken zihinsel çeviklikten biraz yoksun kalmama neden oldu.

"Ee?"

"Şey... Evet." Hızla başını salladı. "Limuzin sizi bekliyor. Şoföre birazdan ineceğinizi haber vereceğim."

Yanımdaki deri koltuktan ceketimi alıp uçak kapısına doğru yürüdüm, ama merdivenlerin başında durdum. Sabahın bu erken saatlerinde banliyö manzarası gri ve kasvetliydi. Küçük özel havaalanını çevreleyen çıplak ağaç dalları, sıcaklığa uzanan budaklı parmaklar gibi gökyüzüne uzanıyordu. Chicago'yu hiç sevmedim,

özellikle sonbaharın sonlarında ve kışın, sık sık esen rüzgarı ve dumanlı havasıyla. Ne yazık ki, o sinsi Rus pisliği bugünkü yüz yüze görüşme için kendi arka bahçesini seçti.

Merdivenlerden inip arabaya doğru ilerlerken, cebimdeki telefon çalar.

"Sızan listenin kaynağını bulduk," diyor Brahms. "Filo müdürümüzdü."

"Kendi kanında boğulup hayatı için yalvardığını duymadığım kadarıyla, sanırım bir '*ama*' geliyor."

"Ortadan kayboldu. Ev sahibi, bir hafta önce işe gitmek için arabayla çıktığını ve o günden beri geri dönmediğini söyledi. İnsan Kaynakları, aynı gün hastalık izni aldığını bildirdi. Anlaşılan apandisitmiş."

Limuzinin içine kayıyorum. "Onu bulduğunuzda haber verin. Petrov'un bu duruma ışık tutup tutamayacağına bakacağım."

Bratva'ya ait gece kulübüne giden yol neredeyse bir saat sürüyor. Tüm bu süre boyunca, geçmişte yaşadığımız bilgi sızıntılarını ve güvenlik ihlallerini düşünerek geçiriyorum. Özellikle de o saçma sapan mesajlar meselesi başladığından beri. Plaka listesi, şu ana kadar en önemlisiydi. Başka sabotaj vakaları da olmuştu, hepsi de belirli bir operasyon alanıyla bağlantılı görünmüyordu. Bu da potansiyel suçluların listesinin uzun ve geniş olduğu anlamına geliyordu. Bu son olayın içeriden bir iş olduğu ortaya çıktı. Ama işin içinde birden fazla kişinin olabileceği ve tüm bunların bir şekilde birbiriyle bağlantılı olduğu hissini bir türlü atamıyorum.

Ceketimin cebine uzanıp kurabiyenin kalıntılarını çıkardım ve selofan paketini parmaklarımın arasında yuvarladım. Paketin içinde kırıntılardan başka bir şeyin bulunmayalı uzun zaman olmuştu. Yine de onu yanımda taşımaya devam ediyordum. Kendimi tamamen aptal hissediyordum ama onu atmaya da kendimi ikna edemiyordum. Fiziksel temas, şakaklarımdaki zonklayan ağrıyı hafifletiyor gibiydi. Bunda mantıklı olan hiçbir şey yoktu. Bu bir hokus pokus değildi. Sihir de değildi. Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece bir şey, tek farkı önceki sahibi. Bu yüzden içgüdülerim bana, rahatlamamın plastik ambalajdaki parçalanmış bir kurabiyeyle hiç ilgisi olmadığını söylüyor. *Onunla* ilgili.

Şu anda ne yapıyor? Sıcak mı?

Neredeyse bin mil uzaktayken neden umurumda ki?

Arabam, Chicago şehir merkezindeki granit kaplı bir binanın arkasına yanaşıyor. Köşedeki tabela — şu anda ışıkları sönmük — *Baykal* yazıyor.

Pakhan'ın korumaları olduğunu tahmin ettiğim iki sert görünümlü adam, yan girişin yakınında takılıyor. Limuzin durduğunda, içlerinden biri yaklaşıp benim için arabanın kapısını açıyor. Bu nezaketten değil, ki bunu arabadan iner inmez beni baştan aşağı el tipi metal dedektörüyle taradığında anlıyorum. Silah kontrolü yapıyor. Üzerimde silah yok. Silah taşıdığım tek zaman, onları kullanmaya niyetlendiğim zamandır. Bu toplantı, eski iş ortakları arasında tamamen iş amaçlı. İşler sarpa sararsa, Petrov'un adamları her zaman bolca silahlıdır. Ben de kendim hallederim.

Daha önce sadece Bratva'nın işlettiği diğer kulüp olan Ural'a gitmiştim. Buradaki atmosfer çok farklı, ama mekan yine de o sofistike dekora sahip. Beklendiği gibi, bu erken saatte mekan müşterilerden yoksun, sol duvar boyunca uzanan tüm kabinler bir tanesi hariç boş. Orada, iki adam masayı işgal ediyor. İlki — sinirli, siyah saçlı bir adam, dizüstü bilgisayarında çalışırken kendi kendine homurdanıyor. İkincisi — sarışın, rahat, kolunu koltuğun arkasına uzatmış bir şekilde uzanmış. Diğer eliyle havaya taktik bıçak fırlatmakla meşgul. Bıçağı havaya atıyor, yakalıyor, tüm bunlar olurken gözleri her adımımı takip ediyor. Sergei Belov. *Pakhan'ın* tetik çekmeye meraklı kardeşi.

"Hey, Ruffo!" dans pistinin karşısından sesleniyor. "Bir şey kaybettiğini duydum! Senin için onu bulabildiğimize sevindim!"

"Kapa çeneni, Sergei." Arkadaşı, ekrandan gözünü ayırmadan dirseğiyle ona bir itiş atıyor.

"Ne? Sadece dostça davranıyordum."

Koyu saçlı adam homurdanır, sonra gözlerime bakar. "Bay Ruffo, *Pakhan* sizi bekliyor. Ofiste; barın sağındaki ilk kapı."

"Teşekkürler." Onların yanından geçerken başımı sallıyorum, sonra "karşılama komitesine" kısa bir bakış atıyorum. "Son el bombası sevkiyatının gümrükte takıldığını duydum, Belov."

"Öyle! O pislikler iki haftadır el bombalarını elinde tutuyor. Bunu nereden duydun?"

"Bilgiye yatırım yapmak, parayı oyuncaklara harcamaktan daha kârlıdır," diyerek ofis kapısına yaklaşıp kapıyı çalıyorum. "Bir telefon edeceğim ve pazartesi günü senin için serbest bırakılmalarını sağlayacağım."

"Harika! Teşekkürler dostum! Gördün mü Pasha? Sana dostumuz Ruffo'nun iyi adamlardan biri olduğunu söylemiştim. Biz de..."

Kapı arkamda hafifçe kapanınca geri kalanını duymuyorum.

Oda çok büyük değil. Bir tarafta bir masa ve birkaç ziyaretçi koltuğu var, diğer tarafta ise dosya dolaplarıyla dolu bir duvar. Zeminin ortasındaki kocaman kırmızı lekeyi görmezden gelirse, bu mekan diğer ofislerden pek bir farkı yok. Tabii, odanın sahibi hariç.

Rus Bratva'nın başı o masanın arkasında oturuyor. Silahını temizliyor.

"Taze görünüyor." Kan lekesinin etrafından dolaşıp boş sandalyelerden birine oturuyorum. "Sabahın şimdiden olaylı geçmiş gibi görünüyor."

"Öyle sayılır." Roman Petrov'un dudakları alaycı bir gülümsemeye büründü. "Peki, seni Chicago'ya ne getirdi? Deep-dish pizza mı özledin? Ne kadar oldu? Yıllar mı? Aramıyorsun. Yazmıyorsun..."

"Neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun, Roman. Nezaket sözlerini atlayalım, olur mu? O listenin nasıl eline geçtiğini ve benden ne istediğini bilmek istiyorum."

"Hemen konuya giriyorsun. Bu özelliğini her zaman sevmişimdir." Silahı masanın üzerine koydu, sonra yönetici koltuğuna yaslanarak beni dikkatle süzdü. "Dağıtım ağının içine girmek istiyorum."

Kurnaz orospu çocuğu. Bratva yıllardır uyuşturucularını taşımam için beni ikna etmeye çalışıyor. Her seferinde reddettim. Resmi olarak, Boston Cosa Nostra ile Chicago Bratva arasında hiçbir

bağlantı yok. Hepimiz kendi bölgelerimize ve iş alanlarımıza sadık kalıyoruz. Lanet olsun, bildiğim kadarıyla, iki taraf arasında evlilik bağı olmasına rağmen Ajello'nun bile Ruslarla hiçbir ilişkisi yok. Gayri resmi bir rakibe bile yardım etme fikrini hiç sevmedim. Tabii ki, benim için bir faydası yoksa.

"Olmaz," diyorum.

"Lanet olsun! Neden bu kadar karşı çıkıyorsun? Param sana yetmiyor mu?"

"Seninle ya da paranınla bir sorunum yok, Roman. Beni endişelendiren, sevkiyatlarını korumak için genellikle gönderdiğin personel. İşine olan hevesini takdir etsem de, kardeşinin kamyonlarımın yakınına yaklaşmasını istemiyorum."

"*Blyat*. Duydun mu?"

"Sergei, sevkiyatının bulunduğu kamyon hala park yerindeyken kamyoncu lokantasını havaya mı uçurdu? Evet, duydum."

"Kahvesine koyduğu badem sütü yokmuş. Sergei'nin süt ürünleriyle ilgili... küçük... bir sorunu var, bu da onu çileden çıkarmış." Omuzlarını silkiyor. "Ama sorun yok. Yanında bir termos kahve getirmesini sağlarım. Sorun çözülür."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Belov'un deli olduğunu sanıyordum. Görünüşe göre delilik ailede var.

"Tamam, peki," diye homurdanır Petrov. "Kardeşimi senin değerli kamyonlarından uzak tutarsam, kararını yeniden gözden geçirir misin?"

"Belki. Hangi rotayla ilgileniyorsun?"

"Kolombiya'dan, özellikle Cali'den Chicago'ya."

"Sıklık ve miktar?"

"Yarım ton. Başlangıçta ayda bir kez. Yerel bir tedarikçiyle ortaklığımız henüz oldukça yeni."

"Ürünleri Medellin'deki depomdan teslim almak üzere nakletmelerini sağlamanın bir yolu var mı?"

"Yapılabilir olmalı."

"Tamam." Başıımı salladım. "Nakliye ücreti piyasa değerinin yüzde onuna mal olacak."

"Lanet olası yüzde on mu?" diye bağırdı. "Delirdin mi sen?"

"Bu, teslimatı garanti ettiğim için istediğim fiyat. Kabul et ya da etme."

"Siz İtalyanlar iş söz konusu olduğunda çok acımasızsınız." Bana bir bardak viski doldururken tıslar, sonra kendine de bir bardak doldurur. "Söylesene, Adriano... Patronun bu küçük girişiminden haberdar mı? Bizim deyimimizle 'ek işin'den? Şirketinin kaynaklarını kullanarak ülkenin yarısını kapsayan bir dağıtım ağı kurduğundan ve bu sayede neredeyse tüm suç örgütlerini avucunun içinde tuttuğundan? Spada'nın tek müşterinin o olmadığını öğrenince pek de sevineceğini sanmıyorum. Ne de olsa sen onun emrinde çalışıyorsun."

"Don Spada, *la Famiglia'nın* başı, evet. Ancak, Boston Cosa Nostra hiyerarşisinde resmi bir görevim yok, sadece Konsey'de bir koltuk işgal ediyorum; orada param her zaman hoş karşılanır. Dolayısıyla, kişisel varlıklarımın ne yaptığım onu ilgilendirmez."

Rus *pakhan* gözlerini kısarak bana dik dik baktı, sonra gürültülü bir kahkaha attı. "Senin gibi birinin neden hiç capo'ya terfi etmediğini çok merak ediyordum. Hatta underboss'a bile. Ailenin senin gibi bir adama o kadar güç vermekten çekindiğini düşünmüştüm. Ama meğer sen bunu istemiyormuşsun!"

Başıımı sallıyorum. Yıllar boyunca bana capo pozisyonu teklif edildi. *Birçok* kez. Her zaman reddettim, kendi yolumu izlemeyi tercih ettim. Ne kişisel ne de iş çıkarlarımı Cosa Nostra'ya devretmeye niyetim yok ve *la Famiglia*'da herhangi bir rütbeyi kabul etmek doğrudan buna yol açar. Don'un otoritesini tanıyıp saygı duyabilirim, ama benim üzerimde değil. Kimseye boyun eğmem.

"Peki o zaman? Anlaştık mı?" diyorum.

"Anlaştık. Şimdi, senin sorununa gelelim. Liste..." "Onu nasıl ele geçirdin?"

“Aslında komik bir hikaye. Beş gün önce, bu herif Baykal’a gelip beni aradı. Satacak değerli bilgileri olduğunu söyledi. Ben yoktum ama Mikhail buradaydı. Doğru soruları sorma konusunda, diyelim ki, çok... ikna edici olabilir. Bu onun yeteneği, gerçekten. Bazı insanların sadece bir iki nazik sözle ya da bir el dokunuşuyla başkalarını tüm sırlarını açığa vurmaya ikna edebildiğini bilirsin, değil mi? Mikhail de öyle biridir. Mükemmel bir dinleyicidir ve...”

“Tamam,” diye sözünü kestim. “Kasapın *o pisliği* küçük şeritler halinde dilimlemeye başladı. Sadede gel artık.”

“Küçücük şeritlere,” diye açıklıyor Petrov. “Her neyse, sabotajcın bir şeyin etkisinde olmalı. Bratva’nın bu özel istihbarat için çok para ödeyeceğine onu ikna eden iyi bir arkadaşından bahsedip duruyordu.”

“Bu *arkadaşın* adını öğrendin mi?”

“Şey... hayır.” Omuz silkiyor. “Mikhail yanlışlıkla bir atardamarı kesti. Olur böyle şeyler.”

Burun köprümü sıkarak inledim. Lanet Ruslar.

“Ama hey, listeyi aldık. Ve o listedeki bilgilerin hassas doğasını bildiğim için, onu derhal sana iade etmeyi tercih ettim. Böyle cömert bir jesti uygun şekilde takdir edeceğini çok iyi biliyordum.”

"Elbette."

"Harika! O zaman her şey halloldu. Yeni işbirliğimizi kutlamalıyız. Bugün ilerleyen saatlerde boş musun? Bu akşam Baykal'da küçük bir parti veriyoruz ve açıkçası, biraz kafanı dağıtmaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Çılgın Ruslarla parti yapmanın akli başında bir insanın eğlence anlayışı olup olmayacağından emin değildim. “Korkarım hemen geri dönmem gereken önceden verilmiş sözlerim var.”

“Çok yazık.” Roman kadehini kaldırıp şerefe dedi. “Peki, uzun ve kârlı bir işbirliğine. *Dai bozhe!*”

Onun içkisini yutmasını bekledim ve ancak o zaman kendiminkinden bir yudum aldım. Boğazımdan aşağı bir sıcaklık akıyor; bu yanma hissi bir anlığına

şakaklarımdaki zonklamayı uyuşturur. Çok geçmeden, ağrı iki kat daha şiddetli bir şekilde geri döner. Neredeyse bilinçsizce, elimi cebime sokarım. Arıyorum. *Onun* bir parçasını arıyorum.

O kafiyeli pisliğin başımıza açtığı bu lanet olası bela yığını gerçekten sınırlarımı bozuyor. Sorun sadece işime karışması değil, aynı zamanda hareketlerinin tamamen rastgele olması. Hiçbirinde mantık yok. Yıllar boyunca başarısızlığımı görmek isteyen pek çok kişi oldu. İmparatorluğumun çöküşünü izlemeyi çok isteyenler oldu. Ama bu herif? A'ları Z'lerle bağlanmıyor. Raydan çıkan bir birleşme. Yanlış dosyalanmış mali tablolar. Yetkililer tarafından keyfi bir soruşturma. Ve şimdi de lanet olası bir çalıntı plaka listesi. Neyi başarmaya çalışıyor? Rusları kargomu çalmaları için kışkırtmak mı? Bratva bile o kadar deli değil. Peki ne istiyor bu herif? Tek tek bakıldığında, onun tetiklediği olayların hiçbirisi işimi batıracak kadar ciddi değildi. Yaptığı hiçbir şey şirketimi ciddi şekilde tehdit etmedi. Bu yüzden aklıma gelen tek şey, bu pisliğin *peşimde* olduğu. Ruffo Enterprises'ın değil. Benim. Şahsen.

İçkimin kalanını bir dikişte içip ayağa kalktım. "Tetik çekmeye meraklı kardeşini filomun yakınlarında görürsem, bu işin sonu iyi bitmez, Roman."

İki saat sonra, uçağa geri dönmüş, Boston'a doğru yola çıkmışım, ama bildiklerimden fazlasını öğrenememişim. Ve kim benimle uğraştığına dair başka bir ipucu da yok. Cleveland üzerinde bir yerde, Brahms'tan bir mesaj geliyor.

15:17 Brahms: Yeni sahada işler sarpa sardı.

"EVLERİMİZİ KURTARIN! EVLERİMİZİ KURTARIN!"

"Bunun gerçekten bir işe yarayacağını mı sanıyorsun?" diyorum, ritmik gürültünün üstüne sesimi duyurmaya çalışarak ve başka bir protestocunun kafasına vurmamak için

başka bir protestocunun kafasına çarpmamak için elimdeki pankartı yeniden tutuşumu ayarlıyorum. “Bayan Dixon, tahliye bildirimlerini çoktan aldıklarını söylüyor.”

“Tabii ki almışlardır,” diye çığlık atıyor Evelyn. “Şirket, sakinlerin yeni bir yer bulmasına yardım edeceğine söz verdi, ama çözümleri on beş blok ötedeki bir çöplük gibi bir kompleks; burada yaşayan ve kolayca bir yerlere gidemen yaşlılar ve aileler için çok uzak. Ayrıca, dairelerin çoğu üst katlarda ve asansör yok. Taşınma sözleşmelerindeki mükkepe kurumadan kiralar artırılsa hiç şaşırmam.”

“Alçaklar.” Dişlerimi sıkıp, üzerinde “*Utanın!*” yazan pankartımı kaldırıyorum ve toplanan kalabalığın haykırıışlarına katılıyorum.

Satıldıktan sonra yıkılması planlanan bir apartman binasını protesto ediyoruz. Evimden sadece bir blok ötede ve işe giderken ve gelirken neredeyse her gün önünden geçiyorum, bu yüzden şu anda orada yaşayan birçok kişiyi tanıyorum. Onlar sadece komşular değil. Ne benim için, ne de birbirleri için. Onlar arkadaş. Aile. Bu insanların çoğu on yıllardır orada yaşıyor. Birçoğu yaşlı. Ama başka bir yerde yaşamayı karşılayamayacak durumda olan pek çok genç aile de var. Duyduğuma göre, yeni sahibi, herkese evlerini kaybedeceklerini bildirmek için bir uşak göndermeden önce, onlarla tanışmak için aşağı inme zahmetine bile girmede.

“O pislüğün buraya ne inşa etmeyi planladığını biliyor musun?” Evelyn bağırıışlar arasında soruyor. “Aptal bir depo!”

“Ne? Bunu bir yerleşim bölgesinde yapabilirler mi ki?”

“Görünüşe göre o büyük, kötü şirket patronu bazı kişilerin cebine para sokup, burayı karma kullanımlı bir bölgeye çevirtmiş. Düşük endüstriyel faaliyetin yerel küçük işletmeleri destekleyeceğini ve deponun lojistik merkezi olacağını iddia etmiş.”

“Yani şirket, insanları evlerinden kovarak daha da zengin mi oluyor?” Başımı sallıyorum.

“Evet, bazı pislikler hiçbir şeyi umursamıyor.”

Cebimde telefonum titriyor. Modu değiştirmeyi hatırladığım için mutluyum, çünkü aksi takdirde etrafımızdaki gürültünün içinde mesaj sesini asla duyamazdım

Çabucak çıkarıp mesajı kontrol ediyorum. Umarım Rina bana geri dönmüştür. Kuzeninın erkekler kulübünde boş pozisyon olup olmadığını tekrar sormuştum ve o da bunu takip edeceğine söz vermişti. Umudumu yitirmeye başlıyorum. Annemin durumu pek iyi değil. Geçen haftaya göre daha da yorgun görünüyor ve sanırım göğüs ağrıları da artıyor. Ama bana bunu itiraf etmiyor, bu da beni endişelendiriyor.

18:23 Rina: Üzgünüm kızım. Şu an için bir şey yok. ☹ Ama belki yakında olur. Kızlardan biri gelecek ay Los Angeles'a taşınmayı düşünüyor.

Maggie, onun yerine muhtemelen birini işe alacaklarını söyledi. Umarım olur.

Zaten öfkeli olan kalabalık, yol kenarında toplanmış olan kısımdan bağırışlarla patlıyor. Telefonumu cebime geri koyup, neler olup bittiğini görmek için boynumu uzatıyorum. Ancak görebildiğim tek şey, insanların başlarının arkası ve havaya kaldırdıkları posterler ve pankartlar.

"Öne doğru itmeye çalışalım mı?" diye sordu Evelyn, parmak uçlarına yükselerek. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Hmm... Bence bu iyi bir fikir değil. Bunu tutabilir misin?" Arkamdaki yükseltilmiş beton çiçeklik üzerine tırmanabilmek için ona pankartımı veriyorum. Mevsim ve sürekli ihmal nedeniyle, yerden çıkan birkaç kurumuş daldan başka bir şey yok. "Orada işler gerçekten kızışıyor gibi görünüyor. Sadece bağırmaktan öteye geçen birkaç adam var. Tehdit ediyorlar gibi görünüyor. Etrafta bir sürü yumruk sallanıyor."

"Al şunu. Beni yukarı çek."

İkimizin pankartlarını da alıp, boş elimi uzatarak Evelyn'i yanıma çekiyorum.

Pankartını ona geri verirken, şık siyah bir limuzin kalabalığın yanında durur.

"Oh, şuna bak. Sanırım o pislik patron sonunda ortaya çıkmaya karar verdi!" Evelyn çığlık atar ve bu insanların hayatını cehenneme çeviren

bu insanların hayatını cehenneme çeviren belaya küfürler yağdırmaya başlar ve bunu yaparken pankartını başının üstüne kaldırır. Hemen ona katılıp, ben de pankartımı sallıyorum.

Etrafımızdaki gürültü kulakları sağır ediyor. Başım zonkluyor. Bilmesem, burada toplananların sayısı gerçekte olduğundan iki kat fazla sanırdım. Ön sırada küçük bir çocuğu olan bir kadın var ve çocuk kulakları sağır eden çığlıklarıyla gürültüye katılıyor. Tam bir kargaşa.

Kaldırımda, sert bakışlı bir adam ön koltuktan inip limuzinin arka kapısını açmaya yöneliyor. Koyu gri takım elbiseli, oldukça uzun boylu bir adam arabadan çıkıyor. O çıkar çıkmaz, öfkeli kalabalığın uğultusu başka bir boyuta ulaşıyor. Adam arkasını döndüğünde ve gözlerim onun yüzüne takıldığında, vücudum sanki taşlaşmış gibi donuyor.

Adriano Ruffo.

Burada. Şimdi.

Tüylerim diken diken olur ve aynı anda karnımda kelebekler uçuşmaya başlar. Vücudum bu adama nasıl tepki vermem gerektiğine karar veremez. Hem korku hem de heyecan beni bir düğüm haline getirir.

Çiçekliklerin kenarında hareketsiz duruyorum, Ruffo'ya bakakaldım; o ise ellerini mükemmel ütülenmiş pantolonunun ceplerine rahatça sokmuş, gürültücü kalabalığı gözden geçiriyor. Hiç rahatsız görünmüyor. Ne tehditlerden, ne de ateşli yalvarmalardan. Orada, her şeye gücü yeten, acımasız bir tanrı gibi duruyor ve evlerini kaybeden insanları duygusuz bir kayıtsızlıkla izliyor. Bu rahatsız edici. Bir insan nasıl bu kadar kalpsiz olabilir?

Kalabalığın ön tarafında, ağlayan çocuğu olan anne, Ruffo'nun oğlunun bildiği tek evi elinden aldığını haykırıyor. Yanında, yaşlı bir adam bastonuna yaslanmış, binayı işaret ediyor. Onun, kalpsiz iş adamına, hepsini dışarı atma planını yeniden düşünmesi için kırık bir sesle yalvardığını hayal edebiliyorum. Birkaç genç adam kalabalığın içinden geçmeye çalışıyor; küfürlerle dolu bağırıışları kalabalığı daha da kışkırtıyor

. Her şey bir an önce tamamen kontrolden çıkacakmış gibi görünüyor.

İnanamadan, Ruffo'nun kalabalığı taramasını izliyorum. Buradaki herkesten çok daha uzun ve o taş gibi bakışları, çaresiz sakinlerin öfkeli bakışlarıyla karşılaştığında bir saniyenin bile kırkında titremiyor. Ta ki benimkilerle çarpışana kadar; o an Ruffo'nun buz gibi gözlerinde bir şaşkınlık parlıyor.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor; o buz gibi mavi gözler bana her baktığında bu oluyor. Bu, atalardan kalma bir içgüdü olmalı. Yakın bir tehlikeye dair bir uyarı. Bu sinsi avcının gözünden kaçmam ya da sonuçlarına katlanmam, hatta belki de sonumun gelmesi ihtimaline karşı bir uyarı. Ama yapamıyorum. Onun bakışlarından kaçamıyorum. Ve sanırım o da bunu biliyor. Öfkeli kalabalığın başlarının üzerinden, onun acımasız gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor.

Belki de beni ne kadar korkuttuğunu görmekten hoşlanıyor? Ve hoşlanıyor da. Beni ölesiye korkutuyor, ama bunun sebebi onun neler yapabileceğini bilmem değil.

Cosa Nostra, bu oyunu uzun süredir oynayan ve başkalarının yalanlarını ve sahtekarlıklarını sezmeyi öğrenmiş acımasız, kurnaz insanlarla doludur. Onlar kandırılmaz, en azından uzun süreliğine. Yine de hepsi Adriano Ruffo'yu nazik bir beyefendi olarak görüyor. Ellerini asla kirletmeyecek ya da şiddete başvurmayacak biri. Hepsi onun zararsız olduğunu düşünüyor.

Hepsini kandırmış ve yıllardır bu maskaralığını sürdürmüş, bu da beni ölümüne korkutuyor.

Nihayet kilitlenmiş bakışlarımızı bozup başımın üzerindeki pankartı yukarı doğru bakana kadar binlerce yıl geçmiş gibi geliyor. Sanki eğlence onu gıdıklıyormuş gibi sağ kaşını çok hafifçe kaldırıyor. Neden "*Utanın!*" yazılı pankartım Ruffo'yu bu kadar eğlendirdiğini bilmiyorum, ama görünüşe göre öyle.

Gözleri, kalabalığa odaklanmadan önce, sadece bir anlığına tekrar benimkilere kayıyor. Sanki sadece varlığıyla bile bu asi kalabalığı dizginleyebiliyormuş gibi, kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor.

Tüm bu çaresiz ve yalvaran insanları gördükten sonra planlarını değiştirmeye ikna olacağını umut edebilirim. Evlerini aynen korumak için. Belki de onun hakkındaki ilk değerlendirmem tamamen yanlış değildi. Belki de onda bir parça vicdan vardır. Tüm bunları gördükten sonra etkilenmemesi için insanın kalpsiz olması gerekir. Gerçek insanlar. Yok edilecek gerçek hayatlar. Belki de...

"Yıkım, planlandığı gibi üç ay içinde başlayacak," diyor Ruffo sakın bir sesle; sözleri bir dalga gibi insandan insana yayılıyor. "Belirlenen son tarihe kadar taşınmayan herkes zorla çıkarılacak ve izinsiz giriş suçlamasıyla yargılanacak."

Öfkeli haykırışlar bir kez daha patlar, öncekinden daha yüksek sesli ve daha tehditkâr. Protestocu kalabalık, sanki şikayetlerinin sorumlusu olan adama fiziksel olarak ulaşmaya çalışır gibi ilerleyen, kaba bir sel haline dönüşür. Ruffo'nun birkaç adamı, patronlarını korumak için saflarını sıklaştırarak bu akını durdurmaya çalışır. Etrafındakilere bir bakış daha atmadan, Ruffo limuzinine binmek için arkasını döner. İçeri girmeden hemen önce, o buz gibi gözler bana doğru parladı. Göz teması kısa sürdü, bir saniyeden az, sonra o gitti ve aracı kaldırımından uzaklaştı. Kalabalık kaldı. Öfkeli ve morali bozuk. Geri çekilen araca boş tehditler ve anlamsız küfürler savurmakla yetindiler.

"Ne bencil bir orospu çocuğu," diye mırıldanır Evelyn yanımda mırıldanır.

Başımı sallıyorum ve yükseltilmiş çiçek tarhından atlayabilmek için pankartımı indiriyorum.

Uzun süredir çiğnenmiş zeminde duran kartonun üzerindeki yazı gözüme çarpar. Gözlerimi kırpiyorum. Yazılanlara dehşete kapılıyorum.

Bunu evden at, seni siktiğimin pisliği!

Yanımda çizilmiş bir orta parmak.

Aman Tanrım. Yanlışlıkla Evelyn'in pankartını tutuyormuşum.

7. Bölüm

Dr. Bartholomew Shaw'un ofisi

"Bu ne zamandır oluyor?"

Bakışlarım, Bartholomew'un ofisinin dışındaki yapraksız akçaağaç ağacına kayıyor. "Birkaç aydır."

"Migren ağrısı gerçekten azalıyor mu?"

"Sadece 'azalmak'la kalmıyor. Tamamen yok oluyor. Hafif bir zonklama bile kalmıyor. Sadece... mutluluk verici bir rahatlama."

"Çok ilginç. Nedeni ne olabilir acaba? Bu ağrısız anlara yol açan belirli bir tetikleyici fark ettiniz mi?"

"Mm-hmm. Parçaları bir araya getirmem biraz zaman aldı, ama... evet." "Ee? Beni merakta bırakma!"

Kaşlarımı çattım. "O kız."

"Tanık mı? Sana kurabiye verdikten sonra hayatta bıraktığın kız mı? İkiniz... görüşüyor musunuz?"

"Kesinlikle hayır. Tanıştığımızdan beri birbirimizle birkaç cümle bile konuşmadık. Ancak, rahatlamam için sadece onun yakınlığı yeterli gibi görünüyor."

"Anladığımı sanmıyorum."

"Son yirmi yılda Cosa Nostra liderleriyle kaç toplantıya katıldığımı tahmin edebilir misin?" diye soruyorum.

"Şey... Bilmiyorum. Yüz tane mi? Adamların, sen morarmaya başlayana kadar iç meseleleri tartışmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor."

“On ikiden az. Birkaç e-posta ile çözülebilecek saçmalıklar hakkında saatlerce süren gevezeliklerden nefret ederim. Peki, son iki ayda kaç tanesine katıldığımı tahmin et?” Cevap vermesi için ona fırsat vermek amacıyla bir ara veriyorum, ama o sadece omuz silkiyor. “On üç.”

“Kurabiye kızın yüzünden mi?”

“Evet. O kadar toplantının hepsinde, sadece bir kez migrenim tuttu.” “O da orada mıydı?”

“Hayır. O gün beklenmedik bir şekilde vardiyasını değiştirmişti. Annesi hastaydı. Bunu zamanında öğrenmiş olsaydım, o lanet kahvaltı toplantısına gitme zahmetine girmezdim. İşte o zaman, onun yanında olmanın bir şekilde migrenimi durdurduğuna tamamen ikna oldum.” Gözlüklerimi çıkarıyorum, bu haftanın başındaki anı aklıma gelince burnumun köprüsünü sıkıyorum. “Birkaç gece önce, şakaklarımdaki zonklama beni deliye çeviriyordu. Uyuyamıyordum. Kendi kafamı koparmaya ramak kalmıştı. Ben de arabaya atladım. Onun evine gittim ve caddenin karşısına park ettim. Sabahın dördünde.”

“Ve? Ağrı geçti mi?”

“Beş dakikadan az bir süre sonra, başım direksiyona düşmüş halde uykuya daldım.” Psikiyatristime bir göz attım, şaşkın ifadesini fark ettim. “Söylesene Barty, ne haltlar dönüyor burada? Nasıl oluyor da yıllardır migrenime hiçbir şey işe yaramadı? Ama şimdi, birdenbire, belirli bir kadının varlığıyla mucizevi bir şekilde iyileşmiş gibi görünüyor? Çünkü – sana söyleyeyim – bu beni epey sinirlendiriyor.”

“Migreniniz açıkça psikosomatik. Nörolojik olarak, sizde herhangi bir sorun yok gibi görünüyor. Bildiğiniz gibi, migrenin tek bir nedeni yoktur. Stres, kaygı, depresyon hepsi tetikleyici olabilir. Migreni neyin tetiklediği – özellikle sizin durumunuzda – kimsenin bilemeyeceği bir şey. Aynı şekilde, migrenin azalması konusunda da. Bu kadına neden bu kadar derin bir tepki verdiğinizi anlayamıyorum. Bunu sadece siz ortaya çıkarabilirsiniz, ve ancak kendi ruhunuzu derinlemesine araştırmaya istekli olursanız. Elbette, izin vererseniz size yardımcı olabilirim. Belki yeterince derine bakarsak

, cevaplar ortaya çıkar. Ama ikimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz, değil mi?”

“*Araştırılacak bir şey yok. Terapi için gelmedim buraya doktor. Sadece seninle havadan sudan konuşmayı sevdiğim için geliyorum.*”

“Evet, bunu gayet açık bir şekilde belirttin.” Kaleminin ucunu ağzına soktu ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. “Neden ona çıkma teklif etmiyorsun? Bu kız senin üzerinde bu kadar önemli bir etkiye sahipse, onu daha yakından tanımak istemez misin?”

“Hayır.”

“Neden?”

“O bir hiç. En iyi ihtimalle, onun varlığının acımı dindirdiğine kendimi bir şekilde ikna ettim. Tıpkı bu lanet migrenleri kendim yaratıyor gibi. Eğer durum böyleyse, o yürüyen bir aspirin dozundan başka bir şey değil. Neden onunla çıkayım ki?”

“Ondan hoşlanıyorsun.”

“Saçmalama.”

“Küfür etmeye başladığını fark ettin mi? Üstelik gerçek kısaltmalar kullanıyorsun.”

“Lanet olsun, Barty. Bunun bu saçmalıklarla ne ilgisi var?”

“Belki de hiçbir ilgisi yoktur. Sadece bir gözlem.”

“Ne olmuş yani? Profesyonel değerlendirmen, tuhaf bir küfür ettim diye o kıza ilgi duyduğum mu?”

“Onu hasta annesinin yanına götürmek için arabayı göndermeni nasıl açıklıyorsun?”

“Tanrım. O anlamsız hareketin ötesinde bir şey göreceğini biliyordum. Kadın çılgına dönmüştü. Nazik olsam iyi olur diye düşündüm.”

“Sen ‘nazik’ davranmazsın, Adriano. Yaptığın her şey önceden planlanmıştır. Bu senin sürekli durumun. Davranışlarına ‘naziklik’ katabileceğin tek zaman, bunun faydasını önceden tartıp belirlemiş olmandır.”

Masasına eğilirken, yanlışlıkla cam bilye dolu bir kaseyi devirir. Minik küreler masanın üzerine dağılır, yüzeyden yuvarlanarak yere düşer. Renkli topların sert ahşap zemine her çarpışında kafamda keskin bir acı patlar.

“Ondan hoşlanıyor olmalısın,” diye ısrar ediyor, ben ise acı içinde yüzümü buruşturuyorum. Her minik tıkırtı ve şapırtı beynimin içinde hançer gibi saplanıyor. “Ve bu kötü bir şey değil. Kim bilir, belki o da senden hoşlanıyordur.”

"Daha önce de söylediğim gibi," diye tersliyorum, "bu kadına hiç ilgim yok. Bu psikologluk işinde beceriksiz olduğunu düşünmeye başlıyorum, Bartholomew."

Son bilye masanın kenarından yuvarlanır, yere çarptığında yankılanan bir çatırtı çıkarır, sonra sandalyemin altına yuvarlanır. Ani bir sessizlik odayı sarar; sadece tavandaki vantilatörün hafif uğultusu bu sessizliği bozar. Barty, beni dikkatle izlerken genellikle ışıltılı gözlerini kısar. Ağzında çiğnediği kalem yavaş yavaş paramparça olmaktadır.

"Anlıyorum," der sonunda. "Bu durumda, o kızıdan uzak durmanı öneririm. Ve bunu sadece onun iyiliği için söylemiyorum. Ruhun, onun yakınlığının senin rahatlamamanın nedeni olduğuna karar vermiş. Eğer onu aramaya devam edersen, tam tersi bir etki yaratabilir."

"Yani?"

"Migrenin şiddetlenebilir."

"Umarım işler o noktaya gelmez." Saatime bakıp ayağa kalkıyorum. "Gelecek ay aynı saatte mi?"

"Tabii. Takvime not edeyim. Gitmeden önce, izin verirsiniz bir soru daha sorabilir miyim?"

"İyi bir soru olsun doktor. Sorularınız olmadan hayatım eksik kalır."

"Gözleri ne renk?"

Eşikte durdum. "Neden? Ne önemi var ki?" "Sadece... beni memnun et."

"Kehribar rengi. Sıcak bal havuzları gibiler, üzerinde hafif bakır rengi çiller var, bu da onları parıldayan yıldızlar gibi gösteriyor. Sağ gözünde biraz daha yoğun."

"Mm-hmm..." Kalemi ağzından çıkardı. "Peki benim gözlerim ne renk..."—ofis koltuğunda iki tur döndükten sonra bana sırtını dönerek durduğunda koltuktan bir gıcırta sesi çıktı—"

Hatırlamaya çalışırken alnımı kırıştırıyorum. Mavi mi? Gri mi? Kimin umurunda ki?

"Ee?" Barty ileri geri sallanırken gıcırta sesi devam ediyor. "O kadar da zor olamaz. On yıldır tanışıyoruz. Bu kadar zamandır mutlaka fark etmişsindir."

"Kahverengi," diye tükürdüm. En yaygın renk bu.

Sandalyenin deri sırtlığının arkasından sessiz bir kıkırdama geliyor. "Gelecek ay görüşürüz, Adriano."

Bölüm 8

Club Annex, Konumu Bilinmiyor

Karşımda, bu zarif bir şekilde dekore edilmiş odanın duvarlarını kaplayan diğer birkaç aynayla aynı, tavandan yere kadar uzanan devasa bir ayna asılı. Süslü çerçevesi, sanki camın ötesinde bir peri diyarı varmış gibi, mistik bir geçidi andıracak şekilde oyulmuş. Yansıma bakıp kendimi zar zor tanıyınca, buna neredeyse inanabiliyorum. Elim parlak yüzeye doğru kayıyor. Dokunursam, yerinden oynar mı? Sihirle dalgalanır ve içinden geçmeme izin verir mi? Kaçmam için?

"Peki... Kurallarla ilgili her şeyi anlattım sayılır," diyor Rina'nın kuzeni ve Annex'in baş hostesi Maggie, elbisemin arkasını bağlarken. "Sadece gülümsemeyi unutma. Misafirin, senin de onunla vakit geçirmekten keyif aldığını hissetmeli."

"Anladım," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

Neredeyse iki ay bekledikten sonra, sonunda telefon geldi. Maggie'nin üstlerini ikna ederek bana bu seçkin erkekler kulübünde bir pozisyon teklif ettiklerini söylediği telefon. Ama bu sabah telefonum çaldığında, neredeyse reddediyordum. Neredeyse. Zengin ve ahlaksızların kaprislerine göre "hosteslik" yapmak, hayatımda yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi. Ama annemi kurtarmaya çalışmadan ölmesine izin veremem. Parası yetmediği için nakil listesine adını yazdırmayı bile düşünmüyor. Zaten, tıbbi faturalarının asgari ödemelerini zar zor karşılayabiliyoruz. Maggie'nin araması, annem benim bir başka itirazımı daha reddedip kapıyı yüzüme kapattıktan sadece birkaç dakika sonra geldi. Tedavileri bitti. Vazgeçti. Ama ben vazgeçemem.

“Biraz daha az korkmuş görünmeye çalış,” diye devam etti Maggie. “Senin rolün, misafirini hoş karşılayıp ona iyi bakmak. O, evde ya da başka hiçbir yerde bulamadığı bir şeyi bulabileceği için Annex’te. Bir hostes olarak, ne olursa olsun onun isteklerini yerine getirmek için oradasın. Ve bazı erkeklerin zevkleri... tuhaf olabilir. O yüzden hazırlıklı ol.”

Çılgın bakışlarım aynadaki Maggie’ye kayıyor. “Benden... cinsel... bir şey beklemeyeceklerini söylemiştin.”

“Öyle demek istedim. Bu adamların seks yapabileceği başka pek çok yer var. Ve bu, burada ödedikleri gecelik on bin dolar artı üyelik ücreti kadar pahalıya mal olmaz,” diyor. “Ancak, o kadar ileri gitmeye istekliysen, bunun seni durdurmasına izin verme, kızım. Akşamın sonunda bahşiş zarfında konuğunun minnettarlığını kesinlikle göreceksin.”

“‘Eksantrik’ derken neyi kastettin?”

“Müşterilerimden biri,” yanımda hazırlanmakta olan Rina sözümü keserek, “benden ayakkabılarımı çıkarmamı istedi ve neredeyse iki saat boyunca ayak parmaklarımı ovuşturdu.” Küpesini takarken titriyor.

“Bu... tuhaf.”

“Bunu tuhaf mı buluyorsun?” diye devam ediyor Rina. “Birkaç hafta önce başka bir misafir göz bağımı çıkarmamı istedi ve ona *Romeo ve Juliet*’i İngiliz aksanıyla okumamı talep etti.”

Yutkunuyorum. Her şeyi göz önünde bulundurursak, ayak parmaklarını ovmak ve Shakespeare okumak o kadar da kötü gelmiyor. Yine de, şu anda korkumu azaltmıyor. Odaya bakınıyorum. Kendi aynalarının önünde hazırlanmakta olan yedi kadın daha var. Onların ne tür tuhaf şeylere katlanmak zorunda kaldıklarını hayal bile edemiyorum.

“Ah, bir şey daha var,” diye araya giriyor Maggie. “Göz bağı ancak bir misafirin ısrarı üzerine çıkarılabilir. Bu işletme, misafirlerin anonimliğini ve mahremiyetini korumaya titizlikle bağlıdır, Iris. Bu kuralı çiğnersen, kovulursun. Hemen. Sana bu işi bulduğuma pişman olmamı sağlama.” Açık sırtımı çaprazlayan

ve bir adım geri çekilip yaptığı işi inceliyor. “Hazırsın.”

Dikkatim yine aynadaki yansıma döner. Bu gerçekten benim miyim? Önden bakıldığında beyaz ipek elbisem nispeten mütevazı, ama bu sadece yere kadar uzanması, son derece şık, vücuda oturan uzun kolları ve yüksek yakasının en ufak bir dekolte izini bile ortadan kaldırması nedeniyle. Kumaş vücudumun her kıvrımına sarılıyor ama çapraz bağcıklı detaylar dışında sırtımı açık bırakıyor. Yumuşak kumaşı hayranlıkla inceleyerek kol manşetini parmaklarımla okşuyorum. Elbise o kadar hafif ki, sanki bir bulut giyiyordum gibi hissediyorum. Basit bir gelinlik ile tuhaf bir gecelik arasında bir şeye benziyor ve geldiğimde Maggie'nin nezaketi sayesinde burada beni bekliyordu. Eminim bir servete mal olmuştur.

Ama böyle giyinen tek kişi ben değilim. Buradaki her kadın aynı elbiseyi giyiyor, sadece renkleri farklı. Rina'nınki soluk altın rengi, yanındaki kızınki ise sarı. Maggie gibi, diğer ikisi de turuncu giyiyor. Ve en solumdaki kadın kırmızı giyiyor. Beyaz giyen tek kişi benim.

"Elbisenin renginin bir anlamı var mı?" diye soruyorum.

"Elbette. Bu, misafire ev sahibesinin konumunu, belirli hizmetleri yerine getirmeye ne kadar açık olduğunu gösterir, ki bu da... ne kadar yaratıcı olabileceği konusunda bir rehberlik sağlar. Beyaz, bizim kurumumuzda nispeten yeni olduğunuzu ve hala Annex çerçevesine alıştırılmakta olduğunuzu gösterir."

"Kırmızı ne anlama geliyor?"

"Seks, canım." Göz kırıyor.

Donakalırım. "Burada seks beklentisi olmadığını söylemiştin sanırım." "Evet, evet. Ama dediğim gibi, farklı istekleri olan misafirleri ağırlıyoruz.

Çoğu, benim deyimimle masum fantezileri gerçekleştirmek istiyor. Basitçe, bu erkeklerin evde eşleriyle ya da... ah... uzun süreli partnerleriyle yapmakta rahat hissetmedikleri şeyler. İsteklerinin cinsel nitelikte olduğunu hiç söyleyemem. Ancak diğerleri, buraya sevişmek için geliyor. Ara sıra. En üst düzeyde

gizlilik bekliyorlar ve bunun için astronomik meblağlar ödemeye hazırlar. Yani, eğer sen de istersen, bir dahaki sefere kırmızı giymek istediğini söyle.”

Maggie beni, karmaşık oymalarla kaplı ahşap bir kapıya doğru yönlendiriyor. “Endişelenme. Bu geceki misafirin bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyor. Bana güven. Onunla güvendesin.”

Beni, bordo boyalı duvarların bir tür gotik görünümlü ahşap duvar panelleriyle süslendiği bir koridordan geçiriyor. Birkaç adımda bir, vintage ferforje aplikler yolu aydınlatıyor ve topuklarımızın sesini boğan süslü bordo halıya yumuşak ışıklarını yansıtıyor. Bütün mekan, karanlık, on dokuzuncu yüzyıl malikanesi havasında.

“İlk seferin korkutucu olabileceğini biliyorum. Rina buraya geldiğinde neredeyse kaçacaktı.” Koridorun sonundaki kapıya yaklaşırken Maggie gülümsüyor. “Ama şanslısın. Bu gece sadece sohbet etmekle ilgilenen bir misafir ağırlayacaksın.”

Şaşkınlıkla geriye doğru çekiliyorum. “O kadar parayı sadece sohbet etmek için mi ödüyor?

Benimle mi?”

Maggie, siyah kulplu, özenle süslenmiş oymalı bir kapının önünde durur. Kapıya geniş, beyaz bir ipek fular fiyonk şeklinde bağlanmıştı.

“Annex ile kıyaslanabilecek hiçbir yer yok. Akşamın sonunda konuğun sana bıraktığı ne varsa, o senin olur. Ayrıca, bu gece konuşacak tek kişinin sen olman konusunda talimatlar bıraktı.”

Kapıdan fuları çözdü.

“Ne...” diye boşuk bir sesle soruyorum, elindeki beyaz kumaş parçasına bakarak. “Ne hakkında konuşayım?”

"O bir şey belirtmedi. Yani aklıma ne gelirse onu söyleyebilirsin. Ona bugün ne yaptığını anlat. En sevdiğin filmlerin listesini ver ve her birinde neyi sevdiğini anlat. Ne bileyim... Öğle yemeğinde ne yediğini anlat, sadece konuşmaya devam et. Onu memnun et, o da sana iyi davranır. Senin yerinde olsam nefes almaya bile ara vermezdim. Mutlu misafirler bahşişten cimrilik etmez. Bazen hediye bile bırakırlar. Lylah'ın misafiri bir keresinde ona bin dolar ve bir inci bilezik bırakmıştı.”

Nefesim kesildi. Bin dolar! Tek bir gecede.

“Tamam, şimdi arkanı dön.” Yüzümün önündeki ipek eşarbi kaldırıyor.

Dudaklarımı ısırarak söyleneni yapıyorum. Göz bağının yumuşak kumaşı gözlerime baskı yapıyor. Bu öğleden sonra parlak gri bir araba beni evden alıp buraya getirdiğinden beri kalp atışlarım tavan yaptı. “Burası”nın neresi olduğundan bile emin değilim. Arabanın camları karartılmıştı ve arka koltuk ile sürücü arasındaki bölme kaldırılmıştı, bu yüzden nereye gittiğimizi göremedim. Arabadan indiğimde, hektarlarca engebeli araziyle çevrili büyük bir kolonyal malikaneye karşı karşıya kalmak oldukça sürpriz oldu. Ama şimdi, kalbimin çarpıntısı daha da hızlandı. Birkaç saniye sonra öleceğim. Kalbim göğsümü delip çıkar çıkmaz.

Tanrım, kendimi neye bulaştırdım? Rina, konuğun benden isteyeceği her şeyin zararsız olacağına dair beni ikna etmek için durmadan konuştu. Ve ben ona inanacak kadar çaresizdim. Erkeklerin buraya zengin ama yalnız oldukları için geldiklerini söyledi. Bazıları biraz tuhaf olsa da, sadece garip ama zararsız isteklerine uyum sağlayacak bir kızla vakit geçirmek istediklerini söyledi. Bana, istemediğim hiçbir şeyi yapmaya zorlanmayacağımı garanti etti. Buna tam olarak ikna olmamıştım. Nedense, her şey gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Ama önemli değil. Başka seçeneğim yok.

"Çok güzel ve sıkı olmuş. Hadi içeri girelim." Kapının açılma sesi yüzünden neredeyse ayağım takılıp düşüyordum. "Adımlarına dikkat et, kızım."

Küçük adımlarla ilerlerken bacaklarım lastik gibi hissediyorum. Uzun etek işleri zorlaştırıyor, ama en azından titrememi gizliyor. Kafatasımın tabanından ayak parmaklarıma kadar tüylerim diken diken oluyor.

“İşte,” diyor Maggie, beni döndürerek. “Kanepeye otur ve rahatına bak.” Oturana kadar beni hafifçe itiyor.

Yumuşak yastığın üzerine adeta yığılıyorum.

“Mükemmel.” Dostça bir jestle elimi arkasına hafifçe vuruyor. “Akşamın sonunda seni almaya geleceğim.”

Uzaklaşıyor olmalı, çünkü tek duyduğum kapının kapanırken çıkardığı yumuşak bir tıklama sesi ve ardından kilidin dönmemesinin daha belirgin sesi. Sonra her şey mutlak bir sessizliğe bürünüyor. Kalbimin güm güm atışı dışında her şey. Ve ölü havaya nefes veren titrek nefeslerim. Kör olduğum için kendimi bir mezara hapsolmuş gibi hissediyorum. Belki de asla çıkamayacağım bir mezara.

Bir şey duymak için kulak kabartıyorum. Herhangi bir şey. Adım sesleri? *Ne zaman gelecek? Burada oturup beklemem mi gerekiyor?* Elbette öyle. Çünkü bir adam bu gece kulağını çınlatmam için bana on bin dolar ödedi.

Sinirlerimi yatıştırmak için yavaşça nefes alıyorum. Midem sürekli burkuluyor, içimden bir sonraki adımda ne olacağına dair korku dalgalanıyor. Odadaki sessizlik boğucu. *Maggie'nin gitmesinden bu yana ne kadar zaman geçti?*

Başımı bir yandan diğer yana çeviriyorum. Aptalca, çünkü görecekt hiçbir şey yok. Avuçlarımı kanepenin kenarına sürtüyorum. Cildim kaşınmaya başlıyor. Hissediyorum ki...

Odada başka biri olduğunu hissediyorum. İçimdeki ilkel bir içgüdü bana yalnız olmadığımı söylüyor. Yakınlarda biri var. İzliyor. Hedefini inceliyor.

Beni.

Tek bir ışık parıltısı bile görmeden... Tek bir fısıltı bile duymadan... Onu *hissediyorum*.

Bana saçma sapan şeyler söylemem için bir sürü para ödeyen adam. Her türlü tuhaf arzusunu yerine getirmem için. O. *Burada*. Tam önümde. Sadece birkaç adım ötede.

Ve kendimi tek bir kelime bile söylemeye zorlayamıyorum.

Kanepede donmuş durumdayım, omurgam kanepenin arkasına yapışmış. Görme duyum olmadan, sanki diğer duyularım keskinleşmiş gibi. İşitme. Koku. Dokunma. Tat. Duyular ötesi algı mı? Evet, zihnim yerinde dönüp duruyor. Hayır. Kesinlikle bir şey kokluyorum. Çok fazla farklı koku var. Yakınlarda alkol var.

Meyveli bir şey, belki biraz baharat karışmış. Biraz da yağ kokusu var. Balmumu mu? Yoksa ahşap cilası mı? Spada Malikanesi'nde temizliğe yardım ederken kullandığım bir ürünü hatırlatıyor bana. Kullandıktan sonra avuç içlerimi her zaman kaşındıran bir ürün. Ve sonra, başka bir şey daha var. Çok hafif bir erkek parfümü kokusu. Taze ama ince. O.

Misafirim ağır kokuları sevmiyor gibi görünüyor. Pek çok erkek, özellikle de günlük hayatımda karşılaştığım İtalyan erkekler, sever. Uzun süre kalıcı, ağır parfümleri severler. Don'un ziyaretçilerini, gittikten çok sonra bile tanımakta ustalaştım.

Bu... Temiz bir şey. Canlandırıcı. Doğal. Bana okyanus esintisini hatırlatıyor. Tuzlu hava. Kilometrelerce uzanan sıcak kumlu plaj. Oraya hiç gitmişliğim yok. Ama koku yine de beni sarmalıyor. Hafif. Abartısız. Sakinleştirici. Bana belli belirsiz tanıdık geliyor, ama nereden olduğunu çıkaramıyorum. Yine de sinirlerimi yatıştırıyor. Birazcık. Hâlâ endişeliyim, ama o saf, canlı koku bir şekilde bana belki... belki her şeyin yoluna gireceğini garanti ediyor. Bunu nereden bilebilirim ki? Hâlâ dehşete kapılmış olmam gerekirdi. Bir yabancıyla bir odaya kilitlendim. Gözlerim bağlı. Savunmasızım. Yine de, o hafif okyanus kokusu korkularımın bir kısmını uzak tutuyor.

Bu adam kim? Keşke onu görebilseydim. Keşke güvende olduğumdan kesinlikle emin olabilseydim. Ama bunların hiçbirisi mümkün değil. Ama yapabileceğim bir şey var.

Yapmam gereken bir şey.

"Buradasın. Değil mi?"

Cevap bekliyorum, ama çok geç fark ediyorum ki cevap gelmeyecek.

"Şey... Keşke adını bilseydim. Ya da ne hakkında konuşmak istediğini. Sanırım bana söylemek istemiyorsun, değil mi?" Gülümsüyorum, ama eminim ki gülümsemem zoraki görünüyor. "Tamam, şey... Ne söylemem gerektiğini tam olarak bilmiyorum." Sesim o kadar kısılıyor ki, kendim bile zar zor duyabiliyorum. "Maggie... O... Belki kendimden bahsetmemi önerdi. Ya da belki filmlerden. Sanırım... Şey... Bence bu daha eğlenceli bir konu olabilir, o yüzden... ondan başlayalım. Tamam mı?"

Bekliyorum. Maggie bana onun konuşmak istemediğini söylemişti, ama yine de ondan... *bir şeyler* söylemesini bekliyorum.

Birkaç nefes alıyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Misafirimden tek bir ses bile gelmiyor. Sadece sessizlik.

Tanrım, umarım aklımı kaçırmamışımdır. Bu odada oturmuş, kendi kendime konuşuyorum.

“Tamam,” diyorum, hem aptalca hem de dehşete kapılmış hissederek. “Şey... aslında bir diziydi. Yani, en son izlediğim şey. İngiliz dizisi. Bir çocuğun kayboluşunu araştıran bir dedektif hakkındaydı. İyiydi... sanırım. Kötü adamı yakaladılar ve şey... önemli olan da bu.”

Yine duraksıyorum, bir yorum mu bekliyorum? Bir tür ses. Belki bir hareket. Giysilerin hışırtısı. Masaya konulan bir bardağın tıkırtısı. Bir öksürük.

Hiçbir şey yok.

“Ondan önce...” diye devam ediyorum. “Ondan önce, komşum beni sinemaya davet etmişti. Erkek arkadaşı gelmeyince fazladan bir bileti kalmıştı. Sonunda aptalca bir romantik komedi izledik. Evelyn o tür filmleri çok sever. Ben onun zevkini paylaşmıyorum ama o çok heyecanlıydı ve yalnız gitmek istemiyordu.”

Tek bir ses bile yok.

“Şey... o film hakkında. Tam bir kız filmi. Filmdeki kız, sanırım bir dergi editörüydü ama kovulmuştu. Ancak, Yunanistan’daki bir adada bir düğüne davet edildi ve sonunda sağdıçla yattı. Meğer o adam—yattığı adam—eskiden çalıştığı derginin sahibiymiş. Tabii ki sonunda birbirlerine aşık oldular ve adam onu baş editör falan yaptı. Film... çok klişeydi. Yani, aşırı klişe. Ama patlamış mısır harikaydı.”

Sadece cırcır böceklerinin sesi duyuluyordu.

Ne yapıyor bu adam? Benim boş boş konuşmamı mı izliyor?

Keşke görebilseydim. Göz bağım hâlâ sıkıca yerinde, en ufak bir ışık bile geçmiyor. Oda tamamen karanlıkta olsa bile, ben bunu bilemezdim. Ancak içimden bir ses, ışıkların açık olduğunu söylüyor.

Boğazımı temizledim. Birdenbire boğazım kurudu ve biraz acıdı. Küçük bir ses.

Sanki bir kumaşın başka bir yüzeye sürtünmesi gibi. Hafif bir hava akımı. Hareketsiz kalıyorum. Vücudumdaki her kas felç olmuş durumda. Gözlerim hariç. Göz bağının altından gözlerimi açabilseydim, şu anda kocaman açılmış olurlardı.

Pop.

Gerginleşiyorum. *O neydi?* Şarap şişesinin mantarı açılır gibi bir ses. Bir saniye sonra, sıvının döküldüğünü gösteren o tanıdık sesi duyuyorum.

Okyanus esintisi kokusu güçleniyor ve sonra elimin arkasına soğuk ve sert bir şeyin dokunduğunu hissediyorum. Şu anda dizimi sıkan elime.

Elimi çevirip avucumu yukarı doğru çevirirken midem taklalar atıyor. Saplı bir kadehin tabanı avucumun içine düşüyor. Parmaklarım onu sıkıca kavramak için kıvrılır kıvrılmaz, o taze, tuzlu koku kayboluyor.

Yavaşça bardağı yukarı kaldırıyorum ve dudaklarımı kenarına değdiriyorum. Bu koşullar altında — gözlerim bağlı, bir yabancıyla bir odada kapana kısılmış halde — bana sunulan her şeyi içmek aptallık olur. Aptallığın da ötesinde. Ama yine de, özel bir odadayız. Yalnızız. Bana zarar vermek için beni uyuşturmasına gerek yok. Bana neredeyse her şeyi yapabilir. Kim onu durdurabilir ki?

Küçük bir yudum alıyorum. Şarap. Kuru ve oldukça acı. Bir yudum daha yutuyorum ve kendimi tutamayıp yüzümü buruşturuyorum.

"Teşekkürler. Ben sadece... Şarabı pek sevmem," diye mırıldanıyorum ve dikkatlice eğilip bardağı ayaklarımın yanındaki yere koyuyorum.

Misafirim sessiz kalıyor. Gözlerim bağılı olduğu için hiçbir şey göremememe rağmen, dalgın bir şekilde odaya bakmaya çalışıyorum. Ama vücudum otomatik pilota çalışıyor. Aklım boş. Şimdi ne yapmalıyım? İzlediklerim hakkında gevezelik etmeye devam mı etmeliyim?

"Ayrıca izledim... Oh, adı neydi? Ugh! Hatırlamıyorum. Bir kitaba dayanan bir fantastik diziydi. Sadece iki sezonu vardı ama çok sevmiştim. İptal edildi. Aslında, duyurusunu daha dün gördüm. Dizi, şey, bir grup hakkında idi..."

Konuşuyorum. Saatlerce konuşuyorum. Sonu gelmeyen saatler. Hiçbir şey söylemeden. Sadece tutarsız, gereksiz şeyler. Ama yine de söylemeye devam ediyorum. Filmler. Diziler. Kitaplar. Aklıma ne gelirse. Hatta mahalle kütüphanemizde kütüphaneciyle neredeyse kavga edişimi bile anlatıyorum. En sevdiğim yazarın gelecek ay çıkacak yeni polisiye romanının değerini tartıştığımızı. Ve ödünç almak için bekleme listesinin bir kilometre uzunluğunda olması nedeniyle onu okumamın sonsuza kadar sürecektir olmasından ne kadar yıkıldığımı.

"Umarım kitapta böceklerden bahsedilmiyordur." Titriyorum. "Önceki kitapta örümceklerin cesedin üzerinde gezindiği bir sahne vardı ve o kısmı atlamak zorunda kaldım. Böcekler beni çok korkutur. Ayrıca, serinin ilk kitabında hamamböcekleri vardı ve..."

Odadaki tek ses benim sesim. Artık giysilerin hışırtısı yok. Çınlama ya da tıkırtı yok. Misafirimden ya da oturduğu yönden hiçbir ses gelmiyor. Sadece sessizlik.

Uzun zaman önce okuduğum başka bir cinayet-gizem romanının konusunu anlatırken, kapıda yüksek sesli bir vuruş duyulur. Ses, arkamda bir yerden geliyor. Maggie beni içeri getirdiğinde kullandığım girişten. Nabzım stratosfere fırlar.

Bir an daha sessizlik geçer, ardından giysilerin hafif hışırtısı duyulur. Sonra adımlar. Yavaş. Ağır. Gittikçe uzaklaşan. Kapıyı çalan kişinin ters yönünde. Zeminlerin her yeri halı kaplı olamaz, bu yüzden sessiz misafirin ayak sesleri kolayca duyuluyor.

Bana ne söyleyecek?

Adımları uzun. Aceleci değil. Sanırım misafirim uzun boylu. Kendine güvenen. Sakin. Yürüyüşünde hiçbir gerginlik hissi yok.

Bir kapı açılıyor, ama arkamdaki değil. Bunun yerine, misafirin gittiği yönde, ileride bir yerde. Görmeye çalıştığım yönde, ama yine de göremiyorum. Odada iki kapı olmalı.

Bir an için hiçbir şey olmuyor. Yine sessizlik çöküyor.

Beni izliyor. Tam eşikte duruyor. Nasıl bildiğimi bilmiyorum. Sadece biliyorum.

Sonra, yumuşak bir tıkırtı ve kapı kapanıyor.

Ve bu sefer, sessizlikte sadece ben varım. Karanlıkta.

Okyanus esintisi yok olmuş.

"Her şey yolunda mı?" Maggie'nin neşeli sesi beni ürkütüyor. "Artık göz bağını çıkarabilirsin."

Parmaklarım çok hafif titriyor, bu yüzden ipek düğümü çözmek için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Sonunda göz bağını çıkardığımda, ani ışık seline gözlerimi kısıyorum. Hızla gözlerimi kırıştırarak, etrafımdaki odayı hevesle inceliyorum.

Mekan zarif, ama aşırıya kaçmış gibi durmuyor. Sahnelenmiş gibi görünmek yerine, rahat ve yaşanmış hissi veriyor. Açık gri duvarlar boyunca, sadece bir illüzyon yaratan sahte kitaplıklarla değil, gerçek kitaplarla dolu birçok kitaplık var. Bazıları ciltli, birkaçı cilsiz, bazıları sıkıştırılmış, diğerleri ise yatay duruyor. Ağır perdeler pencereyi ve ötesindeki manzarayı gizliyor. Kadife perdeler, koyu bordo şarap rengine. Odanın ortasında, aralarında maun bir sehpa bulunan, birbirine bakan iki kanepe var. Yumuşak döşeme, perdelerle uyumlu. Kanepenin yanında bir zemin lambası, köşede bir tane daha ve mini barın yanında bir masa lambası odayı aydınlatıyor. Gözlerim alıştığında, ışıklarının aslında kısık olduğunu ve bu sayede rahat bir atmosfer yarattığını fark ediyorum.

Ne beklediğimden emin değilim. Bu oda kırmızıya boyanmış mı olmalıydı? Belki her yerde siyah ipek ve deri? Dört direkli yatağı çevreleyen kırbaçlar ve zincirler? Bunların hiçbiri burada yok. Oda, sefahat odasından çok hoş bir okuma köşesine benziyor. Her şey çok sıradan. Lüks, pahalı — evet. Ama sıradan.

“Giyindikten sonra, sizi buraya getiren araba sizi eve götürecektir. Arka avluda sizi bekliyor,” diyor Maggie, beni odadan çıkarıp koridora doğru yönlendirirken.

Giyinme odasına doğru ilerlerken telefonu çalıyor. Cevap verdikten sonra neşeli sesi kayboluyor. Sözleri biraz gergin çıkıyor. Sanırım telefondaki kişi ona talimatlar veriyor olmalı, çünkü tek cevapları “*tabii ki efendim*” ve “*anladım efendim*” oluyor. Tam hedefimize ulaştığımızda görüşmeyi bitiriyor.

“Ee?” diye soruyor, sesi yeniden neşeli. “Akşamın hoş geçti mi?”

İpek göz bağına sıkıca tutunan ellerime bakıyorum. *Keyif aldım* mı emin değilim, ama fena değildi. İlk gerginliğim geçtikten sonra, orada olmak daha kolay hale geldi. Anlamsız, rastgele şeyler hakkında konuşmak bile biraz rahatlatıcıydı.

Omuz silkiyorum. “Fena değildi.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Bana doğru eğilir. “Bu akşamki misafiriniz sizinle vakit geçirmekten çok memnun kaldı ve sizi tekrar görmek istiyor. Bu hoşunuza gider mi? Ancak şunu bilmelisiniz ki, o size özel olmak istediğini belirtti.”

Gerginleşiyorum. “Bu ne anlama geliyor?”

“Başka misafirleri ağırlayamayacaksınız. Sadece onu. Bunun karşılığında, onunla geçirdiğin her akşam için sana beş bin dolarlık bir ikramiye teklif ediyor. Ama şartlarını kabul etmelisin.”

Nefesim kesildi. *Beş bin dolar mı?* “Ve... Ve benden beklediği tek şey... daha fazla sohbet mi? Başka bir şey yok mu?”

“Başka bir şey yok.”

Derin bir nefes alıyorum. Aklım, o kadar paranın ne anlama gelebileceğini hesaplamakla meşgul. Annem için alabileceğim ilaçlar. Karşılayabileceğim doktor ziyaretleri. Belki sonunda onu nakil bekleme listesine yazdırmaya ikna edebilirim. Hâlâ birkaç milyon dolar eksik, ama bu bir başlangıç.

“Evet.”

Maggie gülümsüyor. “Harika! Ona haber veririm.” Ayrılmak için dönüyor, sonra duruyor. “Ah, neredeyse unutuyordum... Misafirin sana bir hediye bıraktı. Arabada.”

9. Bölüm

“Burada beş yüz kişiden bahsediyoruz, Bay Ruffo,” diyor İK müdürü masamın diğer tarafından. Saklamaya çalışsa da sinirli olduğunu görebiliyorum. Muhtemelen pazar günü onu ofise çağırdığım ve aile zamanını böldüğüm içindir, ama umurumda değil.

“Ee?” Yakın zamanda satın aldığım bir şirketin üç aylık raporlarını incelemeye devam ediyorum. Bu, özellikle de sadece üç saatlik uykudan sonra baş ağrıtıcı bir iş. “Bunu daha önce konuştuk, Lorraine. Çoğu zaten emeklilik yaşına yakın. Ve performans değerlendirmeleri, şirket için artık pek bir faydaları olmayacağını gösteriyor.”

“Evet, efendim. Ama, özellikle tatiller yaklaşırken bir alternatif düşünür müsünüz?” diye ısrar etti. “Bu kişilerin çoğunun, mevcut yaşları ve beceri düzeyleri göz önüne alındığında, bu alanda başka bir iş bulma şansı pek yok. Belki de yetkinliklerini artırmaya yatırım yapabiliriz? Yeterli eğitimle onları şirket içindeki başka görevlere kaydırabiliriz. Eminim çoğunluğu, bunu tercih eder—”

“Halkla ilişkiler departmanında çalışmak yerine,” diye sözünü kesiyorum, gözlerine bakarak, “bunun zor ama gerekli bir karar olduğunu iletmek için. Ruffo Enterprises, yıllardır verdikleri özverili hizmetleri takdir ediyor ve zamanlamanın daha iyi olmamasına üzülüyoruz. Hepsi bu kadar, Lorraine.”

O odadan çıkıp kapı kapanır kapanmaz, cebimdeki telefonum çaldı. Mesajı kontrol etmek için telefonu çıkardım.

9:13 Bilinmeyen:

Yükseldin, yükseldin, yüksekliğinden gurur duyarak

***Parlak parıldayan sayıları saydın Ama taşların
olması gereken yerde dallar yığıldı***

Kule yıkılacak ve griye dönüşecek.

Hala o aptal şiire bakarken, telefonum gelen bir arama ile yanar. Arayan, Londra'daki yatırım portföy yöneticimidir. Hafta sonu beni arıyor. Bu iyiye işaret olamaz.

"Ne var?" diye soruyorum, yeşil düğmeye basar basmaz.

"Bay Ruffo, günaydın! Pazar günü sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim. Ama şey... Danube Industries ile ilgili gelişen bir durum var. Ancak, şu anda sorunu çözmek için çalıştığımı ve..."

"Hutchinson," diye homurdandım. Altı ay önce yedi milyon dolardan fazla yatırım yaptığım Avusturyalı şirket hakkında gevezelik ediyordu, ama lanet olası konuya gelmiyordu. "Ne oldu?"

"Viyana'da yayınlanan yerel bir gazete, Danube'nin iflas başvurusunda bulunmaya hazırlandığını iddia eden bir haberi internet sitesinde yayınladı. Bu, doğrulanmamış bir haberdı ve gazetenin internet sitesinden kaldırıldı; bu hatadan sorumlu kişi de disiplin cezasına çarptırıldı. Yine de haber diğer haber kaynaklarının dikkatini çekti ve sosyal medyada yayılmaya başladı. Danube, iddiaları yalanlamak için bir açıklama hazırlıyor ve *Vienna Gazette*'ye karşı yasal işlem başlatmayı planlıyor. Ancak, yarın sabah piyasalar açıldığında hisse değerinin düşeceğini tahmin ediyoruz. En azından bir süreliğine. Ne zaman toparlanacağından şüphem yok..."

Telefonu sıkıca kavradım. Bu şirketin hisselerinin yanlış bilgi nedeniyle düşmesi ilk kez olmuyor. Önceki olaylarda hisse değeri birkaç gün içinde toparlanmıştı. Yine de bu saçmalığın sürekli tekrarlanması iyiye işaret değil. Sonuçta şirketin kendisi zarar görmemiş olsa bile.

"...düzeltmeyi yayınlamayı kabul etti," diye devam ediyor Hutchinson, "ve genel yayın yönetmeni bu talihsiz olay için içten özürlerini ilettiler. Görünüşe göre, Ruffo Enterprises'tan bir içeriden gelen bilgiyi son derece güvenilir bir kaynak olarak görmüşler. Hata göz önüne alındığında,

bu bilgiyi kendilerine veren kişinin adını vererek dürüst davrandılar. Şirket rehberinizi kontrol ettim efendim ve görünen o ki söz konusu çalışan şu anda izinli, bu yüzden bilgisayar terminali ele geçirilmiş olabilir. Daha önce BT müdürünüzle çalışmış olduğum için, şüphelerim oluşur oluşmaz ona ulaştım. Şu anda soruşturmaya başlamak için ofise geliyor ve—”

Telefonu odanın diğer ucuna fırlattım ve duvara çarpıp parçalanmasını izledim.

“Ee?” Rina dirseğiyle bana hafifçe dürttü. “Dün gece ne kadar aldın?”

Beş katlı standın üzerine oluşturduğum kanepenin kulesine bakışımı sabit tutarak, güzelce süslenmiş atıştırmalıkları düzenlemeye devam ediyorum. “Üç bin.”

Rina ısıklık çaldı. “Vay canına. Adamın tuhaf şeyler istemiş olması, değil mi?” Bir an sonra titreyerek ekledi, “Umarım ayak parmaklarını yalamak istememiştir.”

"Sadece konuşmamı istedi."

"Konuşmak mı?"

“Evet. Bütün akşam saçma sapan şeyler gevezelik ettim. Oysa o tek kelime bile etmedi. Gecenin sonunda öylece gitti. Hoşça kal ya da başka bir şey demeden. Ama bana bir hediye bıraktı.”

"Hadi canım! Anlat bakalım. Mücevher miydi?"

“Aslında hayır.” Son parçayı standıya koyup, bir sonrakini monte etmeye başladım. “Bir kışlık palto.”

“Bir... palto mu?”

“Mm-hmm.”

Maggie dün gece sessiz misafirin beni sadece kendisi için istediği konusunda bomba gibi bir haber verdikten sonra, sinirlerim yeniden gerildi. Eve giderken ellerim o kadar titriyordu ki, arabanın arka koltuğunda bulduğum büyük kutuyu zar zor tutabildim. Neden onu yumuşak deri koltuğun üzerine bırakmadığımı bilmiyorum. Bunun yerine, sanki her an patlayabilecek canlı bir el bombasıymış gibi dikkatlice kucağımda tuttum. Açmak için çok endişeliydim, eve varana kadar bekledim ve içini göz attım.

Yemin ederim, Annex'ten apartmanıma kadar olan tüm yol boyunca hayal gücüm çılgına dönmüştü. O kutunun içinde seksi iç çamaşırlarından kesik bir insan kafasına kadar her şeyi hayal ettim. Ancak eve gidip odama kapandığımda bulduğum şey, en güzel kışlık paltoydur. Muhteşem bir bordo tonunda merinos yünüydü ve çok, çok yumuşak ve hafifti. En pürüzsüz gri ipekle astarlanmıştı. O kadar pahalı görünüyordu ki, onu çıkarmaya korkuyordum.

“Tabii ki kabul edemem. Sabah ilk iş olarak Maggie’yi aradım ve nasıl iade edebileceğimi sordum.”

“Ne? Delirdin mi?”

“Onu saklamak doğru gelmiyor, Rina.” Başımı sallıyorum. “Bu, bir sevgiliye verilen türden bir hediye, bir... erkekler kulübündeki hostese değil. Kabul edemem... Kabul edemem. Özellikle de aldığım parayı düşünürsek. Önemli olmayan şeyler hakkında konuştuğum için bu benim için çok fazla.” Ona doğru eğilip fısıldıyorum, “Ama hoşuna gitmiş gibi görünüyordu ve benden sadece ona ait olmamı istedi.”

“Kızım, o mücevherle gerçekten şanslıymışsın. Keşke sadece beni görmek isteyen ve senin aldığının yarısını bile ödeyen bir erkeğim olsaydı. Ama hediye almayı düşünmelisin. Adamı kırmak istemezsin. O tam bir şeker babası aday! Lanet olsun, kartlarını doğru oynarsan, ondan daha fazlası olabilirsin. O zengin piçlerden birini kapmak için elimden geleni yapıyorum, ama şu ana kadar tek düzenli müşterim, ona ninni söylerken kafa derisini masaj yapmamı isteyen adam.” Bana doğru yaklaştı. “Belki

Maggie'ye bir dahaki sefere kırmızı bir elbise giymek istediğimi söyleyeceğim. Bakalım bu bana daha büyük bir balık getirir mi."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne?"

"Bu tuhaf saçmalıklara artık dayanamıyorum. Bazen istedikleri şeyler seksten bile daha samimi geliyor. Madem bu acıyı çekmek zorundayım, en azından daha fazla para kazanayım."

"Bu demek değil ki—"

"İki araba geldi," diye araya girdi Tinia. Rina ile benim aramdan sıkışarak geçti ve çeşitli sosların bulunduğu birkaç kaseyi büfe masasına koydu. "Hemen gitmeliyiz. Acilen."

Bir adım geri çekilip masaya son bir kez göz gezdiriyorum. Cumartesi sabahı bu kokteyl partisi için her şeyi düzenlemeye başlamıştık. Don Spada çok misafir ağırlamayı sevmez, ama Bayan Zara, *la Famiglia'nın* önde gelen üyeleriyle bağlarını güçlendirmesi gerektiğini ısrarla söylemişti. Ve don karısına *hayır* diyemediği için, bu akşam Spada Malikanesi'ne yirmiden fazla kişi geliyor.

Dün, bir gün önceden hazırlanabilecekleri ve bugün pişirme işleriyle meşgul olacağımı bildiğim için, soğuk et tabakları ve çeşitli peynir tepsileri hazırladım. Teknik olarak pazar günleri izinliyim, ama bu etkinliğin işverenlerim için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden, işi catering şirketine bırakmak istemedim.

Sabahımın büyük bir kısmını çeşitli yemekleri süslemekle geçirdim, ayrıca daha fazla salata hazırladım ve ek servis tepsileri için sebze ve meyveleri kestim. Geri kalan zamanda mutfakta koşturup pudingler ve ısırik büyüklüğünde fırınlanmış tatlılar hazırladım ve Tinia'ya, hazır olan her yeni tatlı partisini süslerken talimatlar verdim. Ortam kaotikti ama her dakikasını çok sevdim. Özellikle de sevdiğim o kadar çok tatlıyı hazırlayabilmek çok hoştu.

"Bence bu güzel görünüyor." Her şeyin sonuçlarından memnun olarak başımı salladım.

Kızlar mutfağa geri koşarken, ben tepsileri ve servis tabaklarını bir kez daha düzenleyerek, Spada misafirleri için büfe düzeninin kusursuz olduğundan emin oluyorum

Kokteyl resepsiyonunun yapılacağı, yeni tadilattan geçmiş solaryumdan çıktığımda tek başımayım. Fuayeden arka odalara ve mutfığa doğru aceleyle ilerlerken, Don Spada ön kapıyı açıyor. Yanında Brio Saccone ve eşi var. Ve emekli mafya babasının üvey kızı. Lucrezia.

Panik içinde, üvey kız kardeşimle karşılaşmamak için kaçabileceğim bir yer arıyorum. Beni henüz fark etmedi, bir uşakla kürk mantosunu nasıl tutmasını istediği konusunda dırdır etmekle meşgul. Bu arada, Capo Brio ve Lucrezia'nın annesi mantolarını bir hizmetçiye vermişler ve Don Spada'nın peşinden koridordan solaryuma doğru ilerliyorlar. Seaport'taki Boston tatil pazarı hakkında tartışmaya dalmış oldukları için, yanımdan geçerken hiçbiri bana aldırış etmiyor.

Başımı eğik tutarak arkamı dönüp gitmeye başlıyorum. Lucrezia'nın beni çalıştığım yerde görmesinden rahatsız olduğumdan değil. Yaptığım işten utanmıyorum. Sadece bir başka utanç verici olaydan kaçınmaya çalışıyorum. Benim pahasına bu tür olaylar yaratmayı ne kadar sevdiğini biliyorum. Ve ben buna katlanabilsem bile, Bayan Zara kendi evinde bunu hak etmiyor.

Ayrıca, Lucrezia'nın sürekli aşağılama ve bir şekilde ondan aşağı olduğumu iddia etmesinden bıktım; onun sürekli saldırıları yüzünden kendimi öyle hissetmem *gerektiğini* düşünmekten de bıktım. Aşçı olmaktan utanmıyorum. Ya da hizmetçi olmaktan. Her kuruşumu kendim kazanıyorum ve kendimi ve annemi geçindiriyorum. Annemi seviyorum. Tıpkı babamı sevdiğim gibi. Anne babamın kim olduğundan utanmıyorum. Ne onların ne de benim bir fildişi kulede yaşamamış olmamız, benim bir şekilde ondan daha aşağı olduğum anlamına gelmez. Ve annemle babam birbirlerini sevdiler ve birbirlerine sadık kaldılar. Lucrezia'nın annesi gibi değil; o, babamla hâlâ evliyken Brio ile bir ilişki yaşadı. Hayır, teşekkürler. Bunda *üstünlük* olacak bir şey yok.

Neredeyse kaçmayı başarmıştım ki, Lucrezia'nın şeker gibi tatlı sesini duydum: "*Affedersin, kızım,*" dedi, bu cümlenin genellikle taşıdığı nezaketten eser yoktu.

"Yardıma ihtiyacım var."

Durup yavaşça ona döndüm. "Evet?"

"Ayakkabımda amur lekesi var. O mutfak havlusunu kullanabilir miyim?" nlüğümün bel kısmına sıkıştırılmış olan havluyu işaret ediyor.

Bu garip. İsteği neredeyse... kibar gelmişti. Bir an için şaşkına dönüyorum. "Elbette."

Elimi uzatarak ona havluyu uzattım. Aramızdaki mesafeyi kapatır kapatmaz, dudaklarında hafif, sinsi bir gülümseme belirdi. Ayağını inceleyerek, bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Ah, ne kadar aptalım. Bu elbise yüzünden eğilemiyorum. Kirleri benim için temizler misin?" Sağ ayağındaki sivri uçlu stilettoyu ayaklarımın arasına soktu. Dış kenarındaki parlak kahverengi deride, zar zor görülebilen minicik bir leke vardı. "Ama dikkatli ol. Bunlar sınırlı üretim."

Bunu kabullenmek zor ve o muhteşem topuktan gözlerimi alamıyorum.

Onu temizlememi istiyor.

Ayakkabısını.

Üvey kız kardeşim, o süslü derinin üzerindeki kiri silmem için önünde diz çökmemi istiyor. Kiri tabanının altından çıkmadığı için mi sevinmeliyim? Gözlerindeki memnuniyet dolu ışıltıyı ya da o kötü niyetli gülümsemeyi yanlış anlamak mümkün değil. Lucrezia'nın acımasız olduğunu biliyordum, ama bu, bana daha önce yaşattıklarının çok ötesinde.

İçimdeki her şey, onun ayaklarının dibine diz çökme fikrine isyan ediyor. Her bir hücrem. Varlığımın her bir zerresi. Ama o, Don Spada'nın evinde misafir. Ve ben iş yerindeyim. Bu kindar kaltağın beni profesyonelce davranmamaya zorlamasına izin vermeyeceğim.

Mutfak havlusunu elimde sıkıca kavrayıp kardeşimin önünde çömelerek minik lekeyi siliyorum.

"Mükemmel." Ayağa kalktığımda Lucrezia gülümsüyor. "Don'a, personelinin ne kadar yardımsever olduğunu mutlaka söyleyeceğim."

Onun görmesini istemediğim gözyaşlarımı tutmaya çalışarak başımı sallıyorum ve üvey kız kardeşime bir daha bakmadan mutfağa doğru koşuyorum.

Güvenli alanıma girdiğimde havada taze pişmiş susamlı çöreklerin kokusu var. Bunlar annemin tarifi ve bu cennet gibi koku bana her zaman huzur ve sükunet hissi vermiştir. Ama bu sefer değil. Kocaman yuvarlak tabaklara ek mezeler dizmekte olan Rina'nın yanından hızla geçip, şampanya dolu kristal kadehlerle dolu tepsiler taşıyan iki servis kızının arasından sıyrılıyorum. Kendimi zor tutarak arka bahçeye çıkıyorum.

Arka garaj yolu boş. Burası sadece market teslimatları için kullanılıyor ve hepsi saatler önce halledildi. Yolun ötesinde, geniş bir ağaçlık karanlığa bürünmüş. Bir zamanlar rengarenk olan ağaçların sadece üst dalları hilal tarafından aydınlatılıyor.

Rüzgâr serin ve yüzüme esiyor, gözlerimi yakıyor. Ya da belki de gözyaşlarıdır. Artık onları daha fazla bastıramıyorum. Ciğerlerime derin bir nefes çekip, en yakın duvara yaslanıyorum.

"Çok mu streslisin?" sağımdan bir yerden alçak bir bariton sesi geliyor.

Çığlık atıyorum. Adriano Ruffo'nun sesini asla unutamayacağım. Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken, başımı çevirip dış duvara yaslanmış devasa silüetini görüyorum. Mutfak girişinin diğer tarafına sadece birkaç adım uzaklıkta.

Elini ağzına götürmekten başka hiçbir hareket yapmıyor. Sonra, nefes alırken sigaranın ucu turuncu bir ışık yayıyor ve sert hatlı yüzüne ürkütücü bir ışık düşüyor. Önündeki gölgelere bakıyor ve bir tutam beyaz duman üflüyor.

Cevap vermeme mi bekliyor?

"Şey... Ben halledebilirim," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Hmm." Başını salladı ve kolunu uzatarak, karanlık boşluğa bakmaya devam ederken sigarasını bana doğru uzattı. "Rahatlamana yardımcı olabilir."

Onu burada bulmak beni tamamen şaşırttığı için, o kötü kokuyu algılamam bir saniye sürer. Esrar.

Adriano Ruffo, donun arka bahçesinde kafayı mı buluyor?

Ve az önce esrarını benimle paylaşmayı teklif etti.

"Teşekkürler, ben... ben almayayım," diyorum, sanki alternatif bir gerçekliğe çekilmiş gibi hissederek.

"Samimi bir rahatlama teklifini bu kadar çabuk reddetmemelisin. Özellikle de bu kadar önemsiz bir teklifi," diyor ve bir nefes daha çekiyor.

"Yüce dolar adına insanları evlerinden atarken iki kez düşünmeyen biri olarak, vicdanını uyuşturmak için o otun her gramına ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Tabii öncelikle bir vicdanın varsa."

Sonra bana bakıyor. O delici, soğuk gözleri benimkilere o kadar yoğun bir şekilde saplanıyor ki, bir adım geri çekilme dürtüsünü zar zor bastırabiliyorum. Daha önce kimse Ruffo'ya benim az önce yaptığım gibi konuşmaya cesaret edebilmiş miydi?

"Korkarım ki hayır, Küçük Iris." O mavi derinliklerde tehlikeli bir parıltı beliriyor. "Ve insanları evlerinden atmak muhtemelen en az iğrenç günahlarımdan biri."

Gözlerimi kaçırıyorum. "Uyuşturucu kullanmana şaşmamalı."

"Uyuşturucu. İlaç. İşe yarıyorsa, ne fark eder ki?"

"*Bu* sana işe yarıyor mu?" Elindeki esrar sigarasına doğru başımı sallıyorum.

"Her zaman işe yaramasını umarım, ama asla yaramaz. Ama önemli değil. Görünüşe göre işe yarayan başka bir şey buldum. Gerçekten çok özel bir uyuşturucu." Sigara izmaritini yere atar ve ayakkabısının tabanıyla ezer.

"Tamam. Senin iyiliğin için, umarım kokain ya da eroin gibi kötü bir şey değildir. O maddelerin ciddi şekilde bağımlılık yaptığını duydum." Tanrım, bu konuşmayı yaptığımı inanamıyorum. Hem de Adriano Ruffo ile!

Gölgelerin içinde bile, yüzünde hafif bir gülümseme seziyorum.

"Aslında, kokain'den çok daha bağımlılık yapıcı." Boğuk sesi omurgamdan aşağı titreme gönderiyor.

"O zaman çok geç olmadan bırakmayı düşünmelisin."

Dudakları bir parça daha yukarı kıvrılıyor ve bu onu bin kat daha çekici gösteriyor. Aynı zamanda da kötü.

“Korkarım ki çoktan öyle oldu, Küçük Iris.” Ellerini ceplerine soktu. “Neden rastgele insanların evden çıkarılmasını bu kadar önemsiyorsun? Onlara başka yerlere taşınmaları teklif edildi. Şu anda bulundukları çöplükten çok daha iyi yerlere.”

“Sen orasını çöplük olarak görebilirsin, ama onlar için orası evleri. Birçoğunun hayatının büyük bir bölümünü geçirdiği yer. Aşık oldukları, çocuklarını büyüttükleri yer. Onlarla hiç konuşmadan yaptığın şey hiç adil değil.”

“Hayat nadiren adildir.” Başını yana eğiyor. “Bu arada, pankartını çok beğendim. Çok anlamlı.”

Utançtan yanaklarım kızardı. Burası fark edilemeyecek kadar karanlık olsa da, hızla başka yere baktım. Pankartlarımızı yanlışlıkla değiştirmiş olduğumuzu bana söylemediği için Evelyn’i boğazlayabilirim.

“Spada’lar için çalışmaktan hoşlanıyor musun?”

Soruya şaşırarak omuz silktim. “Yaptığım işi seviyorum. Ve Bayan Zara için çalışmaktan keyif alıyorum.”

“Bu ilginç bir ifade. Yani don için çalışmayı sevmiyor musun?”

“Ben öyle bir şey demedim.”

Dudakları seğirdi, sanki bilmiş bir gülümsemeyle mücadele ediyormuş gibi. Hayal mi görüyorum?

"Bayan Zara iyi bir arkadaşım," diye ekliyorum aceleyle. "Onu açıkça seven bir adamla nihayet mutlu olduğunu görmekten memnunum. Birlikte harika oluyorlar."

"İyi kurtardın." Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Ama basitçe yalan da söyleyebilirdin."

Bu adam yanımda olduğunda her zaman olduğu gibi, karnımda binlerce kanat çırpınıyor. İçimi saran bu girdapta, onun yaptıklarının bilinci kayboluyor. Yerini bir hayranlık duygusu alıyor. Ama sadece bir anlığına, gerçeklik tekrar işgal edene kadar.

“Başka seçeneğim olmadığı sürece yalan söylemem, Bay Ruffo.”

“Hmm. Tavsiyemi dinle... Benden başka biri sana donumuza karşı bir şeyin olup olmadığını sorarsa... yalan söyle.”

Kaşları havaya kalkar. “Ama size karşı yalan söylememeli miyim? Neden?”

Depo odasının ışığı yanar, pencereden sızarak Ruffo’nun sol tarafını aydınlatır. Yüzünün yarısı sarı ışıkla aydınlanır. Diğer yarısı ise gecenin kucaklamasıyla örtülüdür. İki taraf. Biri karanlık, biri aydınlık. Hangisi gerçek? Hangisi sahte?

Cevap şu anda bana kaçıyor, tıpkı Ruffo’yu ilk kez bu şekilde, gölgelerin yarısı tarafından yutulmuş halde gördüğüm zamanki gibi. Capo Brio’nun kütüphanesinde. Bu adamın hayatımı altüst ettiği gece.

"Çünkü onu sevmiyorum," diyor, oldukça kayıtsız bir şekilde. "Massimo'nun iyi bir iş anlayışı var, bunu kabul ediyorum. Ama hapisanede geçirdiği zamanın onu *La Famiglia*'nın başı olmak için fazla mahvetmiş olmasından endişe duyuyorum. Zaman gösterecek, sanırım."

Ona bakıyorum.

Don, Boston Ailesi tarafından sadece saygı görmüyor. Ona itaat ediliyor. Saygı duyuluyor. Onun sözü kanundur, kararı kesindir, gücü mutlak. O odaya girdiğinde erkekler gözlerini indirir. Onun huzurunda her nefeslerini ve her hecelerini tartarlar. Onun tek bir baş sallaması bir hayatı sona erdirebilir.

Ruffo, Don Spada’nın liderlik yapmaya uygun olmadığını açıkça ilan etti. O kadar kayıtsızdı ki, sanki bu haftanın hava durumunu tartışıyormuşuz gibi. Hiçbir ihtiyat göstermeden söyledi. Tereddüt etmedi. Endişelenmedi. Korku belirtisi göstermedi.

Başka biri bu sözleri yüksek sesle söyleseydi, kendi ölüm fermanını imzalamış olurdu. Ama Ruffo... Bu adam deli mi? Neden bana bunu söylüyor?

Aniden yandığı gibi, depo odasındaki ışık da aniden söner. Gölgeler geri döner, yüz hatlarını gizler, geriye sadece benimkilere kilitlenmiş bir çift parıldayan mavi göz kalır.

"Görünüşe göre seni bir kez daha korkuttum. Özür dilerim." Duvardan uzaklaşarak takım elbisesinin ceketini çıkardı; karanlıkta heybetli vücudu daha da tehditkar görünüyordu.

O aramızdaki mesafeyi kapatırken, ben kendimi korumak için kollarımı belime doladım. Uzun, sessiz bir an boyunca, sadece orada durdu, üzerimde yükselen bir dev gibi. O şeytani, şeytani bakışları parıldıyor, vücudumdaki her siniri aydınlatıyordu.

"Gecenin geri kalanının tadını çıkar, Küçük Iris."

Ceketini omuzlarıma atar ve tek kelime etmeden uzaklaşır. Arka bahçenin giderek koyulaşan karanlığına karışır.

Bölüm 10

Club Annex, Konumu Bilinmiyor

"Ben... Merhaba yine, sanırım." Göz bağımın düğümünü sıkılaştırıyorum, gevşememesini sağlamak için. "Üzgünüm. Şey... Bu şeyin kazara kayıp düşeceğine dair kabuslar görüyorum. Maggie bunun asla olmayacağını çok net bir şekilde belirtmişti. Tabii ki, ben her zaman paranoyak biriyim. Sanki düğümün kendi iradesi varmış ve sürekli çözülüyormuş gibi geliyor." Derin bir nefes alıp ellerimi kucağıma koyuyorum.

Tanrım, bu çok rahatsız edici. Hiçbir bağlantı kurmadan konuşmaya başlamak çok tuhaf geliyor. Göz teması yok. İşitsel ipucu yok. Boşluktan başka hiçbir şey yok.

"Uh... Maggie'den paltonu geri aldın mı?"

Sessiz misafirim cevap versin diye bir an bekliyorum.

Hiçbir şey.

Tıpkı geçen seferki gibi, odada beni karşılayan tek şey sessizlik.

"Lütfen yanlış anlama. Harika bir jestti. Ceket de gerçekten çok güzel. Ama kabul edemem." İç geçirdim. "Onu hiçbir yerde giyemem. Muhtemelen çok pahalıdır ve otobüste kirletmekten ya da birinin onu çalmasından endişe duyarım. Ayrıca, bu... yanlış geliyor. Yani, onu saklamak. Bunu hak ettiğimi düşünmüyorum. Tek yaptığım konuşmaktı. Önemli bir şey hakkında bile değildi. Sadece... bazı şeyler hakkında gevezelik ettim." Ellerim kanepenin kenarına kayar, parmaklarım yastığın

. Alt dudağımı ısıyorum, deli gibi konuşmuşum gibi görünmekten endişe duyuyorum. “Lütfen gücenme,” diye fısıldıyorum.

Karşılığında en ufak bir ses bile gelmiyor. Kızmış mı? Ya da belki de umursamıyor bile? Kahretsin, keşke bana bir şey söylese! Bu endişe beni öldürüyor.

Derin bir nefes alıp ellerimi kucağıma geri koyuyorum. Konuşacak bir şey bulmanın zamanı geldi. Bu ağır sessizliği bozmak için.

"Şey... Evelyn, komşum ve en iyi arkadaşım, yarın doğum gününü kutlayacak. Birkaç kız arkadaşımı bir kulübe götürecektir. Erkek arkadaşları hafta sonları orada barmen olarak çalışıyor. Bizi giriş ücreti ödmeden içeri alabilir. Gece kulüplerini sever misin?"

Hâlâ hiçbir şey yok.

Bu oda uzayda da olabilirdi. Neredeyse mükemmel bir vakum. Yine de, daha önce olduğu gibi, *onu* burada hissedebiliyorum. Bu çok garip. Sanki birinin sırf beni dinlemek için para ödemeyi seçmesi kadar garip. Bütün akşam boyunca benim gevezelik etmemi dinlemek için. Bu adamın zamanını geçirmek için daha heyecan verici bir yol yok mu?

“Değilsin, değil mi? Gece kulübü tipi değilsin, ha? Ben de değilim. O gürültü, birbirini itip kakışan insanlar. Evde sessiz bir akşam geçirmeyi tercih ederim. Kanepede uzanıp film izlemek ya da kitap okumak gibi. Tabii çalışmadığım zamanlarda.” Arkama yaslanıp, tek taraflı sohbetle geçecek bu geceye hazırlanırken nihayet rahatlıyorum.

“Kullandığım ücretsiz bir yayın hizmetinde gerçek bir suç draması var. Onu ‘Listem’e kaydettim ve boş zamanım olduğunda izliyorum. Konuyu tahmin etmeyi ve katilin kim olduğunu bulmaya çalışmayı seviyorum. Beni rahatlatıyor. Garip, biliyorum. Ama o tür şeyler—televizyondaki şiddet ve kan—beni pek rahatsız etmiyor. Kendi hayal gücümünden daha çok korkarım. Arada bir, birinin beni takip ettiğini sanırım. Takip eden kimse yok, ama zihnim dinlemiyor. Sonra kovalandığımı, sonra boğulduğumu hayal etmeye başlıyorum. Ve... evet, *buna* rahatlatıcı diyemem.” Yine yerimi değiştiriyorum, bu adama çılgın eğilimlerimi aptalca anlattığım için bir kez daha biraz endişeleniyorum.

“Peki ya siz? Gizli zevkleriniz var mı? Hobileriniz? Oynar mısınız... bilemiyorum... golf?” Zengin insanların sevdiği başka şeyler düşünmeye çalışıyorum. “Ya da... şey... polo? Ata biniyor musun?” Nefes almak için duraksıyorum ve gelmeyeceğini bildiğim bir cevap bekliyorum. “Bunu asla yapamam. Atlardan çok korkuyorum. Bir adamın ata bağlandığını ve sonra hayvanın onu sürüklediğini gösteren bir film izlemiştim. Yani evet, benim için at binmek yok.”

Göz bağınyı tekrar düzeltirim. Odadaki sessizlik kulakları sağır ediyor. Gerçek dışı bir durum. Misafirimden nefes sesi bile gelmiyor. Ama nedense, eskisi kadar rahatsız edici gelmiyor.

Şimdi ne hakkında konuşsam?

“Üzgünüm, ben... Şey... O kadar ilginç biri değilim. Çoğunlukla çalışıyorum, başka pek bir şey yapmıyorum. En azından heyecan verici bir şey yok. Yani, şey... Ne duymak istediğini bilmeden konuşacak bir konu bulmak zor.”

Öneri yok mu? Of. İlham bulmak için kafamı yoruyorum.

“Tamam. Şey... Ah! Salı akşamları çalıştığım hırdavatçıya yaşlı bir bayan geldi. Benden — aynen alıntı yapıyorum — *suyu durduran şeyi* istedi. Sonra ne demek istediğini göstermek için garip el hareketleri yapmaya başladı. Açıkçası, biraz müstehcen görünüyordu.” Gülüyorum. “Onun adına biraz utandım ve hala ne istediğini anlamamıştım. Önce onu küvet tapalarının bulunduğu reyonun önüne götürdüm. Ama hayır. Aradığı şey o değildi. Sonra sanki bitkileri suluyormuş gibi hareketler yaptı ve tuhaf bir hışırtı sesi çıkarmaya başladı. Aman Tanrım. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Neyse... Birbirimizi anlamamız yirmi dakikamızı aldı. Sonunda, musluk kolunu değiştirmek istediği ortaya çıktı. Düşünebiliyor musun?”

Durup bekledim.

Karşımdan bir kıkırdama bile gelmiyor.

Yine iç çekiyorum.

Tam bir sonraki pek de ilgi çekici olmayan hikayeme başlamak üzereyken, giysilerin hışırtısı duyulur. Ardından bir bardağa sıvı döküldüğü kesin olarak anlaşılır.

Sonra, adımlar.

Bir. İki. Üç... Beş.

Sessizlik.

Tam yanımda duruyor. O hafif okyanus esintisi beni sarmalıyor.

Onun yakınlığı başımı döndürüyor.

Daha önce olduğu gibi, elimin arkasında soğuk camın hafif dokunuşunu hissediyorum. Dudaklarımı ısıtırıp avucumu yukarı çeviriyorum. İçeceği kabul ediyorum.

Adımlar uzaklaşıyor.

Sessiz misafirin tekrar yerine oturduğunu duyuyorum.

Küçük bir yudum aldığımda tatlı, kremli bir tat damak tadımı okşuyor. Zengin bir çikolata likörü karışımı ağızımı dolduruyor. Bir yudum daha alıyorum, sonra öksürüyorum. "Üzgünüm. Alkollü içecekler pek bana göre değil."

Dikkatlice uzanıp sehpayı bulmaya çalışıyorum ve bardağı yere koyuyorum. "Bu bana başka bir komik hikayeyi hatırlattı. Benim hikayem değil ama hoşuna gidebilir. Çiçekçideki iş arkadaşım Doug, ilk başta tamamen sarhoş olduğunu düşündüğü bir müşteriyle bir olay yaşamıştı. Bu, birkaç yıl önce eski işindeyken olmuştu. Görünüşe göre, bu iri, ürktücü adam gece yarısı içeri girmiş. Ve maydanoz arıyormuş. Maydanoz! Zavallı Doug onu bir şekilde göndermeyi başarmış. Ama adam aylar sonra geri gelmiş ve Doug'ı silahla tehdit etmiş!" Öne doğru eğildim. "Para istediğini düşünürsün, değil mi? Hayır. Doug'dan düzinelerce lale çiçeğinin stamenlerini kesmesini istiyor. Sonra çiçeklerin parasını ödüyor ve gidiyor. İnanabiliyor musun?"

Tabii ki cevap yok.

"Bu hikayenin gerçek mi yoksa Doug'ın uydurduğu mu emin değilim. Ama gerçek olmasını çok istiyorum. Söylenene göre, adam çiçekleri kız arkadaşı için istemiş, ama kız arkadaşı polene alerjisi varmış. Bu yüzden riske girmek yerine, Doug'dan bu riski ortadan kaldırmasını istemiş."

Pozisyonumu değiştirip kanepede daha rahat bir pozisyon alıyorum. Dudaklarımdan istem dışı bir iç çekiş daha kaçıyor. "Düşünürsen

. Bu adam kolay yolu seçmedi. Sevdığı kadın için, onun için özel bir şey yapmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Eski sevgilim Kyle ile üç yıldan fazla birlikteydim ve bana hiç çiçek vermedi. Bir kez bile. Tabii, doğum günümde bana hediye kartları, yıldönümümüzde de çikolata aldı, ki bu hoştu, ama çiçek yoktu. Klişe olabilir, ama her kız en az bir kez çiçek almayı hayal eder.”

Sessiz misafirimle aramızdaki rahat atmosfer devam ederken, ona birbiri ardına biraz komik hikayeler anlatıyorum. Çeşitli işlerimde başıma gelenler. Mahallemden anekdotlar. Hatta, tamir edeceğine söz verip durduğu asansör yüzünden kapıcımızla yaşadığım tartışmayı bile anlatıyorum. Saatler geçtikçe, bu adamla paylaşmaktan çekinmediğim şeyler bulmak bana gittikçe daha kolay geliyor. Bu çok garip, çünkü ben hiç konuşkan biri olmadım. Konuşacak bir şeyim hiç olmadı. Genelde arkanıza yaslanıp insanları dinleyen benim. Hayatlarını.

Bu adam neden beni dinlemeyi seçti? Neden beni tekrar tekrar görmek istedi? Benim gevezeliklerim, onun harcadığı paraya değecek kadar ilginç değil ki. Kim bu adam? Maggie'nin ses tonu saygılıydı, sanki ondan bahsederken korkmuş gibi sesi bile biraz titriyordu. Çok önemli biri olmalı. Çok nüfuzlu biri.

Kim o? Neye benziyor? Genç mi, yaşlı mı?

Hayal gücüm çılgına dönüyor. Bu adamla ilgili düşünceler zihnime yerleşiyor. O, kafamda hâlâ biraz soyut bir varlık, ama içimden bir ses onun o kadar da yaşlı olmadığını söylüyor.

Bütün gece boyunca, gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bana tüm dikkatini vermiş. Tamamen giyinik olmama ve pek de kışkırtıcı olmayan bir elbise giymeme rağmen, bu adamın bakışları altında kendimi çıplak hissediyorum. Bu biraz rahatsız edici, ama aynı zamanda tahrik edici. İçimde biraz heyecan uyandırıyor. Zihnimde vızıldayan tüm soruların doğurduğu, gizemli bir heyecan. Sanki başka bir yerdeymişim gibi hissediyorum. Başka biriymişim gibi. Zaman ve mekan arasında bir yerde asılı kalmışım gibi. Gerçekliğin dışında. Bu, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Kim bu adam? Bu gece belki de milyonuncu kez merak ediyorum bunu, birkaç ay önce mahallemizdeki tatlı, yaşlı bir bayan için yaptığım hayır işiyle ilgili bir hikayeye başlarken.

"Evet, bunu ücretsiz yapmayı kabul ettiler, pencerelerindeki contaları tamir etmek için bir tamirci göndereceklerine söz verdiler. O pencereler berbat durumdaydı. Her kış, Bayan Dixon cereyan yüzünden feci bir soğuk algınlığı geçirirdi. Gerçekten, genel müteahhitten tek ihtiyacımız olan buydu, çünkü diğer komşuları duvarlar için boyayı ve dolaplarını tamir ettirmek için gerekli donanımı bağışlamıştı. Ama belki yanlış anlamışımdır, ya da belki şirketle net bir şekilde iletişim kurmamışımdır, çünkü... adam işi bitirdiğinde, kendisine verilen bir saatlik süre yerine iki saat sürdüğünü söyledi." Başımı sallıyorum. "Kendimi kötü hissettim, o yüzden o fazladan saatin parasını kendim ödedim." Derin bir nefes veriyorum. "Ama şimdi, tüm o emek boşa gitti. Bayan Dixon, apartmanındaki diğer herkesle birlikte tahliye ediliyor. Yaşadıkları yer satıldı ve yeni sahibi tarafından tamamen yıkılması planlanıyor."

Çabalarımızın boşa gitmesinden ve tüm o insanların evlerini kaybetmesinden Ruffo'nun sorumlu olduğunu bilmek kalbimi sızlatıyor. O adamı düşününce aklıma Spada'ların arka bahçesindeki hali geliyor. Vücudunun geri kalanı karanlıkta kalmışken, o tedirgin edici bakışlarıyla bana nasıl da dik dik baktığı. O gece onda çok tuhaf bir şeyler vardı. Söylediği şeyler ve...

Hala bana ceketini ödünç verdiğiine inanamıyorum.

O karanlıkta kaybolduktan sonra, ben arka bahçede neredeyse on dakika kaldım. Donakalmıştım. Dizlerime kadar uzanan devasa ceketine sarılmış, bir aptal gibi orada duruyordum. Onun vücut ısısının kalıntılarıyla çevrili, gölgelere doğru ona bakıyordum. O adam kafamı karıştırıyor. Yaptığı şeylerle. Söyledikleriyle. Sessizliğiyle ima ettikleriyle.

Sonunda içeri döndüğümde, Ruffo'nun ceketini hizmetçiye götürdüm, ona bırakırsam giysin

sahibine geri ulaşacağını düşündüm. Ancak, Bay Ruffo'nun partide olmadığı söylendi. Eve hiç girmemişti.

O zaman o gece neden oradaydı?

"Belki binayı satın alan iş adamı planlarını yeniden gözden geçirir. Belki de sonuçta onların evlerinde kalmalarına izin verir. Belki... belki o kadar da kalpsiz değildir," diye fısıldıyorum. Daha çok kendim için, çünkü hâlâ umuyorum...

Umarım görüldüğü kadar acımasız değildir.

Gözlerim, vücudunun kıvrımlarını saran beyaz elbisenin, ikinci bir deri gibi dar beline ve mütevazı göğsüne yapıştığı kadının gövdesinde dolaşıyor. Minicik bir kadın ve yere kadar uzanan elbise, özelliklerini daha da vurguluyor. Birkaç kez, sanki kumaşın narin dokunuşundan zevk alıyormuş gibi, dalgın dalgın kumaşı okşadığını fark ettim. Bu elbise muhtemelen şimdiye kadar giydiği en kaliteli giysi.

The Annex, hem tesisler hem de sunulan hostesler açısından abartılı sunuma büyük çaba harcayarak cimrilik etmiyor. Mesaj açık: Ödemeye hazırsanız, her şeyin en iyisinin tadını çıkarabilirsiniz. Ve tabii ki, tuhaf istek ve ihtiyaçların en iyi şekilde karşılanması için gizlilik garantisi de var.

Müşteri profili çeşitlidir. İnsandan uzak yaşayan milyarderlerden şirket CEO'su playboylara kadar herkes vardır. Servetlerini miras yoluyla veya şaibeli işlerle kazanan erkekler ve tertemiz görünmeyi amaçlayan politikacılar. Servetlerinin kaynakları farklı olabilir, ancak hepsinin ortak bir özelliği var. Bu mekanın sunabileceği şeye olan iştah: özel arzularını keşfedebilecekleri, hayatlarının gözlerden uzak bir uzantısı. Daha fazlasını elde edebileceklerine inandıkları bir yer. Ve buradayken, bu erkeklerin çekingenlikleri azalır. Ve konuşurlar.

Herhangi bir Cumartesi gecesi Annex'te, Boston'daki tüm günah çıkarma odalarında günlük ayin öncesinde bir hafta boyunca ortaya çıkan sırlardan daha fazlası açığa çıkar. Tehlikeli, değerli sırlar. Hisse senedi gibi alınıp satılabilecek türden bilgiler. Kaçıramayacağım bir meta. İşte bu yüzden Annex'i tasarladım ve hayata geçirdim. O sırları ortaya çıkarma gücüne sahip olmak için. Ve daha sonra, onları kullanmak için.

Kollarımı kanepenin arkasına uzatıp, bu çekici kadını izliyorum; o ise basit, sıradan hayatından hikayelerle beni eğlendirmek için elinden geleni yapıyor. O, Annex için ideal bir ekleme. Pek çok erkeğin karşı koyamayacağı bir cazibe. Tüm sırlarını ortaya çıkarmak için mükemmel bir yem. Ancak bu gece, gizli gerçekleri ortaya çıkaran, saklı gerçekleri ifşa eden ben olmayacağım. O olacak.

Ancak, elinde benim için önemli olan hiçbir bilgi yok. Özel iş verileri yok. İçeriden bilgi yok. Onun gibi birinin kendine ait derin, karanlık sırları yoktur. Bayan Iris Fabbri'den ihtiyacım olan tek bir şey var. Onu bu kadar özel kılan şeyin ne olduğunu bilmem gerekiyor. Başka hiçbir kadında olmayan neye sahip?

Adriano Ruffo gibi bir erkeği *ona* bu kadar takıntılı yapan şey nedir?

Güzel, evet, ama odaya adım attığı anda tüm dikkatleri üzerine çekecek kadar bariz, süslü bir güzelliği yok. Onda aldatıcı bir yumuşaklık var. Yüzündeki ince çizgilerde, onu zararsız gösterecek o narin özelliklerinde. Oysa bunlar çok daha tehlikeli bir etki yaratıyor. İnsanı savunmasız bırakıyor.

O, açık bir tarladaki yabani çiçek gibidir; özenle yetiştirilmiş, nadir çiçeklerin yanında gözden kaçması kolaydır. Yine de, ona ne kadar uzun bakarsanız, gözlerinizi ondan ayırmak o kadar zorlaşır. Yavaşça, neredeyse fark edilmeyecek şekilde, etrafındaki her şeyi gölgede bırakır. Ta ki diğer tüm güzellikler onun yanında sönük kalana kadar. Onun yanında, diğer her şey solgun, renksiz, anlamsız görünür. Ondaki gözlerini ayırmak bir kayıp gibi gelir. Başka bir şeye bakmak ise bir ihanet gibi. O, bakmaya değer tek şey haline gelir.

Belki de onu çevreleyen enerji, bu çekiciliğin kaynağıdır. O, aptalca romantik bir yaratıktır; nezaketin önemli olduğuna ve dünyanın aldığıdan daha fazlasını geri verebileceğine hâlâ inanan türden biridir. Masum. Kalbi saf. Hayat ona nazik davranmamış olsa da. Onu, çoğu insanı sert ve acımasız hale getirecek kadar sık sık vurmuş ve incitmiştir. Zalim. Ama o değil. Her nasılsa, bu durum Iris Fabbri'nin yumuşaklığını elinden almamıştır.

Gerçekten de çok tehlikeli bir kadın.

Ve çekiciliğinin farkında bile değil.

Hmm. Belki de yanılmışımdır. Bayan Fabbri'nin sakladığı bazı sırlar var ki, bunları keşfetmekten hiç çekinmem.

Mesela, bu gece ona vereceğim hediye'nin daha çok hoşuna gideceğini merak ediyorum.

Annex malikanesinden çıktığımda yağmur yere yağıyordu. Ay ve yıldızlar kalın bir kara bulut tabakasının arkasına saklanmıştı. Geçen seferki gibi, araba kulübün arka girişindeki merdivenlerin yanında bekliyordu ve şoför, binmem için arka kapıyı açmıştı. Etrafta kimse yoktu. Başka kız yoktu. Seçkin konuklardan da iz yoktu. Sadece çakıllı araba yolunda tek başına duran gri bir araç vardı. Beni eve götürmek için bekliyordu.

Kulüp, müşterilerinin mahremiyetini gerçekten ciddiye alıyor. Anladığım kadarıyla, konukların bu geniş arazinin iç avlusuna girmesi yasak. Ayrıca, Annex'teki personel veya diğer ziyaretçilerle tesadüfen karşılaşmalarını önlemek için ön girişe varışları her zaman kademeli olarak ayarlanıyor. Burada, gizlilik herkesin güvenliğini sağlayan şey.

Merdivenlerden arabaya doğru koşarken kanvas spor ayakkabılarım sırlıslam oluyor. İçerisi karanlık, sadece sürücü koltuğuna oturduğunda tavandaki ışıkla kısa bir an aydınlanıyor

ışıkla kısaca aydınlanıyor. O anda koltuğun yanındaki beyaz kutuyu fark ediyorum. Ceketini içeren kutuya benziyor, ama çok daha küçük. Alt dudağımı ısırarak bakışlarımı oradan ayırıyorum ve dikkatimi benimle arabanın ön kısmı arasındaki yükselen mahremiyet bölmesine veriyorum. O endişe verici kutudan uzaklaşmak için. Maggie'den içinde beş bin dolar olan bir zarf almıştım zaten. Parayı kabul etmekte bir sakınca görmüyorum, çünkü bu, işe alındığım işi yaptığım için aldığım bir ücret gibi görünüyor. Ama hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamdan gelen hediyeler, bu bana yanlış geliyor.

Araç, göremediğim manzaraların önünden geçerken, gözlerim sürekli koltuğa, yanımdaki kutuya kayıyor. İçinde ne varsa, muhtemelen yine saçma sapan pahalı bir şey. Kabul edemeyeceğim ve geri vermem gereken başka bir eşya. Onu arabada bırakmalı mıyım? Şoföre kulübe geri götürmesini mi istemeliyim? Maggie'ye mesaj atıp durumumu açıklamalı mıyım? Kararsızım, ama merakım da çok büyük.

Bu sefer kutunun içinde ne var? Sessiz misafirim bana ne bırakmayı seçti? Mücevher mi? Kutu bunun için biraz fazla büyük görünüyor. Onun gibi bir adam, tanımadığı bir kadına ne hediye etmek ister ki?

Bir bilmece.

Cevabı ise görmezden gelinemeyecek kadar cazip. Ellerim bu gizemi ortaya çıkarmak için kaşınıyor. Bu esrarengiz adamın en azından bir bulmacasını çözmek için.

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp, pakete uzanırken ısıırıyorum. Parmaklarım pürüzsüz kartonun ve kutunun köşelerine bağlanmış narin bordo saten kurdelenin üzerinde kayıyor.

Bir göz atayım. Sadece küçük, hızlı bir göz atayım, diyorum kendime.

Herhangi bir hasara yol açmamak için dikkatlice kapağı kaldırıyorum.

Bir kitap mı?

Kalın ciltli kitap, havadar beyaz kağıt mendillerin üzerinde yatıyor. Üstünde, kitabın adını ve yazarın ismini gizleyen el yazısı bir not var. Notun yazıldığı kağıt, bir ajandadan yırtılmış gibi görünüyor; üst sağ köşede bugünün tarihi kalın kırmızı harflerle yazılmış

. İki satırlık metin, kareli sayfanın üzerine çapraz olarak, zar zor okunabilir, sola eğik bir el yazısıyla yazılmış.

Böcek yok. Kontrol ettim.

Ama 332. sayfada yılanlar var.

Notu kenara çekip altındaki kitaba bakarken kaşlarım derin bir V şekli oluşturuyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Sabırsızlıkla beklediğim yeni polisiye roman gözlerimin önünde duruyor. Nasıl? Bu romanın önümüzdeki aya kadar çıkmaması gerekiyordu.

Sonra geçen Cumartesi gecesi sessiz misafirimden bahsettiğimi hatırlıyorum.

Her nasılsa, bunu o gerçekleştirmiş.

Ve hatasız bir olay örgüsü olduğundan emin olmak için kitabı okumuş.

11. Bölüm

Dr. Bartholomew Shaw'ın ofisi

"Donanım mağazasından çıkarken mesaj geldi."

Bartholomew'un gür kaşlarının altındaki gözleri parladı. "Hırdavatçıya mı gittin?"

"Yeni bir tornavida setine ihtiyacım vardı."

"Tornavida mı?"

"Evet. Ve lütfen söylediğim her şeyi tekrar etmeyi keser misin?"

Barty sandalyesine yaslanarak, teslim olduğunu belirtircesine ellerini havaya kaldırdı.

"Sadece şaşırdım. Bakım elemanın, şoförün ve üç bahçıvanın bile baş edemediği büyük bir onarım olmalı," diye kıkırdar. "Kızı görmeye gittin, değil mi?"

"Orada değildi," diye homurdandım. "Son vardiyasını bugüne kaydırılmış, Brahms da bunu fark edememiş. Bu yüzden gelecek ay maaşını dörtte bir oranında kestim."

"Hâlâ hayatta olması bir mucize. Orada olsaydı ona ne derdin?"

"Hiçbir şey. Konuşmamız için bir neden yoktu. Migrenimi durdurmak için onu görmem gerekiyordu."

"Çok mu şiddetliydi?" diye sordu.

"Öyleydi. Ama o lanet mesajdan sonra daha da kötüleşti."

"Şiir yazan arkadaşından mı? Bu sefer ne dedi?"

"Her zamanki saçmalıklar. En iyi planlar bile ters gidiyor. Onun saçmalıklarından bıktım artık. O pisliği elime geçirdiğimde, o adamın işi biter."

"Uh-oh. Seni gerçekten sinirlendiriyor, ha?"

"Son derece." Kendime bir bardak maden suyu doldurup içiyorum. "Sanırım ellerini keseceğim ve parçalarını kendi boğazına tıkacağım. Bir parmak, sonra bir parmak. Bir daha asla mesaj yazamayacak. Ve çiğnemek ve yutmak zorunda kaldığında çıkardığı öğürme seslerinin tadını çıkaracağım."

"Bu... çok canlı bir tasvir," Barty öksürür. "Affedersin. Bunca yıldan sonra bile, senin o yönün ortaya çıktığında hâlâ şaşıyorum. O kültürlü maskeni çok nadiren çıkarıyorsun."

"İnsanlar görmek istediklerini görürler, Bartholomew."

"Doğru. Ama giderek daha fazla çatlak göstermeye başladığını fark etmeden edemedim."

Onun sözlerini düşünürken gözlerimi kısıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Örneğin, küfürlerin artması."

"Senin yanında rol yapmama gerek yok."

"Elbette yok. Ama birkaç ay öncesine kadar, o gizli kişiliğin hiç ortaya çıkmazdı. Bana karşı bile. Her zaman düzgün konuşurdun. Her zaman kibardın. Her zaman kusursuz bir şekilde zarifdin. İşlediğin korkunç suçları açıkça anlatırken bile resmi, özlü ve gerçekçiydin." Masasının üzerinden bana doğru eğildi. "Şimdi ise bir şey seni derinden sarsmış. Tamamen. Acaba bu senin kurabiye kızın olabilir mi?"

Gülüyorum. "Tanrım, Barty. Gerçekten birinin üzerimde bu kadar etkisi olabileceğine inanıyor musun? Özellikle de bir kadının?"

"Bu olağanüstü olurdu. Bu yüzden bu durum anlaşılmaz geliyor. Ama eğer doğru değilse, neden bu kızı 24 saat takip ettiriyorsun? Neden onu aramaya devam ediyorsun?"

“Bunu daha önce de konuştuk. O kız, açıklanamayan bir anomaliden başka bir şey değil. Nefes alan bir ağrı kesici, ona sözde ilgi duymamın tek nedeni bu. Başka bir şey yok.”

“Bundan kesinlikle emin misin?”

Elim cebime kayar, parmaklarım plastik sargıyı kavrar. “Elbette eminim.”

“Peki. Senin şu kafiyeli arkadaşına geri dönelim. İlginç birine benziyor.”

“Neden?”

“Çünkü seni sinirlendiriyor.” Doc sıırttı. “Senin hakkında bildiği her şeyi düşünürsek, bu kişinin sana yakın biri olduğu mantıklı geliyor. Kim olduğunu bulman neden bu kadar uzun sürüyor? Elinde sınırsız para ve insan gücü var, bu kadar zor olabilir mi?”

“O piç kurusu tek kullanımlık telefonlar kullanıyor. Her seferinde yenisini alıyor. Brahms’ın tek bulabildiği şey, mesajların hepsinin Boston bölgesinden gönderildiği. O pislik aynı telefonla ağa iki kez girmedeği için izini sürmek imkansız.”

“Zekice. Peki ya sürekli ele geçirdiği iş bilgileri ne olacak? Onu bulmaya yardımcı olacak, şirketleriniz genelinde uygulayabileceğiniz bir protokol yok mu? Sızıntılar olur olmaz önlemek gibi?”

“Bu iş çok rastgele. Bir şey olduktan sonra ancak bir güvenlik ihlali olduğunu tespit edebiliyoruz. Ayrıca bazen bir tehdit gönderip haftalarca bekletiyor. Üstelik bu şiirsel piç kurusunu sadece Brahms biliyor, bu yüzden çözmesi hiç de kolay bir iş değil.”

Bartholomew’un gür kaşları saç çizgisine doğru sıçradı. “Bu konuda güvendiğin tek kişi o mu?”

“Bu konuyu sadece ona *bildirdim*,” diye düzeltiyorum. “İnsanlara güvenmiyorum.”

“Ah, evet. Bu küçük ayrıntıyı unutmuşum. Bu yüzden mi hâlâ kişisel bir aşçı tutmuyorsun ve dışarıda yemek yemeyi tercih ediyorsun?”

“Zehirlenmekten korkmuyorum, Barty. Sadece birinin beni, yumurtamı nasıl seveceğimi tahmin edecek kadar iyi tanıdığını düşünmesi hoşuma gitmiyor.”

“Sence bu, onların gözünde seni daha insan yapmaz mı?”

“Her ihtimali hesaba katmanın bir zararı yok.”

Ding-Dong!

Mağazanın ana girişindeki eski moda zil çalarak yeni bir müşterinin geldiğini haber verir.

“Hemen geliyorum!” diye bağıryorum, bir kutu vidayı üst rafa tikiştirmaya çalışırken.

Teslimatlar genellikle sabahları gelir ve dükkan sahibi Walter, ben işe gelmeden önce tüm envanteri düzenlemiş olur. Ama bugün kamyon geç kaldı. Kapanışa bir saat kala geldi.

"Bana bir dakika daha verin! Etrafı rahatça gezebilirsiniz!" diye tekrar bağıryorum, hala başımın üstündeki vida kutusuyla uğraşıyorum.

Donanım mağazasındaki vardiyalarım genellikle sakın geçer. Çoğu müşteri, ev işlerini halletmek için hafta sonunu bekler. Çalışma saatlerim genellikle ürün raflarını düzeltmek, hafif stok yenileme ve ara sıra uğrayan nadir müşterilere yardım etmekle geçer. Çoğu zaman, mahalleden bir veya iki yaşlı beyefendiyle sohbet ederek vakit geçiririm. Uğrayıp sohbet etmeyi severler, bana “eski güzel günleri” anlatırlar.

Her saniye ağırlaşan kutuyu yerine itmeye çaresizce çalışırken, ön tarafta ayak sesleri yankılanıyor; müşteri muhtemelen reyonları geziyordur. Kim olursa olsun, eminim bir dakika daha idare edebilir. Çünkü aptal

... *İt* ... kutu ... *İt* ... yerinden kıpırdamıyor.

Kahretsin. Arkasında bir şey sıkışmış olmalı. Kutuyu yere koyuyorum, sonra Walter'ın yarın doğru yere taşınması gereken birkaç küçük vinil karo paketini yanıma çekiyorum. Birini diğerinin üzerine istifleyerek, yaklaşık 30 santim yüksekliğinde doğaçlama bir tabure yapıyorum. Üzerine tırmanınca, vida kutusunu itmeye çalıştığım rafın arkasını görebiliyorum. Ve ilerlememi engelleyen, en arka duvara sıkışmış bir İngiliz anahtarı buluyorum.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldanıyorum ve o ayak sesleri yaklaşırken anahtarı kenara çekiyorum. "Kusura bakma. Ben sadece..."

Arkamı döndüğüm anda mazeret dilimin ucunda kalır. Bay Martinez olmasını umuyordum. Vardiyamın sonunda uğrayıp, tavan arasında bulduğu yavru kedilerle ilgili son gelişmeleri anlatmayı çok sever.

Ama değil.

"Bay Ruffo," diyorum boğuk bir sesle, gözlerime inanamadan. Ben yerden bir adım yukarıda durduğum için yüzlerimiz neredeyse aynı seviyede. Onun buz gibi gözlerini bu kadar yakından görmek her zamankinden daha da rahatsız edici.

Midemde o sinir bozucu kelebekler uçuşmaya başlıyor, sanki sonsuz bir girdapta yakalanmış gibi yükselip dönüyorlar. Ruffo geçen hafta iki kez don'un evine gelmişti, yani artık onu görmeye biraz alışmış olmam gerekirdi. Ama milyon yıl geçse de onun benim hırdavatçımda olacağını hiç beklemezdim.

"İyi akşamlar efendim. Nasıl... nasıl yardımcı olabilirim?"

Sanki benim şaşkınlığımdan eğleniyormuş gibi sol kaşını hafifçe kaldırdı. "Bir tornavida lazım."

Tornavida. Tabii.

"Şey, aklınızdaki işe göre çeşitli marka ve türlerde tornavidalarımız var. Düz uçlu, yıldız uçlu, torx, altıgen, Robertson tornavidalarımızın yanı sıra, içinde şunlar bulunan gerçekten iyi setlerimiz de var..."

Mevcut aletlerin ve üreticilerin listesini saymaya devam ediyorum, kelimeler ağzımdan bitmek bilmeyen bir sel gibi dökülüyor. Sinirlerim son hızda çalışıyor ve her geçen saniye, sanki tüm vücudum içten içe elektrikleniyormuş gibi hissediyorum.

O burada ne arıyor? Onun gibi birinin birdenbire el aletine ihtiyacı olması imkansız. Neden bana öyle... öyle bakıyor? Sanki... sanki saldırmaya hazırlanıyormuş gibi? Ve neden o bakış, karnımdaki o lanet kelebeklerin daha da hızlı kanat çırpmasına neden oluyor?

"Peki, ne için ihtiyacınız olduğunu söylerseniz, doğru olanı seçmenize yardımcı olabilirim," diyorum, kalp atışlarım Everest'in zirvesine ulaşırken.

Ruffo, bakışlarını benden ayırmadan soluma doğru eğilir ve Walter'ın dükkanındaki en ucuz aletlerin sergilendiği delikli panodan en yakınındaki tornavidayı alır.

"Bu işimi görür."

"Bu, manyetik uçlu ve kaymaz saplı bir T25 torx." Hızla başımı sallıyorum. "Harika bir seçim. Fiyatına göre inanılmaz bir değer. Geniş bir uygulama yelpazesi var. Mobilya montajında veya çitleri sıkıştırmak için kullanabilirsiniz, ama ev aletlerini tamir etmeniz gerektiğinde de işe yarar. Bilgisayarlar. Ya da, şey, bisikletler." *Bisiklet tamiri mi? Tanrım, konuşmayı kesmem lazım.* "Ya da... ya da, bilirsiniz, tamir edilmesi gereken her şey. Yapabilir... Hepsi bu kadar mı, o zaman kasadan geçireyim."

Dudaklarının köşesi seğirdi. Bana gülmemeye mi çalışıyor?

"Hepsi bu kadar, Küçük Iris." Derin, kadifemsi sesi üzerime çöküyor, tüylerim diken diken oluyor.

Tanrıya şükür! Şimdi, keşke onu kenara çekip bu derme çatma tezgahtan inebilseydim ve...

"Kıpırdama."

Beklenmedik emir üzerine donakaldım. *Nedenini* sormaya fırsatım bile olmadı ki, tornavidayı tutan eli başıma doğru sallandı. Gözlerimi sıkıca kapatmak için zar zor zamanım oldu.

Hafif bir esinti kulağımın yanındaki saçlarımı okşarken, aynı anda yakınlarda yüksek bir gümbürtü patlar. Tornavidanın arkamdaki rafın ahşap çerçevesine çarpma sesi.

Titreyerek nefes alıyorum, sonra bir daha. Sonunda gözlerimi açtığımda, çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sanki el işçiliğini sergilemek istercesine, Ruffo aleti tam yüzümün önüne tutuyor. Tornavidanın ucunda iri, şişman bir hamamböceği kıvranıyor.

"Dayanıklı piç kurusu," diyor, böceği incelerken. "Ev sahibine bir böcek ilaçlama şirketi çağırması gerektiğini söylemelisin."

"Kesinlikle," diye ciyakladım.

"Baş kısmı hasar görmemiş gibi görünüyor." Gözleri benimkilere kayar. "Tornavidanın baş kısmı, yani. Onu alacağım."

Tek kelime etmeden arkasını dönüp kasaya doğru ilerliyor. Avını da yanında götürüyor.

Kalbimin çarpışını biraz yatıştırmak için birkaç saniye bekledikten sonra, destekten atlayıp onun peşinden koşuyorum.

Alışverişini kasadan geçirirken, Ruffo'nun kasanın yanına bıraktığım açık Tupperware kabına baktığını fark ettim. İçindekiler onu büyülemiş gibiydi. Öğleden sonra atıştırmalığının artıkları.

"Peynirli kraker," diye mırıldanıyorum. "Ev yapımı." "Sen mi yaptın?"

"Evet."

Ona da ikram etmeli miyim? Ruffo gibi bir adam muhtemelen egzotik lezzetlere alışkındır. Benim basit krakerlerimi tatmakla ilgilenir mi acaba? Tadı güzel ama...

Ben hala ne yapacağımı düşünürken, o kaba elini uzatıp en büyük ama biraz şekilsiz krakerden birini aldı.

"Ücret. Haşere imhası için," diye homurdanıyor ve bir ısırık alıyor. Gözlerimi kırpiyorum. Adriano Ruffo az önce şaka mı yaptı?

Krakerini yavaşça çiğnerken bakışları benimkilere kilitleniyor. Gözlerinde birkaç kez parıldadığını fark ettiğim o tehlikeli ışıltı, buz gibi derinliklerinde bir kez daha alevleniyor. Kendimi bu manzaraya tamamen kapılmış buluyorum. Büyülenmiş. Baştan çıkarılmış.

Cebinden telefonun tiz sesi geliyor. Göz teması kurmayı kesmeden, şık, siyah bir cihazı cebinden çıkarıp kulağına tutuyor.

"Ne var, Brahms?"

Karşı tarafta heyecanlı bir erkek sesi hızlı ve yüksek sesle konuşuyor. Söylenenlerin hepsini anlamıyorum ama kayıp paradan bahsedildiğini ve ardından suçlunun bulunduğu dair bir şey duyuyorum.

Bahse girerim hırsızın Ruffo'nun elinde işi pek iyi gitmeyecek. Onu kesinlikle kovacaktır. Belki de onu hapse göndermek için dava bile açar.

Ben düşüncelere dalmışken arayan konuşmasını bitirmiş gibi görünüyor. Hattan başka bir ses gelmiyor ve Ruffo henüz cevap vermedi. Yarım yemiş krakerini hala elinde tutarak, tedirgin edici bakışlarıyla bana bakıyor. Belki de benden sadece birkaç adım uzakta olduğum için cevap vermekte tereddüt ediyor?

"Parmaklarını kes. Zimmetine geçirdiği her bin dolar için bir parmak." Krakerin kalanını ağzına atıyor, arkasını dönüyor ve rahat adımlarla dükkandan çıkıyor.

Bölüm 12

Club Annex, Konumu Bilinmiyor

Kapı, tanıdık, zar zor duyulur bir tıkırtıyla kapanıyor ve beni odada misafirimle baş başa bırakıyor. Onunla yaptığım onca ziyaretten sonra artık şaşırtıcı olmayan bir sessizlik içinde kalıyorum.

"Merhaba yine," diyorum, elbisenin eteğini düzeltmek için eğilirken. "Üzgünüm, topuklu ayakkabı giymeye alışkın değilim."

Kumaşı stiletto topuğuma takılan yerden kurtarmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor, sonra kanepeye yaslanıp ziyaretçimle bir başka tek taraflı sohbete hazır oluyorum.

Her zamanki gibi odada mutlak bir sessizlik var, ama bu beni eskisi gibi rahatsız etmiyor. Ne sessizlik ne de sessiz misafirin farkında olmak, Annex'teki ilk gecemdeki gibi beni korkutuyor.

Bu, seçkin erkekler kulübünde geçirdiğim altıncı cumartesi ve şu ana kadar her şey Maggie'nin söz verdiği gibi gitti. Güvendeydim. Beklenmedik istekler olmadı. Ekstra beklentiler de yoktu, nokta. Hâlâ sadece konuşmam gerekiyor, başka bir şey değil. Ve her ziyaretin ardından, çabalarım karşılığında içinde beş bin dolar olan bir zarf alıyorum.

Ama buna ek olarak, gecenin sonunda eve gitmek için arabaya bindiğimde, koltuk minderinde beni bekleyen küçük bir hediye buluyorum.

Abartılı bir şey değil.

Beni kötü hissettirecek bir şey değil.

İade ettiğim pahalı paltodan sonra, sessiz ziyaretçim bana bıraktığı şeyler beni sadece gülümsetmişti. Değerleri muhtemelen

önemsizdi. Ama benim için tam tersiydi.

Her bir hediye, bir şekilde söylediğim bir şeyle bağlantılıydı. Uzun ve önemsiz gevezeliklerimden biriyle. Kitabı aldıktan bir hafta sonra, arabada beni bekleyen başka bir beyaz kutu buldum. Kapağı kaldırır kaldırmaz, en narin koku duyularımı sardı. Bir an için, bana parfüm hediye ettiğini sandım; hemen geri vermeye hazır olduğum bir şeydi. Ama öyle değildi. Bunun yerine, minik bir cam vazoda tek bir beyaz çiçek duruyordu.

Bir ayçiçeği.

Yıllardır çiçekçide çalışıyorum ama hiç görmemiştim. Çoğu insan onu yabani ot olarak görür. Bu çiçeğin seçimi beni hayrete düşürdü. Neden bana bunu hediye etmeye karar vermişti? Not —ajandadan yırtılmış başka bir sayfa— bu son gizemi aydınlatmadı. Sadece şunu diyordu:

Sadece bir gece çiçek açar.

Haklıydı.

Eve vardığımda vazoyu komodininin üzerine koydum ve sabahleyin trompet şeklindeki çiçek solmuştu. Yanardöner beyaz yaprakları kıvrılmıştı.

Bu, hayatımda aldığım ilk çiçek olduğu için solduğunu görmek beni çok üzdü, ama diğer yandan, bu durum bizim buluşmalarımız için de çok uygun bir benzetme gibi görünüyordu. Şafak sökünce yok olan tek gecelik bir sihir.

Sonra çay fincanı geldi.

Bir ara, annemin en sevdiği çay setinden bir fincanı kazara kırdığım için üzüldüğümü söylemiştim. Eski, ucuz bir set, sadece manevi değeri vardı, çünkü babam ona vermişti. Annem seyahat etmeyi hayal ederdi, ama böyle bir şeye harcayacak fazla paramız hiç olmadı. Bu yüzden bu çay seti, babamın ona dünyayı armağan etme şekliydi; her fincan, uzak bir yerden ikonik bir manzarayı tasvir ediyordu. Ve sakar ben, Eyfel Kulesi'nin olduğu fincanı kırdım.

Misafirimize, yerel ikinci el dükkanlarında yerine geçecek bir fincan bulmak için yaptığım başarısız çabalarımı anlattım. Tek izin günümde şehrin her yerini dolaştım. Sonunda vazgeçmek zorunda kaldım ve annemden af diledim. Boston'da benzer bir fincan bulmak mümkün değildi.

Ama babam bir şekilde onu buldu. Tam da aradığım fincan. Eyfel Kulesi fincanı.

Ekteki notta çok az açıklama vardı.

Bardakla birlikte gelen tabağı bulamadım.

Ardından konser biletleri geldi. Küresel bir süperstarın ya da bir erkek grubunun yeniden bir araya gelmesinin konseri değildi. Hayır. Mahalledeki bir sanatçının bir kafede vereceği konserin biletleriydi. Gerçekten görmek istediğim bir gösteriydi. Evet, cömert davranıp tam yirmi dolar harcayacak ve geceyi orada geçirecektim, ama Evelyn ve ben bilet almayı hatırlayana kadar biletler tükenmişti. Hayal kırıklığına uğramıştım, ta ki sessiz misafirim bir kez daha küçük bir mucize yaratana kadar.

Diğer hediyeler de benzer nitelikteydi. Ucuz şeyler, paha biçilmez niyet. Bu, onun benim saçmalamalarımı gerçekten dinlediğini, dikkatini verdiğini gösterdi. Bu tamamen yabancı, gizemli, yüzü ve sesi olmayan adam, ziyaretlerimiz sırasında benim hakkımda samimi ayrıntılar öğreniyordu. Bu konuda ne hissettiğimden tam emin değilim.

Yine de verdiği sözü tuttu. Bir buçuk aydan fazla bir süre boyunca başka bir şey istemedi, üzerinde anlaşmadığımız hiçbir şey yapmadı. Ben konuştum. O dinledi.

Aşık bir liseli kız gibi, hediyeleriyle birlikte bıraktığı notları saklıyorum. Komodinimin en alt çekmecesinde saklılar. Kapaklarında yıldızlı gökyüzü resmedilmiş eski bir kurabiye kutusunun içinde güvende. Sayfaların üzerine basılı tarihlere göre düzgünce düzenlenmiş ve sıralanmış. Günlük defterin yırtılmış sayfalarını kullanmaya devam etmesi beni gülümsetiyor. O notların böylesine zarif hediye kutularında son bulunduğunu düşündüğümde, bu çok tuhaf bir seçim gibi geliyor.

Ancak geçen hafta bana bıraktığı not farklıydı. Artık tanıdık gelen beyaz kutuda beni bekliyordu. Sekiz dolardan fazla değeri olmayan küçük bir paket çörek otunun yanında. Benim için

benim için çok değerliydi, tedarik sıkıntısı nedeniyle uzun süredir mağazalarda yoktu. Pişirdiğim ekmeklere eklemeyi sevdiğimi söylemiş olmalıyım.

Notta bir soru vardı:

Bunun yerine normal kimyon kullanamaz mısın?

"Tanıştığımızdan" bu yana ilk kez, karşılığında bir şey *istedi*.

Bir sohbet başlattı.

"Baharat için teşekkürler," diye başlıyorum bu akşamki sohbetime. "Ve soruna cevap vermek gerekirse... Hayır, normal kimyon ve çörek otu, isimleri benzer olsa da tamamen farklı baharatlardır. Ve lezzet profilleri de çok farklıdır. Normal kimyon, örneğin birçok chili veya ızgara ette kullanılır. Sıcak ve topraksı bir tadı vardır, hafif acımsıdır. Öte yandan çörek otu daha tatlıdır, biraz fındık tadı vardır ve dumanlı bir havası vardır. Ayrıca çok keskin bir tadı vardır ve her türlü yemeğe çok yakışır. Lezzetli güveçlerin yanı sıra aromatik tatlılara da. Ama çörek otunu bu kadar çok denemek istememin asıl nedeni, anti-inflamatuar özellikleridir. Ayrıca solunum ve bağışıklık sağlığı için de gerçekten harikadır. Ve—" Cümlelerin ortasında durup gülüyorum. "Üzgünüm, bu muhtemelen benim mutfak tercihlerim hakkında bilmek istediğinden çok daha fazlası. Senin için inanılmaz sıkıcı olmalı, değil mi?"

Her zamanki gibi, cevap gelmez.

"Şey... Bir dahaki sefere denemeniz için birkaç şey getirmemi ister misiniz? Farkı kendiniz görebilirsiniz."

Bu sefer sessizliğin bozulacağını umarak, yanıt olarak gelen sessizliği dinlerken sinirlerim gerilir. "Bir dahaki sefere" olacağını varsaydığım için kızmış mıdır? Sürekli kendimden bahsetmemden bıkmış mıdır? Yani, tek yaptığım şey bu. Saatlerce hayatımın ayrıntılarını, aklıma ne gelirse onu anlatıyorum. Ve sessiz misafirim sadece dinliyor. Tüm bunlar olurken, sakinleştirici kokusu beni sarıyor. Hafif bir okyanus esintisi. Temiz. Ferahlatıcı. Sıcak, güneşli bir günde sahilde yürüyüş yapmak gibi.

Bunca haftadan sonra, bu adam hakkında tek bildiğim şey kokusu. Kokusu açıklık ve sıcaklık hissi veriyor. Öyleyse neden sessiz kalıyor? Neden sessizliğin arkasına saklanıyor? Keşke bilseydim. Keşke ona bunu soracak kadar cesur olsaydım. Bunun yerine bekliyorum.

O cevap vermiyor.

Annex'te sadece cumartesi geceleri çalışıyorum, hem de sadece sessiz misafirim rezervasyon yaptırırsa. Özel bir ayrıcalık. Sanırım bunun için ekstra bir ücret ödüyor. Şimdiye kadar haftalık "randevularımızın" hiçbirini kaçırmadı. Karşılaşmalarımızı böyle düşünmeye başladım. Çoğunlukla, gerçek bir flört hayatına en yakın şey bu olduğu için. Muhtemelen bu yüzden, konuşkan olmayan ziyaretçimin neye benzediğini hayal etmeye başladım. Bu adamın çekici kokusuna uygun bir yüz görüntüsü kafamda canlandırmak istiyordum.

Şimdi bunu yapmaya başlıyorum. Karşımda oturan adamı hayal ediyorum.

Tabii ki uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Belki biraz daha yaşlı. Birkaç gri saç teli ona saygın bir hava katıyor. Bu, buraya sık sık gelen bir beyefendiye yakışacak bir şey gibi görünüyor. Hayal kurmaya ne kadar dalarsam, yüz hatları zihnimde o kadar netleşiyor. Köşeli bir yüz. Belki de sert hatları yumuşatmak için gözlük takıyor. Ve o camların arkasından bana bakan, delici, buz mavisi gözler. Evet, o...

Donup kalıyorum, sırtımı dikleştiriyorum, kafamdaki adamın tanıdık geldiğini fark edince dehşete kapılıyorum. Adriano Ruffo'nun şık üç parçalı takım elbiselerinden birini giymiş, karşımda oturduğunu hayal ediyorum. Aptalca hikayelerimi dinliyor.

Tanrım. Tamamen delirdim.

Kafamı sallıyorum, Adriano Ruffo'yu düşüncelerimden zorla kovmaya çalışıyorum, ama inatçı beynim o görüntüyü bırakmıyor, ne kadar başka birini hayal etmeye çalışırsam çalışayım. Ondan başka herhangi biri. Ama orada hala o var!

"İnsanlar... şey... onları seviyor gibi görünüyor. Yani, çörek otlu hamur işlerini," diye gevelemeye başlıyorum, aklıma gelen ilk şeyi söyleyerek

Adriano Ruffo'nun bu odada benimle oturduğu düşüncesini kafamdan atabilmek için. “Ben... şey... bir süre önce diğer işimdeki bir... çay partisi için bu tuzlu Türk kurabiyelerini yaptım. Aslında, gerçek bir parti değildi, çay da yoktu. İşverenimin karısı ve ben bu konuda epey güldük. Patronum — yani kocası — o bir... Şirketinde çok önemli bir görevi var. Bu yüzden de patronumun eşi, diğer yöneticilerin eşleriyle sosyalleşmek zorunda kalıyor.

“Yani, aslında sadece dedikodu dolu bir öğleden sonra, ama bazen akşama kadar uzayabiliyor. Buna hazırlıklıydım ve tiramisu da yaptım. Hazırlıklı olmak iyidir, değil mi?”

Hiçbir şey.

“Neyse, tiramisu, kahveye batırılmış ladyfinger bisküvileri ve mascarpone peyniri ile yapılan bir İtalyan lezzetidir. Kahve yerine birkaç çay kaşığı çikolata likörü de kullanabilirsiniz, o da çok lezzetli olur, ama ben yerine Baileys Irish Cream eklemeyi seviyorum. O hafif viski tadı ve kremesi zenginlik, zaten muhteşem olan bu lezzetine çok duyuşsal bir dokunuş katıyor. Hiç tiramisu denediniz mi?”

Her zamanki gibi misafirimden bir cevap gelmiyor. Dolguyu hazırlamaktan bisküvileri kahveye batırmaya, mascarpone'yi katmanlara ayırmaya ve son olarak bolca kakao tozu serpmek kadar hazırlığın her adımını anlatmaya başlıyorum. Müşterimin beni dinlerken ne tür bir fantezi kurduğunu bilmiyorum, özellikle de günlük işlerim veya rastgele konular hakkında bu beyin uyuşturan anlatımlara girdiğimde. Bana durmamı, artık susmamı söylemesini bekliyorum ama bu hiç olmuyor.

O sadece sabırla dinliyor.

Daha önceki buluşmalarımızdan birinde, apartmanımdaki bazı sorunlardan ve yıllardır çalışmayan asansör konusunda kapıcıyla yaşadığım bağırışmalı tartışmadan bile bahsetmişim; o küçük sinsi herif, sürekli tamir ettireceğine dair sözler vermesine rağmen. Geçen hafta, sessiz misafirimize bu hikayenin sonunu anlattım. Pazartesi günü eve geldiğimde asansörümüzün tamir edildiğini görünce ne kadar şaşırdığımı anlattım. Annem ve ben bunu kutlamak için birlikte yerel halk kütüphanesine gittik. Sonra ona, sadece doğal ürünlerle gümüş çatal bıçak takımını temizlemenin en iyi yöntemleri hakkında büyüleyici (değil!) bir ders

ile onu eğlendirdim. Sanırım bugün, fırınsız kek yapımına dair benim versiyonumdaki bir TED konuşmasıydı.

"Şey, çok seveceksin. Yaptığım tiramisu annemin tarifi," diye devam ettim. "Uzun zaman önce, babam hayattayken, annem mahallemizde küçük bir pastane açmayı hayal ederdi. Bir gün ikimizin birlikte pastaneyi işletebilmemiz için benim üniversiteye gidip işletme veya pazarlama diploması almamdan bahsederdi. Ancak o hayal askıya alındı. Babam öldükten ve ardından annem hastalandıktan sonra liseyi bıraktım. Faturalarımızı ödemek, tatlı yapmaktan daha acil hale geldi."

Aniden göğsüm sıkışır ve devam edebilmek için nefes almam gerekir.

"İtiraf etmekten utanıyorum ama okuldan ayrılmak zorunda kaldığımda ilk başta anneme kızgındım. Beni buna o zorlamadı. Asla. Annem öyle biri değil. Okulu sevdiğimden de değildi. Tanrı biliyor ki, kıyafetlerim ikinci el dükkânından aldığı için diğer kızlarinki kadar havalı olmadığı için her gün alay edildiğim ve bazen zorbalığa uğradığım okula gitmeye bayılmıyordum. Hayır. Kızgındım çünkü kendimi başarısız hissediyordum, annemi hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyordum, oysa onun hastalığı ve içinde bulunduğumuz durum onun kontrolü dışındaydı. Benim de. Anlıyor musun? Hiç böyle hissettin mi?"

Yine, aldığım tek cevap sessizlik. Kafamı bir kez daha sallıyorum. Bir an için, bunun tek yönlü bir konuşma olduğunu unutmuşum. "Sohbetlerimizin" nasıl bu kadar kişisel bir hal aldığını tam olarak bilmiyorum. Neden tuhaf bir sapkınlığı olan bir yabancıyla hayatımın ayrıntılarını paylaşmak zorunda hissetmekle kalmayıp, bunu rahatça yapabildiğimi de bilmiyorum. Ve her ne kadar özel bir erkekler kulübünde özel bir odada kilitli olsak ve o bir servet ödüyor olsa da, bu samimi geliyor ve bir bakıma iyi hissettiriyor. Kalbimdeki ve aklımdaki şeyleri konuşabilmek ve karşı tarafın sadece dinleyeceğini bilmek.

"Muhtemelen yaşamamışsındır. Eminim başarılı birisin ve iyi okullara gitmişsindir. Üvey kız kardeşim, her fırsatta

her fırsatta benden ne kadar daha zeki olduğunu belirtmekten sapkın bir zevk alıyor,” diye mırıldanıyorum. “Anlayacağın, babamız aynı. Annesi ben doğmadan çok önce babamdan boşanmış. İkisi de yeniden evlenmiş. Babam annemle evlenmiş, sonra da beni doğurmuşlar. Annesi ise zengin ve nüfuzlu bir adamla evlenmiş, bu yüzden üvey kız kardeşim tüm o lüks okullara gitmiş ve hatta doktora bile yapmış.” Elimi uzatıp eteğimi düzeltiyorum, elbiseyi düzeltmekten çok bir ara vermek için. Lucrezia hakkında konuşmak beni her zaman üzüyor. İnternette yayınlanmış tezini buldum. Tezi, yatırım kararlarında davranışsal finansın rolü üzerineydi. Bu konu beni sıkıntıdan patlatıyor ama yine de makaleyi adeta yuttum. Çok fazla anladığımı sanmıyorum. O gerçekten çok zeki.

“Anlıyor musun,” diye fısıldıyorum. “Kız kardeşim benimle akraba olmaktan utanıyor ve... bunu bilmek canımı yakıyor. Başka kardeşim yok. Benden on yaş büyük olmasına rağmen, yakın olabilseydik çok sevinirdim. Geçmişte, aramızdaki ilişkinin değişebileceğini umarak ona ulaşmaya çalıştım, hem de birden fazla kez. Ama...” Omuzlarımı silktilim. Söylenecek başka ne kalmıştı ki? Lucrezia beni herhalde hep kendinden aşağı görmeye devam edecekti. “Babamın cenazesine gelmediği için onu affetmiştim bile. Belki bir gün değişir. Bu beni biraz naif gösterse de, buna inanmayı seçiyorum.”

Biraz naif mi?

Yüzyılın en büyük yetersiz ifadesi.

İnsanlar değişmez. Asla. Değişebileceklerini düşünebilirler ve bir süreliğine değişebilirler de, ama sonunda gerçek doğaları galip gelir. Aksini düşünmek sadece naiflik değil, hayalperestliktir.

Başımı yana eğip, önümdeki bu olağanüstü yarattığı inceledim. Haftada bir gün izin gününü komşusuna mutfak dolaplarını boyamada yardım ederek nasıl geçirdiğini anlatmaya başladığında onu dinledim

dolaplarını boyamaya yardım ettiğini anlatmaya başladığını dinliyorum. Hatırladığım kadarıyla, bu daha önce bahsettiği komşusu. Iris ve annesini doktor randevusuna götürmeyi kabul ettikten sonra onu ekmiş olan komşusu.

“...ama kanepeyi örtmedik ve üzerine biraz boya sıçradı. Stüdyosu o kadar dar ki, daha fazla hasara yol açmamış olmamız bir mucize. Tabii ki lekeleri çıkarmaya çalıştık, ama boya yağlı olduğu için çıkaramadık. Evelyn'e, hırdavatçıda çalışan indirimimi kullanarak boya sökücü alacağımı ve Salı gecesi vardiyam bittikten sonra tekrar deneyebileceğimizi söyledim. Biz de öyle yaptık. Neyse ki işe yaradı ve döşemeyi mahvetmedik...”

Odanın ışıkları loş, ama oturduğu kanepenin yanındaki zemin lambasından yeterli aydınlatma geliyor. Yumuşak ışık, Iris'in kucağında birleştirilmiş ellerine düşüyor. Onun gibi genç bir kadında tırnaklarının manikürlü ve parlak renkte boyanmış olmasını beklerdim. Oysa tırnakları kısa kesilmiş, ojesiz ve kenarları biraz pürüzlü görünüyor.

Geçtiğimiz haftalarda, beni eğlendirmek için yapılan monologlardan bu tuhaf kadın hakkında epey bir şey öğrendim. Günlük işlerinin listesi bitmek bilmiyor. Beş işte çalışıyor ve bunu, yasal olarak reşit sayılmadan çok önce de yapıyordu. Biri, bu kadar çok işte çalıştığına göre, kendisi için temel ihtiyaçların ötesinde şeyler alabileceğini düşünebilir, ancak görünüşe göre kazancının çoğu annesinin hastane masraflarını karşılamak için gidiyor ve lüks harcamalar için pek bir şey kalmıyor. Sanki başkaları için canını dişine takarak çalışmak yetmezmiş gibi, görünüşe göre çevresindeki bitmek bilmeyen insan akınına hayır işleri yapmakta da mutluydu. Geçimini zar zor sağlayabilmek için yaptığı sayısız işten ya da diğer sorumluluklarından bahsederken, hayatından bir kez bile şikayet etmedi.

Bir önceki akşamlarımızdan birinde, o gün işverenin eşinin dolabını düzenlemesine yardım ettiğini söyledi. Iris, benimle geçirdiği neredeyse tüm zaman boyunca astığı, katladığı ve yerleştirdiği elbiseler, etekler, pantolonlar ve bluzlardan bahsetti. Kumaşları, renkleri, stilleri anlatmaya bayılıyordu, ama

bunda kıskançlık ya da küçümseme içeren tek bir kelime bile yoktu. O, evin hanımının nihayet bu kadar güzel ve canlı kıyafetler giyiyor olmasından içtenlikle mutluydu.

Bu kızın gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Hayatım boyunca pek çok insanla tanıştım. Bazıları olabildiğince çürümüş ve yozlaşmıştı. Ama hiç bu kadar açıkça... saf birini görmemiştim. O, yakında nesli tükenecek bir türün hayatta kalan son üyesi gibi.

Belki de bu yüzden buraya gelmeye devam ediyorum. Beni büyülüyor. Bu hayatta başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar ilgimi çekiyor. Bir hata yapıp yapmayacağını görmek için bekliyorum. Masumiyet algısını paramparça edecek bir şey söylemesini bekliyorum. Bunun sadece an meselesi olduğuna emindim. Ama hayır. Altı akşam geçti ve o hala ilk başta düşündüğüm gibi. Günahla ıslanmış bir dünyada sıkışıp kalmış saf bir ruh. Kara bir uçurumun dibinde bir güneş ışığı. Uzak durmam gereken narin bir çiçek. Ama yapamıyorum.

Kanepeme yaslanıp onun melodik sesini dinliyorum. Dudaklarından çıkan her sesi içime çekiyorum. Bu, sikimi kıpırdatıyor. Yumuşak sesi hipnotik bir şarkı gibi, beni daha önce hiç bu kadar baştan çıkarmamıştı. Ne hakkında konuştuğu bile önemli değil. Hava durumu. İnsanlar. Olaylar. Sadece onu dinlemeyi seviyorum. Sesine, tıpkı vücudunun geri kalanına olduğu kadar büyülenmiş durumdayım.

Her zamanki gibi, bir konudan diğerine sorunsuzca geçiyor, bir komşusunun evindeki tadilattan bahsetmekten diğer komşusunun köpeğinden bahsetmeye geçiyor. Sanki başkalarına bakmakla yeterince meşgul değilmiş gibi, şimdi de başkalarının evcil hayvanlarıyla da ilgileniyor gibi görünüyor.

“...ve zavallı hayvanın tüyleri tamamen birbirine dolanmıştı. Onu yıkamayı bitirdiğimde sıırılsıklam olmuşum. Sonra da onu taramak neredeyse bir saatimi aldı. Onu nihayet caddenin karşısındaki Bayan Franklin’e geri götürdüğümde neredeyse gece yarısı olmuştu. Açıkçası, ayaklarım ağrıyordu ama umurumda değildi. Her zaman kendime ait bir köpek istemişimdir. Peki ya sen? Köpekleri sever misin yoksa kedi mi seversin?”

Neden bana sürekli sorular soruyor? Ve neden bunu bu kadar eğlenceli buluyorum?

Kafasını yana eğdi, farkında olmadan benim duruşumu taklit ediyordu. “Sanırım... Şey, içimden bir ses senin köpek sever olduğunu söylüyor.”

Kaşlarını havaya kalktı.

“Kedileri de severim, ama köpekleri tercih ederim.” Boğazını temizledi. “Belki annem iyileşir ve kendime bir evim olursa, bir barınağı ziyaret edip bir tane evlat edinirim.”

Gümüş tepsideki, bu sefer limonata ile dolu içecek sürahisine uzanıp bir bardak dolduruyorum ve ona götürüyorum. Daha önce birlikte geçirdiğimiz tüm cumartesi günlerinde yaptığım gibi, bardağı ona uzatıyorum.

İçeceği dudaklarına götürüp küçük bir yudum aldığını izlerken, o tanıdık heyecan içimi kaplıyor. Sonunda onun tercihini tahmin edebilmiş miydim?

13. Bölüm

"Onu içmemeliydim," diye mırıldanıyorum, boş shot bardağını masaya bırakırken. Bu üçüncü olmalı. Ya da belki beşinci. "Görüşüm bulanıklaşıyor."

"Hadi ama! Biraz hayatı yaşa," diyor Evelyn gülerek. Erkek arkadaşının dikkatini çekmek için ona dirsek atıyor. "İnanabiliyor musun, bu onun ilk kulüp deneyimi. Sanki çeyrek asırdır bir kayanın altında yaşamış gibi. Tek yaptığı çalışmak ve annesine bakmak." Bana dönüp alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Doğum günümde beni ektiğin için bana borçlusun, Iris. Şimdi, arayı kapatmak için yeterince içmelisin!"

Evelyn'in erkek arkadaşı Saul, kulağına bir şeyler bağıyor. Burası çok gürültülü olduğu için ne dediğini duyamıyorum. Müzik kulakları sağır ediyor ve her yer insanlarla dolu. Saul'un bu gece izinli olduğu halde, bize giriş ücreti ve içkilerde yarı fiyatına bir anlaşma ayarladı.

İtiraf etmeliyim ki, buraya ilk geldiğimizde olduğu gibi artık eve kaçmak istemiyorum. Burası ve atmosferi bana giderek daha çok çekici geliyor. Ya da belki de buna daha önce içtiğim birkaç kokteylin yardımı oldu. *Sanırım* eğleniyorum. Ama bunu kesin olarak söyleyemeyecek kadar pratik yapmadım.

Rina barmene el sallıyor ve bir an sonra önümüzde bir tur daha shot beliriyor. İtiraz etmek için ağızımı açıyorum. Gerçekten yeterince içtiğimi hissediyorum, ama adam çoktan uzaklaşıyor. Barmenin dikkati tezgahın diğer ucundaki gürültücü kadın grubunda iken, Rina elime yeni bir içki tutuşturuyor. İç çekerek kabul ediyorum, sonra dönüp barın kenarına yaslanarak insanları izlemeye başlıyorum.

Geçtiğimiz hafta berbat geçti. Uzun zamandır yaşadığım en zor haftaydı. Pazartesi günü, akşam yemeği hazırlarken annem bayılınca ödüm koptu. Ambulans çağırdım ve acil servise kaldırıldı. Bir sürü test ve ilaçtan sonra durum giderek daha da belirsiz hale geliyor. Kalbi giderek kötüleşiyor. Annem bu konuda daha fazla bir şey yapmayı reddediyor. Onu hastaneye götürdüğüm için çok kızgın. "*Olmayan paramızı yakıyorsun*" dedi.

Şu anda kendini daha iyi hissetmesine seviniyorum ama yine de yanından ayrılmaya çekiniyorum. Bayan Franklin bize yardım ediyor. Ben isteyken annemle kalıyor. Bu gece Evelyn ve Rina ile dışarı çıkmak için onu bırakmak istemiyordum. Ama annem ısrar etti. Bir kez olsun kendi yaşıma uygun davranmamı istediğini söyledi. Onu dinlemezsem ilaçlarını almayacağını söyledi. Aslında bu konuda kavga ettik, ki annemle nadiren kavga ederiz. Sonunda, sadece kalan ilaçlarını almasını sağlamak için olsa da, pes ettim.

Rina'nın en sevdiği shotlardan birini daha içtiğimde boğazım sanki şurup gibi şekerle kaplanmış gibi hissediyorum. Kaç tane içtim? Bunun hangisi olduğunu hiç bilmiyorum. Jöle ayıcık mı? Limonlu şeker mi? Neyse, hepsi birbirine karışıp aynı şekerli sarhoşluk hissine dönüştü. Bundan öncekinden daha çok sevdiğimden emin değilim.

Hoşuma giden şey, şu anda kendimi daha hafif hissetmem. Tüm endişelerim uçup gitmiş gibi görünüyor. Annemin son olayının ardından "Annemin kalp fonu"nun aldığı büyük darbe yüzünden bile acı çekmiyorum. Hiçbir zaman sorunlarımdan kaçan biri olmadım, her zorluğun üstesinden gelmeyi tercih ettim, ama şu anda hissettiğim kadarıyla, alkolün cazibesini anlıyorum. Bu gece hiçbir şey gerçek değil. Gerçeklik yok. Sadece bir geceliğine, kendimi bırakıyorum.

"Biliyorum," diyor Evelyn yanımda çılgılık atarak. "Iris'e bir erkek arkadaş bulmalıyız."

"Erkeklere ayıracak vaktim yok," diye bağıriyorum. Doğru sözleri mi söyledim acaba? "Saçmalık! Hey, Saul." Erkek arkadaşının koluna dokunuyor.

"Bekâr arkadaşın yok mu? Arkadaşım Iris'in nazik ve nazik birine ihtiyacı var. Tercihen sarışın. Onun tipi bu."

Gözlerimi devirdim ve oda biraz dönmeye başlayınca bu hareketimden hemen pişman oldum. Ama sarışın kesinlikle benim tipim değil. Benim tipim daha... sert biri olabilir. Gözlük takmayı ve ara sıra haşarat öldürmeyi seven biri.

Hayır. *O adamı düşünmeyi bırak!*

"Ah, şey... Jerry kız arkadaşından yeni ayrıldı. Ama sarışın değil. Bekle." Saul yüksek sesle ıslık çalar ve başının üstünde elini sallayarak birine işaret eder. "Hey, Jer! Buraya gel!" diye barın solundaki birkaç masa ötedeki adama bağırır. "Sana birini tanıştırmak istiyorum!"

İnliyorum. "Erkek arkadaşına ihtiyacım yok, Evelyn."

"Oh, rahat ol. Jerry iyi bir adam. O ve Saul aynı liseye gitmişler. Ona bir şans ver." Bana bir margarita uzatıyor. "Sadece onunla konuş. Kaybedecek neyin var ki?"

Ugh. Evelyn iyi niyetli ama bazen oldukça ısrarcı olabiliyor. Yüzüme umarım normal görünen bir gülümseme takınıp, bize doğru gelen adama dönüyorum.

"Peki, hiç gittin mi?" "Ha?"

"Sinek balıkçılığı. Hiç yaptın mı?"

Cevap vermek üzereyim, ama Jerry cevabımla ilgilenmeden konuşmaya devam ediyor. Kyle de eskiden aynı şeyi yapardı. Fikrimi sorardı, ama nedenlerimi dinlemek ya da söylediklerimi uygulamak istemezdi. Bazen, sanki söylediklerim hiç önemli değilmiş gibi, ben konuşmamı bitirmeden dikkatini başka yere verirdi. Bu beni hiç rahatsız etmezdi, ama fark ettim ve erkeklerde bu durumun yaygın olup olmadığını merak ettim.

İçkimi yudumlarırken, ara sıra dalgın dalgın başımı sallayarak onun gevezelik etmesine izin veriyorum. Bu gece kaç tane içtiğimi hesaplamaya bile çalışmayacağım. Çok olduğunu biliyorum. Ama keyfim yerinde ve kemiklerim gevşemiş gibi, sanki yerçekimi bile üzerimdeki etkisini gevşetmiş gibi.

ayaklarımla ritme uyarak yapışkan zemine vuruyorum, notalar göğsümde titreşirken coşkulu müziğin tadını çıkarıyorum. Etrafımdaki kalabalık çok hızlı hareket ediyor gibi görünüyor, yüzler birbirine karışıyor.

Demek yirmili yaşların hayatı bu? Parti ortamı? Cinsel heyecan? Nereye baksam dans eden, kıvrılan insanlar var; kahkahaları ve coşkulu gevezelikleri stroboskop ışıklarıyla yarışıyor. Bu gecenin, yarın Annex'te geçirmeyi beklediğim akşamdan ne kadar farklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ve etrafımı saran bu çılgın havaya rağmen, keşke şimdiden Cumartesi olsaydı diyorum. Ve gece kulübünde olmak yerine, erkekler kulübünde vakit geçiriyor olsaydım. Sessiz bir adamla.

Kendimi hiç ilginç biri olarak görmedim. En azından kimsenin dikkatini çekecek şekilde değil. Ayrıca derin, dünyevi tartışmalar yapabilecek kadar akademik olarak zeki de değilim, bu yüzden birinin her gece sadece beni dinlemek için zamanını ayırmayı tercih etmesi bana çok tuhaf geliyor. Çoğu zaman görmezden gelinmeye ya da göz ardı edilmeye alışkınım, bu yüzden bu yeni deneyim gerçekten hoş. Hatta gurur verici. Beni küçük bir anlamda önemli hissettiriyor. Söylediklerimin önemi varmış gibi. Bu his... güzel. Bağımlılık yapıyor. Sessiz misafirimle geçirdiğim akşamlar, her hafta iple çektiğim anlar haline geldi.

Bakışlarım kalabalığın üzerinde dolaşıyor; masaların etrafında toplanmış, kabinlere yayılmış ya da sadece takılan, duvarlara yaslanmış ya da dans pistini işgal etmiş çeşitli gruplar. Burası çok büyük. Mekanın her iki ucunda iki ayrı bar var ve aralarında yüzlerce insan. Yirmili ve otuzlu yaşlarındaki gençler. Herkes harika vakit geçiriyor.

Jerry hâlâ kulağıma bir şeyler söylüyor ama en fazla her üç kelimedenden birini anlayabiliyorum. Hokey, skor ve bir bahis hakkında bir şeyler. Onu rahat bırakıyorum. Belli ki o bunu yaparken, ben etrafa bakınıp bu insanların kim olduğunu ve hayatlarında ne yaptıklarını hayal ediyorum.

Hala üniversitede okuyan bir kız, uçuşan sarı elbisesiyle poz vererek selfie çekiyor. Makyajı ve saçı muhteşem; küçük bir el çantası

Elinde. Onu hukuk veya ekonomi öğrencisi olarak hayal ediyorum, biraz stres atmak için buraya gelmiş. Hemen yanında soluk mavi kot pantolon ve uzun kollu siyah Henley tişört giymiş bir adam var. Dağınık, omuz uzunluğundaki saçlarıyla tam da “mücadeleci müzisyen” havasında. Ya da belki de yanlış anlaşılmış bir sanatçı. Aslında hiç önemli değil; hepsi sadece eğlence için.

Gözlerim bir kişiden diğerine atlıyor ve bu insanlar hakkında aklımda çılgın fikirler birbiri ardına beliriyor. Yanımda, Jerry Tanrı bilir ne hakkında konuşup durduğu için neredeyse unutulmuş durumda. Odayı keyifle incelerken dikkatim, U şeklindeki barın ucunda, benden belki otuz metre uzakta ve çaprazda duran bir adama takılıyor. Etrafındaki herkes gündelik ya da gece kulübü kıyafetleri giymişken, bu adam koyu gri bir takım elbise giymiş. Kesinlikle ortama uymuyor. Belki de müdürdür? Parti kalabalığından biraz daha yaşlı görünüyor.

Yüzüne odaklanmaya çalışıyorum ama barmenler aramızda dolaşüyor ve yanımdaki insanlar sürekli bana çarpıyor. Aynı şekilde, yanıp sönen ışıklar da bozuk görüşüme hiç yardımcı olmuyor. Onu görmek için görüşüm her saniye engelleniyor. Ama nadiren görüşüm netleştğinde, adam bana bir şekilde tanıdık geliyor. Onda bir şey duyularımı gıdıklıyor, sarhoş zihnimi karıştırıyor. Bu beni rahatsız ediyor, sanki neredeyse tamamlanmış bir yapbozun bulamadığım eksik parçası gibi.

Sonunda net bir görüş açısı yakalıyorum, engelsiz bir bakış. Bakışlarım, bu gizemli yabancıyla, bu esrarengiz adamla çarpışıyor. Nefesim ciğerlerimde takılıyor. İçkim dudaklarıma yarı yolda asılı kalıyor. Ona bakıyorum. O da bana bakıyor, karşıdan beni izliyor, elinde kehribar rengi bir içki bardağıyla. Viski mi? Rum mu? Aniden, gerçekten bilmek istiyorum. Keşke daha yakın olsaydım.

Bana kimi hatırlattığını biliyorum.

"Iris?" Jerry'nin sesi düşüncelerimi keser. "İyi misin?" Görüş alanım kaybolur. İnsanlar önümü kapatır.

Sinirden neredeyse çığlık atıyorum.

"Uh... evet." Başıımı hafifçe sallayıp gülümsüyorum. "Sanırım bir kaç kadeh fazla içmişim."

Belki üç ya da dört tane fazla. Çünkü bir an için, o bar taburesinde oturanın Adriano Ruffo olduğunu sandım. Burun kıvırıyorum. Tabii. Sanki o böyle bir yere gelirmiş gibi. Üstelik gördüğüm adam gözlük takmıyordu.

"Artık gitsem iyi olacak." Adrenalinimin düştüğünü hissediyorum. Kelimeleri bir türlü bir araya getiremiyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum." Rina ortalarda yok ve Evelyn, erkek arkadaşının gömleğinin altından göğsünü okşamakla meşgul. "Arkadaşlarıma gittiğimi söyler misin?"

"Tabii, ama... seni eve bırakmamı ister misin?" "Hayır, teşekkürler. Taksiye bineceğim."

Fikrimi değiştirmesine fırsat vermeden, çantamı ve tuvaletlere doğru yöneliyorum. Yüzüme biraz soğuk su serpip, umarım hissettiğim bu lanet sisin en azından biraz olsun dağılmasını sağlamam gerekiyor.

Kulübe geldiğimden beri yürümek daha zor hale gelmişti, bu yüzden varış noktama ulaşmadan önce durmam gerekiyordu. Sonunda tuvalete giden koridora ulaşmıştım. Buradaki müzik hâlâ çok gürültülüydü ve ritim yerden içime işliyordu. Biraz dinlenmenin iyi geleceğini düşündüm. Bir dakika burada kalacağım. Gözlerimi kapatıp başımı ve omuzlarımı duvara yasladım.

"Harika," diye mırıldanıyorum, kalabalığın arasından zorla ilerlerken. "Lanet olsun, harika."

Ne kadar pervasız bir kadın!

Onun aptalca kararlarını alkole bağlayacağım, ama bu gece buraya gelmek için beni neyin cehennemi ele geçirdi? Brahms, adamlarından birinin Iris'i gece kulübüne kadar takip ettiğini bildirmek için aradığı anda, arabama atladım ve buraya koştum. Kapıdaki güvenlik görevlilerinin yüzleri her şeyi anlatıyordu. Tamamen kafayı yemişim. Birkaç ay öncesine kadar beni hiç araba sürerken görmemişlerdi. Onların tanıdığı Adriano Ruffo asla böyle bir şey yapmaz. Onlara, *herkese göre* ben, şoförlü araba kullanmaya alışkın, ayrıcalıklı bir milyardermim. Hizmet edilmeye alışkın. Ben şehirde kadınların peşinden koşan bir adam değilim. Ne sosyete kızlarının, ne şımarık mirasçılarının, ne de mutfak kızlarının.

Ayrıca lanet gözlüğümü de unutmuşum.

Yolumu tıkayan son salak herifi kenara itip, Iris'in yanına geldim. Hâlâ duvara yaslanmış, gözleri kapalı, başı müziğin ritmine göre hafifçe sallanıyordu.

Harika.

Sadece sarhoş değil, neredeyse bayılacak durumda. "Iris," diye homurdanıyorum.

Tepki yok.

Dişlerimi
gıcırdatıyorum.

Şimdi ne
yapacağım?

Tanrım, onu bu halde bırakamam. Bu güvenli değil ve muhtemelen yakında kusacak. Onu tuvalete götürmeli miyim? Hayatımda hiç sarhoş olmadım; ne olabileceğinden tam olarak emin değilim.

"Iris," diye tekrar deniyorum, tam o sırada bir pislik bana çarpıyor.

İçgüdüsel olarak onu kollarımın arasına alıyorum, avuç içlerimi duvara dayıyorum. Onu koruyorum. Bundan ve diğer tüm pisliklerden.

Tam da o anda gözlerini açıyor. Kehribar rengi gözleri bana bakıyor. Dudaklarında küçük, şakacı bir gülümseme beliriyor.

"Gerçekten ona benziyorsun," diyor, gözleri sanki içinde minik yıldızlar parıldıyormuş gibi ışıldıyor.

"Kim?" diye soruyorum, onun sıcak derinliklerinde kaybolmuş halde.

O gülümseme genişliyor.

Parmağını uzatıp, ucunu şakaklarımdan yanağıma doğru sürüyor. Dokunuşuyla tenimi yakıyor. Kanımı ateşe veriyor.

"Kötü Kurt. Tek fark, senin gözlüğün yok." Avucunu yüzüme koyuyor, çenemi nazikçe kavırıyor. Bana yaklaşıırken gözleri küçük yarıklar halinde kısılıyor. "O çok kötü bir adam. Çok kötü."

"Öyle mi?" Başımı eğiyorum, gözlerim dudaklarına sabitlenmiş. "Mm-hmm. Sen o olmadığın için mutluyum."

"Neden?" Tanrım, neden gözlerimi o o lezzetli ağızdan neden ayıramıyorum?

"Çünkü o zaman beni öpmeni istemezdim."

Onun şehvetli sözleri, aşırı ısınmış kanımı doğrudan aletime gönderir. Gözlerim hâlâ dudaklarına kilitliken, aramızda neredeyse bir santim bile kalmayacak şekilde daha da yaklaşıyorum.

"O zaman onun gibi olmadığım iyi olmuş," diye boğuk bir sesle söylüyorum, sonra dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum.

Dudaklarının ilk teması, yastık gibi yumuşaklığı, göğsüme bir kurşun gibi çarptı. Anlık bir sarsıntı, damarlarımda bir cehennem.

Elimi çenesinden ensesine kaydırıyorum, her sesini dinlerken onu sabit tutuyorum. Dudaklarını yalarken. Kokusunu içime çekiyorum. Tatlı vanilya. Sıcak ve çiçeksi. Baştan çıkarıcı. Tıpkı kendisi gibi.

Dilim ağzına giriyor ve kendimi kaybediyorum. Tadı, aşırı tatlı bir tatlı gibi, ve asla dokunmamam gereken bir şey gibi. Ama duramıyorum. Alt dudağını ısıriyorum, sonra acısını emerek yok ediyorum. Ve sonra, sadece tepkisini hissetmek için bunu tekrar tekrar yapıyorum. Daha önce tutunduğum her türlü kısıtlama yok oldu. Sadece o var. Ve bu kadına karşı doyumsuz açlığım.

Onu doyamıyorum, neredeyse ağzını sikiyorum. Bu şefkatli bir öpücük değil. Çekingen de değil. Ya da keşif amaçlı. Bu, en ilkel haliyle ortaya çıkan bir sahiplenme.

O nefes verirken, ben onun nefesini yutuyorum. O bana ait. Vücudum, fazla ileri gitmemek için gerginleşiyor. Ondan başka şeyleri de almamak için. Onun ateşli dokunuşunu. Nefes nefese inlemelerini. Her şeyi bana ait olana kadar onu parça parça parçalamamak için.

Tanrım! Onun çıkardığı o inanılmaz seslere doyamıyorum. O lezzetli tadı. Yumuşacık dudaklarının benimkiler üzerinde hissettirdiği dokunuş. Dilinin ağzıma girip çıkışı. Bir öpücüğün böyle hissettirebileceğini hiç hayal etmemiştim. Hem en tatlı zafer hem de en acımasız yenilgi gibi. Sanki bir savaşı kaybetmiş ama savaşı kazanmışım gibi. Yoksa tam tersi mi?

Aklım bu öpücükten dolayı allak bullak oldu. Bu normal mi? Onun yüzünden mi? Yumuşak dudakları yüzünden mi? Tanrım, ona karşı tepkimde yumuşaklık falan yok. Şu anda bende yumuşaklık falan yok.

Geri çekilirken dişlerimle dudaklarını bir kez daha sıyrıyorum. Ağzını bırakmak yerçekimine karşı savaşmak gibi. Sanki tüm dünyam ekseninden çıkmış gibi hissediyorum. Bu tek lanet öpücük yüzünden.

Nefesini toparlarken onu izliyorum. Hafifçe aralanmış, şişmiş dudaklarını inceliyorum. Öpüşmemizden dolayı kızarmış ve hâlâ ıslak. Sanki ona bir iz bırakmışım gibi. Başkaları bunu görebilir, ama benim yaptığımı bilemezler. Keşke bilselerdi. Böylece başka hiçbir erkek o ağzı sahiplenmeye çalışmazdı.

"Şey..." Iris kollarımda biraz sallanıyor. "Sanırım kusacağım."

Kahretsin. Onu kollarımın arasına alıyorum ve banyo kapısına doğru koşuyorum. Kapıyı tekmeleyip içeri girerken kadınlar çığlık atıyor, ben de boş bir kabin arıyorum.

"Burada ne işin var dostum?" diye bağılıyor içlerinden biri, diğeri ise güvenliği çağırıyor.

Onların tüm gürültüsünü görmezden gelerek, Iris'i tam da bağırsaklarını boşaltması için zamanında tuvalete götürdüm. Kusması durunca onu lavaboya götürdüm

lavaboya götürüp yüzünü ve ağzını yıkıyorum. İşimi bitirdiğimde, tamamen bana yaslanmış durumda. Otoparkta arabama ulaşmadan önce, omzumda uyuyakalmış.

Onu kollarımda tutarken içim sıcaklıkla doluyor ve anında korkunç bir hata yaptığımı anlıyorum. Düzeltip düzeltemeyeceğimden emin olmadığım bir hata.

Onu öpmemeliydim. Onu
kucaklamamalıydim.

Bunu
hissetmemeliydim...

Hiçbir şey
hissetmemeliydim.

Dikkatlice, Küçük Iris'i yolcu koltuğuna yatırıp emniyet kemerini bağlarım. Uykuya dalmıştır. Arabamda uyuyor ve tamamen savunmasızdır. Korumasız.

Onu öperken ben de öyle
hissetmiştim. Onu öptüm.

Ben öpüşmem.

Bunun anlamını hiç anlamadım.

Öpüşmek, hayattaki yumuşak şeyleri kucaklayan insanlara aittir.
Bağlanmaya değer verenlere. Kendilerine yalan söyleyenlere.

Zayıf insanlara.

Ben onlardan biri değilim. Ama Iris'i öpmek disiplini paramparça etti.

Kendime yakışmayan davranışlarda bulunmama neden oldu.

Direksiyona geçerken, beklenmedik yolcuma bir kez daha bakıyorum.
Beni çılgına çeviren bir kadın.

Bu çılgınlık sona ermeli. Bu gece.

Vitesi takıp, pilotumu aramaya başlıyorum.

Mutfağa koşarken Rina fısıldıyor: "Geç kaldın."

"Üzgünüm." Hemen ocağa koşup ögle yemeğini hazırlamaya başlıyorum. Don'un duvarları sarsan bağırışları buraya kadar geliyor ve akşamdan kalma halimi daha da kötüleştiriyor.

Bu sabah annem beni uyandırdığında, nerede olduğumu anlamam bir dakika sürdü. Yatağımdaydım, hâlâ kulübe giydiğim elbiseyi giyiyordum. Eve nasıl geldiğimi hiç hatırlamıyordum.

Hatırladığım son şey, Saul'un arkadaşıyla konuşmam. Larry mi, Jerry mi? Belki de Gary? Ondan sonrası... hiçbir şey. Annem, beni eve getiren, yatağıma taşıyan ve sonra aceleyle uzaklaşan adamdan bahsederken çok endişeli görünüyordu. Sanırım o Larry/Gary/Jerry'ydi, çünkü görünüşe göre tek söylediğı şey Evelyn'i tanıdığınıydı.

Son birkaç saattir zihnimde bazı görüntüler geçip duruyor, ama hepsi birbirine karışmış durumda. Şekerli kokteyller. Birisi bir hokey maçından şikayet ediyor. Bir adamın elleri saçlarımı tutarken tuvalete eğilmiştim. Bir arabanın motor sesi ve bulutların arasında süzölürken duyduğum okyanus kokusu.

Bunu hayal etmiş olmalıyım çünkü bir de... bir öpücük vardı.

Külotumu ıslatan bir öpücük.

Bazı detaylar sisli beynime işlerken titriyorum. Öpüştüğümü sandım...

Hayır. Dün geceden bazı şeyler rüyamla karışmış olmalı, çünkü Adriano Ruffo'ya çok benzeyen bir adamı öptüğümü hatırlıyorum. Bu bana milyon yılda bir bile olmaz. Bu fikir gülünç.

Bitişikteki konferans odasından mutfağa daha fazla bağırış sesleri geliyor. O kadar yüksek ki, pencerelerin kırılacağından korkuyorum. Ve kafatasımın.

"Don Spada'nın keyfi yok," diye mırıldanıyorum.

"Mm-hmm," diye yanıtlıyor Rina. "Bayan Zara birkaç iş halletmek için dışarı çıktı, bu yüzden bu sefer bizi kurtaracak kimse yok."

"Bir şey mi oldu?"

"Don Spada'nın acil bir toplantı çağırdığını duydum. Bir sevkiyatın gecikmesiyle ilgili bir şey. Ama Bay Ruffo'ya ulaşamıyor."

Adı geçince donakaldım.

"Görünüşe göre," Rina benim durumumdan habersiz devam ediyor. "Bay Ruffo dün New York'a gitmiş ve don, kendisine önceden haber verilmediği için çok öfkeli."

Göğsümdeki ezici endişe dağılıyor. Tanrıya şükür.

Sonuçta sadece bir rüyaymış.

14. Bölüm

Espresso makinesinin çıkardığı ses, sabah kahvesinin tadını çıkaran insanların gürültüsüyle yarışıyor. Birkaç saat önce şehirlerinde yaşanan karmaşadan tamamen habersiz olan bu şirin New York kafesinin müşterileri, sıradan hayatlarına devam ediyorlar.

“Benim bölgemdeki son gecenin planladığın gibi geçmemesi talihsizlik, Adriano. Ama en azından Naos’taki o boktan olaydan sağ salim çıktın. Tamamen yarasız olmasan da,” diyor Salvatore Ajello, gözlerinde alaycı bir parıltıyla bir kapuçino’yu dudaklarına götürürken. “Umarım kolun çabuk iyileşir.”

Karşımdaki entrikacı piçi bakışlarımla delik deşik ediyorum. Elbette Popov’un kulübünde olanları çoktan duymuştur.

“Sadece bir sıyrık,” diyorum. “Nişancının isabet yeteneği zayıf olduğu için şanslıydım.”

“Kim bilir, belki de becerisi aslında... mükemmeldi.”

Etim acı acı yanıyor olsa da gülümsemeden edemiyorum. Üst kolumu sıyıran o “serseri” merminin, Popov’un mekanına saldıran o salaklardan gelmediğini çok iyi biliyordum. Vurulduğumda geriye sadece birkaç saldırgan kalmıştı ve ikisi de ön girişin yakınında korkakça saklanıyordu. Arkamda kalan tek pislikler sözde “dostlar”dı ve atış da oradan gelmişti.

Ajello her zaman intikamcı bir orospu çocuğu olmuştur ve öyle kalacaktır. Onun emri gereği, diğer Cosa Nostra ailelerinin hiçbir üyesi, onun doğrudan onayı olmadan onun bölgesine giremez. Buna uymaya cesaret eden herkes genellikle bir ceset torbasında eve döner

. Tabii, o "biri" Ajello'nun işine elli milyon dolar yatırmamışsa. Yine de, yaklaşık iki hafta önce adamları ona izinsiz gelişimi bildirdiğinde New York donu öfkeden köpürmüş olmalı. Ben onun emrine resmen tükürmüştüm ve bu da ondan bir tepki gerektiriyordu. Bunu saklamıyor da. Ajello'nun tarzı bu değil. Ama bana kalırsa, emirlerini umursamadığımı ona göstermek için isabetli bir kurşun yarasıyla başa çıkmak adil bir sonuç. Onun da aynı fikirde olmasına sevindim.

"Öyleyse, nişanının isabetli olmasına sevindim." Masadan telefonumu alıp ayağa kalkıyorum. "Bir dahaki sefere aynı adamı göndermeni umuyorum."

"Ya da bana önceden mesaj atabilirsin. New York'ta olacağını haber ver."

"Bunu düşüneceğim."

Ajello bana biraz şaşkın bir bakış attı. "Sen hiç mantıksız davranmazsın, Adriano. Bir şey mi var?"

Evet. Belirli bir kadından ve akılsızca bir öpücükten dikkatimi başka yöne çekmek için New York'un patronuyla uğraşmak mantıksız olarak yorumlanabilir. "Görüşürüz Ajello."

Şoförümü arayıp beni almasını istemek yerine, birkaç dakika temiz hava almak istiyorum. Tabii, buralarda ne kadar temiz hava varsa. Bunun yerine, kafeden çıktıktan sonra sola dönüp, limuzinin beni beklediği yer altı garajına doğru ilerliyorum.

New York'ta geçirdiğim son birkaç hafta, arka arkaya gelen baş ağrıları gibiydi. Hem de her zamanki migrenlerimden değil. Bu seyahatin neredeyse tamamen zaman kaybı olduğunu kabullenmeye çalışıyorum hâlâ. Her türlü başarısızlıkla pek iyi başa çıkamıyorum. Yıllık Best In Business Gala'da potansiyel bir yeni ortakla planladığım görüşme hiç gerçekleşmedi. Adam ortada yoktu. Bu beni çok kızdırdı, ama Meksika Körfezi'nde yatırım yaptığım açık deniz platformlarından birinin alevlere teslim olduğunu öğrendikten hemen sonra, o kendini beğenmiş, kafiyeli piçten bir mesaj daha almak kadar kızdırmadı.

17:23 Bilinmeyen:

***Riski tart, zarafetle yatırım yap. Zengin
bir iş gibi parlarsa da, petrol bir ateştir,
alıcı dikkatli olsun.***

Dün Naos'a geldiğimde kötü bir ruh halinde olduğumu söylemek yetersiz kalır. Sonra, tam da baş belası bir Massachusetts senatörünü ortadan kaldırmak için bir anlaşmayı tamamlarken, lanet olası bir çete kulübe baskın düzenledi. Tutmuş olduğum tetikçi çapraz ateşte öldü, bu da ruh halimi cehenneme çevirdi çünkü bu devirde güvenilir katiller bulmak kolay değil. Kendimin vurulması da bu boktan durumun üstüne tuz biber oldu.

Yine de, etrafımda tüm bu saçmalıklar olurken, aklımdan Little Iris'i çıkaramıyorum.

Bartholomew haklıydı. Özellikle gece kulübündeki karşılaşmamızdan sonra, kurabiye kızımın uzak durmam şarttı. Asla olmaması gereken o öpücükten sonra. Bu nedenle, ne kadar felaket olsa da, bu New York gezisi tam bir nimet.

İlk hafta boyunca kendimi kontrol etmeyi başardım ve Brahms'tan Iris'in faaliyetleri ve nerede olduğu konusunda ek bilgi istemedim. Onun düzenli günlük raporları yeterliydi. Yine de geçen her saatle birlikte işlerimi yürütmek benim için daha da zorlaşıyordu. Satın aldığım golf tesisinin kulüp evinin avlusunda otururken, dizüstü bilgisayarımın ekranına körü körüne bakarak aşırı derecede zaman harcadım. Hiçbir iş yapmıyordum. Kafam sanki patlayacakmış gibi zonkluyordu. Tek yaptığım, telefonumun çalmasını beklemektir. Tüm bunlar, güvenlik şefimden gelen birkaç satırlık mesajı okuyabilmek içindi. Ne yaptığını öğrenmek için. Nasıl olduğunu öğrenmek için.

Bu kadınla ilgili durum iyice çığırından çıkıyor. Boston'dan ayrılıp aramıza birkaç yüz mil mesafe koymanın bir şekilde sistemimi sıfırlayacağını ummuştum. Aklımı başıma toplayabileceğimi. Beni bu... geliştirdiğim bu saçma takıntıdan kurtaracağını.

Ama olmadı.

Onun varlığını bir uyuşturucu gibi arzuluyorum. Bir sonraki doza
ihtiyacım var, hem de hemen.
O olmadan deliye döneceğim.

Bölüm 15

Dr. Bartholomew Shaw'ın ofisi

Barty, ben ofisinde bir o yana bir bu yana dolaşırken, defterinin üstünde kalemini çevirerek beni izliyor. Her zaman bir şeyle oynadığını düşünürsek, bu beni *bu* kadar rahatsız etmemeli. Ama bugün, plastik kalemin deri kapağa her sürtünüşü, sanki tahtaya tırnak sürtülüyormuş gibi geliyor. Siktir! Havaalanından doğruca eve gidip biraz uyusaydım keşke. Bunun yerine, Bartholomew'un ofisine porselen dükkanına giren lanet bir boğa gibi daldım. Ya öyle yapacaktım ya da yine o kadını takip edecektim. Kendime bir daha yapmayacağıma söz verdiğim bir şey.

"Ee? Sessizce odada dolaşmaya devam mı edeceksin?" diye sordu Barty. "Tabii ki sorun değil. Ama içini dökmen gerekiyormuş gibi görünüyorsun."

"Haklıydın."

O durmak bilmeyen tırmalama sesi nihayet kesildi. "Öyle miydin? Ne konuda?" "Migrenim. Daha da kötüleşti."

"Ne kadar kötüleşti?"

"Bu sabah ağrıyı durdurmak umuduyla kafamı kanlı bir duvara vurmaya düşündüğümü söyleyeyim." Ofisin ortasında duruyorum. "Bunu nasıl düzelteceğimi bana söylemelisin."

"O kadar kolay olmayabilir. Migreninin olası nedenleri üzerinde düşünmelisin, Adriano. Vücudunu bu şekilde tepki vermeye iten mekanizmayı anlamalısın. Bunu yapmazsan, önerdiğim hiçbir çözüm işe yaramaz."

“Psikolog konuşmalarını bana sakla, doktor. Bir cevaba ihtiyacım var ve hemen şimdi, yoksa aklımı kaçıracağım.”

“Kızı takip etmeyi bıraktın, sanırım?”

“Evet! Ve şimdi de lanet olası bir baş ağrısıyla uğraşıyorum. Sanırım onun sesi yüzünden. Nöronlarımla etkileşime giren garip bir frekansta olmalı ya da öyle bir şey. Bilmiyorum.”

“Mm-hmm.” Kalemini masanın üzerine attı ve kollarını kavuşturdu. “Yani, ona hiçbir şekilde ilgi duymuyorsun? Onu güzel bulmuyorsun ya da...”

"Hayır. O da diğer milyonlarca kadın gibi," diyorum, zihnimde gece kulübündeki görüntüleri canlanırken.

Giydiği sade örgü elbisenin vücuduna sanki boyanmış gibi sarılması. Koyu kirpiklerle çerçevelenmiş o büyük kehribar rengi gözleri. Kim olduğumu anlamaya çalışırken bana gözlerini kısarak baktığında, her bir bakışından zevk aldım. Yüzünü çerçeveleyen ipeksi, kum rengi bukleleri, her zamanki örgüsüne bağlanmamış, sırtına dökülüyordu. Kalabalık barın diğer ucundan ona bakarken, sanki sonsuzluk gibi gelen o süre boyunca parmaklarım onların yumuşaklığını hissetmek için kaşınıyordu. Onun baştan çıkarıcı ağzına bakıyordum. O hafifçe renklendirilmiş, hafifçe aralanmış dudaklara. Onlara sadece bir anlık bakışlar, içtiğim viskiden daha sarhoş ediciydi. Belki de bu yüzden pes ettim. Onu öptüm. Parmaklarımı o muhteşem dalgaların içine sokup saçlarını dağıttım.

Haftalardır o öpücüğü hafızamdan silmeye çalışıyorum.

"Onda beni hiçbir şekilde cezbedici bir şey yok," diye ısrar ediyorum. "Ayrıca, şehvet gibi temel içgüdüler benim seviyemin altında."

"Peki. O zaman bu kız senin için ne ifade ediyor? İhtiyacın olduğunda koparabileceğin bir lastik bant gibi anlamsız bir şey mi?"

"Aynen öyle."

"O zaman başka bir adamla çıkması senin için sorun olmaz mı?"

Odanın diğer ucuna geçip Barty'yi sandalyesinden kaldırdığımın farkında bile değilim. Bir an önce kafese kapatılmış bir kurt gibi odada dolaşıyordum; bir an sonra ise

psikiyatristimi duvara sıkıştırmışım, loaferları yerden bir ayak yukarıda sallanıyor.

“Hayır!” Şaşkın yüzüne doğru hırıldıyorum. “Bununla bir sorunum olmaz.” Sözler ağzımdan alçak, gırtlaktan gelen bir gürültü gibi çıkıyor. Dengesiz bir hayvanın baş döndürücü uyarısı. Hiç de benim sesime benzemiyor. “Başka sorunuz var mı?”

"Hayır," diye homurdanıyor. "Bugün başka sorum yok." "Güzel."

Onu yere indirip ofisinden fırlatarak çıkıyorum.

Club Annex, Konumu Bilinmiyor

“...Evelyn’in doğum günüydü, ama annem kendini iyi hissetmediği için gidemedim.” Göz bağımlı düzeltiyorum, düğümü sıkılaştırıyorum; bir şekilde gevşemiş. “Sonra, kızlarla birkaç hafta önce Evelyn’in erkek arkadaşı Saul ve bazı arkadaşlarıyla buluştuk. Her şey yolundaydı, ta ki... şey... biraz fazla içene kadar.”

O geceden bahsedilince anılar beni sarar ve titrerim. O kadar sarhoş olduğuma inanamıyorum ki, ertesi sabah gerçekten birini öptüğümü mü yoksa sadece rüyamda mı gördüğümü bilmiyordum. Bir daha asla alkole dokunmayacağıma yemin etmişim. Ama bu, her gece rüyalarımda o yakıcı öpücüğü yeniden yaşamamı engellemedi.

Başka koşullar altında, ateşli rüyaları seve seve kabul ederdim. Ama bu değil. *Bu* öpücükle ilgili olan değil. Çünkü rüyamda öptüğüm adam Adriano Ruffo'ydu.

Neyse ki son iki haftadır Bay Ruffo'ya rastlamadım. Onu görseydim, ne yapardım bilmiyorum.

Hâlâ iş için New York'ta olmalı. Ama dönüşü çok uzun sürmez. Bu düşünce, bir sonraki yüz yüze karşılaşmamızı hayal ederken omurgamdan aşağı bir ürperti daha geçiriyor.

Elimi uzatıp, kahve masasının kenarını ve daha önce bıraktığım kristal bardağı yavaşça arıyorum. Parmaklarım bardağın sapını kavradığında, içeceği dikkatlice dudaklarıma götürüyorum. Narenciye aroması ile tatlılığın ferahlatıcı dengesi damak tadımı okşuyor. Dudaklarım memnuniyetle gülümsüyor.

"Limonatayı çok severim. En sevdiğim içecek."

Her zamanki gibi, misafirim tek kelime bile etmiyor.

Limonatanın geri kalanını bir yudumda içip, artık boş olan bardağı dikkatlice masanın üzerine geri koyuyorum.

Sessiz misafirim bana aynı içeceği arka arkaya iki kez ikram ediyor. Bu ilk kez oluyor. İlk seferi neredeyse bir ay önceydi. Son iki cumartesi günü gizemli bir şekilde ortalarda yoktu. Ama ondan önce, küçük bir oyun oynadığımızı düşünmek hoşuma gidiyor. Ona şarabı sevmediğimi söylediğimden beri her hafta bana farklı bir şey ikram etti. İkinci ziyaretinde çikolata likörü. O zaman, bunun güzel olduğunu ama içmektense keklerde tercih ettiğimi söylemişim. Üçüncü seferinde şampanya (muhtemelen bir yudum aldıktan sonra yüzümü buruşturduğumu fark etti). Ondan sonra birkaç farklı meyve suyuna geçti, ta ki son buluşmamızda bana limonata ikram edene kadar. Doğru cevabı bulduğunu nereden biliyordu? Ona herhangi bir ipucu verdiğimi sanmıyorum.

Geçen hafta Spadas'lar için hazırladığım öğle yemeği menüsünü anlatmaya geçiyorum, sonra diğer işlerimde olan bitenleri anlatmaya geçiyorum.

"...parkta, atılmış bir tenis topu bulduğunda." Sağ kolumun manşetinin altına parmaklarımı sokup, derimdeki büyük kabuğu ovuşturuyorum. "Yani, o bir köpek. Tabii ki onu isteyecekti. Ama sahibi, her şeyi çiğnemesine izin vermiyor. Ben de topu elinden almaya çalıştım ve şey... Hugo beni biraz ısırıldı."

Hava, aniden keskin bir nefes alma sesiyle titrer.

Benim değil.

Karşımdaki.

Donakaldım. Bunca zaman sonra, misafirimden mutlak sessizlik bekler oldum. Ara sıra giysilerinin hışırtısı ya da bana içki doldururken çıkardığı gurgulama sesi dışında. Hiç ses çıkarmamıştı. Gerçek miydi? Yoksa hayal mi etmiştim?

"Göster bana."

Alçak sesle. Boğuk bir fısıltı.

Nefesim boğazımda takılıyor. O kadar şaşkınım ki, bir an için ne demek istediğini anlayamıyorum. Sadece iki kelime olabilir, zar zor duyulabilir, ama seslerinin gücü bir okyanus kadar büyük. Gergin. Şaşırtıcı. Ve biraz vahşi. Sadece iki fısıldanan kelimededen tüm bunları nasıl çıkardığımı bilmiyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, yavaşça kolumu sıvadım.

"Bu... Bu köpeğin suçu değildi. Ona nazik davranılsaydı, saldırmazdı. Şey... Hugo'yu eve getirdikten sonra, sahibi çılgına döndü. Kimseye söylememem için beni uyardı. Beni ısırmanın onun köpeği olduğunu asla söylememem için, yoksa..." Saçmalıyorum. Kalbim kontrolsüz bir şekilde çarpıyor ve nefesim hızlı ve sık çünkü... çünkü o okyanus esintisi kokusu giderek daha belirgin hale geliyor. *Onun* yaklaştığını hissediyorum. Daha da yaklaşıyor. "Her neyse, sadece bir çizik. Dişlerini bana geçirdi değil ya, o yüzden şikayet etmedim. Etseydim, hayvan kontrolü Hugo'yu uyutmaya karar verebilirdi. Bunun olmasına izin veremezdim."

En nazik dokunuş, yarımın hemen yanındaki ön kolumun içini okşuyor. Vücudumda, her sinirde bir elektrik şoku geçiyor. Derin bir nefes alıyorum, o okyanus kokusunu tadıyorum. İyileşmekte olan sıyrığımın üzerinde bir başka hafif dokunuş, ve sonra... okyanus esintisi yön değiştiriyor. Kayboluyor. Uzak kıyılara çekiliyor.

Ya da daha önce sahibinin oturduğu kanepeye geri dönüyor.

Bekliyorum. Başka bir şey söyleyecek mi? Söyleyeceğini umuyorum. Umutsuzca söylemesini diliyorum.

Belki de ben de, Annex'in birçok müşterisi gibi, tuhaf bir takıntım var. Hiçbir uyarı olmadan, beklenmedik bir bağımlılık geliştirmişim gibi görünüyor. Birdenbire, sessiz misafirin sesini düşünmeden duramıyorum. Daha fazlasını duymak istiyorum. O fısıltı yeterli değildi. Benzer şekilde söylenen homurtulardan yeterince ayırt edilemiyordu. Hafızama kazıyabilmem için yeterince uzun sürmedi.

Ama odadaki sehpanın ötesinden başka hiçbir ses gelmiyor. Sanırım anlamsız konuşmama devam etmeliyim. Sonuçta bu onun isteği. Ama yapamıyorum. Kendimi buna zorlayamıyorum. Bu yüzden sessizliğin çökmesine izin veriyorum.

Sessiz kalırsam, o bir şey söyler mi?

Tam teorimi test etmeye karar vermişken, kapıdan yüksek sesle bir vuruş geliyor.

Zaman doldu ve şimdi bir şey söylemem gerekiyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama konuşmak için ağzımı açtığımda ayak sesleri duyuyorum.

Ağır. Kontrollü.

Uzaklaşan.

16. Bölüm

Dün annemi kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı açıklayan doktora bakarken, duvarlar üzerime çöküyor gibi hissediyorum. Dr. Reynolds, annemin şu anki durumunu basit bir dille açıklamak için elinden geleni yapıyor, ama hiçbir kelime sisli beynime girmiyor. Hâlâ, annemi dinlenmeye bırakıp hastane odasından çıktığımızda söylediği ilk cümleye takılıp kalmış durumdayım.

Zamanı azalıyor. Nakil yapılmazsa, annen bir kalp krizi daha atlatamayabilir.

Elimde bir yığın kağıt tutuyorum — feragatname kopyaları, taburcu formları ve annemin imzaladığı sağlık vekaletnamesi; bu belgeyle, annem iş göremez hale gelirse tıbbi kararları almak üzere beni yetkili temsilcisi olarak atamıştı. Artık hastaneye yatırıldığına göre ve birkaç hafta önce ve son yirmi dört saat içinde yaşadığımız korkudan sonra, bu kesinlikle gerekliydi. Ancak bu kabusun bir de iyi yanı varsa, o da annemin nihayet nakil ekibi tarafından değerlendirilmeyi kabul etmesi ve uygun bulunursa kalp nakli bekleme listesine eklenmesidir. Herkes kendi ölümlülüğüyle yüzleştğinde metanetini koruyamaz. Bu yüzden ona karşı saygımı kaybetmedim. Aslında, annemin mücadelesini tamamen kaybetmemiş olması beni çok rahatlattı. Annemin ölümünü, ona yardım etmek için başka hiçbir şey yapamadan izlemek zorunda kalmayacağım.

Tabii ki onun kararı, uygun bir donör bulunacağını ya da zamanında bulunacağını garanti etmiyor. Ayrıca, ameliyat masraflarını ya da ameliyat öncesi ve sonrası tüm bakım masraflarını karşılayabilme durumumuzu da hesaba katmıyor. Ancak artık annem adına finansal nakil koordinatörüyle görüşme yetkisine sahibim. Annemin resmi olarak listeye alınabilmesi için fon bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Zayıf bir anımda, Pazartesi günü Bayan Zara'yı görür görmez kendimi onun merhametine teslim etme fikri aklıma geldi. Belki bana bir kredi vermeye razı olur. Gerekirse, borcumu ödemek için hayatımın geri kalanını Spada'lar için çalışarak geçireceğim. Ve borcumu ödeyeceğim. Bana güvenebileceğini biliyor. Umarım Don Spada da kabul eder.

Sonra, borcu ödeyebilecek kadar para kazanmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Ve bunu başarabilmem için aklıma gelen tek bir yol var. Bu gece Annex'te çalışmak için daha önce verdiğim iptal kararını çoktan geri aldım. Dün annemi acil servise götürdüğümüzde bunun olacağını hiç düşünmemiştim.

Hastaneden çıkıp beni bekleyen Uber'e doğru ağır adımlarla yürüyorum. Bütün gün ve bütün geceyi acil serviste annemle geçirdikten sonra, sessiz misafirimi ağırlayacağım akşama hazırlanmak için sadece birkaç saatim kaldı. En son ne zaman uyuduğumu hatırlamadığım için, bu her zamanki kadar kolay olmayabilir. Belki Annex'e gitmeden önce bir iki saat dinlenebilirim, ama kafamdaki onca düşünceyle uyuyabileceğimden emin değilim.

Şoför, haberleri özetleyen yerel bir radyo istasyonunu açmış. Ses çok yüksek, ama bu kadar yorgun olduğum için umursamıyorum. Spiker, neredeyse bir hafta önce Beacon Hill köpek parkı yakınlarında yerel bir girişimcinin işlendiği korkunç cinayetle ilgili yeni bir ipucu olmadığını bildirirken, göz kapaklarım ağırlaşıyor. Adam dövülerek öldürülmüş, eli kesilmiş ve yakındaki bir ağaca asılmış.

Radyo sunucusu olayın sorumlusunun kim olabileceği konusunda spekülasyonlar yaparken kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Bir çete cinayeti. Bir tutku cinayeti. Bu konuşmalar, *la Famiglia'nın* bu olaya karışmış olabileceğini düşündürüyor. Mafyada belirli suçlar söz konusu olduğunda parmak kesmek oldukça yaygın bir uygulamadır, ama bütün el... Bu her gün duyabileceğiniz bir şey değil. Bu, muhtemelen çok küstah bir eylemin cezasını oluşturan bir sonuçtur.

O adam ne yaptı da sadece dövülerek öldürülmekle kalmayıp, elini de kestirdiler?

Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum, umarım bu sinirlerimi yatıştırır. Pek işe yaramıyor. Maggie ile telefonda konuştuğumdan beri sinirlerim bozuk.

Çünkü bu akşam kırmızı bir elbise giymek istedim.

Arabanın arkasına kayıyorum ve telefonumu açıyorum. Ruffo Enterprises'ı aktif olarak ikna etmeye çalışan bir Güney Amerika holdinginin temsilcileriyle olan sürpriz, "kısa" akşam yemeği toplantısı, üç saat süren bir yalakalık seansına dönüştü. Mecazi anlamda dudakları büzülmekten çatlamış olmalı, ama onların vazgeçmek istemedikleri tek şey olan uluslararası sözleşmeleri garantilemeden oradan çıkamadım. Şimdi bir kilometre uzunluğundaki cevapsız arama listesiyle uğraşmam gerekiyor; en son gelen arama Brahms'tan.

"Sonunda Bay Zambowe'yi bulduk, efendim." Brahms'ın sesi telefonumun hoparlöründen geliyor. "New York'taki galada sizinle buluşmasından bir hafta önce, Bahamalar'da demirlemiş bir yatta lüks bir hayat sürüyormuş. Kaynaklarıma göre, adam her gün kafası dumanlıymış ve oraya nasıl gittiğini bile hatırlamıyor. Bir davet aldığından bahsedip duruyor, sonra... başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

"Harika." Arabanın kapısındaki bölmeden bir şişe maden suyu alıp kapağını açtım. Kaçan gazın çıkardığı hafif tıslama sesi bile şakaklarımdaki zonklamayı artırdı.

"Denizdeki petrol platformundaki yangın insan hatasına bağlandı. Görünüşe göre yeni işe alınan bir çalışan yanlış düğmeye basmış. Bana, adamın psikotik bir kriz geçirmiş olabileceği söylendi. Yıllardır terapi görüyor, ama insan kaynakları bir şekilde işe alım sürecinde bu ayrıntıyı gözden kaçırmış."

Harika. Beceriksiz çalışanlarım var, bir de delileri işe alıyoruz. “Bu, mesajdaki kafiyei açıklanıyor, o yüzden araştırmaya devam et,” diyorum. “DeVille’in arabasına benim arabam sanıp ateş eden ekip ne olacak?”

“Bu daha hassas bir konu. Görünüşe göre onlar Kiril’in adamlarıymış. Petrov’un sevkiyatlarını kendininkinden önce halletmemize itiraz etmiş ve bir mesaj vermek istemiş. Bir şekilde işler çığırından çıkmış. Olayları yatıştırmak için yüz yüze bir görüşme ayarlayayım mı?”

İç geçirdim. Bulgar çetesinin liderinin zaman zaman aşırı tepki verdiği biliniyordu. Hapishanede geçirdiği süre, onun manyakça eğilimlerini daha da şiddetlendirmişti.

“Kiril’i ben hallederim. Şimdi, bana kadınla ilgili son gelişmeleri anlat.”

“Bildiğin gibi, geceyi annesiyle birlikte Mass General’da geçirdi,” diyor Brahms. “Bu sabah on bir buçuk civarında ayrıldı. Bayan Fabbri yorgunluktan bitkin görünüyordu, bu yüzden eve varır varmaz kısa bir süre dinlendi.”

"Peki annesi nasıl? Kadının tıbbi kayıtlarının bir kopyasını alabildin mi?"

“Evet. Ama daha önce çalıştığımız hemşire bu sefer iki katı ücret talep etti.”

“Elbette öyle yapmıştır. Peki? Dosyayı aile doktoruma ilettin mi?”

“Yaptım. Dr. Nolan, Bayan Fabbri’nin durumunun önceki hastaneye yatışından bu yana kötüleştiğini bildirdi. Hayatta kalabilmesi için nakil gerekiyor, ama henüz listeye bile alınmamış.”

“Neden?”

“Mali durumu buna izin vermiyor.”

“Hiç şaşırmadım.” Gözlüklerimi çıkarıp şakaklarımı ovuşturuyorum, keşke bu acıyı bir çırpıda yok edebilseydim. “Başka bir şey var mı?”

"Aslında yok. Adamlarımdan biri, her zamanki gibi Bayan Fabbri'nin Ek Bina'dan güvenli bir şekilde eve dönmesini sağlayacak, ama bunun dışında..."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

"Şey... Araba onu bir saat önce aldı ve ben de düşündüm ki..."

Sürücüyle aramızı ayıran bölmeye yumruk attım. "Arabayı geri çevirin! Hemen!" diye bağırdım.

Club Annex, Konumu Bilinmiyor

"Bundan emin misin, Iris?"

Yansımama bakıyorum. Uzun, ipeksi, kırmızı elbiseye. Aylardır neredeyse her cumartesi gecesi giydiğim tarzda bir elbise, ama rengi içimi korku ve belki de biraz da heyecanla dolduruyor. Hayır, kesinlikle *emin* değilim. Ama başka seçeneğim yok.

Gözlerim aynada Roxanne'in gözleriyle buluşuyor. Bu gece Maggie'nin yerine baş hosteslik yapıyor. Rina'nın kuzeni, ben gelmeden hemen önce bir aile acil durumu nedeniyle çağırılmış.

"Maggie'nin benim düzenli misafirimle iletişime geçtiğini mi söyledin?" diye boğuk bir sesle soruyorum.

"Planlarının değiştiğini ona bildirdiğinden beri, bütün öğleden sonra ona ulaşmaya çalıştığını biliyorum. Ve o gittikten sonra, tüm düzenlemelerin yapıldığı bilgisi bana verildi. Bu bilgi, buradaki güvenliği denetleyen adamdan geldi, bu yüzden bu gece Annex'te kimin geleceğini çok iyi bildiğinden eminim."

Endişemin bir kısmı dağılıyor. Maggie'nin benim için elinden geleni yaptığına seviniyorum. Sessiz misafirimle birlikte olacağımı ve onun anlaşılmamızın şartlarını değiştirmeye istekli olduğunu bilmek, tüm bu fikri birazcık daha az korkutucu hale getiriyor. Bu da şu anda ruh halim hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Ama belki de bu geceki buluşmayı iptal etmelisin. Annen için bu kadar endişeli olduğun bir zamanda bunu yapmamalısın. Üstelik Maggie de burada değilken..."

"Hayır," diye ısrar ediyorum ve elini tutuyorum. "Lütfen, Roxanne. Paraya ihtiyacım var."

"Evet. Tamam. Akşamının tadını çıkarmaya çalış. Onu tatmin etmelisin ki, daha fazlası için geri gelsin." Kulağıma fısıldamak için bana doğru eğiliyor. "Göz bağıını çıkarması için onu ikna edebilecek miyim, bir bakayım mı?"

"Hayır," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum. Vücudumu satıyorsam, bunun nasıl gerçekleştiğini görmek istemem.

"Peki o zaman. Gidelim."

Şu anda hissettiğim gerginliğin, o uzun, gotik koridorlardan birinde ilk kez yürüdüğümde yaşadıklarımı aşamayacağını düşünmüştüm, ama Roxanne'i takip ederken içgüdülerim kaçmaya hazır hale getiriyor beni. Ancak baskı dayanılmaz hale geldikçe, bunu annem için yaptığımı kendime hatırlatıyorum. Hayatta kalması için tek umudu benim. Ve bu dünyada onun için yapmayacağım hiçbir şey yok. Onu tekrar sağlıklı ve gülümseyen görmek için yalvarır, çalar, ödünç alır, gerekirse ruhumu şeytana satarım. Sonuçta, bu sadece seks. Üstesinden gelirim. Eninde sonunda.

Her zamankinden farklı bir koridordan geçiyorum. Tanımadığım bir kapının önünde durduğumuzda Roxanne'in eli omzuma konuyor. "Son şansın. Vazgeçmek istersen, başkasına devreye girmesini isteyebilirim."

"Ben devam ediyorum." Sesim kendime aitmiş gibi gelmiyor.

Omzumu sıkıp başını salladı, sonra kapı koluna bağlanmış kırmızı fuları tuttu.

Gözlerim kapalıyken odaya giriyorum. Eşiği geçtiğim anda hissediyorum. Farklı bir atmosfer. Sıcaklık daha yüksek. Cildim terliyor.

"İşte buradasın." Roxanne, dizlerim yumuşak bir yüzeye değene kadar beni ileriye doğru itti. "Oturabilirsin. Misafirin

buraya gelecek."

Daha önce olduğu gibi, bir kanepenin olmasını bekliyorum, bu yüzden altımdaki yumuşak yüzey alıştığımdan daha fazla esnediğinde, kalp atışlarım hızla artıyor.

Kanepenin değil. Bir yatak.

Roxanne ayrılırken topuklu ayakkabılarının sesleri, muhtemelen parke zemin üzerinde yankılanıyor. İleride bir yerde kapı kapanıyor ve kilit yerine oturuyor. Bir an sonra, odanın diğeri tarafında başka bir kapının açıldığını duyuyorum.

Sessiz misafirim geldi.

Adımları her zamankinden daha hafif geliyor. Yaklaşırken acele ediyor.

Yürüyüşündeki bu değışiklik, farklı zemin kaplamasından kaynaklanıyor olmalı.

Yanımdaki yatak çöküyor ve beni yeni misafire doğru eğiyor.

"İyi akşamlar."

Sessizce söylenen bu sözler beni gerginleştiriyor. "Kırmızı sana yakışıyor."

Sesi kalın değil. Tonu rahat. Hatta dostça. O gergin, boğuk fısıltıyla "*göster bana*" dedikten sonra hayal ettiğimden hiç de farklı. Bu beni şaşırtıyor. Onca zamandır duymayı bekledikten sonra, sesini beğendim mi acaba?

Bir el dizime konuyor. "Tanrım, çok güzelsin."

Midem serbest düşüşteymiş gibi hissediyorum. Bir şeyler yanlış. O... O yanlış.

Sırtımı dik tutuyorum, görmeyen gözlerim nefesimi kontrol etmeye çalışırken tam önümde duran

nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. O, sessiz misafirim gibi gelmiyor. Kokusu bile aynı değil. Boğuluyorum, dumanlı ve odunsu ağır bir parfümün kokusuyla boğuluyorum. Ayrıca pahalı bir puronun kalıcı kokusu da var, o kadar güçlü ki öksürmek istiyorum. Çok... çok yanlış.

Kafamın içinde bir alarm çalmaya başlıyor.

O değil! Sessiz misafirim değil!

"Ne kadar zarif." Sesinde ılgın bir enerji var.

O değil! O değil! O değil!

"Küçük bir oyuncak bebek gibi." Mide bulandırıcı derecede tatlı bir nefes boynuma üfleniyor.

Aman Tanrım!

Avuç içi. Uyluk içimden yukarı doğru kayıyor. İçgüdüsel olarak bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Buraya ne için geldiğimi biliyorum, ama sanki vücudum mantıklı düşüncelerime uymak istemiyor. İçimdeki her şey haykırıyor, *HAYIR! Bunu yapamam!*

"Bunu yapma." Ellerini uyluklarımın arasına sokup, onları ayırıyor. "Deniyorum, ama sabrımın da bir sınırı var."

Islak, yapışkan bir dil boynuma doğru kayıyor. Bu his beni titretip, boğazıma kusmuk yükseltiyor.

Avucunu göğüslerime bastırıyor, sırtım yatağa çarpana kadar beni itiyor.

Elbisenin eteğini belimden yırtarken, odada yüksek sesli bir kumaş yırtılma sesi yankılanıyor. Artık açıkta kalan tenime hava akıyor.

Göğsümde bir ıgılık takılır.

Korku beni sarar. Boğazım daralmaya başlar. Tüm kaslarım hareket etmeyi reddeder.

Donakaldım.

Yine uyluklarımı saran eller. Yukarı, yukarı kayıyor. Sonra aşağı. Külotumu da beraberinde sürüklüyor.

O dehşet ıgılık patlıyor içimden boğazımdan boğazımdan çıkar ben hareketsiz kalırken, taşlaşmış bir av gibi yatağa uzanmış halde.

"Siktir." Nefes nefese. Kışkırtılmış bir hayvan gibi. "Hadi, bağır bakalım sevgilim. Hoşuma gidiyor. Burası özel bir oda, kimseyi rahatsız etmezsin."

Giysilerin hışırtısı.

Kemerin çözülmesi.

"Vay canına, çoktan boşalmak üzereyim." Daha da zorlanan nefesler.

Bir vücut benimkini kaplıyor ve onun çıplak teni tüylerimi diken diken ediyor.

Nefes alamıyorum.

"Dur," diye

bağırıyorum.

"Artık bunun için çok geç, güzel kız."

Onun altından kurtulmaya çalışıyorum. "Ben... Yapamam. Bunu yapamam.

Lütfen."

"Yeter!" Eller. Bileklerimi sıkıca kavıyor. "Ben..." diye

bağırıyorum.

Tam o sırada odada yankılanan yüksek bir patlama duvarları sarsıyor.

Ağır adımlar duyuluyor. Yaklaşıyor.

"Ne oluyor lan?" Başımın hemen üstünden öfkeli bir bağırış. "Kim bu..."

Beni yere bastıran ağırlık aniden kayboldu. Muazzam bir güç tarafından üzerimden çekildi.

Bir anda rahatladım. Sonra yeni bir korku. Yeni bir dehşet. Bilinmeyen.

Neler oluyor?

Nefes almaya çalışırken içimden bir hıçkırık kaçıyor. Dikkatlice oturuyorum.

Dengemi bulup yataktan indim.

Korku beni geri çekiyor. İçgüdülerim, göz bağıni almaya engel oluyor. Odada ne olursa olsun, boğulma ve debelenme sesleri ne anlama gelirse gelsin, bilmek istemiyorum. Tanık olmak istemiyorum.

Boğuk bir inilti.

Bir nefes
kesilme.

Biri nefes almaya çalışıyor. Başaramıyor.

Bu uzun saniyeler sürüyor, sonra aniden duruyor.

Binlerce kalp atışı sonra, kalbim deli gibi çarparken, bir gümbürtü duyuluyor. Sanki ağır bir şey yere düşmüş gibi.

Odaya mutlak bir sessizlik çöküyor, sadece ayak sesleri bu sessizliği bozuyor. Emin ve düzenli.

Yaklaşıyor.

Bana doğru
geliyor.

Sırtımı ve avuç içlerimi duvara dayıyorum, bacaklarım çökmek üzere olduğu için kendimi sabit tutuyorum.

Neler oluyor? Kim var burada? Ne istiyorlar? Okyanusun
kokusu beni sarar.

Temiz. Rahatlatıcı.

Sakinleştirici. Rahatlayarak
gevşiyorum.

O.

Tam önümde duruyor. Tek kelime etmemiş olsa da, bana dokunmamış olsa da bunu biliyorum. Ama onu hissedebiliyorum. Sıcaklığını hissedebiliyorum.

Tereddütle elimi uzattım. Parmaklarım ince, pürüzsüz bir kumaşa dokundu. Bir pantolon paçası. Kaslı bir uyluk üzerinde.

"Lütfen. Lütfen beni buradan çıkar," diye fısıldıyorum.

İki güçlü kol beni sarar, biri dizlerimin altına, diğeri sırtıma dolanır. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırır.

Sanki kendi iradeleri varmış gibi, kollarım onun boynuna dolanıyor. Yüzüm, yakasının yakınındaki yumuşak bir noktada sığınak buluyor. Yanağıma çarpan hızlı nabzını hissediyorum. Beni tutarken çenesinin gerginliğini hissediyorum. Kollarını bana daha sıkı sararken nefes veriyorum.

Beni vücuduna sıkıca sararak, sessiz misafirim dönüp beni odadan dışarı taşıyor. Parke zeminde yankılanan ayak sesleri, halının üzerinde boğuk bir tıkırtıya dönüşüyor.

Hafif bir tuz kokusu. Zayıf bir narenciye kokusu. Onun yatıştırıcı kokusunda kendimi kaybediyorum.

Beni ayakta tutan adrenalin düşüyor. Geride derin bir yorgunluk ve titreme dışında hiçbir şey bırakmıyor. Bu da beni

bu adama daha da yakınlaşmamı sağlıyor. Tanımadığım, ama tanıdığım bir adam.

Yüzünü hiç görmediğim, ama güvendiğim bir adam. Ondan sadece bir fısıltı duymuş olsam da.

Belli ki sağlam bir adam. Yürüyüşünden ve cesaretinden bunu anlayabiliyorum. Beni kucaklayışında, göğsünün sertliğinde, kollarının gücünde onun kuvvetini hissedebiliyorum. Beni saran o kadar sert ama nazik kollar.

Paniklemem gerekirdi.

Az kalsın olanlara bakılırsa... Paniklemem gerekirdi, ama panikle miyorum. *Bu* adamı tanıyorum. Sessiz. Düşünceli. Saygılı.

Geçtiğimiz aylarda onunla onlarca kez bir odaya kilitlendim. Hiçbir zaman, bir kez bile bana zarar vermeye çalışmadı. Hiçbir şey söylemeden sözünü tuttu.

Sözünü bozmak için sayısız fırsatı olmasına rağmen. Ve kimse bunu asla bilemezdi.

Ya da bilselerdi bile onu durduramazlardı.

Bu adam çok güçlü biri. Çok önemli biri. Maggie'nin ondan ve ona karşı konuşma tarzından bu çok açıktı. Muhtemelen bana ne isterse yapabilirdi. Hiçbir sonuçla karşılaşmadan.

Hostes kızların Ek Bina'nın kapıları ardında güvende oldukları yönündeki güvenceler hiçbir değeri yok. Bu yanılgıyı bu gece yaşadım. Yine de *bu adam* güvenimi sarsmadı. Günümüzde nadir görülen bir özellik.

Boğuk bir gümbürtü ve ciğerlerimi dolduran bir esinti.

Dışarıdayız.

Ayakkabılarının tabanları kaldırıma ağır bir şekilde vuruyor. Gece esintisi soğuk, ama ben üşümüyorum. Güçlü kolları beni sarmış, onun sıcaklığıyla sarılmış durumdayım. Vücudunun ısısı, ihtiyacım olan can simidi.

Beni yumuşak deri koltuğa oturtmak için eğildiğinde hafifçe sarsıldım. Bir arabanın içindeyim. Bu düşünce daha oluşmaya bile fırsat bulamadan

tekrar kaldırılıyorum. Bu sefer sert, kaslı bacakların üzerine oturtuluyorum. Beni kucağına almış. Hâlâ beni tutuyor.

İtiraz etmeliyim. Bir şey söylemeliyim. Ama o sakinleştirici okyanus esintisi kokusu beni çoktan etkisi altına alıyor. Enerjim tükenmiş ve metanetim çoktan bitmişken, geniş, rahatlatıcı göğsüne yaslanıyorum.

Üzerime yumuşak bir şey örtülüyor. Bir ceket. Sonra arabanın kapısı hafifçe kapanıyor ve motor gürültüyle çalışmaya başlıyor.

Gözlerimi bağlayan bandajın altında gözlerimi kapatıyorum. O sözünü tuttu; ben de sözümü tutacağım.

Bu adamın mahremiyetini korumak için bir nedeni var. Ama bu, beni kurtarmasını engellemedi. Ve bu, onu güvende tutmamı da engellemeyecek.

Benden bile.

Ne de olsa, bana bunu mafya öğretti.

Bir cinayete tanık olmanın ne anlama gelebileceğini çoğu kişiden daha iyi biliyorum.

"Hanımefendi?"

Birden uyanıyorum.

"Hanımefendi, eve geldiniz."

Limuzin gibi görünen bir aracın arka koltuğunda tek başımayım. Gözlerimdeki bağ çözülmüş. Beni kollarında tutan adam da yok. Sadece takım elbisesinin ceketini üzerime battaniye gibi sarmış.

Karanlık iç mekanda etrafa bakıyorum, ta ki gözlerim dikiz aynasından şoförün gözleriyle buluşana kadar.

"Eve geldiniz," diye tekrarlar.

Dışarıya bakıyorum ve apartmanımı görünce şok oluyorum. *Buraya nasıl geldim? Ne kadar süre baygın kaldım?*

Ve sonra en acil soru geliyor.

Sessiz misafirim nereye kayboldu?

17. Bölüm

"Ee?" Barty kanepemde daha rahat bir pozisyon alırken soruyor. "Adamların neden sabahın dördünde evime zorla girip beni adeta kaçırdılar, yataktan sürükleyip pijamalarımın buraya getirdiler, bunu bana anlatacak mısınız?"

"Acil durum."

"Evet, kaçırılma olayından bunu anladım." Omuzlarındaki battaniyeyi düzeltir ve hizmetçiye onun için hazırlattığım çayı bir yudum alır. "Umarım o köpek kahvaltısını yapmıştır. Bana bakışlarından hoşlanmıyorum."

Bartholomew'un bakışlarını takip ederek kapıya doğru bakıyorum; söz konusu köpek kütüphanenin eşiğinde oturuyor. Bilgisiz birine, rahat ve tembel bir varlık gibi görünebilir; misafirimle ve benimle birlikte takılırken, olan biteni rahatça izliyor ama hiç de temkinli değil. Gerçekte ise, tam bir köpek alarmı durumundadır. Harekete geçip Barty'nin boğazına atılmaya hazırdır. Ya da belki de benimkine. Ve eğer bunu yaparsa, yapabileceğim hiçbir şey olmaz. Her türden uzman eğitmenlere binlerce dolar harcadım, ama bu iri cüsseli köpek yavrusu hâlâ benden gelen tek bir emre bile uymuyor.

"Yemeğini yedi, o yüzden bu konuda güvende olduğunuzu düşünüyorum." Barty'nin pijama pantolonunu işaret ediyorum. "Ama onun bunlardan hoşlandığını sanmıyorum."

"Ne? Bunlar karımın hediyesiydi. O leprikonları severdi. Ona gitmesini falan söyleyebilir misin? Lütfen? Bana öyle bakarken konsantre olamıyorum."

"Taffy." Evin diğer tarafına doğru başımı sallıyorum. "Mutfağa git."

Köpek bana sıkılmış bir bakış attı. Sonra başını ön patilerine dayadı ve emrimi tamamen görmezden geldi.

“Yüz kilodan fazla olduğu kesin olan bir Cane Corso’ya... Taffy adını mı verdin?”

“*Ben* vermedim,” diye homurdandım. “Bu köpek, gümrükle ilgili küçük bir sorunu çözdüğüm için deli bir Rus’un bana verdiği teşekkür hediyesiydi. O yavruya bu aptalca ismi o verdi.”

Sergei Belov'un tam bir kaçık olduğuna dair hâlâ şüphelerim olsaydı, bu numara hepsini ortadan kaldırırdı. Onun dışında, kim bir bekçi köpeğine Taffy gibi bir isim koyar ki? Üstelik erkek bir köpeğe. Ve işleri daha da kötüleştiren şey, *Taffy’yi* aldığım da, başka hiçbir şeye tepki vermiyordu. Yani, nadiren de olsa emirlerimden birine uymaya zahmet ettiği zamanlarda.

“Mm-hmm. Tüm seanslarımızda neden bir köpeğin olduğunu söylemedin?”

“Bunun ne önemi var ki?”

“Önemli değil. Ama bundan hiç bahsetmemiş olmanızı ilginç buluyorum.”

“Sen en saçma şeyleri bile ilginç buluyorsun, doktor.” Barty’nin karşısındaki koltuğa oturdum. “Bunun yerine acil durumumu konuşmalıyız.”

“Can kulağıyla dinliyorum.”

“Karınla neden evlendin?”

Bartholomew'un kaşlarının hafifçe çatılması, sorunun onu hazırlıksız yakaladığının tek kanıtı. “Çünkü ona aşıktım, elbette,” diye cevaplıyor kendini toparladıktan sonra.

Zavallı herif. O kaltak, ona karşı suistimal suçlamaları yöneltilir yöneltilmez kaçıp gitti ve bir daha arkasına bakmadı. Bu da “aşkın”ın acınası bir yanılsamadan ibaret olduğunun bir başka kanıtı.

“Neden?” diye ısrar ettim.

“Neden ona aşık oldum?” Kaşları yukarı kalkar. “Şey, her zamanki nedenleri sayabilirim, mesela iyi bir insandı ve onunla

ama sanırım senin istediğin bu değil. Tahminimce, karımla evlendiğimi duymak istiyorsun çünkü onunla birlikte dünyam daha güzeldi. Onun yanında çimler her zaman daha yeşildi. Gökyüzü daha maviydi.”

“Gökyüzünü daha mavi gösterdiği için başka bir insana bağlanmayı mı seçtin?”

Barty’nin dudaklarından uzun, bıkkın bir iç çekiş çıkar. Çay fincanını sehpaye indirir ve bana doğru eğilir, ciddi bakışlarıyla beni delip geçer. “Aşk kavramını anlamamanın senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Örneklerle öğreniriz. Ama korkarım ki, çocukluğunda sana gösterilen örnekler onarılamaz bir hasara yol açtı.”

Gözlerine baktım, o konuyu tekrar açmaya cesaret etmesini bekledim. Birbirimizi tanıdığımız on yıl boyunca, çocukluğum hakkında ona sadece bir kez içimi dökmüştüm. Bu da onu neredeyse sevinç çığlıkları atmaya sevk etmişti. Tüm sorunlarımın kökünü ortaya çıkardığından emindi. Sadece onun inandığı sorunlar. Barty, bir kahraman olma, beni düzeltebilme ihtimalinden heyecanla kendinden geçmişti. Ama çok çabuk, düzeltilmeye ihtiyacım olmadığını anlamasını sağladım ve bu konuyu sonsuza kadar kapattım.

Bu, onun zaman zaman neredeyse otuz yıl önce olanları gündeme getirmeye çalışmasını engellemedi. Bir daha asla düşünmek istemediğim olay. Ama bu olay, şu anda bile zihnime girip duruyor.

Elit kesimin diğer birçok ayrıcalıklı çocuğu gibi, ben de İsviçre’nin en prestijli yatılı okullarından birine gittim. Benimki gibi asil bir aile için bundan daha azı yeterli değildi. Ama eski unvanlar her zaman zenginlikle birlikte gelmez. Ve babamın banka hesapları böyle bir masrafı karşılayacak kadar dolu değildi. Tabii bunu kimseye itiraf etmezdi. Onun dünyasında statü ve imaj her şeydi. Bu yüzden babam, aslında sahip olmadığı serveti tüm tanıdıklarına övünerek görünüşü kurtarmaya çalışıyordu. Bu arada, aynı okula giden çocukları olan çeşitli iş ortaklarının önünde itibarını korumak için beni bu okula göndermek üzere kredi çekmek zorunda kalmıştı.

Birinci sınıfta, final sınavlarına sadece birkaç hafta kala, Boston'un en kötü şöhretli çetelerinden biri, zengin bir ailenin çocuğunu kaçıracak kolay para kazanma fikrini aklına koydu. Babamın yüksek sesli, sinir bozucu övünmeleri ve annemin büyüklük hayalleri sayesinde, benimkinden çok daha zengin aileler ve çok daha yakın hedefler olmasına rağmen, beni hedef seçtiler. Belli ki ödevlerini yapmamışlardı.

Yakındaki bir köye yaptığım bir ziyaret sırasında sokaktan kaçırıldım. Bir minibüsün arkasına tıklandım ve İsviçre Alpleri'nin vahşi doğasında bir yerdeki bir kulübeye götürüldüm. Sonunda, babamın talep ettikleri fidyeyi ödemeyeceği anlaşılınca, bana kötü davrandılar ve sonra ıssız bir yerdeki bir açıklığa attılar, medeniyete geri dönmenin yolunu kendim bulmam için beni kendi halime bıraktılar.

“Neden bu konuyu açmayı bu kadar seviyorsun?” Gözlerimi devirdim. “Sıkıcı olmaya başladı ve senin burada olmanla hiçbir ilgisi yok. Hayatta kaldım. Bu deneyim beni rahatsız etmiyor. Hikayenin sonu.”

“İki ay boyunca rehin tutulmuştun! Kaçıranlar seni aç bıraktı ve neredeyse ölümüne dövdü, bir yandan da babana sana işkence ettiklerini gösteren videolar gönderdi. Ve buna rağmen, babam yine de fidyeyi ödemedi!”

“Parası yoktu, Bartholomew. Parayı bulmak için, nesillerdir ailemize ait olan Como Gölü yakınlarındaki atalarımızın malikanesi dahil, sahip olduğu her şeyi satması gerekirdi. Ama muhtemelen o bile yetmezdi. Babam, büyükbabasına İtalyan kralı tarafından hediye edilen kraliyet mücevherlerinden de ayrılmak zorunda kalırdı. Mirasımızdan.”

“Tanrı aşkına, sen onun tek çocuğuydun!”

“Kaybolan bir çocuk başsağlığı getirir. Kaybolan bir miras ise utanç getirir. O, utanç yerine yas tutmayı seçti. Onun konumundaki bir adam için, seçimini anlıyorum.”

“Ciddi olamazsın.”

“Neden olmasın? Böyle bir aşağılanma karşısında, babam her açıdan ölmüş olurdu. En azından sosyal açıdan.”

“Sen de aynısını yapar mıydın? Çocuğunun hayatı yerine refahı mı seçerdin? Her bakımdan kendi hayatını onun hayatına tercih eder miydin?”

Dişlerimi sıktım. “Asla çocuğum olmayacağını düşünürsek, sorunun alakasız. Ama bu varsayımsal tartışma için, evet. Muhtemelen aynı seçimi yapardım.”

Cevabım onu şaşırtmış olmalı. Daha önce yüzünde hiç bu kadar şok olmuş bir ifade görmemiştim. Barty gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu.

“Sen gerçekten kafayı yemişsin, Adriano. Düşündüğümde çok daha fazla.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Sanırım tüm hastalarım arasında en rahatsız olan sensin.”

“Sen bir süper güvenli hapisanede psikiyatristtin, Barty. Hastalarının çoğu psikopat katillerdi. Ve son on yılda edindiğin yeni hastaların [çeşitliliğini](#) de unutmamalım.”

“Aynen öyle.” Diye içini çekti. “Çoğunun, davranışlarına önemli ölçüde katkıda bulunan ruh sağlığı sorunları var. Sen ise, tıbbi açıdan tabii ki, tamamen akıl sağlığı yerinde birisin; ama yine de inançların tamamen çarpık. Eylemlerin hiçbir ahlak anlayışına uymuyor. On yıllardır, tek bir şeye odaklanarak hareket ettin: güce. Hedeflerine ulaşmak için gerekli gördüğün her şeyi yaptın. Düşmanlarının henüz soğumamış cesetlerinin üzerinden geçmek de dahil. Ya da yoluna çıkan herhangi birinin, aslında.”

“Teşekkür ederim, ama seni buraya benim iyi niteliklerimi tartışmak için davet etmedim.”

“Neden sabahın köründe buradayım, Adriano?”

Malikanemin bakımlı bahçesine bakan tavandan tabana pencerelere doğru yürüdüm. “Bir şeyle karşılaştım.

Dünyamı o kadar da korkunç bir yer yapmayan bir şeyle. Çürümüşlüğün kokusunu gölgede bırakan, açan bir çiçekle. Bu aşk ya da başka bir romantik duygudan kaynaklanmıyor, ama diyebiliriz ki o, gökyüzümü daha mavi yapıyor.”

“Peki.” Sesi temkinli. Doc beni iyi tanır.

“Çiçeği olduğu gibi bırakmam gerektiğini biliyorum,” diye devam ediyorum. “Bırakalım da özgürce ve lekesizce büyüsün. Bırakalım da saf ve el değmemiş kalsın. Benim gibiler tarafından kirletilmesin.”

“Bu mantıklı geliyor. Bazen doğa için yapabileceğin en iyi şey onu rahat bırakmaktır.”

“Biliyorum,” diyorum ve ona dönüyorum.

“Narin çiçeklerin büyümek için bakıma ihtiyacı vardır. Sevgiye ihtiyaçları vardır, Adriano. Böyle bir şeyin var olduğuna inanmıyorsan nasıl sevgi sunabilirsin?” Bana dik dik bakıyor. Söylemediğim şeyi bildiğini biliyorum. Çiçeğin *kim* olduğunu. “Kızı rahat bırak. Lütfen, Adriano.”

“Korkarım bunu yapamam.”

“Neden? Sen kendin söyledin, ne istersen yapabilirsin.”

“Çünkü onsuz yaşayamayacağımı kabul ettim. Ne kadar inanılmaz olsa da, o acıyı uzak tutuyor. O olmasaydı, migrenim tutarken beynimi patlatabilirdim.” Omuz silktim. “Ve çünkü, senin de bana hatırlatmayı sevdiğin gibi, ben istediğimi elde ederim.”

“Peki onun bu konuda söz hakkı yok mu? En azından ona, ‘elde edilmek’ isteyip istemediğini seçme şansı vermeyecek misin?”

“Söz hakkı olacak. Ben sadece doğru seçimi yapmasını sağlayacağım.” Odanın diğer ucunda, Bartholomew şahin gibi bakışlarla bana bakıyor. “Ne yaptın?”

Gözlerine bakıp gülümsüyorum.

18. Bölüm

“Sorun yok anne,” o görkemli beyaz binadan çıkarken neşeli görünmeye çalışıyorum. “Hâlâ vakıf var. Umarım iyi haberler vardır. Pes etmeyelim. Seçeneklerimiz var.”

“Elbette, bebeğim.” Bana zayıf bir gülümseme atıyor. Muhtemelen beni rahatlatmak için yapmıştır, ama annem gözlerindeki yenilgi ifadesini tam olarak gizleyemiyor.

Kalbim sıkışır. Annem, tanıdığım en güçlü, en dirençli kadın. Durumu kötüleşmeden önce, hayatındaki zorluklarla karşılaştığında asla pes etmezdi. Yıllarca, masamıza yemek koymak ve bizi giydirmek için birden fazla işte çalıştı. Bu gerekliydi çünkü babamın kazandığının büyük bir kısmı Lucrezia’nın annesine nafaka olarak gidiyordu. Babam öldükten sonra, annem evimizden atılmayacağımızdan emin olmak için daha da çok çalıştı.

Sekiz ya da dokuz yaşındayken, annemin benim için masaya büyük bir kase dana yahnisi koyduğunu, kendisinin ise sadece fıstık ezmeli bir dilim tost yediğini hatırlıyorum. Neden o da yahni yemediğini sorduğumda, et yediğinde midesinin rahatsızlandığını söyledi.

Bunun gibi pek çok örnek vardı. Mide ekşimesi olduğu için işten eve getirdiği pastaları yemiyordu. Bana, tavuklu böreğin artıkları bitirmemi söylerdi çünkü ona gaz yapıyordu. Uzun süre annemin sindirim sorunları yaşadığını sanıyordum, oysa aslında benim yiyebilmem için kendisi aç kalıyordu. Benim için rol yapıyordu. Asla şikayet etmezdi. Fiziksel olarak yapabildiği sürece işten bir gün bile eksik kalmazdı. Ve her zaman, hasta, yorgun ya da aç olsa da gülümserdi.

Şimdi de aynı şeyi yaptığından endişeleniyorum. Bana yük olduğunu düşündüğü için bir kez daha pes edip fedakarlık yapıyor.

"Güven bana anne, bu konuda içim rahat." Otobüse binerken ben de zorla gülümsüyorum. Bugün de o tür bir gün gibi görünüyor; sahte güvencelerle dolu.

Finansal nakil koordinatörü, çeşitli finansman kaynaklarını araştırmamıza yardımcı oluyor. Şu ana kadar annem için onaylanan hiçbir şey yok. Ama hala hayır kurumu seçeneği var. Ya da vardı.

Kararlarını gelecek hafta bekliyorduk, ama aslında bu sabah aldım. Annem için ne yazık ki, bu yıl kuruluşun cömertliğinden yararlanacak başka bir başvuru sahibi var.

Geriye tek seçenek gibi görünen şey kaldı. Bayan Zara'dan borç istemek. Annemin borç para almaya nasıl baktığını bildiğim için, finansal nakil koordinatörünün önerdiği çeşitli alternatifleri araştırırken bu fikri zihnimin bir köşesinde beklettim. Ayrıca, Zara Hanım'dan borç isteme konusundaki düşüncelerimi kendime sakladım çünkü annemin buna asla izin vermeyeceğini biliyorum. İnsanların mafyadan borç alıp geri ödeyemediklerinde başlarına neler geldiğini görmüştür. Spada'ların bana zarar vermeyeceğini ona ikna etmeye çalışmanın bir faydası olmaz. Bana inansa bile, bunun bir önemi olmaz. Annem onlardan borç almayı asla kabul etmez.

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum, ama vakıf fonunu kaybettiğimi ona söylememeye karar verdim. Bayan Zara'dan borç alacağım, ama anneme fonun hayır kurumundan geldiğini söyleyeceğim.

Sonra da geri ödemek için çalışırım.

Otobüse yerleşir yerleşmez, Bayan Zara'ya mesaj atıp özel bir konu hakkında konuşmak için uğrayabilir miyim diye soruyorum. Bugün Spada Malikanesi'ndeki işimden izin istedim, ama bu konuşmayı yapmak için yarına kadar beklemek istemiyorum. Annem başını omzuma dayayıp uyuklarken, parayı geri ödememin ne kadar süreceğini hesaplamak için kafamdan bir hesap yapıyorum. Çeşitli işlerime devam edersem ve

sessiz misafirimle yaptığım anlaşmaya dayanarak devam edersem —her cumartesi buluşmaya devam etmek isteyeceğini varsayarsak— yaklaşık on yıl sürer.

On yıl.

Önemli değil. On yılı kaldırabilirim. Sessiz misafirim ziyaretlerimize devam etmemeyi seçse bile, başka biri olacaktır. Konuşmaktan daha fazlasını isteyebilecek biri. Belki geçen geceki adam gibi biri. Dayanmam gerekecek. Dayanacağım. Annem için her şeyi yaparım.

Apartmanımızdan bir blok ötede anneme otobüsten inmesine yardım ederken, gelen mesajın sesi duyulur. Annem köşedeki dükkana doğru ilerlerken, ben durup telefonumu çıkarırım.

"Geliyor musun?" diye soruyor.

Mesajın Bayan Zara'dan geldiğini görünce donakaldım. "Iris?

Tatlım, her şey yolunda mı?"

"Evet. Sen önden git, ben içeride buluşuruz. Buna bakmam lazım."

"Tabii ki tatlım," der annem, ben de mesaj uygulamasını açarım.

15:03 Zara: Tabii! Bütün gün evdeyim. Ama şunu bil... Massimo biraz sinirli. Sana ters çıkarsa kişisel algılama. Vergi dairesiyle ilgili yeni bir sorunla uğraşıyor ve hesaplarımızın dondurulmasıyla ilgili bir şey var.

Ve işte böyle... Sorunlar bitmek bilmiyor.

Telefonu çantama geri koyup annemin peşinden aceleyle çıkıyorum.

Mağazaya girmek üzereyken, siyah takım elbiseli, belli belirsiz tanıdık gelen bir adam yaklaşarak yolumu keser.

"Bayan

Fabbri?"

"Evet?"

"Bay Ruffo'dan size bir mesajım var."

Tamamen kafam karışmış bir şekilde adama bakıyorum. "Bana mı?"

"Yarın sabah ofisinde sizinle görüşmek istiyor ve sizi oraya getirmek için bir araba gönderecek. Kendi iyiliğiniz için

bu isteğe uymayı şiddetle tavsiye ederim, eğer kendi iyiliğinizi düşünüyorsanız.”

Bana başını salladı ve cevabımı beklemeden, kaldırım kenarında park etmiş şık siyah bir arabanın direksiyonuna geçti ve uzaklaştı.

Arka lambaların trafikte kayboluşunu izlerken, o adamı nerede gördüğümü anladım.

Capo Brio’nun kütüphanesinde. Ruffo’nun “ceset imha ekibi”nin bir üyesi olarak.

19. Bölüm

Camdan yapılmış gökdelen önümde yükseliyor; tertemiz camları sabah ışığını yansıtıyor ve bir an için, gözlerimi kısarak ona bakıyorum, parlamanın içinden üst katları aramak için boynumu uzatıyorum. Yönetici katları. O da onlardan birinde olacaktır. Şık iş kıyafetleri giymiş insanlar yanımdan aceleyle geçiyorlar, sanki ben bu kaldırımda durmuyormuşum gibi dirsekleriyle ya da çantalarıyla bana çarpıyorlar. Arabaya geri binip şoföre beni eve geri götürmesini istemek istememe neden olan şeyin ani bir baş dönmesi mi yoksa korku mu olduğundan tam emin değilim.

"İçeri girmeliyiz, hanımefendi." Şoförün sesiyle geriliyorum. "Bay Ruffo bekliyor."

"Evet, tabii." Ellerimi kapüşonlu ceketimin ceplerine sokarak, adamı takip ederek lacivert mermer lobiden geçip asansörlere doğru ilerliyorum.

Dün gece hiç uyumadım. Hem de hiç. En son ne zaman ne yediğimi hatırlamıyorum. Sanki her an kemiksiz bir yığın haline gelip yere yığılacağım gibi hissediyorum. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak bitkinim. Dün öğleden sonra beri düzgün düşünemiyorum. Bir-iki ve sonra üç, nakavt vuruşu, Dr. Reynolds'ın annem için yaptığı prognozdan daha etkili bir şekilde içimdeki tüm umudu paramparça etti. Şu anda Ruffo ile konuşacak durumda değilim, ama onun yordakçısı bana bu konuda bir seçenek bırakmadı. Zaten bırakmalarını da beklemiyordum. Kimse, *la Famiglia'nın* varlıklı bir üyesinin emrine karşı gelmez. Özellikle de o kişi Adriano Ruffo ise.

Benimle ne hakkında konuşmak isteyebilir ki? Ve neden şimdi, birdenbire? Karısı hakkında mı? Onun yanına

ve onun cesedini bulduğumdan bu yana aylar geçti, o da bu konuda hiçbir şey yapmadı, yani bununla ilgili olamaz.

Onu haftalardır görmedim, New York'a gitmeden önce görmüştüm. Son zamanlarda Spada'lara uğramadı ve o zamandan beri onun yüzünden sürekli zihnim bulanık. Yine de onunla yüzleşmekten korkuyordum. Bir şekilde sihirli bir şekilde onu öpmeyi hayal ettiğimi anlayacağından korkuyordum. O rüyanın hâlâ ara sıra beni rahatsız ettiğinden. Tanrım, Ruffo söz konusu olduğunda, içim hiç bir zaman huzurlu olmuyor. Ona çekilmekle aklımı kaçırarak kadar korkmak arasında kontrolsüz bir sarkaç gibi gidip geliyorum. Ve şimdi, böyle çağırılmış olduğum için, tamamen gerginim.

Asansöre biniyoruz ve şoför sensörün önüne bir anahtar kartı tutuyor, ardından altı haneli bir kod giriyor. Belirli bir katın düğmesine basmıyor ama yine de asansör yukarı doğru hareket etmeye başlıyor. Sırtım parlak metal duvara yaslanmış halde, değişen rakamların görüntüsüne bakıyorum. Rakamlar karardığında son—otuz ikinci kata—yaklaşıyoruz ki rakamlar kayboluyor, ama asansör tırmanmaya devam ediyor. Sonunda hızı kesiliyor ve duruyor.

Kapılar sessizce açılır ve zarif, lüks bir dekoru ortaya çıkarır. İnci beyazı mermer duvarlar. Koyu kahverengi ve bronz ahşap detaylar. Yüksekliği kolaylıkla dört metreden fazla olan tavanlar. Muhteşem siyah-beyaz soyut sanat eserleri. Ve bu geniş, nefes kesici mekanın ortasında, siyah mermer kaplı bir resepsiyon masası. Boş olmasına rağmen yine de ürkütücü. Heybetli bir çift kapıyı koruyor.

"Dümdüz ilerleyin, şu kapılardan geçin." Şoförün sesi neredeyse kalbimin göğsümden fırlamasına neden oluyor. "Ben lobide beklerim." Asansör kapısını tutarak çıkmama izin veriyor.

Lekesiz, cam gibi mermer karoların üzerinde birkaç temkinli adım atıyorum. Spor ayakkabılarımın tabanları cilalı taşta gıcırıyor. Ses hafif, zar zor duyuluyor, ama bana göre bu görkemli salonda yuvarlanan gök gürültüsü gibi yankılanıyor.

Sofistike güzelliğine rağmen, mekan soğuk geliyor. Etrafıma bakarken, bronz görünümlü heykeller fark ediyorum.

rahatsız edici, doğal olmayan şekillerde — çoğu çıplak gibi görünüyor — odanın köşelerinde oturuyorlar ve beni izliyorlarmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Titriyorum.

Uzun kapılar önümde beliriyor. Koyu kahverengi. Geometrik desenlerle oyulmuş. Dalgalandan bir dalga.

Aralık.

Arkasındaki ofise bir bakış atmaya izin veriyor.

Kalp atışlarım, sanki düşüncelerimden kaçmaya çalışır gibi hızlanıyor. Attığım her adımda, göğsümdeki çarpıntı daha da şiddetleniyor. Ta ki göğüs kafesim patlayacakmış gibi hissedene kadar. Bu yeni bir şey değil. Adriano Ruffo'ya her yaklaştığımda olur bu. Bunun heyecandan mı yoksa tedirginlikten mi kaynaklandığından emin olamıyorum. İkincisi olduğunu varsayacağım.

Kapıyı çalmıyorum.

Kapıya vardığımda, öylece içeri giriyorum. Nedenini bilmiyorum. Kapıları çalmak ve içeri girmek için izin beklemek, don için çalışmaya başlamadan çok önce içime işlemiştir. Belki de kendi hayatım üzerinde en ufak bir kontrolüm olduğunu kendime inandırmak istediğim içindir.

Eşiği geçtikten iki adım sonra aniden duruyorum. Karşımdaki manzara karşısında hayrete düşüyorum. Devasa cam duvarın ötesinde, Boston Limanı ve şehrin silüeti tüm ihtişamıyla uzanıyor.

"Muhteşem, değil mi?"

Gözlerim odanın uzak köşesinden gelen sese doğru kayar. Ruffo, tavandan tabana pencerelerin yanında durmuş, bakışları manzaraya sabitlenmiştir. Kollarını göğsünde kavuşturmuştur; bu duruş, ceketinin kumaşı altında kol kaslarının gerilmesine neden olmaktadır.

"Öyle," diyorum boğuk bir sesle, dışarıdaki manzarayı mı yoksa odadaki adamı mı kastettiğimden tam emin olmadan. Orada dururken, egemenliğini gözlemleyen heybetli bir hükümdar gibi güç yayıyor. "Neden buradayım, Bay Ruffo?"

"Karımın ölümünden sorumlu suçlu henüz bulunamadığı için soruşturma devam ediyor." Başını çevirip

sert, buz gibi bakışlarıyla beni delip geçiyor. Aramızdaki mesafe kısalıyor gibi. Bilmesem, onun sadece bir kol mesafesi uzakta olduğuna yemin ederdim. “Davadan sorumlu dedektif bu hafta kapımı çaldı ve ek sorular sordu.”

İstem dışı bir adım geri attım. “Hiçbir şey söylemeyeceğim, söz veriyorum.” “Söylemeyeceğini biliyorum. Lütfen otur ve .” Çenesi, ofisin ortasındaki devasa maun masaya ve üzerinde düzgünce istiflenmiş birkaç kağıt yığınının doğru hafifçe kalkıyor. Ancak tek sandalye, masanın yanında duran devasa yönetici koltuğu. Sanırım o onun.

“Bir tür beyanname, gizlilik anlaşması falan imzalamamı ister misiniz?” diye soruyorum masaya yaklaşırken. “Ne olursa imzalayacağım...”

Gözlerim en yakın yığının ilk sayfasına takılınca sözlerim kesilir. En üstte annemin adı vurgulanmış, altında da son hastane faturasının dökümü var. *Bu da ne böyle?*

Deri koltuğa çöküp kağıtları karıştırıyorum. Ödenmemiş bakiyeler. Önceki faturalar. Kredi kartı ekstrelerim. Ve sonra, annem nakil listesine kabul edilip uygun bir donör bulma şansına sahip olursa, ameliyat öncesi ve sonrası bakım masraflarının tahmini. Sayfada adı olmasa bile, o rakamı tanırdım. O rakam, tekrarlayan bir kabus gibi. Gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum. Her seferinde yenilginin acısını tadıyorum.

"Kişisel doktoruma annenizin durumunu inceledim." Ruffo'nun sesi, uzayan sessizliği yırtarak yankılanıyor.

Başımı kaldırdım. “Annemin tıbbi kayıtlarına nasıl ulaştınız?”

"Yollarım var." Hâlâ odanın uzak köşesindeki pencerenin yanında duruyor, ama dikkatini şimdi bana vermiş durumda. "Görünüşe göre fazla zamanı kalmamış. Anladığım kadarıyla, bir kalp durması daha atlatamayacak. Bu da her an olabilir."

“Öyle demeyin!” Gözyaşlarımı zorla tutuyorum, ama yine de yanaklarımdan süzülüyorlar. “O ölmeyecek. Ona ihtiyacım var...”

“Öyle olsa bile, nakil yapılmazsa annenizin hayatta kalma şansı yok. Her gecikme günü tehlikeli bir kumar.” Sözleri üzerime bin tonluk bir yük gibi çöktü.

Tamamen hareketsiz kalmış bir halde, Ruffo’nun masaya yaklaşmasını izliyorum. En üst çekmeceyi açıyor, deri kaplı ajandayı kenara itiyor ve altında duran bir dosyayı çıkarıyor. Dosyayı açıp içindekileri önüme diziyor. İçinde, laboratuvar analiz sonuçlarına benzeyen, anlamadığım bir sürü yazı ve rakam vardı. En üst satırdaki hastanın adı siyah kalemle karalanmıştı, ama altında cinsiyet kısmında erkek yazıyordu. Bunlar belli ki anneminkiler değildi, ama gözüm sayfanın altına yapıştırılmış sarı bir not kağıdına takıldı. Üzerinde, kalın kırmızı mürekkeple yazılmış tek bir kelime vardı.

UYUMLU

"Annenizin onaylanmaması ve resmi olarak nakil için uygun listesine alınmaması çok talihsiz bir durum," diyor Ruffo, ses tonunda hafif bir alaycılık var. "Özellikle de şu anda, uygun bir donör bulunmuş gibi görüldüğü halde."

Gözlerimi kırıpıştırarak dosyaya bakıyorum. Neler oluyor? Neden bana bunu gösteriyor? Annemin sağlığı cinayet soruşturmasıyla ne alakası var?

"İnanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramış olmalısınız. Potansiyel finansman kaynakları birbiri ardına reddediliyor. Hayırsever vakıf, nakil koordinatörünün önerdiği seçenekler. Spada ailesinin size yardım etmeye istekli olacağından eminim, ama donörün karşılaştığı sorunların zamanlaması çok uygunsuz, sence de öyle değil mi?"

Başımı kaldırıp gözlerim onun gözleriyle buluşur ve aniden midem otuz kat aşağıya düşer gibi olur.

"Sen," diye fısıldadım. "Bütün bunları sen ayarladın." "Evet, ben yaptım."

Gözlerimden yeni bir gözyaşı dalgası fışkırır. "Neden?" diye ağlarım. "Neden böyle bir şey yaptın? Gördüklerimi kimseye anlatmadım. Asla da anlatmayacağım."

"İnsanlar her zaman kendi çıkarları için hareket ederler, Küçük Iris. Sözlü bir sözden fazlasına ihtiyacım var. Bir garantiye ihtiyacım var."

"Bir garanti mi?"

Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha güçlü bir öfke içimde kabarıyor.

Sandalyeden fırlayarak, onun şık takım elbisesinin yakalarını tutuyorum.

"Bu ne cüret! İnsanların hayatlarıyla böyle oynamaya nasıl cüret edersin!" diye bağıryorum, ceketini çekiştirerek. "Annemin nakil listesine eklenme şansını engelliyor musun? Ne tür bir insan böyle bir şey yapar?" Sanki kendi uzuvlarımın kontrolünü tamamen kaybetmişim gibi, ellerim histerik bir şekilde yüzünün önünde çırpınıyor. "O nakile ihtiyacı var! Ne söylememi istersen söyleyeceğim! Ne istersen yaparım!"

"Yapar mısınız?" Devasa eli bileğimi kavrarken, nefesinin kulağıma degecek kadar yakına eğiliyor. "Annenin hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapar mısınız?"

"Evet!"

"Tamam." Beni bıraktı, sonra masanın etrafından dolaşıp bar dolabının yanındaki kanepeye oturdu. Başını yana eğip beni öylece izledi. Gerçekten benden yapmamı istediği çılgın şeyler mi uyduruyor? Umurumda değil. Ne isterse yaparım.

"Benimle evlen."

Ağzım açık kalır.

"Ne?"

"Soruşturma beklenmedik bir yöne sapabilir. Bir noktada savcılık senin ifadenizi isteyebilir. Ve bildiğin gibi, eşler birbirlerine karşı ifade vermeye zorlanamazlar."

Tamamen şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum, söylediklerini kavrayamıyorum.

"Annenin sağlığı kontrolden çıkmış bir tren gibi. O nakile ihtiyacı var ve hemen şimdi. Kabul edersen, maddi durumun artık sorun olmayacak. Tüm tıbbi masrafları ben karşılayacağım. Ve bir donör bulunduğunda, Bayan Fabbri hemen nakil ameliyatına girecek. Bugün."

Bugün.

Bu kelime kafamda çığlık atan bir siren gibi yankılanıyor. Annem listeye girse bile, para olmadan hastane ameliyatı kabul etmez. Nakil öncesi ve sonrası bakım masraflarını asla karşılayamayız. Başka yerden maddi yardım arayabilir, başkalarından borç isteyebilirim, ama bu günler, haftalar, hatta yıllar sürebilir. Donörü kaçıırız.

Bugün.

Dr. Reynolds, zamanın çok önemli olduğunu vurguladı. Her gün, her dakika bir risk. Annemin ne zaman bir kalp krizi geçireceğini bilmenin imkanı yok. Onu yarın kaybedebilirim.

Ya da onu bugün kurtarabilirim.

Bugün.

Eğer Ruffo'nun çılgın teklifini kabul edersem.

Aptalca kaprisleri yüzünden annemin hayatıyla oynayan canavara dönüp bakıyorum. Buz gibi bakışlarında hiçbir duygu olmaması o kadar bariz ki, tüylerim diken diken oluyor. Annemin ölmesi umurunda değil. Bunun onun entrikaları yüzünden mi olduğu, yoksa sadece tesadüfen mi olduğu fark etmez. Muhtemelen kendinden başka kimseyi umursamıyor.

Bir canavar.

O bir canavar ve benimle evlenmemi istiyor. Onu nasıl iyi biri olarak görebildim ki?

Artık bunun bir önemi yok. Anneme yaşama şansı vermek için, kendimi sonsuza kadar üç başlı bir ejderhaya bağladım.

"Kabul ediyorum," diyorum boğuk bir sesle.

Ruffo'nun buz gibi gözleri benimkilere kilitlenmiş haldeyken, cebine uzanıp bir telefon çıkarır. Numarayı çevirdikten sonra telefonu kulağına götürür.

"Devam et."

Tek bir kelime.

Sanki her şey çoktan harekete geçirilmiş gibi.

"Bağışçı hakkında bilmek istediğiniz bir şey var mı?" diye soruyor.

Başka koşullar altında, bilmek isterdim. Ama şimdi değil. Annemin kalbi saatli bir bomba gibi varken her saniye çok değerli. Onların fedakarlığı için minnettarım. Ailelerine tamamen empati duyabiliyorum. Ama başka bir ölümün, başka bir insanın hayatını kaybetmesinin düşüncesine dayanamıyorum. Bu kayıp anneme yaşama şansı verecek olsa bile.

"Şu anda değil," diyorum boğuk bir sesle. "Lütfen. Sadece nakli bugün gerçekleştirin."

Bakışları sarsılmadan masasına dönüyor ve çekmecedeki başka bir dosya çıkarıyor. Bu sefer, açıkça yasal bir belgeyle karşı karşıyayım. Sayfanın üst yarısı bana ihtiyacım olan her şeyi anlatıyor. Bir satış sözleşmesi. Ya da öyle sayılabilir. Bu bir yaşam sözleşmesi—evlilikle benimkini imzaladığım bir sözleşme. Her alan doldurulmuş. Adım. Tarih. Eksik olan tek şey imzam. Tam orada, Adriano Ruffo'nun düzgün ve titiz el yazısının yanında.

"Tören üç ay sonra yapılacak. Bu, annenin iyileşmesi için yeterli bir süre olmalı." Ruffo, kalın siyah ve bronz bir kalemle kağıdın üzerine koyarken eli görüş alanıma giriyor. "Her ne olursa olsun, bugünden itibaren resmen benimsin."

Kaleme ne kadar konsantre olursam olayım, elim ona uzanmıyor.

"Neden?" diye sızlanıyorum. *Neden bunu yapıyorsun? Neden bu kadar kötü olmak zorundasın?* Ona bakıyorum.

Soğuk bakışlarının yoğunluğundan vücudum titriyor.

"Annenin hayatını kurtarmamı istiyorsun, değil mi, Küçük Iris?"

Kalemi kapıp noktalı çizgiye adımı yazıyorum.

Kapının açılma sesi dikkatimi çekiyor. İki adam içeri giriyor. Biri daha genç ve baştan aşağı siyah bir takım giymiş. Diğeri annemle aynı yaşlarda ya da belki birkaç yaş büyük görünüyor ve sade bir kot pantolon ile açık mavi bir tişört giyiyor.

"Para transferi onaylandı mı?" diye sordu Ruffo. Ben onun koltuğunda oturmaya devam ederken, o yanımda duruyordu. Üzerimde uğursuz bir gölge gibi yükseliyordu.

"Evet, kızım az önce haber verdi." Kot pantolonlu adam başını sallayarak onaylıyor ve masanın birkaç adım önünde duruyor. Sanki gerginmiş gibi ellerini ovuşturuyor.

"Güzel." Ruffo başını sallıyor. "Konuştuğumuz gibi, torununuz yarın sabah ilk iş olarak Tokyo'ya nakledilecek ve tedavisi ertesi gün başlayacak."

"Teşekkür ederim," diyor yaşlı adam, ben ise bu bariz şekilde özel bir konuya tanık olmaktan rahatsız olduğum için başka yere bakıyorum. "Hazırım, efendim."

Çeneme hafif bir dokunuş, beni irkiltir.

"Gözlerini kapat, Küçük Iris." Ruffo, saçımdan sarkan bir tutamı kenara iterek kulağımın hemen yanında boğuk bir fısıltıyla konuşur.

"Neden?"

"Şimdi. Lütfen."

Yutkunarak, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve içimi bir korku kaplıyor.

"Devam et." Ruffo'nun emri, tüm odayı dolduruyor gibi. Ta ki odanın içinde bir silah sesi patlayana kadar.

Gözlerim birden açılır ve sessiz bir çığlık boğazımda takılır. Korku içinde donakalmış bir şekilde, kot pantolonlu adamın dizlerinin üzerine çökmesini izliyorum. Tam orada, ofisin ortasında. Silah elinden düşüyor ve cilalı mermerin üzerinde gürültüyle yuvarlanıyor. Şakaklarından kan akıyor, yanağını ve burnunu kaplıyor, o toz mavisi tişörtün üzerine damlıyor. Gözleri hâlâ açık, arkamdaki bir yere bakıyor. Gözlerindeki ışığın sönüşünü adeta görebiliyorum. Yere yuvarlanıp yanına düşerken boğuk bir ses çıkar.

Nefes alamıyorum. Yeterince hava yok. Sanki dev bir el boğazımı sıkıyormuş gibi. Nefes nefese kalıyorum. Adamın başının altında kocaman kırmızı bir leke yayılıyor.

. Büyüyor, büyüyor ve büyüyor, sanki bana uzanıyormuş gibi.

Kalbim deli gibi çarpıyor.

Kulaklarım hâlâ çınlıyor.

Ta ki...

Sessizlik çöküyor. Mutlak bir sessizlik. Etrafımda genişliyor.

Gözlerimin önündeki dünya durmuş gibi görünüyor. Bu korkunç sahne, bir karede donmuş.

Adam az önce intihar etti.

Ayak sesleri.

Sakin. Metodik. İçindeki boşluğu bozuyor.

Ruffo ölü adama doğru yürür, çömelir ve nabzını kontrol eder. Birkaç saniye sonra başını sallar. Sanki sessiz bir emre yanıt veriyormuşçasına, ofis kapıları birden açılır ve bir sağlık ekibi odaya koşar. Ardından bir faaliyet fırtınası başlar. Ölü adam sedyeye yüklenir. Göğüs kompresyonu yapılır. Bir tür sıkılabilir torba ve maskeyle ona hava verilir.

Bu mantıklı değil. Hiçbir şey mantıklı değil.

Siyah takım elbiseli adam, acil tıp teknisyenlerinin peşinden dışarı çıkar ve arkasındaki kapıyı hiç acele etmeden kapatır. Sanki buradan ölülerin çıkması olağan bir şeymiş gibi.

"Endişelenme."

Bir avuç içi kolumun üst kısmına dokunur. Dokunuş hafiftir, neredeyse hissedilmez. Yine de yanar. Dondurucu soğuğa maruz kalmaktan kaynaklanan türden bir acı.

Tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor. Titreme ve üşüme vücudumu sarsıyor.

"En iyisini tuttum. Kalbi iyi olacak."

Hâlâ kapalı kapıya bakıyorum. Uzaklaşan kargaşanın seslerini hâlâ duyabiliyorum.

"Kalbi mi?"

"Evet. Arabam aşağıda seni bekliyor. Git anneni al. Tedavisi özel bir hastaneye aktarılıyor."

Beynim nihayet olanları kavramaya başlıyor. Az önce olanların farkına varmak, göğsüme tam bir yumruk gibi çarpıyor. Beni bin kiloluk bir çekiç gibi yere deviriyor. Beni bir korku dağı altında ezip geçiyor. Ardında her şeyi yok ediyor.

Kalp.

Donör.

Vücudum titremeye başladı.

Donör hakkında bilgi almak isteyip istemediğimi sordu. *Şu anda istemediğimi* söyledim. Başka bir ölüm hakkında düşünmek istemiyordum.

"Her şey yoluna girecek, Küçük Iris."

Olmayacak. Hiçbir şey bir daha asla yoluna girmeyecek.

"Ne yaptım ben?" diye fısıldıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Hiçbir şey." Kanımı donduracak kadar soğuk olan Ruffo'nun sesi, buzlu bir sis gibi etrafımı sarıyor, derimin altına sızıyor. "Sen sadece bir işlemin şahidi oldun, hepsi bu. Kimse onu zorlamadı. Ben sadece ona bir seçenek sundum. Torununun hayatı karşılığında kalbi. O da seçimini yaptı."

Bir an sessizlik.

"Annenin yeni bir kalbe ihtiyacı var. Ve ben sana bir tane buldum." Kapıya doğru başını salladı. "Bunun boşa gitmemesini sağlayalım. Git."

Sandalyeden fırlayarak ofisin içinden kapıya doğru koşuyorum. Eski bir mezarın modern versiyonu gibi hissettiren dış mekandan geçiyorum. Annemin hayatını bir başkasının hayatıyla takas etmemi isteyen adamdan uzaklaşıyorum.

Bölüm 20

Dr. Bartholomew Shaw'ın ofisi

“Seninle evlenmek mi?” Bartholomew masasının arkasından beni izliyor. Gözlerini kısmış. Elinde en sevdiği kalemi çeviriyor. “Üzgünüm ama mantığının ardında bir mantık göremiyorum.”

"Onun her zaman yanımda olmasını istedim." Omuz silktim.

“Onu kişisel asistanın olarak işe alabilirdin. Ya da evinde hizmetçi olarak. Her iki seçenek de onu yakınında tutar, amacına ulaşmanı sağlar, değil mi? Yanılıyorsam düzelt beni, ama anladığım kadarıyla bu kızı istemenin ana nedeni, onun sürekli yanında olmasıyla migrenlerinin kalıcı olarak ortadan kalkacağına inanman. Öyle mi?”

“Bunun arkasında daha fazlası olduğunu düşünmek istersiniz, doktor, ama sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Gizli bir niyetim yok. Kararımın sebebi olan gizli duygularım da yok. O beyninizde ne dönüp duruyorsa, yanılıyorsunuz.” Şarap kadehime uzanıyorum. “O benim için sadece... bir ağrı kesicinin canlı vücut bulmuş hali.”

“Yani Filippa'nın ölümüne ilişkin soruşturmanın bu kararla hiçbir ilgisi yok mu?”

“Soruşturma hâlâ devam ediyor, ama ben şüpheli değilim. Iris'e sadece dedektifin bana ek soruları olduğunu söyledim, o da kendi sonuçlarına atladı. Eğer benim aleyhime tanıklık etmek zorunda kalmasını önlemek için onunla evlenmemi istediğime inanıyorsa, bu benim planıma çok iyi uyuyor.”

"Anlıyorum." Barty durakladı ve kalemin ucunu dudaklarına dokundurdu. "Yani, bu kadına hiçbir şekilde ilgi duymadığını açıkça belirttiğine göre, bu sadece kağıt üzerinde bir evlilik olacak. Peki ya seks?"

"Bu anlaşmanın bir parçası değil."

Bartholomew'un kalın kaşları yukarı fırladı, neredeyse saç çizgisine değecekti. "Gerçekten mi? Ya o isterse? Yani, faydalarından yararlanmak, birbirinizin ihtiyaçlarını karşılamak gibi bir şey mi?"

"Onunla yatmakla ilgilenmiyorum, Barty."

Yaşlı adam beni izlemeye devam ediyor; gözleri lanet bir balık gibi kafasından dışarı fırlamış. Kalemiyle oynuyor, bir kez tıklatıyor.

"Yani... başka biriyle mi yatıyorsun?"

Çenemi o kadar sıkıyorum ki kırılabilir. Sevgililerim hiç eksik olmadı ve ne zaman sevişmek istesem, karmaşık olmayan pek çok kadına ulaşabilirim. Ama aylardır hiçbirini aramadım. Hayatıma o narin çiçek girdiğinden beri.

"Hayır."

"Mm-hmm." Birkaç tıklama daha. "Kes şunu," diye bağıyorum.

"O zaman neden? Neden karınla yatmak istemiyorsun?" *Tık.* "Ona duygusal bir bağ kurmaktan mı korkuyorsun? Onu önemsemekten mi?" *Tık. Tık.* "Bu durumun, dünyanın nasıl işlediğine dair kurduğun inancı sarsmasından mı korkuyorsun?" *Tık. Tık. Tık.* "Ona karşı hisler mi beslemeye başladın?" *Tık. Tık. Tık. Tık.* "Ona aşık mısın, Adriano?"

"Lanet olsun! Şu lanet kalemi kötüye kullanmayı keser misin!" Avucumu sehpayı vuruyorum. "Tabii ki ona aşık değilim! Aşk, gerçeklikten ziyade hayali bir dünyada yaşamayı tercih eden zavallı, işe yaramaz piçlerin uydurduğu bir yanılsamadır. Her şey gibi, aşkın ucuz taklidi de alınıp satılabilir. O hayali kavrama asla kanmam, o yüzden aptal psikolog

varsayımlarını yapma. Sikişmem gerekirse, başka bir yerde tatmin olurum. Bu kadar basit.”

Öfke patlamam sırasında içkimin yarısı masaya döküldü. Sangiovese şarabının bir kısmı hala masanın kenarından damlıyor. Harika. Lanet olsun Bartholomew'a ve onun aptal zırvalarına. Kalanını içmek için bardağı elime alıyorum.

“O zaman başka bir erkeğin kollarında arkadaşlık ararsa itiraz etmezsin, değil mi? Tabii ki gizlice,” diye ekliyor.

Kadeh elimde çatladı; şarap parke zemine damladı.

"Oh, hay aksi. Bardak kusurlu olmalı. İçtenlikle özür dilerim." Saklamaya çalışsa da dudaklarında çarpık bir gülümseme beliriyor. "Ee, nerede kalmıştık... Ah evet, düğünün. O mutlu gün ne zaman?"

Yan sehpadaki kutudan birkaç mendil alıp elimi siliyorum. “Üç ay sonra. Annesi iyileştiğinde.”

"Sevimli nişanlınızın bunu gerçekleştireceğinden oldukça emin görünüyorsunuz. Onun evlilik fikrine... size... alışması için bu kadar zaman tanımak... sizin tarzınıza pek uymuyor gibi. Hmm... Kız fikrini değiştirirse ne olur acaba?"

Vücudum donarken içimde bir şeyler kıvrılıyor. Bu düşünce hiç aklıma gelmemişti.

“Ona ne kadar makul biri olduğumu göstermem gerekecek,” diye homurdandım.

Bölüm 21

"İçeri girin," dedi yaşlı bir hemşire, koridoru işaret ederek başını salladı. "Annenizin odası soldaki son kapı."

"Teşekkür ederim." Göğsümde hâlâ bir ağırlık hissetmeme rağmen, fayans döşeli zeminde adeta uçarcasına ilerliyorum. Üç gün önce Ruffo'nun ofisinden koşarak çıktığımdan beri bu ağırlık hiç geçmedi.

Annem, o gün, daha önce adını bile duymadığım bu özel hastaneye yatırılmıştı. Tıpkı Ruffo'nun söz verdiği gibi. Ve yine söz verdiği gibi, o gün kalp nakli ameliyatı da olmuştu. Tıp merkezinin politikası, Yoğun Bakım Ünitesine ziyaretçilerin, hatta aile üyelerinin bile girmesini yasaklıyordu. Annem bu sabah başka bir odaya nakledilene kadar onu görmeme izin verilmedi.

Neredeyse odaya dalmak üzereydim. Gözlerim hemen annemi aradı. Günlerdir aklımda sadece en kötü senaryolar vardı. Bir şeyler ters gitmişti ve doktorlar ile hemşireler bana yalan söylüyordu. Boston Cosa Nostra tarafından işletilen gizli bir hastanede, bir şekilde, bunu yapmayacaklarını sanmıyordum.

"Anne!" diye bağırarak yatağa doğru koştum.

Yanında rahat görünümlü bir koltuk vardı ama onu tamamen görmezden geldim ve bunun yerine annemin yatağının yanına diz çöküp elini tuttum.

"Seni görmeme asla izin vermeyeceklerini sandım. Bir şeyler ters gittiğini düşündüm ve..."

"Ben iyiyim," diye boğuk bir sesle söylüyor ve elimi sıkıyor.

Alnımı annemin elinin üstüne dayayıp nefes veriyorum. O iyi. Ama bu, gözlerimden yaşların akmasını engellemiyor.

Onu kaybedebilirdim. Adriano Ruffo olmasaydı muhtemelen kaybederdim.

“Neredeyim, Iris?” diye sordu. “Çünkü burası kesinlikle sıradan bir hastaneye benzemiyor.”

Başımı kaldırıyorum, ancak şimdi bu alışılmadık derecede lüks ortamı kavramaya başlıyorum.

Yarı açık balkon kapılarından taze sabah esintisi ve güneş ışığı içeri doluyor. Ötesinde, manzara adeta bir suluboya tablosu gibi. Uzakta uzanan yeşil bir çim ve parıldayan su. O soğuk, kanla ıslanmış ofisten kaçtıktan sonra Ruffo’nun şoförü tarafından annemle birlikte bu tıp merkezine getirildiğimizde, bu manzaranın binanın arkasında saklı olduğunu tahmin edemezdim.

Pastel şeftali rengi duvarlar, cesur ve süslü çerçeveler içindeki renkli manzaralarla süslenmiş. Köşede küçük bir kanepeler var. Birkaç döşemeli sandalyenin bulunduğu küçük bir yemek masası. Kısacası, burası sıradan bir hastane odasından çok uzak bir yer.

"Bu, senin yatırıldığın hastaneyle aynı, anne."

Bana gözlerini kısarak baktı. Yorgun ve muhtemelen acı içinde olmasına rağmen, biri ona saçma sapan bir şey satmaya çalıştığında ortaya çıkardığı o sert bakışını takınmayı başardı.

"Öncelikle, bu odada tek başımayım ve odada banyo var. Şurada kanepeler ve kitaplık bulunan bir okuma köşesi var. Pencerelerde şık perdeler ve bir de balkon var. Hangi hastanede bunların hepsi bulunur ki?"

“Özel bir hastane.”

“Peki özel bir hastaneye nasıl paramız yetebilir ki?”

Anneme yalan söyleme düşüncesi midemi bulandırıyor. Birbirimize hiç yalan söylemedik. Ben daha çocukken bile, ikimiz de her zaman doğruyu söyledik. Ne kadar çirkin ya da duyması ne kadar zor olursa olsun. Ta ki şimdiye kadar.

Gözlerine bakıp kendimi gülümsemeye zorluyorum, ona bu yalanı söylemek için cesaretimi toplamak amacıyla zaman kazanmak için derin bir nefes alıyorum. “Şey...

parti... nakil işleminin gerçekleşmesinden sorumlu olan parti, bu hastaneyle bir anlaşma yaptı. Merak etme."

Her kelimeyi söylerken, asit boğazımı yakıyor. Ona daha kaç yalan söylemek zorunda kalacağım? Tam bir açıklama isteyecek. Bana milyonlarca soru soracak. Ama yaptığım şeyi asla öğrenmemeli.

Son üç gün boyunca ona gerçeği söylemeyi düşündüm. Hemen değil, ama belki ileride. Onu kurtarmak için bilmeden bir insanı ölüme mahkum ettiğim için beni anlayıp affedebilir. Ancak içimden bir ses, annemin bunu asla kabul etmeyeceğini söylüyordu.

Ne söyleyeceğimi düşünürken, kapının çalınmasıyla sözüm kesildi.

"Affedersiniz." Az önce gördüğüm hemşire, büyük bir ayçiçeği ve beyaz papatya buketi ile içeri giriyor. "Bu size geldi, Bayan Fabbri."

"Bunlar muhtemelen Bayan Zara'dan." Hemşireyle ortada buluşup çiçekleri ondan alıyorum. "Her gün sizi soruyor. Bunları masanın üzerine koyayım. Ah! Bir kart var."

Çiçeklerin arasından küçük beyaz bir zarf çıkarıyorum. Kaliteli kağıdı açtığımda nefesim kesiliyor.

"İris? İyi misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum. "Şey... Bu Spada'lardan gelmemiş." "O zaman kim göndermiş?"

Daktiloyla yazılmış notu gözden geçiriyorum.

Çabuk iyileşmenizi dilerim.

Adriano Ruffo

Görünüşe göre bugün yalanlarım giderek artıyor.

"Ben... ah... biriyle tanıştım anne."

"Üç ay" — Ruffo'nun sesi limuzinin içini kaplıyor
—"düğünü planlamak ve annenin artık senin sürekli yardımına ihtiyaç duymayacak kadar iyileşmesi için yeterince uzun bir süre."

Vücudum kendi içine çekiliyor gibi, sanki bir şekilde gittikçe küçülüp tamamen yok olabileceğim gibi. Onun karşısında otururken bunu yapmak zor. On dakika öncesine kadar, belki, sadece belki, Ruffo'nun evlilik sözleşmesi konusunda ciddi olmadığını umuyordum. Hastaneden çıkıp ön tarafta park etmiş, camları koyu renkli arabasını gördüğüm anda o umut da yok oldu.

"Kişisel stilistim önümüzdeki hafta seninle iletişime geçip gelinlik seçmen için randevu ayarlayacak," diye sakin bir ses tonuyla devam ediyor. "Beğendiğin her şeyi seçebilirsin, fiyatı dert etme. Butikte gözüne çarpan bir şey olmazsa, kadromuzda birinci sınıf terziler var. İstediklin her şeyi sana yapabilirler. Arabam ve şoförüm ne zaman ihtiyacın olursa emrinde olacak."

Evlenmeyi kabul ettiğim adama bakmadan, başka bir yere bakarak başımı salladım.

Çoğu kız arkadaşımın aksine, ben düğün günümü hiç hayal etmemiştim. Çalışmak ve anneme bakmakla meşgulken, pastalar, çiçekler, gelinlikler ve düğün mekanları hakkında hayal kurmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Bir gün evlenmeyi umuyor muydum? Elbette. Ama düşüncelerim asla o olayla ilgili değildi. Tek önemli olan, o koridorun sonunda benimle birlikte duracak olan adamdı. Beni sevdiği sürece zengin ya da fakir olması pek önemli değildi. Beni ve duygularımı önemseyen türden bir adam olduğu sürece. Hayattaki küçük şeyleri, benim için önemli olan şeyleri hatırlayacak biri. Sessiz misafirim gibi.

Dudaklarımda küçük, hüzünlü bir gülümseme beliriyor. Sanırım bu, artık Annex'te çalışmama gerek olmadığı anlamına geliyor. Annemin ameliyatı tamamlandı ve geçmişteki ve gelecekteki bakım masraflarının tamamı karşılandı, maddi baskı ortadan kalktı. Ama... yine de gitmek istiyorum. Akşam seanslarımda tadını çıkarmaya devam etmek istiyorum. Geçen sefer yaşadığım felaket değil,

neredeyse iki kelime bile etmeyen adamla sohbet ederek geçirdiğim saatler gibi. Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra, onunla geçirdiğim o cumartesi gecelerini özlemeye başladım.

Sessiz misafiri neden Adriano Ruffo olarak hayal ettiğimi bilmiyorum. O, bu arabada karşımda oturan adam kadar soğuk ya da duygusuz olamazdı.

Gözlerimi kapatıp nefes aldığımda, sessiz misafirin hafif tuzlu kokusunu neredeyse alabiliyorum. Bir an için bu beni ürkütüyor. Bilmesem, bunun gerçek olduğuna yemin ederdim.

Tanrım, ben tam bir enkazım.

“Şimdilik kendi evinde kalabilirsin,” diye mırıldanıyor Ruffo. “Ama düğünden sonra benim evime taşınacaksın. *La Famiglia’nın*, Cosa Nostra’nın önde gelen üyelerinin davranışlarına ilişkin çok özel bir nezaket standardı vardır. Kişisel nedenlerimiz ne olursa olsun, evliliğimizin dışarıdan bakanlara karşı kusursuz görünmesini sağlamalıyız.” Konuşmasını bitirip bitirmediğini merak etmeme yetecek kadar uzun bir süre duraksıyor.

“Dostane bir evlilik görüntüsünü korumak, sosyal çevremiz ve işim açısından çok önemli olacak. Bu aynı zamanda çeşitli işlerinde çalışmaya devam edemeyeceğin anlamına geliyor, ancak törenine kadar çalışabilirsin. Ondan sonra, nasıl istersen harcayabileceğin sınırsız bir kredi alacaksın. Ancak annenin geçim masraflarını ben karşılayacağım, bu yüzden bu konuda endişelenmene gerek yok. Eşim olarak varlığının beklendiği çeşitli etkinliklere benimle birlikte katılacaksın. Ayrıca, evimde düzenlenecek küçük sosyal toplantıları planlayacak ve ev sahibesi olarak görev alacaksın. Ama bunlar çok nadir olacak. Sorun var mı?”

Boğazım Sahra Çölü kadar kurumuştı. Yutkunmaya çalıştım ve kendimi zorlayarak onun gözlerine baktım. “Seninle yatmak da eşlik görevlerim arasında mı?”

Çenesini sıkar, konuşmadan bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sertçe bakar. “Ben pek çok şeyim, Küçük Iris, ama kadınlara zorla sahip olmuyorum.”

“Hayır. Sen sadece onları cinayet işlemeye zorluyorsun.”

“Hmm. Seni kimseyi öldürmeye zorladığımı hatırlamıyorum.”

“Bana yalan söyledin,” diye sertçe söyledim. “Tetiği ben çekmedim, ama

ben olmasaydım, o adam hâlâ nefes alıyor olurdu. Ve şimdi hayatımın geri kalanında bu bilgiyle yaşamak zorundayım.”

"Yalan mı?" Diye sordu. Öne doğru eğildi, mavi gözleri tehlikeli bir şekilde parıltıyordu. "Sana, bağışçı hakkında bir şey bilmek isteyip istemediğini açık ve net bir şekilde sordum. Sen reddettin."

Limuzinin içi, o tehditkar gözler tek görünen ışık olana kadar küçülüyor gibi geliyor.

“Söylesene, Küçük Iris, annenin hayatını kurtarmak için sert önlemler aldığım için bana kızgın mısın? Yoksa kendine mi kırgınsın, çünkü gerçeği bilsen bile yine de kabul ederdin?”

Kalbim hızlanıyor, sanki sıkıntılı organım göğsümden fırlayacakmış gibi. Ona bunun doğru olmadığını söylemeye başlıyorum, ama ağzımdan hiçbir ses çıkmıyor.

“Görüyorsun ya, masum çiçeğim, insanlar doğuştan kusurludur. Doğru ve yanlış konusunda kesin inançlarımızın mutlak olduğunu ve asla aşmayacağımız sınırlar olduğunu düşünebiliriz. Ama gerçek şu ki, ikna edici bir neden varsa, herkes sonunda pes edebilir. Herkes korkunç şeyler yapabilir. Bu gerçeği kabul etmek seni kötü bir insan yapmaz. Sadece insan yapar.” Başını yana eğdi. “Ancak, bu özel durumda, senin ellerin temiz, bu yüzden bu konuda uykularını kaçırmana gerek yok.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim... sen itiraz etsen, buna engel olmaya çalışsan bile, her şey yine de olduğu gibi gelişirdi. Sonuç aynı olurdu. O adamın kalbi şu anda hala annenin göğsünde atıyor olurdu. Ben bunu sağladım.”

“Neden? Annemin yaşayıp yaşamaması umurunda değil.”

“Doğru. Umursasaydım, onun bakım masraflarını ödeyebilirdim. Bunun yerine, tüm mali seçeneklerinin engellenmesini sağladım. Hatta

Spada ailesinin vergi sorunlarını bile ayarladım, ki bu kolay değildi ve birkaç engeli aşmamı gerektirdi. Umursasaydım, bu kadar zamanımı boşa harcamazdım. Ama tabii ki, bu bana ihtiyacım olan şeyi sağlamazdı.”

“Evlilik cüzdanındaki imzam.”

“Evet. Ve ben her zaman istediğimi alırım. Ne olursa olsun.” Araba apartmanımın önünde durur.

“Neden?” diye fısıldadım. “Neden benimle evleniyorsun? Neden bu kadar uğraşıyorsun? Beni öldürttürsen, tanık sorunun ortadan kalkardı.”

“Donumuzun karısıyla olan dostluğun bu çözümü sorunlu hale getiriyor. Seninle evlenmek çok daha kolay bir seçim.”

"Anlıyorum." Kapı kolunu tutuyorum ama arabanın kapısını açmaya çalışmıyorum. "Bundan kurtulmamın bir yolu yok, değil mi Bay Ruffo?"

“Her zaman seçenekler vardır, Küçük Iris. Asıl soru şu: Seçiminizin sonuçlarına katlanmaya hazır mısınız?” Dudaklarında tüyler ürpertici bir gülümseme belirir. “Anlaşmamız basit: Kalp karşılığında evlilik. Eğer anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirmezsen, ben de kendiminkini değiştiririm.”

"Ne demek istiyorsunuz?"

Yüzü sadece birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde öne doğru eğildi. “Çıplak ellerimle annenin göğsünden hâlâ atan kalbini söküp ezeceğim.”

22. Bölüm

Bir ay sonra

Club Annex, Konumu Bilinmiyor

Koyu kahverengi kapı önümde beliriyor, ahşap dokusu kendi üzerine kıvrılan, karışık bir çizgiler yığını gibi. Bu çizgiler bana sonsuz yolları hatırlatıyor; bazıları dairesel, bazıları ise bükülüp başka bir yöne ayrılıyor. Hayatın sana sunduğu seçimler gibi. Seçenekler. Olasılıklar. Verdiğin kararlara göre geleceği şekillendiren alternatifler.

Ancak benim geleceğim düz bir çizgi. Başkası tarafından belirlenmiş. Ve bunun beni nereye götüreceğini hiç bilmiyorum.

Annex'te bulunduğumdan bu yana bir ay geçti. Benzer bir kapının önünde durup, hayati bir seçimle karşı karşıya kaldığımdan bu yana bir ay geçti. Sessiz misafirim beni kurtarmamış olsaydı, geleceğim çok farklı olabilirdi (tabii bir geleceğim olsaydı) ve o zamandan bu yana bir ay geçti. O gelmeseydi beni nasıl bir kader bekliyor olabileceğini düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Ona teşekkür etme fırsatım hiç olmadı. Hemen ardından olan biten her şeyden sonra onu bir daha göreceğimi hiç beklemiyordum. Ama işte buradayım.

"Iris?" Maggie kolumu nazikçe tuttu. "İyi misin? İstemiyorsan bunu iptal edebiliriz..."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "İyiyim."

Neredeyse beş hafta. Sessiz misafirimle bir anı paylaşmayalı bu kadar zaman geçti. Aslında tanımadığım birini özleyeceğimi hiç hayal edemezdim, ama hayat gerçekten çok garip olabilir.

Saçma sapan gevezeliklerimle dolu akşamlarımızı özledim. Rahatlığı, sadece orada olmanın, beni dinlediğini bildiğim biriyle sohbet etmenin keyfini özledim. Beni önemseydiğine inandığım birini. Buluşmalarımız sona erdikten sonra, bunların benim için ne kadar önemli olduğunu anladım. Daha önce düşündüğümde daha fazla.

Kırmızı elbise gecesindeki girişimimden sonra, Maggie bana ulaştı ve o yokken meydana gelen büyük hata için özür diledi. Bana bir daha böyle bir şeyin asla olmayacağına dair güvence verdi. Ayrıca, düzenli misafirimin bir sonraki Cumartesi beni görmek istediğini de söyledi. Ama reddetmek zorunda kaldım. Annem ameliyatından sonra hâlâ tehlikeyi atlatamamıştı ve ben zamanımın çoğunu özel hastanede onunla geçiriyordum.

Ondan sonraki hafta da bir ziyareti reddetmek zorunda kaldım. Ve ondan sonraki hafta da. Adriano Ruffo'nun takipçi ordusu benim yokluğumu fark etmeden ortadan kaybolmam imkansızdı.

Boğucu gözetim, annem yoğun bakımdan çıkarılmasından kısa bir süre sonra başladı.

Ruffo, gitmem gereken her yere beni götürmesi için bir araba ve şoförünü gönderdi. Bu hizmeti reddettim. Bunun üzerine beni takip etmeleri için adamlarını gönderdi. Nereye gidersem gideyim. İşe. Hastaneye. Hatta markete bile.

Siyah takım elbiseli adamlar, tıpkı öldürülen karısının cenazesini almaya gelenler gibi.

O haydutlar gibi, takipçilerimin her biri de her zaman silahlıydı. Bol siyah takım elbiselerinin altında gizlemeye çalıştıkları, pek de başarılı olamadıkları küçük bir ayrıntı. Ruffo, açıkça benim kaçma riski taşıdığımı inanıyordu.

Eğer aptalca bir şey yapmaya kalkışırsam, adamlarına beni ortadan kaldırmaları talimatı verilmiş miydi? Polise gitmek gibi mi? Ya da kaçmak gibi? Sanki gidecek bir yerim varmış gibi.

Ancak bu gece, onun pençesinden kurtulmayı başardım. Daha önce bunu yapmaya cesaret edememiştim, Ruffo'nun kiminle

ve nerede olduğumu keşfedeceğinden çok korkuyordum. Ve sonra bana nezaket gösteren tek adama tarif edilemez şeyler yapacağından.

Ama artık zamanım kalmadı.

Çünkü Ruffo düğün tarihimizi ne aldı. Ve yarından itibaren Adriano Ruffo'nun karısı olacağım.

Bu sabah, Maggie'ye sessiz misafirimle iletişime geçip bu gece benimle buluşmak isteyip istemediğini sorabilir mi diye sordum. Annex'te daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Konuk ve ev sahibesi arasındaki etkileşimler açısından. Bizim aramızda. Her zaman benimle akşamları buluşmak isteyen oydu. Ve cumartesi günleri dışında hiç buluşmadık. Ama bu cuma gecesi son şansımız.

zgrlğmn son gecesi.

İpeksi göz bağına asılı olan düğmeyi çıkarıp gözlerimin üzerine sıkıca bağladım. Artık tek yapmam gereken, kapının açılmasının o tanıdık sesini beklemek.

Ve umut etmek... Bu akşamı sessiz misafirimle geçirmenin, yarın tanıdığım en acımasız adamla evleneceğimi unutmama yardımcı olacağını ummak.

Her zamanki gibi, odadaki ışıklar o kadar loş ki, mobilyaların silüetleri zar zor görünüyor. Sehpanın üzerinde bir sürahi taze limonata duruyor. Yanında doldurulmaya hazır iki bardak var. Oturduğum kanepede, her zamanki gibi onun kanepesine bakıyor.

Beş hafta.

Beş haftadır *ondan* mahrumum.

Küçük şehrazat'ım, ciğerlerimin havaya susamış olduğu gibi ben de onun hikayelerine susamışım.

.

Bu yüzden neredeyse aklımı kaçıırıyordum.

Ona ihtiyacım var. Sesine. Sakin varlığına. Bana olan tam güvenine. Hiç güvenmemesi gereken adama. Ve eğer gerçeği bilseydi... güvenmezdi.

Beş hafta.

Onu bu duruma zorladığımı düşünmeden edemiyorum. Düşünümüzü öne almam onu bu noktaya getirmiş olabilir mi?

Onun yanına?

Iris'e yeni düşün tarihimizi söylediğimde, bana acımasız olduğumu söyledi. Kalp nakli geçirdikten sonra kalabalık yerlerde bulunmasının hala çok riskli olduğunu göz önünde bulundurarak, annesinin düşün katılmasını kasten engellediğimi iddia etti. Düşün tarihini değiştirirken bunu düşünmemiş, kalpsiz bir piçim. Bütün bunları bana yükledi, birçok şey için beni suçladı. Çoğu doğrudu. Ama annesiyle ilgili olan kısım değil. Başka güçler de işin içinde.

O kafiyeli piç kurusu geçen ay iki mesaj gönderdi. İlki Serafina Fabbri'nin ameliyatından bir gün sonra geldi ve her zamanki gibi belirsizdi, ama sanki artık bir kadını tehdit ediyormuş gibi geliyordu. Bu yüzden Iris'imi korumak için tam bir güvenlik ekibi görevlendirdim.

Ancak bu haftaki mesaj, tehdidi inkar edilemez bir şekilde açık hale getirdi.

11:17 Bilinmeyen:

***Nadir bir şey bulduğunda, Onu büyük
bir özenle korumalı. Ölçüsüz, pervasız
bir an,***

Paha biçilmez hazineni elinden alabilir.

O saçmalığı okuduktan sonra, cep telefonumu Ruffo Enterprises Tower'ın çatı terasından limana doğru fırlattım. Telefonumu parçalamak, kendime izin verdiğim tek öfke patlamasıdır ve bunu sadece yalnızken yaparım. Kahrolası bir sorun. Çünkü ofisime inip sabit hattın Brahms'a müstakbel karımın korumasını iki katına çıkarmasını söylemek zorunda kaldım.

Onun uşakları açıkça iyi iş çıkarmışlardı, çünkü karım onlardan kaçamamıştı. Bu geceye kadar. Annex'e gelene kadar.

Bu batırma yüzünden kafalar
uçacak. Beş hafta.

Onunla yalnız kalamadığım beş lanet hafta. Bir sonsuzluk.

Ona ihtiyacım var. Bir sonraki nefesim kadar ona ihtiyacım var.

O benim zayıf noktam. Sömürülebilecek bir açık. Beni çevreleyen zırhımdaki bir kusur.

Bunun görünmesine izin veremem.

Bunu kabul etmem bile mümkün değil. Ya da rahatsız edici gerçeği itiraf etmem.

Ona
ihtiyacım
var. Onu
istiyorum.
Onu
arzuluyoru
m.

Hayatımda hiç kimseye ihtiyaç duymadım. Bu fikir bile saçma.
Mantıksız. Aptalca.

Kimseye
ihtiyacım yok.

Kimseyi
istemiyorum.

Arzu beni yönetmiyor.

Bu her ne ise... Bana yaptığı şey... Yarattığı bu absürt takıntı... Bunun bir adı yok. Bartholomew, kıza karşı hislerim olduğunu ısrarla söylüyor. Saçma. Kendime bunun merak olduğunu söylüyorum. Daha fazlası değil. O sıradışı. Sınıflandırması zor. Sadece bu anormalliği anlamak istiyorum.

Hepsi bu. Aşk acısı gibi bir duygu söz konusu değil. Ama yine de, onun varlığını arzuluyorum.

İşte bu yüzden en başta bu aptalca plana başvurdum.

Buradaki diğer erkekler gibi davranmak. Paranın satın alabileceği en iyi fantezilere kapılmak.

Bunu kabul edebilirim.

Hostesin kapısı açılıyor ve onu bu odaya girerken ilk kez izlediğimde olduğu gibi, nefes almayı unutuyorum.

O bir hayaldir. Zahmetsizce güzeldir. Yumuşak, kum rengi dalgaları, omuzlarının etrafında muhteşem bir şelale gibi dökülür. Uzun, dalgalı ipek elbise, ince vücudunu sarar ve yürürken her bir kadınsı kıvrımını vurgular. Genel olarak, kıyafeti onu başka bir alemden gelen ruhani bir varlık gibi gösterir. Belki de gerçekten öyledir. Bu kadının üzerimde yarattığı etkiye başka mantıklı bir açıklama yok.

Neden ona 15 metre yaklaştığımda sikim granitten daha sert oluyor? Neden soğuk duşlar benim için norm haline geldi? Neden küçük çiçeğim avuçlarımın arasına düştüğünden beri başka hiçbir kadın ilgimi çekemedi? Ve neden onun başrolde olduğu müstehcen rüyalardan kurtulamadığım tek bir gece bile geçiremiyorum?

Karşımdaki kanepeye doğru yönlendirilirken adımları yavaş ve ölçülüdür. Ama ilk karşılaşmamızdan bu yana diğer her seferden farklı olarak, duruşunda farklı bir şey var.

Belki de başının eğimindedir. Ayaklarını görememesine rağmen aşağıya, ayaklarına bakıyor. Ve elleri yumruklanmış. Kararlılıktan mı, endişeden mi? Garip. İnsanların vücut dilini okuma yeteneğim genellikle kusursuzdur, ama bu gece bunu yapmakta zorlanıyorum.

Gözlerim Iris'in yüzünde, vücudunda dolaşıyor, onu içime çekiyorum. Sessizce, konuşmaya başlamasını bekliyorum. Seçtiğim uyuşturucumun bir dozunu daha bekliyorum. Onun yakınlığı. Sesi. Kendisi. Onu yanımda tutmak için elimdeki her silahı kullanırdım. Onu sahiplenmek ya da incitmek isteyebilecek diğer erkeklerden uzak tutmak için. Bunu deneyen iki pisliği çoktan öldürdüm. Ve yine yaparım. Ve yine. Keşke benim üzerimde sahip olduğu gerçek gücü bilseydi, bu onu tamamen dehşete düşürürdü.

Uzun zamandır kimse benim üzerimde böyle bir etkiye sahip olamadı. Böyle bir hakimiyete. Ben de uzun zamandır kimseye böyle bir kontrol izni *vermedim*.

Belki de bu yüzden Iris'le olan bu ziyaretlerimi eski dostum Barty'ye hiç anlatmadım. Oysa o piçe neredeyse her şeyi anlatırım. Şüphesiz bunu, ona aşık olduğum şeklindeki saçma sapan fikrinin bir kanıtı olarak kullanmaya çalışırdı.

Sessizce, kontrol edilemez takıntımın nesnesini odaya doğru süzülürken izliyorum. Ama kanepeye oturmak yerine, sehpayı dolaşıyor...

Ve yanımdaki koltuğa oturuyor.

"Teşekkür ederim. Beni kurtardığın için," diye fısıldıyorum. Sinirlerim altüst olmuşken sesimin şaşırtıcı derecede sakin olması dikkatimi çekiyor.

Temiz okyanus havasının hafif kokusu, aradığım huzuru, o sakinleştirici kokuda her zaman bulduğum rahatlığı bana veriyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra sessiz misafirin kaslı vücudunu örten takım elbisenin yumuşak yün kumaşına yanağım değene kadar başımı yana eğiyorum.

O hareketsiz oturmaya devam ederken, vücudu taş gibi sertleşmişken, keskin bir nefes alışışı onun yakınlığının tek kanıtı. Sanırım onu şaşırtmış olabilirim. Cesur hareketimle kendimi de şaşırttım. Ben de tamamen hareketsiz kalarak bir tepki bekliyorum. Beni itecek mi? Yoksa biraz yanıma yaslanacak mı? Önümüzdeki yol belirsiz.

Anlar geçiyor ve o ikisini de yapmıyor. İkimiz de hareketsiz kalıyoruz, bedenlerimiz birbirine en ufak bir şekilde sürtünüyor. Ama bu da sorun değil. Rahatlıyorum ve o tuzlu kokuyu solumaya devam ediyorum, sadece bu adamın yanında hissettiğim güvende olma, korunma ve önemsenme hissinin tadını çıkarıyorum.

Hiçbir şey söylemeyen bu yabancıнын neden içimde bu kadar güçlü bir güvenlik hissi uyandırdığını anlamam biraz zaman aldı.

Hayatım boyunca, tarif edilemez şeyler yapabilen ve eylemlerinin sonuçlarıyla nadiren yüzleşen insanlarla dolu bir dünyada yaşadım. Tabii ki, bu eylemler çok özel bir dizi kuralı çiğnemediği sürece. Cosa Nostra'nın yazılı olmayan kanunları.

Suçlular bile belirli ilkelere bağlı kalır. Bunlar olmasaydı kaos baş gösterirdi. Anarşi hüküm sürerdi. O insanların... *herhangi birinin* kuralların olmadığı bir dünyada neler yapabileceğini hayal bile etmek istemiyorum. Sınırların ve kısıtlamaların olmadığı bir ortamda, güçlü bireyler size verdiğiniz en ufak bir fırsatı bile değerlendirip, istedikleri her şeyi yaparak ortalığı kasıp kavururlar. Hiçbir sonuç. Hiçbir suçlama. Ne kadar güçlü olurlarsa, işleyebilecekleri zulümler de o kadar kötü olur.

Tüm bunların karşısında duran şey güvendir. Çevrenizdeki insanlara güvenebilir misiniz? Onlara üzerinizde yetki verebilir misiniz? Ve bunu yaptığınızda, bu güveni koruyacaklar mı yoksa size ihanet mi edecekler?

Annex'e ilk adımımı attığımda çok naifim. Zamanla gerçeği anladım. Bu özel erkekler kulübünün duvarları içinde sınırlar, ince bir güven ipliğinden dokunmuş bir illüzyondan ibarettir. Burası, zengin erkeklerin aradıkları gücü kullanmalarına izin veren bir yer. Ne isterlerse yapabilirler — kural yok, sınır yok. Tamamen anonim bir şekilde, kurbanlarının yüzlerini ve isimlerini hiç bilmeden. Buradaki müşteriler hiçbir ilkeye bağlı değiller, ama aynı zamanda kusursuz itaat ve tam kontrol bekliyorlar. Elbiselerin renk sistemi hoş bir dikkat dağıtıcı unsur, kızlara sahte bir rahatlık hissi veriyor. Asılsız bir güvence. Test edilmemiş bir söz. Annex'te çalışan kadınlardan herhangi birine korkunç bir şey olsa, bunu kim bilebilir ki? İşletme, müşterilerini kesinlikle koruyacaktır. Zenginleri ve nüfuzluları. Mekanın kendisini. Her şey ipek ve lüksle sarılmış olabilir, ancak tehlikeli, yırtıcı doğasını gizleyemez.

Bu odada, sessiz misafirim her zaman mutlak güce sahipti. Yine de, hiç uygunsuz bir şey yapmadı. “*Dur*” sözünü dinlemeyen o alçağın aksine. Geçen sefer kendimi ondan kurtarmam gereken kişi. Beni kurtardığında. O gücü beni korumak için kullanmıştı.

Onu farklı kılan nedir? Nasıl bu kadar büyük bir kontrolü elinde tutar ve onu kötüye kullanmamayı seçer? Yarın hayatımı adadığım adam neden ona daha çok benzemiyor? Sessiz misafirim gibi?

Saçma sapan hikayelerim içinde, ruhumun en derin sırlarını dinleyen adam.

"Sence iyi bir insan, korkunç bir şey yapmış olsa bile hâlâ 'iyi' olarak kabul edilebilir mi?" diye fısıldıyorum. "Affedilemez bir şey? Ve... Ve pişman da değilse?"

Her zamanki gibi, bir tepki, bir cevap beklemek için duraksıyorum. Düşündüm ki... belki, bu sefer. Ama sessiz misafirim sessizliğini koruyor. Her zamanki gibi stoik. Ama şimdi, odadaki sessizlik ağır geliyor. Kulakları sağır eden bir sessizlik.

"Birisi... benim yüzümden öldü," diye devam ediyorum. "Ve... suçluluk duygusuyla kıvranacağımı sanmıştım. Ama öyle değil. Pişmanlık duymaya çalıştım, ama... duymuyorum. Bunun yerine, minnettarım."

Ağzımdan çıkan her kelime zehir gibi geliyor. Dudaklarımı yakıyor. Beni utançla kaplıyor. Hissetmem gerekeni hissetmediğim için. Bu korkunç. Ama gerçek bu.

"Sevdiğim birinin yaşayabilmesi için öldüler. Ayrıca ben acı çektiğim için de öldüler."

Bir seçim.

Onların. Benim. Onun.

"Hiç kimse tamamen iyi ya da kötü değildir." Şu anda daha çok kendime konuşuyorum. "Hiç kimse tamamen iffetli ya da günahkar değildir. Sanırım hepimiz seçimler yaparız."

Belki de benim seçimimin cezası budur. En büyük tesellimin kaynağı olan adamla evlenmeye zorlanmak.

Keşke bunu untabilsen.

"Yaşamayı öğrenmemiz gereken seçimler."

Dakikalar ya da belki saatler geçiyor — tam emin değilim — biz sadece yan yana oturuyoruz, yanağım sessiz misafirin üst koluna yaslanmış durumda. Korkarım ki, hareket edersem ya da bir şey söylersem,

aramızdaki garip büyüünün bozulacağından korkuyorum. Onun yanında olmak, beni saran bu sakinlik hissi doğru geliyor. Bu huzur, başka biriyle yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Hayatım boyunca uyanık ve tetikte kaldım, her an kötü bir şeyin olmasını bekledim. Aşılması gereken bir sonraki engeli, çözülmesi gereken bir sonraki sorunu kolluyordum. Ama bu gece değil. İçimden bir ses, şu anda ne olursa olsun, sessiz yol arkadaşımın bununla ilgileneceğini söylüyor. Bir şekilde. Tıpkı hayatımdaki pek çok şeyi küçük hediyeleriyle hallettiği gibi. Kitap. Biletler. Çay fincanı. Çörek otu. Ve bunların arasında, sessiz desteğiyle bana da göz kulak oldu.

Bunu düşünürken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Yıllardır suç dünyasıyla bağlantılı olduktan sonra, tanıştığım her yeni insanın bir şekilde kötü olacağını bekler hale gelmiştim. Yaptıkları, tavırları, kayıtsızlıkları. Adriano Ruffo'nun gerçek yüzünü görmek bu inancı bir nevi pekiştirmişti. Ama sessiz misafirim bana bunun herkes için geçerli olmadığını hatırlattı. Bu dünyada iyi insanlar var. Umursayan insanlar.

Başımı yukarı kaldırıp, sessiz misafirin yüzünün olması gerektiğini düşündüğüm yere boş boş bakıyorum. Tanrım, onu görebilmek için neler vermezdim. Gözlerini görmek. Nasıl göründüğünü bilmek. Sadece en ufak bir bakış. Çünkü... denediğim her şeye rağmen, sessiz misafirimi sadece Adriano Ruffo olarak hayal edebiliyorum. Zihnime kazınmış tek adam. Ve bunun sona ermesi gerekiyor. İkisi birbirine hiç benzemiyor.

Dikkatlice uzanıyorum, elim yumuşak yüne değene kadar. Kalp atışlarım hızlanıyor ve titrek parmak uçlarımı onun sağlam ön koluna, sonra da daha yukarıya doğru sürüklerken sinirlerim altüst oluyor. Haklıymışım. Gerçekten çok uzun. Kolu uzun; ön kasları ceketinin altında şişkinleşiyor, üzerlerini örten kumaşı gerginleştiriyor. Pazıları benim uyluklarımdan daha kalın olabilir.

Yavaşça, santim santim, parmaklarım yakalarının dikişleri üzerinde kayarak boynuna doğru ilerliyor. Her an keşfim durdurulacakmış gibi bir korku beni sarmış durumda.

"Hiç ortadan kaybolmak istediğın oldu mu? Ya da, kısa bir süreliğine, başka biri olmak?" Biraz titrek bir sesle soruyorum. Bu sırada parmaklarım, onun güçlü çenesinin çizgisi boyunca ilerliyor. "Gerçeklikten, insanlardan, kısacası tanıdığın herkesten ve her şeyden kaçmak için mi?"

Bir dokunuş. Çenemin kenarında. Parmak eklemleri, tenimi okşuyor. Neredeyse duyulmayacak kadar alçak, hırıltılı bir cevap sessizliği bozuyor. "Evet."

Donup kalıyorum, nefes alamıyorum. Sanki sonsuzluk kadar uzun bir süre, kıpırdamadan kalıyoruz; parmaklarım kulağının hemen altındaki sıcak teninde, eliyse yüzümden bir kıl kadar uzaklıkta olmalı. Isısını hissedebiliyorum. Başparmağının alt dudağıma değmesi, neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif.

İçim her türlü endişeyle dolup taşıyor. Heyecan. Tedirginlik. Göğsümdede elektrik enerjisi gibi bir uğultu oluşuyor. Yavaş bir dalga halinde içimden geçiyor, her nefesimle yoğunlaşıyor.

Alt dudağımı ısırırken, elim daha da ilerleyip boynuna dolanıyor. Parmaklarım ensesindeki saçları tarıyor. Bir kez. İki kez. Tekrar. Ve tekrar. Duramıyorum.

Hafifçe nasırlı avuç içi yüzümü kavlıyor, neredeyse tamamen yutuyor. Eli kocaman, ama dokunuşu çok, çok nazik. Gerçekten orada olup olmadığını şüpheyeye düşürüyor beni. Ama vücudumdaki o nabız gibi atan akımı zirveye çıkarmak ve hızlı bir yüksek gerilime dönüştürmek için yeterli. Sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi içimden geçip gidiyor. Talepkar. Temas talep ediyor. Kendimi öne doğru eğilmiş, çenem yukarı doğru kalkmış halde buluyorum. Daha yakın. Ona daha yakın.

Sert, kararlı dudaklar benimkilere çarpıyor, vahşetleriyle ciğerlerimdeki nefesi çalıyor. Öpücük acımasız, yıkıcı. Tüketiyor ve yok ediyor. Bu sadece bir öpücük değil. Bu bir ele geçirme. Dudakları benimkilere karşı sert, yıkıcı bir hassasiyetle hareket ediyor. Aç. Öfkeli. Ağzı acımasız, son kırılğan düşüncemi silip süpürüyor.

Öpücüğünün arkasında öfke var.

Kollarım hızla boynuna dolanıyor, parmaklarım bir kez daha o harika saçların arasına giriyor, ben de öpücüğe teslim oluyorum.

Sıcaklık karnımın derinliklerinde alevleniyor, hızla kan dolaşımda yükseliyor. Her yerde hissediyorum. Nefes almak için zorlanan ciğerlerimin keskin çekişinde. Nabzımın şiddetli atışlarında. Uzuvarıma yayılan ve beni eritip bitiren erimiş zayıflıkta. Vücudumun her parçası aniden uyanıyor, aşırı duyarlı, çaresiz. Cildim çok gergin, kanım çok sıcak, düşüncelerim çıplak kalmış ve işe yaramaz hale gelmiş gibi. Sadece o var. Sessiz misafirim. Elleri yüzümde ve ağzının ezici baskısı. Beni hissettiriyor. Beni ihtiyaç duymaya zorluyor...

İhtiyacım var...

Kapıya kulakları sağır eden bir deprem gibi yüksek sesli bir vuruş geliyor. Hayır! Olamaz. Üç saat geçmiş olamaz.

Kendimi geri çekip öpüşmeyi keserken alt dudağım titriyor, ama ellerimi çözemiyorum, ipeksi saçlarını tutan ellerimi bırakamıyorum. Temasımızı tamamen kesemiyorum.

"Gitme," diye fısıldıyorum. "Lütfen, gitme."

Çenemin ucuna hafif bir dokunuş geliyor. Yavaşça okşayarak, başparmağının ucu yanaklarımdan geçip titreyen dudağımda duruyor. Yumuşak tenimin üzerinde bir saniye kadar durduktan sonra tamamen kayboluyor.

Kanepenin gıcırdamasını duyup yanımdaki yastığın çöktüğünü hissederken titrek bir nefes alıyorum. Kalın saç telleri, ceketinin ince yünü ellerimin altından kayıp gidiyor.

Adımlar. Uzaklaşıyor. Okyanus esintisinin kokusunu da beraberlerinde götürüyorlar.

Rahatlığımı, huzurumu da beraberinde götürüyor.

Yankılarını dinliyorum, her sesle nefesim kesiliyor. Sesler gittikçe zayıflıyor, ta ki kapı arkalarında yumuşakça kapanana kadar.

Gitti.

Sessiz misafirim gitti ve bir daha asla onunla birlikte olmayacağım.

Geriye kalan tek şey, yarın beni bekleyen şeyin yarattığı artan korku.

Sürücü arabayı Ek Bina'dan uzaklaştırırken motor mırıldanıyor. Koltukta bekleyen beyaz kutuyu elime aldığımda içimi bir hüzün kaplıyor. Şekli ve boyutuna bakılırsa, sanırım bu da bir kitap. Ondan alacağım son hediye. Kutuyu alıp kucağıma koyduğumda, paketin oldukça hafif olduğunu fark ediyorum. Neredeyse boş gibi geliyor. Kaşlarımı çatarak kapağı kaldırıyorum.

İçerideki kağıt mendillerin üzerinde tek bir katlanmış kağıt var. Garip. Kağıdı açıp, bir tür sözleşmenin kopyası gibi görünen yazıyı gözden geçiriyorum. Gözüm listelenen adrese takıldığında, acaba bu kağıt bir şekilde yanlışlıkla bu kutuya mı girmiş diye merak ediyorum. Elim ağzıma gidiyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Adriano Ruffo'nun yıkmayı planladığı binanın satış sözleşmesine bakıyorum. Belge bu haftanın başlarında düzenlenmiş ve daha önce Ruffo Enterprises'a ait olan binanın satıldığını gösteriyor. Satın alma tutarı ve alıcının adı gizlenmiş, ancak bu eksikliğe rağmen kim olabileceğine dair hiç şüphem yok.

Belgeyi bir kenara koyup kutuda kalan tek şeye uzandım. Günlük defterden yırtılmış bir sayfa.

Komşularınız hakkında endişelenmeyi bırakabilirsiniz.

Kötü adam bu sefer istediğini elde edemeyecek ve onlar asla evden çıkarılmayacak.

Notu tekrar okurken hıçkırıklarımı tutamıyorum. Ve tekrar. Gözlerim akmayan gözyaşlarıyla yanıyor. Mutluluk gözyaşları.

Neredeyse iki ay önce, Evelyn ve ben Bayan Dixon'a eşyalarını toplamasına yardım ederken, onun mahallemizde yaşadığı anılarını dinlemenin ne kadar üzücü olduğunu sessiz misafirimle paylaştım. Üçümüz, onun az sayıdaki eşyasıyla dolu karton kutuların arasında otururken, o küçük dairede rahmetli kocasıyla geçirdiği hayatının güzel hikayelerini anlattı. Onun ve tekrar taşınmak zorunda kalan diğerleri için kalbim parçalandı ve ben

dışarı çıkmak koridora çıkmak kendime kendime Bir
kadın kendini evini beni ağlarken görmek zorunda
kalmamalı.

Artık buna gerek kalmayacak.

Sessiz misafirim binayı Ruffo'dan satın aldı.

23. Bölüm

Kesime götürülen bir kuzu gibi, kısa ve tereddütlü adımlarla bana doğru yürüyor. Gelinliklerinin uzun kuyruğu arkasında sürükleniyor. Beyaz dantellerle süslenmiş, Tanrı'nın evinde toplanan kötü kalpli ölümlülerin arasında yürüyen bir melek gibi görünüyor.

Daha iyi bir adam buna bir son verirdi. Bu saf çiçeği korur, ama kendi başına gelişmesine izin verirdi. Sevgiyle ve değer verdiği insanlarla çevrili, basit ve artık çok daha az karmaşık bir hayat sürmesine izin verirdi. Benim hayatımı kirleten pislik ve pisliklerden uzak bir hayat. Ama ben o adam değilim.

Ben çok bencilim.

Bu yüzden, bunun yerine, cennetten bir meleği çaldım. Ve onu kendime ait ilan ediyorum.

Kimsenin itirazına aldırmadan. Eğer itirazları varsa, asla huzur bulamayacaklar.

Buna izin vermeyeceğim.

Kısa bir an için gözlerimi gelinimden ayırıyorum, ama sadece adamlarımın yerlerinde olup mekanı koruduklarından emin olmak için. Yakında karım olacak kadını korumak için. Katedralin her tarafına yerleştirilmiş, göze çarpmayan ama ağır silahlı iki düzine adamım var. Saniyeler içinde mihraba ya da sorun çıkabilecek herhangi bir yere müdahale edebilirler. Dışarıda da on beş kişi daha nöbet tutuyor. Muhtemelen aşırı bir önlem, ama riske girmeyeceğim. Bu sabah telefonuma bir başka bilmece dolu mesaj geldikten sonra hiç risk almayacağım.

9:14 Bilinmeyen:

Mutlu yüzler, kutlama çanları
Sessizlik bastırırken neşeyle şarkı söylüyor ve çalışıyorlar
Ama gülümsemeler solacak ve kimse görmeyecek
Son yakındır. Bir trajedi.

O orospu çocuğunu bulmak için yaptığım tüm girişimler başarısız oldu. Yine. Barty'nin tahmin ettiği gibi, tanıdığım biri olmalı. Ama kim? Bu pislik kim?

Iris'in güvenlik ekibindeki adamlarım, onu korurken herhangi bir sorunla karşılaşmadılar, hatta şüpheli bir şey bile fark etmediler. Bu, fırtına öncesi sükunetin süreceği anlamına gelmez. O piç kurusu şu anda burada mı? *La Famiglia*'dan biri olabilir mi? Bilsem ne olur ki. Ama emin olduğum bir şey var. Bu pislik, Yüce Tanrı'nın ta kendisi bile olsa, benim Küçük Iris'immin kafasındaki tek bir kılıma bile zarar vermeye kalkışırsa, o korkak piç ortadan kaldırırm. Ve bu acısız olmayacak.

Iris mihraba ulaştığında düğün marşının son notaları sönüyor. Yumuşak İtalyan tülünden bir duvak yüzünü örtüyor, ama solgun ten rengini gizleyemiyor. Dün geceki o yıkıcı öpücükten kızarmış teni. Asla olmaması gereken öpücük. Ama yine onun büyüüne kapıldım.

Piskopos, uzun, mırıldanırcasına saçma sapan konuşmasına başlıyor — elbette İtalyanca — toplananların yarısının atalarının dilini hatırlamadığını ya da öğrenmeye hiç zahmet etmediğini umursamadan. Ona hiç aldırmiyorum, sözlerine hiç ilgi duymuyorum. İnanç, güvendiğim bir şey değil. Tanrı ve ben, epey bir süredir birbirimizin yoluna çıkmıyoruz. Bunun yerine, önümdeki manzarayı doya doya izliyorum. Yanımda duran beyazlı kadın. Tüm bunlar olurken, onu kollarımda tutmanın hissini, dudaklarının tadını, nefes nefese çıkardığı küçük inlemeleri hatırlıyorum.

Bu düşünceleri zihnimden silmeye çalıştım, ama boşunaydı. Tıpkı göğsümdeki o rahatsız edici hissi unutmaya çalışmak kadar boşunaydı. Dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde kalbimin iki kat daha hızlı atmasına neden olan o his.

Buna bir isim vermek istemiyorum.

Bu, ciğerlerimi sıkıştıran tehlikeli bir duygu. Beni ezici bir dalga gibi dibe çeken bir duygu. O yakınımdayken içimde şişiyor gibi. Başlangıçta rahatsız edici bir damlama gibi başlamış olabilir, ama durdurulamaz bir tsunamiye dönüştü.

Beni tamamen boğuyor.

O anda, hayatımın her önemli yönü — servet, güç, özenle inşa ettiğim itibar ve zor kazanılmış saygı — yok oldu. Hiçbiri önemli değildi. On yıllardır ulaşmak için çalıştığım şeyler birdenbire değersiz hale geldi. Geriye tek bir önemli unsur kalmıştı. O.

Ve bu kesinlikle kabul edilemez. Kimse benim üzerimde bu tür bir güce sahip olamaz.

Bugünden itibaren bu çılgınlık sona erecek. Takipçi gibi davranışlara ya da gizli, ikiyüzlü buluşmalara gerek kalmayacak. Tatlı ağrı kesicimi yörüngeme çekmek için felaketler ya da iyiliksever eylemler düzenlemeye aciliyet kalmayacak. Adriano Ruffo'nun evreninde hayat normale dönecek.

Piskopos, yeminleri okumaya başlarken sesini yükseltir. Cevabımı vermeye hazırlanırken gelinimin bakışlarını ararım, ama gözleri yere dönük, katedralin mermer karolarına yapışmış durumda.

“Sì, lo voglio.”

Sıra ona geldiğinde nihayet bana bakıyor, korkmuş kehribar rengi gözleri benimkilere kilitleniyor. Anında, o hain sıcaklık göğsümde yayılıyor.

“Sì, lo voglio.” Ölüm bizi ayırana kadar benim yasal ve sevgili eşim olmayı kabul ederken sesi zar zor duyuluyor.

Cebime uzanıp iki alyans çıkarıyorum. Cosa Nostra snoblarına göre, bunları sağdıçların vermemesi neredeyse küfür sayılır, ama umurumda bile değil. Iris'i kendime ait ilan ederken başka bir erkeğin yakınımda olması düşüncesi içimde ölümcül bir öfke uyandırdı.

, bu yüzden gelenekten vazgeçmeye karar verdim. Zaten sağdıcım olarak kimi seçecektim ki?

Kalın platin yüzüğü parmağına takarken Iris'in elf yüzü daha da soluyor. Yüzüğün narin elinde görünmesi o lanet olası hoş olmayan duyguyu daha da artırıyor. Duygu patlamak üzere, ama onu derinlere, çok derinlere itiyorum. Kilitliyorum.

Titrek bir el ile, bana ait olan yüzüğü alıyor. Eşleşen yüzüğü parmağıma başarıyla takabilmesi için birkaç deneme yapması gerekiyor.

“Vi dichiaro uniti in matrimonio.” Piskopos bizi karı koca ilan ediyor. “Gelinle öpüşebilirsiniz.”

Elimi beline kaydırduğımda Iris'in çılgın gözleri deli gibi parladı. Beni öpme düşüncesi bile onu titretirken, korkmuş, kaybolmuş bir kuzu gibi görünüyordu. Dün geceki görünüşünün ve davranışlarının tam tersi. Ama elbette, benim olduğumu bilmiyordu. Ve bunu asla öğrenmeyecek de. Dünkü öpücük, gece kulübünde paylaştığımız öpücük gibi olacak. Önemsiz hale gelecek. Unutulacak. Böyle bir şeyin bir daha asla yaşanmamasını sağlamalıyım.

O benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Onu kendime doğru çekerim ve peçesini kaldırarak başımı eğip dudaklarına dokunurum. Tam o anda bir patlama kırıışleri sarsar.

Her taraftan çığlıklar yükseliyor, siper alın diye haykırıışlar duyuluyor. Nefesimi kesip, öksürük krizine giriyorum. Az önce ne oldu böyle? Bir saniye önce yeni kocam tarafından öpölmek üzereydim, bir saniye sonra katedrali sarsan devasa bir patlama oldu. Ve şimdi, birinin kollarında sarılıp, deli gibi bir hızla uzaklaştırılıyorum.

“Ne...?” Öksürürken etrafa bakmaya çalışıyorum ama zar zor hareket edebiliyorum. Beni tutan kollar sıkılaşıyor—devasa kollar beni erkeksi bir göğüs duvarına sıkıştırıyor ve büyük bir el saçlarımın arasından dalıp yüzümü onun sıcak boynuna bastırıyor.

“O pisliği ezip püre haline getireceğim.” Başım Ruffo’ya bu şekilde bastırılmışken, ses tonu bana karşı gürlüyor. “O bok lekesi şenlik seslerini mi seviyor? Lanet olası taşaklarını kesip boynuna bağlayacağım; Noel geldiğinde lanet olası çan gibi takabilir.” Beni kollarında yeniden düzenliyor. “İyi misin, Küçük Iris?”

"Evet," diye mırıldanıyorum. Kollarımı kıpırdatarak göğsünden uzaklaşmaya çalışıyorum ama Ruffo'nun çelik gibi sıkı tutuşu beni ona yapıştırıyor. "Neler oluyor?"

“Patlama.”

“Arkadaşlarım içeride!” Kurtulmaya çalışırken çığlık atıyorum.

“Diğer herkesle birlikte dışarıya çıkarılacaklar. Endişelenme endişelenme.”

Başımın arkasındaki baskı biraz azalır ve omzunun üzerinden bakacak kadar dönmeyi başarırım. Kalın bir duman bulutu katedralin yüksek tavanına doğru yükselir, ama kaynağını ya da yangını göremem. Birkaç adım arkamızda, siyah takım elbiseli bir adam kolunu Evelyn’in beline dolayarak onu ileriye doğru itiyor. Rina da hemen arkalarından koşuyor. Başka bir grup insan da yan taraftaki bir çıkışa doğru ilerliyor ve Don Spada, Bayan Zara’yı sanki bir çuval patatesmiş gibi omzuna atmış durumda. Bayan Zara bu durumdan hiç de memnun görünmüyor.

Akşamüstü güneşinin altında dışarı fırlıyoruz ve birkaç metre ötede bekleyen parlak limuzine doğru koşuyoruz. Arka kapı silahlı bir adam tarafından açık tutulurken, düğmeleri açık ceketinin altındaki kılıfında silahı olan başka bir siyah giysili adam, biz yaklaşırken koşarak geliyor.

"Efendim! Max az önce rapor verdi. Bodrumdaki merkezi ısıtma ve havalandırma sisteminde bir arıza olmuş olmalı. Herhangi bir kurcalama izi yok, ama bu ihtimali de göz ardı etmiyoruz."

"Arızaymış, hadi oradan!" diye bağırdı Ruffo. "Bu saçmalığı iki saat içinde araştırmanı istiyorum, Brahms. Bu pisliği yakalayacak cevapları bana getir!"

Ruffo'nun adamı bu patlamaya bir an şok olmuş gibi görünüyor. Ağzı açık kalıyor ve gözleri şişiyor, patronuna bakarken, ama çabucak toparlanıyor ve "evet efendim" diye cevap verirken, arabasının kapısını açık tutan adama hareketle yola çıkmalarını işaret ediyor.

"Lütfen beni bırakır mısınız?" Hâlâ beni tutan öfkeli adama fısıldadım.

Kolları daha da sıkı sarılır.

"Hayır." Beni kollarında tutarken arabaya biniyor ve koltuğun ortasına yerleşip beni kucağına oturtuyor. "Ve Brahms," dişlerini sıkarak sesleniyor. "Etkinliğin güvenliğini sağlayan tüm ekibi evime çağır, durum değerlendirmesi yapacağız. Anladın mı?"

Adamın yüzü gözle görülür şekilde soldu. Yutkundu, başını salladı ve arabanın kapısını kapattı. Limuzin bir saniye sonra yola çıktı.

Bir dakika geçer, ama kocam beni yakında kollarından bırakacak gibi görünmüyor. Sanki zaman içinde donmuş gibi, yüzü sert çizgilerle ve sıkılmış çenelerle, dümdüz önüne bakıyor. Zar zor bastırılmış öfke ve bastırılmış hiddetin üstüne soğuk bir stoiklik maskesi. Hareketsiz duruyor, beni yere indirmiyor, bırakmıyor. Sadece beni kendine sıkıca sarıyor.

Nasıl davranmam gerektiğini veya onun bu tuhaf davranışını nasıl yorumlamam gerektiğini bilmiyorum.

"Annemi aramam lazım," diyorum. "Muhtemelen biri ona olanları çoktan anlatmıştır. Endişeden deliye dönmüş olmalı. Ayrıca arkadaşlarımı da kontrol etmem lazım."

Başını sallıyor.

"Telefonum, çantamla birlikte hâlâ katedraldeki gelin odasında."

Sonunda bacaklarımı sıkıca kavrayan ellerini bırakıyor ve sağ ceket cebine uzanıp telefonunu çıkartıyor. Telefonu bekleyen avucuma koyduktan sonra, sanki bacaklarım bir yere kaacakmış gibi tekrar bacaklarımı tutmaya başlıyor.

“Bu telefonu gerçekten aramam gerekiyor, Bay Ruffo.” “Adriano,” diye homurdanıyor.

“Adriano.” Başımı salladım. Ona ne olduğunu hiç anlamıyordum. Çok tuhaf davranıyordu. “Lütfen beni bırakır mısın?”

Aşağıya bakıyor, gözleri, düğün töreninden bu yana ilk kez benimkilerle buluşuyor. Buz gibi mavi gözleri, arabanın kasvetli iç mekanında parılıyor, yoğunluğuyla beni yakıyor. O buz gibi derinliklerde sıkışıp kalmışım, içimde ise bir duygu kaleydoskopu dönüyor — hayranlık, korku, kafa karışıklığı, şaşkınlık, suçluluk, tiksinti, heyecan, dehşet, şehvet — son birkaç aydır ona karşı hissettiğim her şey.

Bakişları daha aşağıya, ağzıma kayıyor. Bununla birlikte, nefes almamı engelliyor. Nabzım hızlanıyor. Dudaklarım aralanıyor. Dokunuşunun altında, tenim alev alıyor.

Beni pecek.

Ama bunun yerine, tutuşu gevşiyor ve kolları benden uzaklaşıyor. “Aramayı yap.” Sessizce söylenen bir emir.

O an, baskı altındaki bir buz tabakası gibi paramparça olur. Ayaklarımın altındaki mecazi donmuş zemin çatlaklar oluşturur ve çöker. Kendimi yepyeni bir alanda bulurum.

Elbisemin uzun eteğinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kucağından kalkıp karşısındaki koltuğa geçiyorum, parmaklarım çoktan telefonu çevirmek için hareketleniyor.

24. Bölüm

“Rapor!” Brahms peşimden gelirken ofisime dalarak bağırırım.

“Çevre güvenli.” Oda kapısından içeri girer girmez durur, ellerini arkasında birleştirir ve daha dik durur. “Efendim, bugün olanlar için özür dilerim ve tüm sorumluluğu üstleniyorum.”

“Elbette sorumlusun!” diye hırladım. “Ama aynı zamanda boynunu kırmam için çok değerlisin. Ayrıntıları istiyorum.”

“Tüm mülk iki kez baştan sona kontrol edildi. Ekibim ayrıca arazinin çevresindeki iki mil çapındaki alanı da taradı. Olağan dışı bir şey bulunmadı. Tehdit yok. Yine de, muhafız sayısını iki katına çıkardım ve ateş emri verdim.”

Başımı sallıyorum. “Güzel. Şimdi bana kilisede ne haltlar döndüğünü anlat.”

“Sadece önceden onaylanmış listede yer alan konuklar törene katıldı. Davetiyeler kapıda kontrol edildi. Don’un ekibi dışında, içeriye başka hiçbir silahın girmesine izin verilmedi. Törenin iki saat öncesinde veya sırasında, mekanın içinde veya dışında şüpheli bir faaliyet bildirilmedi.”

Brahms boğazını temizler ve duruşunu hafifçe değiştirir.

“Dün akşam ve bugün katedrali patlayıcı cihazlar ve yetkisiz kişiler açısından kapsamlı bir şekilde taradık. Buna, bugünkü olayın nedeni olan ısıtma ve klima sisteminin bulunduğu hizmet odası da dahildi.”

Gözlerimin içine bakıyor ve bana söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı biliyorum. “Efendim, Max, o... şey... makine mühendisliği

. Rapor vermeden önce HVAC sisteminden geriye kalanları iyice inceledi. Ve sistemin kurcalandığına inanıyor.”

“Öyle mi *düşünüyor*?”

“Oldukça emin. Güvenlik önlemlerinin devre dışı bırakılmasıyla ilgili bir şey, bu da basınç artışına neden olmuş. Sabotajın, bu sabah erken saatlerde gelen HVAC onarım ekibi tarafından yapılmış olma ihtimali var. Rektöre göre, ziyaretleri bekleniyordu, birkaç gün önce önceden ayarlanmıştı. Tören öğleden sonra geç saatlerde yapılacağı için, bunun herhangi bir sorun yaratacağını düşünmemişti. Ne piskopos için, ne de bizim için.”

Yumruklarımı masanın kenarına sıkıca bastırıyorum, parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar. “Bugün ne tür bir onarım yapılması gerekiyordu?”

“O sırada katedralde görevli ekibi Oliver Olsen yönetiyordu, efendim. O konuda ayrıntıları öğrenemedi. Oliver, ekibin iki kişiden oluştuğunu belirtmişti: yaşlı bir adam, yani şoför, ve işi bitirmek için içeri giren otuzlu yaşlarında bir adam. Şoför araçta kalıp evrakları doldururken, o beş dakikadan az bir sürede içeri girip çıktı.”

“Plaka numarasını aldı mı?” diye homurdandım. “Isıtma, havalandırma ve iklimlendirme şirketinin adını?”

“Oliver bu ayrıntıların önemli olduğunu düşünmedi. Ayrıca, bu konuyla ilgili papazın kayıtları kaybolmuş görünüyor.”

“CCTV kayıtlarında bir şey var mı?”

“Katedralde, otoparkın o tarafını veya HVAC ekibinin kullandığı caddeye çıkan çıkışı gösteren kamera yok.”

“Mm-hmm.” Masamın üstündeki standından platin bir dolma kalem alıp, parıldayan gümüş ucunu gözlerimin önüne kaldırdım. “Olsen şu anda nerede?”

“Kilise görevini üstlenen tüm güvenlik ekibi garajın dışında sizi bekliyor, efendim. Öncesinde Oliver ile konuşmak ister misiniz?”

“Evet. Çok isterim.”

“Elbette, efendim.” Brahms başını salladı ve telefonunu çıkardı.

Beş dakika sonra, Oliver Olsen ofisime koşarak girdi. “Beni çağırmışsınız, Bay Ruffo?”

“Söylesene Oliver,”—ihmalinden dolayı Küçük Iris’imi tehlikeye atan adama doğru yavaşça yürüdüm—“bu sabah görevin neydi?”

“Bölge güvenliği, efendim. Öncü ekibin başındaydım, Bay Brahms geri kalan güçlerimizle gelene kadar güvenli bir çevre oluşturmaktan sorumluydum.”

“Aynen öyle.” Saldırdım, kalemi boynunun yan tarafına saplayarak karotis arterini deldim. “Ve sen başarısız oldun.”

Adam nefes nefese kalır, boynunu tutarken parmaklarının arasından bir kan fışkiyesi fışkırır. Kan sıçramasından kaçınmak için geri adım atarım ve karımın güvenliğini tehlikeye atan adamın önce dizlerinin üzerine çökmesini, sonra da yere yığılmasını izlerim.

Öldürmekten hoşlanmıyorum. Aksine, bundan iğreniyorum. Bu, kanlı, vahşi ve bana yakışmayan, iğrenç ve çirkin bir iş. Kural olarak, bu tür zorunlu eylemleri bu yaşam tarzına daha uygun adamlara bırakırım. Ancak, benim kişisel ilgimi gerektiren durumlar da vardır. Nadirdir, ama vardır. Özellikle de durum samimi bir meseleyle ilgiliyse. Beni ilgilendiriyorsa. Ve benim görüşüme göre, karımı tehlikeye atan o ahmak kadar benim kişisel müdahaleyi gerektiren başka hiçbir şey olmamıştır.

“Cesedi halıya sar ve bulunamayacağı bir yere at.” Kalemimi çıkarmak için eğiliyorum. “Ama personelden biri halıyı temizletebilir mi bir bak. Onu seviyorum da. İran halısı.”

Brahms’ı ofisimdeki cesetle baş başa bırakıp evin doğu kanadına doğru yola çıkıyorum. Giriş salonunda, konsol masasının üzerinde Iris’in çantasını fark ediyorum. Adamlardan biri onu kiliseden getirmiş olmalı. Karımın yatak odasına doğru ilerlerken çantayı alıyorum.

Eve geldiğimizden beri geçen üç saat boyunca sakinleşemedim. Yerimde duramadım. Güvenlik ekibi

biz gelmeden önce evi ve bahçeyi baştan sona kontrol etmesine rağmen, Iris'i odasına yerleştirdikten sonra her şeyi kendim yaptım. Onun içeri girmesine izin vermeden önce her köşesini ve her kuytu yerini aradığım odalar. Geri dönene kadar dışarı çıkmaması talimatını verip onu yalnız bıraktıktan sonra, binayı şahsen güvenli hale getirmek için çılgınca koşmaya başladım. İçeride ve dışarıda. İki kez. Bu sırada migrenim şiddetli bir cehenneme, gözlerimin arkasında bir termonükleer patlamaya dönüşmüştü. Muhtemelen bugün onun yakınlığından gerekli dozu zar zor alabildiğim içindi.

Süitinin kapısı kilitli değildi, ben de içeri girdim. Özellikle oturma odasında, taze boyanın hafif kokusu hâlâ havada asılı duruyordu. O taşınmadan önce tüm mekanı yenilemişim. Beğenmesini istedim. Rahat etmesini istedim. Ve onun hayattaki güzel şeylerin tadını çıkardığını düşünmek, göğsümü sıcaklıkla doldurdu.

Son kısmın gerçekten yaşandığını ya da bunun ne anlama geldiğini kabul etmiyorum.

Daireye girerken yatak odasının boş olduğunu görüyorum, ama kapalı banyo kapısının arkasından akan su sesi geliyor. Buharlı duşta çıplak duran karımın görüntüsü, sikimi bir anda taş gibi sertleştiriyor.

Günlük hayatımdaki çoğu şey kasıtlı ve planlıdır. Çok az öngörülemezlik vardır. Arzu bile her zaman kontrol ettiğim bir şeydir. Dürtülere boyun eğmem ve hiçbir zaman temel içgüdülerimin esiri olmadım. Seks, kesinlikle her zaman bir amaçla yaklaştığım bir şeydir. Hayatımın diğer tüm yönlerini seçtiğim gibi, bir kadını ne zaman isteyeceğimi de seçmeyi tercih ederim.

Benim Küçük Iris'im, disiplinimi alay konusu haline getirdi.

Onun o kapının arkasında, sıcak suyun altında çıplak durduğunu bilmek bile beni şehvetle doldurmaya yetiyor. Bu sarsıcı. İlkel. Ona karşı lanet olası bir anlık tepki.

Dişlerimi sıkıp, bu istenmeyen düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum.

Karımla ilgili tehlikeli düşünceler. Altımda. Beni isteyen.

O, kendime izin verdiğim tek zayıflık. Bu dürtüleri dizginlemenin bir yolunu bulmalıyım. Onları uzak tutmalıyım, yoksa daha da kötüye gitme riskiyle karşı karşıya kalırım

Barty'nin bahsettiği çatlakları görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor.

Ellerimi yanlarımda yumruk yapıp, arkamı dönüyorum. Iris'in yatak odasından çıkarken, hizmetçiyi çağırıp karımın süitine taze sıkılmış limonata sipariş ediyorum.

Beyaz ipek bir fular gözlerimi örtüyor, ama yine de bir şekilde görebiliyorum. Ek binadaki kütüphaneye benzeyen odanın her lüks detayı kristal netliğinde. Ortada duruyorum, cilalı parke zeminin üzerinde süzülen havadar, mavimsi bir sisle çevriliyim. Arada bir, o sisin dalları yükselip çıplak bedenimi sarıyor.

Yalnız değilim. Sessiz misafirim tam önümde duruyor. Odayı aydınlatan parlak ışığa rağmen, yüzü gölgelerin arkasında gizli kalıyor. Diğer özellikleri de ayırt edilemiyor. Ama onun olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum.

Çıplaklığımdan dolayı utangaçlık ya da endişe duymadan, utanmadan onun önünde duruyorum. Bu garip, alışılmadık bir his. Kyle ile birkaç yıl birlikteydim ve onunla geçirdiğim onca zamandan sonra bile, samimi anlarımızda ışıkları kapalı tutmakta ısrar ederdim. O anlarda sadece çıplak bedenimden çok daha fazlasını ortaya çıkarıyormuşum gibi hissederdim. Şimdi içimde benzer bir rahatsızlık hissetmiyorum. Sessiz misafirimle yüz yüze geldiğimde değil.

Cesurca uzanıp gömleğinden bir avuç dolusu tutarak onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımız birleştiğinde, ayaklarımın altındaki yer şiddetle sallanıyor. Ama bir depremde değilim. O. Dünyamı alt üst eden o. Kollarımı boynuna doluyorum, sanki sadece o beni tutunabiliyormuş ve dipsiz bir uçuşuma düşmemi engelleyebiliyormuş gibi sıkıca sarılıyorum. Onu öpüyorum.

hızla dönen siste kendimi kaybediyorum. Sanki o benim tek nefes kaynağımış gibi adama sarılıyorum. O keskin, okyanus kokusunu içime çekiyorum.

Ona ihtiyacım var. Bütün vücudum bu ihtiyaçla yanıyor. İçimdeki her molekül alev alev yanıyor.

Onu istiyorum. Çaresizce. İçimde olmasını istiyorum.

Aniden, nereden geldiği belli olmayan bir rüzgar esiyor ve sis kalınlaşıyor. Manzara değişiyor ve şimdi devasa bir yatakta yatıyorum. Birdenbire ortaya çıkan bir yatak. Vücudum onun vücuduyla örtülü ve çığlık atıyorum. O bana defalarca vururken, ben ecstasy içinde çığlık atıyorum. O itişlerin yoğunluğu, gücü—buna doyamıyorum, dokunuşuna doyamıyorum.

Kollarımı onun devasa omuzlarına doluyorum, sırtımı yataktan kaldırıyorum, bir orgazm daha beni sarıyor. Onun sıcak nefesi, kulağımın altındaki aşırı duyarlı boyun derimi okşuyor. Yumuşak dudakları, nabzımın attığı yeri çok nazikçe okşamadan hemen önce.

"Küçük Iris."

Gözlerim birden açılıyor.

Sessiz misafirimize bakıyorum, ama yüzü artık bulanık değil.

Kocama bakıyorum.

Onun buz mavisi derinliklerinde boğuluyorum.

Ona tekrar uzanıyorum, ama odanın kapısı birden açılıyor. Başka bir Adriano Ruffo içeri fırlıyor. Hayvani bir öfkeyle karşısındakine saldırıyor, ilk Adriano'yu benden çekip alıyor ve onu çılgın bir göğüs göğüse mücadeleye sürüklüyor.

Sanki başka bir dünyadan gelen bir şelale gibi, sis yataktan kayarak iki Adriano'ya doğru akıyor. İkisi de benim kocam olan, ama birbirlerini boğarak öldürmeye çalışan iki adam. Birbirlerini savuruyorlar. Birbirlerinin kanını döküyorlar.

İkisini birbirinden ayırt edemedim, tam bir dehşet içinde izliyorum. Yoğunlaşan sis, görüşümü daha da engelliyor. Sis, iki adamı da ürkütücü bir örtüyle yutuyor. Sadece ara sıra, burada orada görebilmem için kısa aralıklar bırakıyor.

Silahlar, erkeklerin ellerinde birdenbire beliriyor. Karşı karşıya geliyorlar, silah namluları ışıktı parıldıyor. Nefes kesici bir an için her şey duruyor.

Sessizlik.

Ta ki kulakları sağı eden bir patlama duyulana kadar.

Sis dağılır. Alınlarının ortasında aynı şekilde açılmış, kanlı yaralarla yere yığılmış iki ceset ortaya çıkar.

Yataktan fırlıyorum, boğazıma sadece hava doluyor. Pijamalarım terden sırlıklam bedenime yapışıyor, sanki üzerime bir kova soğuk su dökülmüş gibi. Nefes almakta zorlanıyorum. Ciğerlerim göğsümün içinde çöküyormuş gibi hissediyorum.

Yatağımın ayak ucundan dağınık battaniyeyi çekip kendime sarıyorum, çenemin altına sıkıca tutuyorum.

"Sadece bir rüya," diye mırıldanıyorum, yatağın kenarında oturup ileri geri sallanırken. "Sadece bir rüyaydı."

Kabus görmem ilk kez olmuyor. Ama daha önce hiç bu kadar tuhaf ve çarpık bir rüya görmemiştim.

"Tanrım." Başımı sallıyorum, midem hâlâ bulanıyor, kusacakmışım gibi kıvrılıyor.

Titrek bir el ile komodinin üzerindeki telefonuma uzanıp saati kontrol ediyorum.

Sabahın beşi.

Yataktan çıkıp hâlâ battaniyeye sarılmış halde, odanın karşısındaki banyoya doğru ilerliyorum.

Görünüşe göre artık benim olan bu yatak odası, annemle benim dairemizin en az on katı büyüklüğünde. Aslında bir oda bile değil, daha çok devasa, lüks bir süit. Uyumak için ayrı bir oda, sadece dinlenmek için ayrı bir alan ve tüm eşyalarımın düzgünce katlanmış halde üç küçük rafı kapladığı kocaman bir giyinme odası var. Hayatım boyunca sahip olduğum her giysiyi

o dolaba sığdırsaydım, alanın dörtte birini bile dolduramazdım.

Çıplak ayaklarım, şimdiye kadar gördüğüm en güzel banyoya girdiğimde ısıtılmalı yer karolarıyla karşılaşılıyor. Temiz beyaz mermer ve sıcak altın rengi vurgular, doğası gereği belirgin bir şekilde kadınsı olan zarif yüzeylerle süslenmiş yansıtıcı yüzeyler. Gömme yumuşak ortam aydınlatması. Lüks dokular. Sakinleştirici, spa benzeri bir atmosfer.

Pijamalarımı çıkarıp geniş, çerçevesiz cam duş kabinine giriyorum. Yukarıdaki yuvarlak yağmur duş başlığından sırtıma kavurucu sıcak bir su fışkırıyor. Cildimi ısıtıyor, ama kısmen buğulanmış camın arkasından muhteşem banyoyu seyrederken içim hâlâ donmuş gibi hissediyorum.

Dün gece tüm o tozu ve kiri yıkamak için içeri girdiğimde, katedralde olanlardan çok sarsılmış olduğum için buna pek dikkat etmemiştim. Duş alırken, biri gelin süitinde bıraktığım çantamı ve telefonumu getirip komodinin üzerine koydu. Daha sonra bir saatimi anneme tekrar iyi olduğumu temin etmekle geçirdim, ardından Evelyn ve Rina'yı kontrol ettim.

Sonra da yatağın kenarına oturdum. Bekledim.

Hizmetçilerden biri olan Odetta'nın bana bir sürahi limonata getirmesi dışında kimse gelmedi. Beni karanlık, küflü bir zindana sürükleyecek hiçbir uşak gelmedi (bu düşünce aklımdan geçmişti). Ve Ruffo da gelmedi.

Neden gelmesini beklediğimi bilmiyorum. Belki de sadece geleceğini söylediği için? Sanki aramızda gerçek bir düğün gecesi yaşanmış gibi değildi. Anlaşmamız tamamlandı. İstedliğini aldı. Artık onun yasal eşiyim ve aleyhinde tanıklık etmeye zorlanamam. Ve kendi irademle bunu asla yapmazdım.

Peki, bu bizim için ne anlama geliyor? Artık önemsizliğe mi mahkum oldum? Yararlılığım sona erdiğinde atabileceği bir şey daha mı oldum? İlişkimiz sadece *la Famiglia* toplantılarına birlikte katılmaktan mı ibaret olacak? Eşler olarak gelip, yabancılar gibi mi davranacağız? Dokunmadan, birbirimize neredeyse bakmadan? Ruffo'nun ilk karısına yaptığı gibi mi?

Rahatlamam gerekirdi. Annemin göğsünden yeni atan kalbini söküp çıkarmakla tehdit eden onun gibi bir adamla bir ilişki kurmak istemek korkunç olurdu. Yanlış. Çok, çok yanlış.

Gözlerimi kapatıp alnımı cam yüzeye dayıyorum, su püskürmesi sırtımı ıslatmaya devam ediyor. O kadar keyifli bir sıcaklık ki. Sessiz misafirim beni öptüğünde hissettiğim sıcaklık kadar sıcak, son ve öngörülemez akşamımızda bana ilk ve tek öpücüğümüzü hediye ettiğinde hissettiğim sıcaklık kadar. Ruffo'nun beni dumanla dolu kiliseden dışarı taşıırken koruyucu kollarında tutulduğumda hissettiğim sıcaklık kadar.

Hiçbir ortak yanı olmayan iki erkeğin, içimde tam olarak aynı duyguları uyandırması nasıl mümkün olabilir?

"Merhaba?" Geniş fuayeye sesleniyorum.

Aslında, yüksek tavanı, bir tarafta ana girişi çevreleyen büyük pencereleri ve büyük beyaz badanalı terrakotta saksılardaki sayısız bitkisiyle, bu alan daha çok bir iç bahçeye benziyor. Evin iki kanadını birbirinden ayırıyor ve merkezi oturma ve yemek odalarına, mutfığa ve birkaç başka alana açılıyor.

Bu kapalı cennette parmak uçlarında yürüyerek, mutfığı bulmayı umduğum yere doğru ilerliyorum. Bu saatte Ruffo'nun evinde gizlice dolaşmak pek akıllıca bir seçim olmayabilir, ama dün akşam yemeğini kaçırdığım için açlıktan ölüyorum. Açık plan oturma ve yemek odası alanından geçerken, tavandan tabana pencerelerin ötesinde arazide devriye gezen adamları görüyorum. Her birinin sırtında bir tüfek var.

Mutfak, açık plan yaşam alanının bir parçası, ancak ana alanın biraz kenarında yer alıyor. Devasa pencereler, arka bahçedeki verandaya ve okyanus manzarasına bakıyor. Ufuk, sıcak maviler, pembeler ve sarılarla aydınlanıyor ve doğan güneşin ışığı su yüzeyinde parlıyor. O sıcak ışınlar evin içine dökülüyor ve

mutfak adasını, beyaz dolapları ve parıldayan paslanmaz elik aletleri aydınlatıyor. Mutfak çok geniş ve her şey en st düzeyde donatılmış. Benim gibi yemek yapmayı seven biri için hayata geçirilmiş bir rüya.

Seslendiğimde kimse cevap vermese de, tezgahın üzerindeki meyve kasesine doğru koşarken olabildiğince sessiz davranıyorum. Birkaç portakal işimi görür. Midem yüksek sesle protesto ediyor, ama kahvaltı için başka bir şey hazırlayarak Ruffo'yu uyandırma riskini almak istemiyorum. Meyveye uzanırken arkamda düşük bir inilti duyuluyor ve donup kalıyorum.

Yavaşça arkamı döndüğümde, kol mesafesi kadar uzağında oturan iri, siyah bir köpekle karşılaştım.

"şey... Merhaba," diye fısıldadım, ani hareketler yapmamaya çalışarak. Neden kimse bana bir köpekten bahsetmedi?

Yine iniliyor, sonra burnunu ve dudaklarını yalıyor, kocaman ağızını açıp geniş bir esneme yapıyor ve hafif bir ciyıklama sesi çıkartıyor. Ardından, vücudunu sallayarak bana şapşal bir köpek gülümsemesi atıyor ve pembe dilini dışarı sarkıtıyor. Dikkatlice, avucumu aşağı bakacak şekilde ona doğru uzattım ve kendi hızında bana yaklaşmasına izin verdim. Ancak köpek hemen elimin arkasını yaladı ve bana bir köpek gülümsemesi daha gösterdi, ayağı kalkıp kesik kuyruğunu çılgınca salladı.

"Vay canına, sen hâlâ bir yavrusun," diye fısıldıyorum, kpeğın minik boyutunu ve bacaklarına göre fazla büyük görünen hantal patilerini fark ederek. "Biraz okşanmak ister misin?" melip avuç ilerimi boynunda yukarı aşağı gezdiriyorum. "Senin gibi uslu bir ocuk kesinlikle biraz okşanmayı hak ediyor, sence de öyle değıl mi?"

Sıcak, ıslak bir dil yanağıımı yalıyor. Bir kez. İki kez. Sonra yavru köpek başını elime, göğsüme, boynuma dayıyor.

"Beni devireceksin." Küçük bir kıkırdama kaçıyor ağızımdan. Tüylü bebek neredeyse otuz kilo olmalı. "Sen de a mısın? Buralarda senin için biraz mama var mı diye baksam mı?"

Ben ayağı kalkıp dolaplarda köpek maması nerede olabilir diye bakmaya başlarken, o biraz pürüzlü dil elimin arkasını yalıyor.

"Sanırım benimle portakal paylaşmak istemiyorsun," derim, devasa buzdolabını açarken.

Ailemizin hiç bol parası olmadı. Her zaman tutumlu davranarak, kupon keserek ve genel olarak daha az israf ederek idare ettik. Ama işler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, küçük buzdolabımızın dört rafı her zaman artan yemeklerle (genellikle annemin iş yerinde hazırladığı şeyler), çorba veya sos gibi önceden yapılmış yemeklerle ya da eve geldiğimde yediğim birkaç parça ev yapımı turta ile doluydu. Orada ne varsa, her zaman lezzetliydi ve birilerini düşünerek sıfırdan yapılmıştı. Babamın en sevdiği tavuk cacciatore. Annemin sevdiği gnocchi bolognese. Ve benim için makarna carbonara. Ne olursa olsun, buzdolabını her açtığımda, mutlu ve güvenli bir yuvanın verdiği o sıcak hissi yaşıyordum. Evimizin sadece gösteriş için değil, gerçekten yaşandığının bir kanıtıydı.

Ruffo'nun buzdolabının içi neredeyse boş.

Fransız kapılı buzdolabının parlak iç ışığı, tertemiz ve neredeyse hiç yiyecek bulunmayan

— cam rafları ve çekmece bölmeleri. Bu hüzünlü buzdolabının içindekiler, şehirdeki prestijli bir biftek restoranının logosu bulunan şeffaf bir paket servis kutusu, üç küçük cam şişe maden suyu ve açılmış bir şarap şişesi. Etikete göre, elli yıllık bir Portekiz porto şarabı. Geçen ay Don Spada için bir kasa sipariş etmiştik, bu yüzden şişenin boynundaki müzayedeye evinin etiketini tanıyorum.

On bin dolardan fazla değeri olan bir şişe içki, biraz maden suyu ve yarısı yenmiş bir biftek. Hepsi bu. Ruffo'nun devasa buzdolabının içinde olan tek şey bu.

"Sanırım filet mignon'u sen alacaksın," diye mırıldanıyorum.

En üst rafa ulaşmak için parmak uçlarımda yükselip kalan bifteği çıkarıyorum. Parça küçük ve onun büyüklüğündeki bir köpeği doyurmaya yetmeyecek gibi görünüyor, ama şu anda bulabildiğim tek şey bu.

"Al," derim ve avucumdaki parçayı uzatırım.

"Yapma!" Sessiz odaya öfkeli bir emir patlar.

Çığlık atıp geriye sendeleyerek, hâlâ açık olan buzdolabının kapısına çarptım. Şarap şişesi mermer zemine çarpıp binlerce parçaya ayrılırken, ardından gürültülü bir çarpma sesi geldi. Kırık boynundan sızan koyu bakır rengi sıvının karo zemine yayılıp çıplak ayaklarımı ıslatmasını, şaşkınlık ve inanamama içinde izlerken, sağ ayağımın yan tarafındaki acıyı neredeyse hissetmedim.

"Ne halt ediyordun sen?" Ruffo'nun kükremesi odada yankılanıyor, yüzünde zar zor bastırılmış bir öfke maskesiyle bana doğru koşuyor. Köpek de havlamaya başlıyor; yüksek sesli hırlamaları endişemi daha da artırıyor.

"Çok üzgünüm," diye boğuk bir sesle söylüyorum, bir şekilde titremeye başlayan elimde hala et parçasını sıkıca tutuyorum. Çömeliyorum ve en yakınındaki parçaya uzanıyorum. "Çok, çok üzgünüm. Bir kazaydı. Ben..."

İki devasa kol beni sarar, biri dizlerimin altına, diğeri sırtıma dolanır. Bir de bakmışım ki, havaya kaldırılmışım.

Nefes nefese, bakışlarım Ruffo'nun buz gibi mavi gözleriyle, benimkilerden sadece birkaç santim uzakta çarpıştı.

"Kaza mı?" diye yüzüme doğru homurdanıyor. "Elini kaybedebilirdin. Ya da en azından parmaklarını."

Tamamen kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırpyorum. "N-ne?"

"O lanet köpek bir tehlike. Tamamen eğitilmemiş ve çok saldırgan olabilir. Ona elinden yemek vermeye çalışsaydın, elini kolayca ısırp koparabilirdi."

Sanki Ruffo'nun sözlerini vurgulamak istercesine, köpek tehlikeli bir hırıltı çıkarır. Kocamın omzunun üzerinden bir göz atarım ve köpeğin saldırıya hazırmış gibi saldırgan bir şekilde çömelmiş olduğunu, gözlerini Ruffo'nun korumasız sırtına dikmiş olduğunu hemen fark ederim. Kocaman kahverengi gözleri bir anlığına bana doğru kayar, ama hemen evin erkeğine odaklanır. Sonra bir uyarı havlaması daha çıkarır.

"Beni yere indirmelisin," diye fısıldadım.

"Mümkün değil. Her yer kırık camlarla dolu."

"Şey..." Ruffo'ya bakıyorum, bakışlarımız yine çarpışıyor. "Köpeğin beni yemeye niyetlendiğini düşünebilir."

Sözlerim üzerine kaşları havaya kalkar.

"Hazır duruşta," diyorum. "Sana uyarıyor. Niyetinin bana zarar vermek olmadığını ona temin etmelisin."

"Onu ikna etmek mi?" "Evet."

"Resmi bir basın açıklaması mı yapayım?"

Neredeyse gülümsüyorum. Neredeyse.

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"Mm-hmm." Ruffo köpeğe dönüp tamamen ciddi ve sakin bir sesle, "Şu anda karımı yemeyeceğim, Taffy. Şimdi, defol git," der.

Taffy mi?

Köpek yine sessizce hırladı, sonra mutfaktan dışarı çıktı.

"Şuna bak... Can sıkıcı halkla ilişkilercileri kullanmama bile gerek kalmadı."

Ruffo şarap birikintisinin üzerinden geçerken ayakkabılarının tabanında cam parçaları çıtırdıyor ve beni ada tezgahının kenarına indiriyor.

"Şimdi, ayaklarını göreyim."

İtiraz etmek için ağzımı açarım, ama sözler dudaklarımda kalır. Tek yapabildiğim, Adriano Ruffo önümde çömelirken şaşkınlıkla ona bakmaktır.

"Acıyan bir yerin var mı?" Yavaşça ve titizlikle vücudumu incelerken avuç içleri sağ baldırında kayıyor, sonra sol ayak bileğimi avuçluyor. "Camın üzerine mi bastın?"

Eli topuğumun ve ayağımın yumuşak kavisi üzerinde gezerken, bastıramadığım bir titreme omurgamdan yukarı doğru yayılır. Dokunuşu o kadar

nazik, neredeyse saygı dolu ki, beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. Ruffo'dan bu tür bir şefkat beklemezdim.

"Şey... Hayır," diye mırıldandım. "Ama sanırım, şey... diğer ayağımda bir çizik olabilir. Şey... diğer ayağımda." "Bir bakalım."

Avucunun sağ ayağımın üzerinde kaymasıyla vücudumdaki her sinir ucu canlı bir tel gibi parlıyor. Parmak uçlarının cildimin üzerinde yavaşça kayması, öpüşmeden hemen önce sessiz misafirin yüzümü okşayışını çok hatırlatıyor. Ağzımı ele geçirirken avuçlarını çıplak sırtımda gezdirmesi, sanki o öpücükle tüm varlığımı ele geçiriyormuş gibi. Midemde ve daha aşağıda, bacaklarımın arasında bir baskı oluşuyor, her dokunuşla daha da yoğunlaşıyor. Bu istenmeyen hissi ortadan kaldırmaya yardımcı olur umuduyla gözlerimi kapatıyorum.

Ruffo'nun parmakları ayağımın dış kısmını keşfediyor ve küçük parmağımın yanında duruyor. "İşte. Çok kötü görünmüyor, ama temizlemeliyiz."

"Sorun yok," diyorum çabucak. Çok çabuk, çünkü farkındalık durdurulamaz bir sel gibi içimden akıyor. Ellerin dokunduğu her yere sıcaklık yayılıyor. "Çantamda yara bandı var, ben gidip..."

Ruffo ayağa kalkıp tüm boyuyla dikleşince sözlerim sönüyor. Kollarını iki yana açıp tezgahın kenarlarını kavrayarak beni kuşatıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Küçük Iris." Gözlüklerinin arkasından gözleri benimkilere delici bir bakışla saplanıyor; o delici mavi renk hem güzel hem de korkutucu. Sesinde garip bir ton var. Sanki bir söz gibi. Ya da bir uyarı.

Başımı sallıyorum.

O da başını salladı. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

O lavaboya doğru yürürken, gömleğinin kollarını açıp sıvarken onu izliyorum. Odadaki sessizlik ağır bir şekilde asılı duruyor, sadece ellerini yıkarken akan suyun sesi bu sessizliği bozuyor.

"Şafak vakti ne yapıyorsun?" diye soruyor, çekmecedan bir mutfak havlusu alıp musluk altında ıslatırken. "Bir şeye ihtiyacın olsaydı hizmetçiye çağırabilirdin."

"Kimseyi uyandırmak istemedim. Sadece biraz acıkmıştım ama... şey... bu evde hiç yiyecek yok gibi görünüyor."

"Bunun için özür dilerim. Genelde dışarıda yerim ya da yemek sipariş ederim. Kahvaltı saat altı civarında gelir."

Onun sırtına bakıyorum. Kim kahvaltı için dışarıdan sipariş verir ki?

"Gelecekte, bu vahşi köpeği elle besleme isteği duyarsan, sakın yapma."

"Bana o kadar da vahşi gelmedi."

"Mm-hmm." Ruffo geri dönerken adımları geniş alanda yankılanıyor. Tam önümde durup gözlüklerini çıkarıyor ve tezgahın üzerine atıyor; bir şekilde yine de zarif olan sıradan bir hareket. "Görünüş aldatıcı olabilir, değil mi?" Gözlerimi ondan ayırmamı engelliyor. "Şu yaraya bir bakalım."

Boş eliyle, yaralı ayağımın topuğunu nazikçe avuçlayıp tezgahın kenarına kaldırdı; ben de dengemi korumak için ada üzerinde biraz geriye kaymak zorunda kaldım. Sonra minik kesik etrafındaki deriyi dikkatlice temizledi. Yumuşak. Nazik. Dokunuşu çok hassastı. Böylesine kocaman elleri olan bir adamın bunu başarabilmesi tuhaftı.

"Acıyor mu?"

"Hayır." Yutkunuyorum, boğazım yanıyor. Bakışlarım, kaslı ve damarları belirgin, ip gibi ön koluna düşüyor. Kıvrılmış kolunun altından siyah bir yazının sonu gibi görünen bir şey görünüyor. Dövme mi? Hayır, olamaz. Daha iyi görebilmek için başımı yana çeviriyorum.

"Latince." Kadifemsi sesi beni sarmalıyor gibi. "Ne yazıyor?"

"*Per fas et nefas.*" Başını kaldırıyor. "Kabaca çevirisi şöyle: *Doğru ya da yanlış.*" "Ne kadar uygun," diye mırıldanıyorum.

Tıpkı kendisi gibi, yavaş ve şeytani derecede yıkıcı bir gülümseme dudaklarını süslüyor. Kalbim bir an duruyor, sonra deli gibi atmaya başlıyor. İşte bu yüzden, ne kadar direnmeye çalışsam da ona karşı kendimi bu kadar çekilmiş hissediyorum. Onun içindeki bu ikilik. Annemin yaşayabilmesi için bir adamın ölümünü planladı, ona yeni bir kalp buldu, sonra da onu geri almakla tehdit etti. Benim isteklerimi hiç dikkate almadan beni kendisiyle evlenmeye zorladı ve şimdi ayaklarımdaki küçük bir kesikleri temizlemek için önümde diz çöküyor.

Adriano Ruffo'nun gizemini hiç çözebilecek miyim? Kimse çözebilecek mi?

"İşte. Sanırım hayatta kalacaksın." Kesik yerini bir kez daha nazikçe sildi. "Yara bandını yapıştırmayı unutma.

"Teşekkür ederim, Bay Ruffo,"
diye boğuk bir sesle söyledim.

"Adriano."

Başka bir şey yapamadığım için başımı sallıyorum. "Adriano."

Kocama ismiyle hitap etmek çok kişisel geliyor. Çok garip.
Ama o adamla evli olma fikri de öyle. "Tamam... şey..."—alt dudağımı ısıyorum—"Ben... şey... ben artık gideceğim." "Peki."

Kenara çekilip adadan inmeme izin vermesini bekliyorum, ama o sadece orada, önümde duruyor. Gözleri ağzıma yapışmış.

Refleks olarak, alt dudağımı yine dişlerimin arasına alıyorum. Gözlerini ağzımdan ayırmadan, Ruffo elini uzatıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Ciğerlerimdeki tüm oksijen emiliyor. Kalp atışlarım iki katına çıkıyor. Başparmağının ucunu dudağımın üzerinde tekrar gezdirdiğinde kalp atışlarım fırlıyor. Kafamda tek bir mantıklı düşünce bile kalmıyor. Onun yakınlığı duyularımı aşırı yükliyor. Kendimi ona doğru eğilirken buluyorum—

"Patron, telefonda... Oh, özür dilerim."

"Ne var, Brahms?" diye sorar kocam, başparmağı hâlâ alt dudağımın üzerindeyken.

"Merkez güvenlik hattında. Eski bir çalışan içeri girmiş ve üzerine benzin dökmüş. Ailesini geçindiremediğinden ağlıyor, gelip onunla konuşmazsanız kendini ateşe vereceğini söylüyor."

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Ben de ona bakarken dünya dönmeyi bırakmış gibi geliyor. Nefesimi tutuyorum. Cevabını bekliyorum.

Elbette kimse böyle bir şeyi görmezden gelemez. Kimse o kadar kalpsiz değildir. Kocam bile.

Bana bakarken gözlerinde tuhaf bir ifade beliriyor. Neredeyse... Neredeyse bir meydan okuma gibi.

"Bırak yapsın." Sesindeki soğukluk beni titretir. "Ona, neden olduğu her türlü zarardan ailesini sorumlu tutacağımı bildiğinden emin ol."

Sözlerine inanamayıp geriye çekiliyorum, dokunuşunu dudaklarımdan uzaklaştırıyorum.

Uzun bir süre sessizce beni izliyor ve ben onun fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyorum. Aklını başına toplayacak mı?

"Yemek geldiğinde personel sana haber versin," diyor Ruffo, soğuk bir ses tonuyla.

Bir saniye sonra mutfaktan çıkıp gider.

Neden? Kocam ve yardımcısının kaybolduğu arka kapıya bakarak içimden çığlık attım. *Neden bu kadar acımasızsın?*

Elimi ağzıma götürdüğümde titriyor, parmaklarımı onun dokunduğu dudağıma bastırıyorum. Kafam karışık. Onun dokunuşunu *istediğimi* fark etmek kafamı karıştırıyor. Sessiz misafiriminki kadar baştan çıkarıcıydı.

Onun anısı beni anında hüznlendiriyor. Son ziyaretimizden bu yana sadece iki gün mü geçti? Tanrım, onu özleyeceğim. Ruffo tarafından yıkılmaktan kurtarmak için tüm apartmanı satın aldığı gerçeğini hâlâ kafamda tam olarak oturtmadım. Dün sabah Bayan Dixon'ı arayıp tahliye bildiriminin iptal edildiğini teyit edene kadar buna tam olarak inanmaya cesaret edemedim. Yaşlı komşumla ilgili hikâyem, sessiz misafirimde o kadar yankı bulmuş olmalı ki

sessiz misafirimde o kadar yankı bulmuş olmalı ki, o ve diğer sakinlerin içinde bulunduğu kötü durumla ilgili bir şeyler yapmaya karar verdi. Bu dünyada hâlâ iyi insanlar olduğunun yadsınamaz bir kanıtı. Şefkatli insanlar.

Kendi gözleriyle gördüğü halde onların acısına ve mücadelesine göz yummuş olan kocamın aksine. Başkaları onun için neredeyse hiçbir şey ifade etmiyor.

"Neden sen de onun gibi olamıyorsun?" diye soruyorum boş mutfığa. Ağzımdan hüznü bir kahkaha kaçıyor. Tanrım, kendimi kaybediyorum.

25. Bölüm

On altı kişinin oturabileceği, İspanya'dan getirmek için büyük çaba harcadığım o masif ahşap canavarı devirme dürtüsünü bastırıyorum. Her yıl bir kez *la Famiglia'nın* çeşitli üyelerini ağırlayabilmek için. Nefret ettiğim, ama gerekli bir kötülük olan bir etkinlik.

Bu kimin lanet olası fikriydi?

Sanki ikiz spot ışıklarının altında, yukarıdaki özenle işlenmiş kristal avizelerin yumuşak ışığıyla yıkanmış gibi, masanın zıt taraflarına iki yer ayarlanmış. *Karımla aramızdaki samimi bir akşam yemeği için mi?* Bu aptal düzenlemeyi düşünen kişi bu gece ölecek.

Bütün bir günümü Ruffo Enterprises genel merkezinde, hukuk ekibimle başka bir şirketin satın alınmasına ilişkin sözleşmeleri inceleyerek geçirdim. Zihin uyuşturan bir deneyimdi. Ardından, Spada Malikanesi'ne çağırıldım ve don'a belirli bir kokain sevkiyatının neden geciktiğini şahsen açıklamam istendi. Migrenim nükleer seviyeye ulaştığında, acil olarak özel ağrı kesici ilacıma ihtiyaç duyduğum için, onun tiradının ortasında oradan ayrıldım. Iris'le akşam yemeği, güvenli ve makul bir çözüm gibi görünüyordu. İspanyol ceviz ağacından yapılmış 4,5 metreden fazla bir mesafeyle ayrılacağımızı tahmin etmemiştim.

"Yemeğinde bir sorun mu var?"

Karım başını salladı ve tabağındaki sote karidesleri itip kakmaya devam etti. Yemek masasında onu açıkça şaşırttığımda gözleri parladıktan sonra, bana bir kez bile bakmadı. Akşam yemeğinde evde olmamamı mı umuyordu?

"Beğenmediysen, bunu geri gönderirim ve personel senin için başka bir şey sipariş edebilir."

Bu, bu gece bana ikinci kez bakışını kazandırır. Kınama dolu bir bakış.

"Burada yirmi kişiyi doyuracak kadar yemek var. Cidden hepsini çöpe atmayı düşünmüyorsun herhalde."

"Neden olmasın? Yarın bozulmuş olacak."

"Dışarıda açlık çeken insanlar varken, yiyeceği çöpe atmanın yanlış bir tarafı yok mu sence?"

"Özellikle yok. Onların durumları benim suçum değil."

"Elbette değil." Tekrar iştah açıcı olmayan akşam yemeğine dönüyor.

Ben, onun daha fazla konuşmasını, benim duygusuz cevabımı tartışmasını, kalpsiz olduğum için beni azarlamasını bekliyorum — ne olursa olsun, yeter ki konuşmaya devam etsin — ama o sadece boş ve sessiz bakışlarını tabağına geri çeviriyor.

"Annen nasıl?"

"İyi. Günlük ev ziyaretleri için hemşire ayarladığın ve beni annemi görmeye götürmek için şoför ve araba ayarladığın için teşekkür ederim. Sana herhangi bir rahatsızlık verdiyse özür dilerim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Annenin tıbbi bakımı anlaşmamızın bir parçasıydı. Ve karım olarak sana özel bir şoförün var. Bu, evlenmeden önce ayarladığım bir şeydi, ama sen kullanmayı reddettin. Her neyse, Theo artık her zaman emrinde ve seni istediğin yere götürebilir. Sadece gideceğin yeri önceden ona bildir, böylece görevdeki güvenlik şefiyle yolculuğu koordine edebilir."

"Kaçmamdan mı korkuyorsun?"

"Aynen öyle." Hiç endişelenmeme rağmen başımı salladım. Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde karım hakkında bir iki şey öğrendim. Sözlerini tutmak onun için çok önemlidir. Asla kaçması mümkün değil. Beni geceleri uykusuz bırakan şey, o kafiyeli piçin bir şekilde ona ulaşabileceği düşüncesi. Iris'e tehditlerden bahsetmedim çünkü onu korkutmak istemiyorum. Benim küçük çiçeğim

bu dünyanın çirkin yanları hakkında asla endişelenmemeli. Hayatından endişe duyabileceği düşüncesi bile beni çılgına çeviriyor.

Iris dudaklarından derin bir iç çekiş çıkar ve gözlerim hemen ağzına kayar.

"Bir gün onu görmeye benimle gelmeni rica edebilir miyim?"

Bakışlarım onunla buluşur. Aslında benimle biraz zaman geçirmek isteyebileceğine dair saçma bir umut doğar içimde.

"Senin hakkında sorular soruyor. Ve onun endişelenmesini ya da bizim hakkımızda şüphelenmesini istemiyorum. Neden bu kadar çabuk evlendiğimize dair açıklamamı gerçekten kabul ettiğinden emin değilim. Ve ona gerçek nedeni söyleyebileceğim de değil."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Elbette, annesini yatıştırmak Iris'in benimle vakit geçirmek istemesinin tek nedeni. Neden farklı hissedeceğini düşünmüşüm ki? Onu suçlayamam, gerçekten. Ona tam olarak kim olduğumu gösterdiğimde değil. Karım, gerçek beni diğer herkesten daha iyi gördü. Ve gördüğünde içindeki tiksintiyi gördüm. İçimdeki hayvana duyduğu küçümsemeyi. Bu yüzden ondan uzaklaştım. Beni nefret etmesi, çiçeğim için daha iyi. Bu, onu benim günahlarımdan arındırır. Beni, ben olduğum için asla istemeyecek. *Onu* tercih eder.

"Zaman ayırmaya çalışırım," diyorum.

Bundan kaçış yok. Er ya da geç bununla yüzleşmem gerekeceğini biliyordum. Eşimin ailesiyle başa çıkmak zorunda kalmak. Onların tek ve biricik çocuklarına duydukları sevgiyi en ön sıradan izlemek zorunda kalmak. Serafina Fabbri'ninki nasıl olurdu acaba?

Düğünden iki hafta önce Iris'in annesiyle bir kez tanıştım. Beş dakikalık samimi bir ziyaretin ardından, beklenmedik ama acil bir iş toplantısı için izin isteyip ayrıldım. Bayan Fabbri'ye birbirimizi tanıyabileceğimiz başka bir zaman olacağını söyledim. Sanırım o zaman geldi.

"Teşekkürler."

“Düğünümüzü kutlamak için sabırsızlanan *la Famiglia* elitlerini ağırlayacağımız bir resepsiyon da düzenlememiz gerekecek. Bu bekleniyor. Katedralde olanlardan sonra, herkesin bunun biraz zaman alabileceğini anladığına eminim. Peki, önümüzdeki Pazar sana nasıl geliyor?”

"Tabii. Ne yapmamı istersin?"

"Sana verdiğim kredi kartını kullanmaya başla."

Iris sandalyesinde gergin bir şekilde kıpırdanıyor. Gerçekten fark etmeyeceğimi mi sandı? Evlilik sözleşmesini imzaladıktan hemen sonra, annesinin ameliyatı için onu hastaneye bıraktığında Mario'ya Amex Black Card'ı ona vermesini söylemiştim. Mario'nun, neye ihtiyacı olursa olsun kartı kullanması yönündeki talimatımı ona ilettiğini biliyorum. O ise bir kuruş bile harcamamış.

“Anlaştığımız şeylerin ötesinde senin paranı harcamak içime sinmiyor. Annemin bakım ve ilaç masraflarını, ayrıca kirasını ve diğer masraflarını sen karşılıyorsun. Bana başka bir şeye gerek yok. Daha fazlası bana yanlış geliyor.”

İçimde lanet bir ateş gibi öfke yükseliyor. Giysilerinin durumunu gördüm. Kadının iki çift ayakkabısı var ve ikisi de çoktan giyilemez hale gelmiş. Diğer eşyaları da pek iyi durumda değil. New England'daki tüm kış boyunca, dondurucu yağmurda ve rekor düzeyde kar yağışında o yıpranmış, iğrenç paltoyu giydi. Onu o şeyin içinde her gördüğümde, onu düzgün bir mağazaya sürükleyip ona düzgün giysiler almak istedim. Pantolonlar. Kazaklar. Ceketler. Ve botlar. Soğuk havada kıcı donmasın diye sıcak giysiler. Ve ilkbahar ve yaz için güzel, kaliteli şeyler. Param ona yetmiyor mu? Sırf inat için mi reddediyor? Her ne olursa olsun, buna göz yumamam. Paramı kendine güzel şeyler almak için kullanmayacaksa, onu buna *zorlayacağım*. O bu şeyleri hak ediyor. Tüm güzel şeyleri hak ediyor.

“Karım olmakla birlikte belirli beklentiler de gelir, buna uygun görünmek de dahil. Bu anlaşmamızın bir parçasıydı. O yüzden kartı al ve Theo'ya seni şehirdeki en seçkin butiğe götürmesini söyle. Kendine yepyeni bir gardırop al. Anlaşıldı mı?”

“Çok net, Bay Ruffo.” Sandalyesinden yavaşça kalkarken bakışları resmen buz gibi. “İyi geceler dilerim.”

Odama girer girmez telefonum çalmaya başladı. Kot pantolonumun arka cebinden çıkardım ve arayanı kontrol etmeden cevap verdim. Muhtemelen annemdir, bana birkaç mesaj bırakmıştı zaten.

"İyi misin?" Bayan Zara'nın sesi diğer tarafta biraz telaşlı geliyor.

"Bayan Zara! Merhaba! Şey... evet. Her şey yolunda." "Hmm. Bana yalan mı söylüyorsun, Iris?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

Cevap vermeden önce bir duraksama oluyor, aramanın kesilmediğinden emin olmak için kontrol edecek kadar uzun bir duraksama. Sözlerini tartıyor. Önemli bir şey söyleyeceği zaman hep böyle yapar.

"Özel hayatına karışmak istemem, Iris, ama benim için çok özelsin. O yüzden bir ay önce bana Adriano ile evleneceğini söylediğinde sana söylediklerimi tekrar edeceğim. Eğer onun sana istemediğin bir şeyi yaptırdığını öğrenirsem, seni oradan çıkarmak için bir anda orada olurum. Sen karşı çıksan bile."

Yatağımın kenarına oturuyorum, içimden bir iç çekiş kaçıyor. Bayan Zara, gerçeği anlattığım tek kişi. Tamam, sadece yarısını. Ona, Ruffo'nun benimle evlenmeyi kabul edersem annemin nakil ve tıbbi masraflarını karşılayacağını söylediğini anlattım.

"Bana onunla yatmamı zorlamıyor, Bayan Zara. Bu evliliği istemesinin nedenleri... başka türlü."

"Ve hala bana ne olduğunu söylemeyecek misin?" "Söyleyemem. Ona söz verdim."

"Tanrım, Iris," diye iç geçirdi. "Keşke Adriano ile bu anlaşmayı yapmayı

. Bir çözüm bulabilirdik."

"Zamanlama uygun değildi." Bana yardım etmeye çalışacağını biliyorum. Ruffo, Don Spada'nın hesaplarında o küçük hatayı ayarlamış olmasaydı. Annem yoğun bakımdan çıkarılmasının hemen ardından çözülen bir şeydi. Ruffo, anlaşmamızın benim tarafıma düşen kısmını yerine getirmezsem ne olacağını bana bildirdikten hemen sonra.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Telefon elimden düşmek üzere.

Birçok kişi Bayan Zara'yı önemsemedi, ona hiç aldırmış etmedi. Cehaletleri yüzünden, onun ne kadar zeki olduğunu, insanları ne kadar iyi okuyabildiğini fark edemediler.

"Ona nasıl baktığını gördüm," diye devam ediyor. "Konuşmada adı geçtiğinde nasıl kırıdanıp dikkatini ona verdiğini. Bir şey hissediyorsun."

"Ben... Bilmiyorum. Öyle olduğunu sanıyordum. Uzun zamandır ona deli gibi aşkıttım. Ama sonra onun sandığım kişi olmadığını keşfettim ve..." Beni göremese de başımı sallıyorum.

Yaptığı şeyler... Kocamdan korkmam gerekirdi. Muhtemelen ondan nefret etmem gerekirdi. Ama etmiyorum. Tanrım, neden diğer herkese yaptığı gibi bana da rol yapamıyor? O zaman o yakınımdayken kalbim her atışında kendimi bu kadar kötü hissetmezdim.

"Ona karşı ne hissettiğimden tam olarak emin değilim," diyorum sonunda.

"Hayat bazen çok garip olabilir, seni birçok yöne götürebilir. İki birbirine hiç uymayan insan, en sıra dışı nedenlerle bir araya gelebilir." Bir an durur ve ben önemli bir şey söyleyeceğini anlarım. "Ama, eğer yanıyorsam" —sesi fısıltıya düşer— "ve ondan hoşlanmadığını ve ayrılmak istediğine karar verirsen, bana haber ver."

"Neden?"

"Böylece kocama senin kocasını halletmesini söyleyebilirim." "Halletmek derken... onunla konuşmak mı?"

"Hayır, kızım. Massimo'ya onu kafasından vurmasını söylerim." Nefes alırken boğazım düğümlenir.

"Buna... gerek kalmayacak."

Bölüm 26

Dr. Bartholomew Shaw'ın ofisi

"Biliyorsun, düğünleri hiç sevemedim." Bartholomew geriye yaslanırken ofis koltuğu protesto edercesine gıcırdıyor. "Belki de kalabalıktan dolayıdır. Ama seninkini gerçekten çok beğendim. Gerçekten muhteşem bir etkinlikti."

"Törenin tam bir felaketle bittiğini sen de çok iyi biliyorsun," diye homurdandım.

"Ama yine de çok güzeldi. Çok şık ve lüks. Sonunda her yer dumanla doldu ve insanlar birbirlerinin üzerine düşerek çığlık attılar, çok yazık. Eminim bir süre daha herkesin dilinde olacak."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Barty?"

"Buna cesaret edemem!" Ellerini kaldırıp avuç içlerini savunma pozisyonuna getirir. "Sadece, adamlarının bunu bir şekilde engellememesini garip buluyorum. Ama sanırım bu mantıklı. Soğutma sisteminde bir arıza vardı, değil mi? Bomba falan değildi sonuçta."

"Aslında sabotajdı. Ve bunu önleyebilecek olan ekip başarısız oldu. Bu yüzden de onlara liderlik eden o ahmağı hallettim."

"Ah... Anlıyorum. Sen..." Elini boğazına doğru kesme hareketi yaptı. "Biliyor muydun?"

"Biliyordum."

"Kişisel olarak mı?"

“Onun ihmali karımı tehlikeye attı. Tabii ki kendim hallettim.”

“Bir an buna odaklanalım. Karınızın zarar görme ihtimali sizi nasıl etkiledi? Ne hissettiniz?”

Öfke. Panik. Lanet olası korku. Tamamen güçsüzlük!

"Hoşnutsuzluk." Omuz silkdim. "Tepkim onunla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece hataları tolere edemem."

"Anlaşılabilir. Peki, adrenalin patlamasından, duygusal iniş çıkışlardan sonra... ikiniz olanlar hakkında konuştunuz mu? Ya da"—kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırıyor—"belki başka bir şeye odaklandınız? Muhtemelen... daha samimi bir konuya?"

"Hayır. Sana daha önce de söyledim, bizim evliliğimiz platonik."

"Evet, ama hiç mi cazip gelmiyor? O da ilgileniyor olabilir."

"Cazip gelmiyor," diye homurdanıyorum, o akşamki muazzam ereksiyonumu çok net bir şekilde hatırlayarak. "En ufak bir şekilde bile."

"Gerçekten mi? Garip. Karın çok güzel bir kadın. Düğündeki diğer erkeklerin çoğu bunu açıkça fark etmişti."

Görüşüm kızıl bir sisle kaplandı ve kol dayanağını, kumaşın gıcırdamasına yetecek kadar sertçe kavradım.

"Tabii ki, o elitist tavırlarını düşünürsek, daha önce ona hiç dikkat etmemişlerdir. İşçi falan. Ama kesinlikle fark ettiler..."

"Kim?" diye bağıyorum. "Karımı kim *fark etti* lan? Bana o pisliklerin her birini tarif et!"

"Şey... papyon takan bir adam vardı. Onu adeta gözleriyle yutuyordu."

"Törendeki erkeklerin yarısı papyon takıyordu, Bartholomew! Bana daha spesifik bir şey söyle!"

Omuz silkiyor. "Üzgünüm, Adriano, ama gözlerim eskisi gibi değil." Bir saniye düşünüyor, sonra kaşları kalkıyor. "Ah, bir adam vardı. Genç, yakışıklı bir delikanlı."

senin güzel Iris'ini görünce büyülenmiş gibiydi. Sanırım koyu renk bir takım elbise giyiyordu. Bir de otuzlu yaşların sonlarında ya da kırklı yaşların başında, saygın bir adam vardı. O da gözlerini senin muhteşem gelinden ayıramıyor gibiydi. Sanırım dördüncü sırada oturuyordu."

"Dördüncü sıra, sol taraf mı?" diye sordum. Donato ve ailesi orada oturuyordu. Tanım kesinlikle Donato'nun yeğenine uyuyordu.

"Eminim dördüncü sıradaydı. Ya da belki beşinci? Dur, üçüncü sırada da olabilir. Ve belki de hatırladığımdan biraz daha gençti. Yirmili yaşların başında, belki. Onu, şunun yanında duran sarışın adamla karıştırıyor olabilirim..."

"Başka 'ayrıntı' var mı?" diye sözünü kesiyorum. Karıma salya akıtan tüm o adamların gereksiz tariflerini dinlerken, dişlerimi gıcırdatmaktan çenem ağrıyor.

"Hayır, üzgünüm." O sırtıyor. "Aman Tanrım. Seni üzmüşüm galiba. Kıskanacağını tahmin etmemiştim. Bana o kıza karşı kayıtsız olduğunu ve evliliğimizin şartlarını garanti ettiğinden beri."

"Kıskanmıyorum. Ama o benim karım. Sadece prensip olarak bile, diğer erkeklerin ona sarkıntılık etmesine tahammül etmemeliyim."

"Evet, elbette. Anlıyorum. Ama sen kör değilsin. Karının çok çekici olduğunu kabul etmelisin. Kişiliğiyle ilgilenmiyor olabilirsin, ama fiziksel bir çekim hissetmiyor musun? En ufak bir çekim bile olsa?"

"Hayır. Kendimi asla cinsel dürtülerin kontrolüne bırakmam."

"Gerçekten mi? Bu büyük bir başarı. Peki ya o? Senden hoşlandığını ima etti mi?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Dişlerimi sıktım.

Yıllar boyunca kendilerini ayaklarıma atmaya can atan pek çok kadınla karşılaştım. Vücutlarını

. Beni yataklarına çekmeye çalışırlardı. Güç ve para güçlü mıknatıslardır, bu yüzden kadınların açık ve gizli flört tekniklerine aşinayım. İma dolu bakışlar. Görünüşte tesadüfi dokunuşlar. Hatta doğrudan sevişmeye davetler. Bir kadının bana ilgi duyduğunda nasıl görüldüğünü bilirim. Ya da ona sunabileceğim bir şeye. Ama Little Iris, merkezimde kendini yakmak isteyen o aptalla ilgili telefon görüşmemi dinlerken gözlerindeki ifade tam bir tiksinti doluydu.

Onun önünde o konuşmayı bitirmeme neyin neden olduğunu bilmiyorum. Ya da en başından beri ona karşı sergilediğim tavırları. Iris'e karşı hiç rol yapmadım. Kurduğum dikkatli maskaralığa hiç güvenmedim. O her zaman gerçek beni gördü. Ve zaman zaman bunu yumuşatmaya, en çürümüş özelliklerimden onu korumaya çalışsam da, o maskemin arkasını gördü. Hiç kimsenin görmediği gibi. O telefon görüşmesini farklı şekilde yönetmeyi de seçebilirdim. Onu, olduğumdan daha onurlu olduğumu düşünmesini sağlayabilirdim. Bana karşı daha iyi bir izlenim bırakabilirdim. Ama yapmadım. O adamı görmesini istedim. Küçük Iris'im *beni* tanımasını istiyorum, buna ihtiyacım var. Kötü yanımı. Ve iğrenç yanımı.

"Küçük Iris'im benden tiksindiğinden eminim."

Yüzü düştü. "Bu çok yazık. Bu durum günlük hayatınızı nasıl etkiliyor? Düğünden bu yana bir haftadan fazla zaman geçti."

"Çoğunlukla birbirimizin yoluna çıkmıyoruz. Iris her sabah annesini ziyarete gidiyor. Evdeyken zamanının çoğunu mutfakta yemek pişirerek ya da pasta yaparak geçiriyor. Ayrıca o lanet köpeğe de bağlandı ve sık sık bahçede onunla oynuyor." Ev ofisimin penceresinden, sanki bir sapıkmışım gibi bu aktiviteyi gizlice izliyorum. "Ben çalışıyorum."

"Oh, senin için yemek mi pişiriyor? Ne tatlı."

"Benim için değil," diye homurdanıyorum. "Evde yiyecek bir şey bulundurmadığımı söyledi, ben de hizmetçiye kiler ve buzdolabını ağzına kadar doldurmasını söyledim. Şimdi sanırım Iris, bozulabilir yiyeceklerin hepsinin çöpe gideceğinden endişeleniyor. Yoksa neden deli gibi sıcak ocağın başında köle gibi çalışıyor ki? Dün *saltimbocca alla Romana* yaptı; eğer bilmesem, Roma'daki Piazza Navona'daki trattorialardan birinden geldiğine yemin ederdim."

Roma'daki Piazza Navona'daki trattorialardan birinden geldiğine yemin ederdim. Ayrıca, ağzımda adeta eriyen marzipan ve şekerli yaban mersini ile *Sicilya usulü cassata* yaptı.”

Barty'nin gözleri tabak kadar büyüdü. “Gerçekten onun yemeklerini mi yedin?”

Omuz silktim. “Yiyecekleri çöpe atmayı sevmiyor. Cesaretimi topladım ve kendimi bir çöp öğütücüsüne dönüştürdüm.”

“Ne kadar... düşüncelisin. Yani en azından birlikte yemek yiyorsunuz?”

“Hayır. Sabahları o odasından çıkmadan işe gidiyorum, ben döndüğümde de ortak alanlarda bulunmamaya özen gösteriyor. Yine de buzdolabında, üzerlerinde adım yazılı, güzelce etiketlenmiş kaplarda yemekler bırakıyor.” Göğsümde bir şey burkuldu. Karım benim dünyanın en korkunç insanlarından biri olduğuma inanıyor, ama yine de bana yemek hazırlıyor. Neden böyle bir şey yapsın ki?

“Yani, birbirinizle hiç vakit geçirmiyorsunuz.” “Bu, aşağı yukarı doğru.”

“‘Az’ doğru olan kısım ne?”

“O deli ortalıkta dolaşırken, onun malikaneden dışarı çıkması güvenli değil. Bu yüzden şehre gittiğinde onu takip ediyorum.”

“Düğünden önce bile ona bir güvenlik ekibi atandığını sanıyordum. Bu durum değişti mi?”

“Hayır. Hâlâ onu koruyan iki dört kişilik ekip var.” “Anladım.” Doc masasındaki bardaktan bir kalem alır ve çenesine vurmaya başlar. “Silahlı ve profesyonel eğitim almış sekiz adamın yeterli olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Dokuz. Şoförü eski Özel Kuvvetler mensubu.” O lanet vuruşlar sınır bozucu olmaya başlıyor. “Ayrıca, titiz olmayı tercih ederim. İkinci karım da ölürse durumum pek iyi görünmez.”

“Evet, elbette. Peki, kilisedeki patlama bir sabotajsa, sence kafiyele ulak bundan

sorumlu olabilir mi?”

“Belki. Niyetini anlamak zor. Motivasyonunu ne kadar düşünürsem, her şey o kadar mantıksız geliyor. Uzun zamandır odak noktası işlerimdi. Bu da bana bir rakip olabileceğini düşündürdü, belki kişisel bir hesabı olan biri. Ama sonra plaka olayı oldu ve başka bir çete işin içine karıştı. Bu yüzden rakip bir suç ailesinden biri olabileceğini düşündüm. Rusların sevkiyatlarımdan birine saldırmasını sağlayıp Cosa Nostra ile Bratva arasında bir kan davası başlatmaya çalışan bir pislik. Ama... o kafiyeli piç, kısa süre sonra Iris'i tehdit etmeye başladı. Bu da yine onun kim olduğu ya da ne istediği konusunda bana hiçbir ipucu bırakmadı.”

“Neden daha dikkatli olman gerektiğini, hatta karını takip edecek kadar ileri gitmeni anlıyorum. Ama onun yerine dışarı çıktığında ona eşlik etmeyi düşündün mü? Bu sana bir şans verir, bilemiyorum, belki konuşmak için.”

“Onunla konuşmak
istemiyorum.” “Neden?”

*Çünkü dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Ya da
dudaklarının*

*. Tadını. Dokunuşumda vücudunun nasıl titrediğini. Cildinin
yumuşaklığını. Evdeki o ilk sabah, mutfak tezgahının üzerinde onu
yutmamak için zar zor kendimi tuttum. Hepsi de... konuştuğumuz için.*

Aylar... Ek binadaki o odada onunla baş başa geçirdiğim aylar; onun melodik sesini dinlerken onu ve en mahrem sırlarını öğrenmek, büyüsüne gittikçe daha da kapılmak. Takıntıma yavaş yavaş teslim olduğum, onun başka bir şeye dönüşüp çiçek açtığı aylar. Onun tam orada, elime ulaşacak kadar yakın, ama dokunmamın yasak olduğu aylar. Çünkü dokunmayacağıma söz vermiştim.

İnkar güçlü bir şeydir. Sadece özdenetimimi kullanma anlamında değil, aynı zamanda gerçeği kabul etmeyi reddetme anlamında da. Bunca zaman boyunca bunu mantıklı hale getirdim. Onu aradığımı, yakınlığını arzuladığımı, sadece acımı dindirmek için olduğuna kendimi ikna ettim. Bir yalan. Kalbimi güvende tutmak için bir bahane. Daha önce görmezden geldiğim, sadece kan pompalamaya yarayan o kas

. Şimdi ise onun için atıyor. Tabii bunu yüksek sesle söyleyemem. Ona bunu asla belli edemem. Ya da başka birine, bu konuda. Kendime bile zar zor itiraf edebiliyorum.

Ama gerçek inkar edilemez, çünkü şimdi o bana her zamankinden daha yakın. Evimde. Karım. Sonunda o benim. Ama ona hala dokunamıyorum. Cesaret edemiyorum. O beni istemiyor. Dokunmamı hoş karşılamaz. *Onu* tercih eder. Onun "iyi" olarak gördüğü adam, başkaları için güzel şeyler yapan adam. Mesela, evlerini kaybeden birkaç kişiyi umursayan ya da kırık bir çay fincanı yüzünden üzülen yaşlı bir kadına, onun yerine yenisini bulmak için değerli vaktini harcayacak kadar değer veren adam. O adam yok. Hiç olmadı. O benim taktığım maske, tersi değil.

Sonunda, Bartholomew'un karısına olan sevgisi sayesinde dünyasının daha iyi olduğunu söylerken ne demek istediğini anladım. Küçük Iris yanımdayken, benim dünyam artık bir çorak arazi değil. O, içindeki her şeyi daha parlak hale getiriyor. Bir üst seviyeye taşıyor. Toprağı. Gökyüzünü. İnsanları.

Keşke beni de iyileştirebilseydi.

Çünkü karıma aşığım, tanıdığım en harika kadına. En inanılmazına. En nefes kesiciye. Ama ne yazık ki, ben hâlâ aynı adamım. Hâlâ acımasız. Hâlâ merhametsiz. Hâlâ kötü. Ve yaptığım her iyi şey, onun için yaptım. Sadece onun için. Başka kimse için değil. Başka kimseyi umursayamıyorum.

Ve benim Küçük Iris'im böyle bir adamı asla sevemez. Beni asla sevemez.

"Başka bir şeyden konuşalım," diyorum.

"Tamam. Baş ağrın nasıl? Özellikle de Iris'le pek birlikte olmadığın için?"

Her zamankinden daha kötü. Sadece irade gücümle ve bir atı öldürecek kadar ibuprofenle hayatta kalıyorum. "İyiler."

"Gerçekten mi?"

Harika!" Dişlerim

neredeyse çatlıyor.

"Ee?" diye patlar. "Sihirli migren önleyicini ne zaman göreceğim? Sonuçta düğünde yüz yüze görüşme fırsatımız olmadı."

Gözlerim kısıldı. "Karımla tanışmak mı istiyorsun? Neden?"

Ellerini havaya kaldırıyor. "Sakin ol dostum, şiddete gerek yok. Sadece senin tarif ettiğin gibi biri mi merak ediyorum."

"Onu nasıl tarif ettim?"

"Bir düşüneyim... Son birkaç aydır verdiğin ipuçlarına göre, onu hoş biri olarak hayal ediyorum. Yumuşak sesli. Belki biraz ürkek. Genel olarak, onda aşırı ilgi çekici bir şey yok. Doğru mu?"

Iris'in her şeyi ilgi çekici.

O özverili. Karşılığında hiçbir şey beklemeden insanlara yardım ediyor. Hak ettiğini düşünmedikçe hediye bile kabul etmiyor. Ne tür aptal bir yaratık böyle bir şey yapar ki?

Daha fazla yanılman mümkün değil, ihtiyar.

"Tam isabet," diye tersliyorum.

"Belki pazar akşamı uğrayabilirim? O gece yeniden planlanan düğün ziyafetinden bahsetmiştin. Bir süre önce aldığım ama hiç giyme fırsatı bulamadığım şık bir takım elbisem bile var."

"Tabii, istersen."

"Tabii ki isterim. Aslında, seni doğal ortamında gözlemlene fırsatı beni çok heyecanlandırıyor."

"Sözlerine dikkat etsen iyi olur. Bu, beni laboratuvar faren olarak adlandırmana tehlikeli derecede yakın geliyor, Bartholomew."

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Ne diyebilirim ki? Tehlikeli yaşamayı seviyorum."

Burnumdan soludum. *Aptal.*

Telefonum çalarak gelen bir mesaj olduğunu bildirir. Kısa bir bir an için,
o korkarım başka mesaj mesaj mesaj
o

Bunun yerine, Theo'dan arabada bir sorun olduğunu bildiren bir mesaj buluyorum. Frenler sorun çıkarıyormuş ve karımın o arabayla gitmesine izin veremem.

"Gitmem gerek." Ayağa kalkıp ceketimi alıyorum. "Akşam yemeği saat altıda. Sana bir araba göndereceğim."

"Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?"

Elim, yere kadar uzanan güzel mor elbiseden çekilir ve satış danışmanına dönerek titrek bir gülümseme atarım.

Aceleyle yaptığım Google aramasına göre burası Boston'un en prestijli butiklerinden biri. İçeri girdiğimde kendimi rahatsız hissettiğimi söylemek yetersiz kalır. Bu alışveriş gezisini olabildiğince erteledim, ancak bu hafta sonu yeniden planlanan düğün resepsiyonu yemeği ve *La Famiglia'nın* tüm kodamanlarının orada olacağını bildiğim için bu kaçınılmazdı. Adriano Ruffo'nun karısı olarak, birkaç yıl önce ikinci el aldığım ve sahip olduğum tek elbise olan kahverengi örgü elbiseyle ortaya çıkamam.

"Evet, lütfen." Bu abartılı ortamda kendimi balık gibi hissediyorum. "Bir gece elbisesi lazım. Mümkünse sade ve aşırı pahalı olmayan bir şey."

Kadın beni yavaşça süzdü, önce geçen gün internetten aldığım ayakkabılardan başlayarak, sonra yargılayıcı bakışlarını yıllardır sahip olduğum ve özel günlerde giydiğim güzel siyah kot pantolonum ve yeşil bluzumun üzerine kaydırды. Mağazaya girdiğimde bana attığı bakışın aynısıydı bu, diğer görevliye pek de ince olmayan bir şekilde başını sallamadan hemen önce. Bir megafon çıkarıp "*Ona dikkat edin!*" diye bağırsa da olurdu. O andan beri ikisi de

sanki her an raflardan bir şey kapıp kaçacakmışım gibi, bakışlarıyla beni takip ediyorlar.

"Korkarım aradığınız şey bizde yok." Kusursuz makyajlı yüzündeki gülümseme açıkça küçümseyici. "Downtown Crossing'deki mağazaları denemenizi önerebilir miyim?"

Butiğe göz gezdiriyorum, gözlerim zarif elbiseler ve klasik takım elbiseler giymiş şık mankenlerin sergilendiği vitrine takılıyor. Elbiselerin çoğunun ipek veya dantelden yapılmış, dolgun ve hacimli etekleri var, narin detaylarla süslenmişler ve şüphesiz bir servete mal olmuşlar. Bunlardan birini giyip akşam yemeğine gidersem kesinlikle kendimi yabancı hissederim, ama... Mor elbiseye tekrar bakıyorum ve ona uzanıyorum.

"Evet. Diğerleri benim için biraz fazla. Ama bu..."

Satıcı kadının eli uzanıp, parmaklarım mor dantele dokunamadan elbiseyi askısıyla birlikte standdan kapıyor. "Sanırım beni anlamadınız hanımefendi. Haute couture ürünlerimiz sadece belirli bir müşteri kitlesine sunulmaktadır. Sizin gibi birine ve bütçenize daha uygun bir yerden alışveriş yapmalısınız."

Yutkunup bir adım geri çekildim, Lucrezia benden ayakkabısındaki kiri silmemi istediği zamanki kadar küçük ve aşağılanmış hissettim.

"Elbette." Gözlerim yanmaya başlarken, biriken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor; dalgın dalgın başımı sallıyorum. Buradaki her şeyin çok pahalı olduğunu fark ediyorum, ama uygun bir elbise bulmam gerekiyor. Bu konuda çok endişelensem de, Annex'te çalıştığım dönemden kalan paranın büyük bir kısmını yanımda getirmiştım; Ruffo annemin hastane masraflarını ödedikten sonra biriktirebildiğim paraydı. "Yardıma için teşekkür ederim."

Utanç içinde boğulurken, bakışlarımı yere dikip çıkışa doğru aceleyle yürüyorum. Theo hemen dışarıda bir park yeri bulabilmiş, umarım beni başka bir yere götürmekten rahatsız olmaz. Ya da belki de eve gitmeliyim? Alışverişe devam edecek enerjim olduğundan emin değilim. Aptalca ama şimdiye kadar buna alışmış olacağımı sanmıştım. Sanki buraya ait değilmişim gibi muamele görmek. Hepsi Lucrezia'nın sayesinde bol bol pratik yaptığım için. Neden bu sefer beni bu kadar derinden etkiliyor? O kadar bitkinim ki

eşikte birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen geniş bir erkek göğsüne resmen çarpıyorum.

“Çok özür dilerim, ben...” Gözlerimi kırıp kocama bakıyorum.

“Şey...”

Me

rha Buzul mavisi bakışları bana odaklandı. “Ne oldu?”

ba.

” “Hiçbir şey.” Başımı eğip, gözlerimi sıkıca kapatarak

gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Parmağı çenemin altına kayıp beni kendisine bakmaya zorladığında, farkındalığımla birlikte tüylerim diken diken oldu.

“Bana asla yalan söyleme, Küçük Iris.” Başparmağının ucu alt dudağımın üzerinde kayıyor. “Ne oldu?”

"Bay Ruffo!" Satış danışmanının neşeli sesi arkamda yankılanır. Sesi baldan daha tatlıdır ve bana konuşma tarzının tam tersidir. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

"Ee?" diye ısrar ediyor, kadını görmezden gelerek. "Bekliyorum."

"Pazar günü için bir elbise almaya geldim," diye fısıldıyorum. "Ama... burada bana uygun hiçbir şey yok."

“Anlıyorum.” Başparmağı dudaklarımdan ayrılıyor, ama çenemi nazikçe kavırıyor. “Tamara,” diyor ve buz gibi bakışlarını satış elemanına çeviriyor, “burada sergilediğiniz her ürünün uygun bedenini karıma göndermenizi istiyorum. Normal hesabımdan çekebilirsiniz.”

Gözümün ucuyla, satış elemanının yüzünün bir kağıt parçası kadar beyazlaştığını gördüm.

“Sizin... Oh! Hiç bilmiyordum. Çok üzgünüm.”

“Eminim öyledir. Lütfen babana üzüntülerimi ilet. Böylesine köklü ve saygın bir işletmenin aniden iflas etmesini görmek gerçekten çok üzücü.”

“Beyefendi, ben... şey... anlamadım.”

“Karımı ağlattın, Tamara. Yarın anlayacaksın.”

Kocam, elini yüzümden belimin alt kısmına kaydırırken ona bir kez daha bakmadı. “Gidelim.

her şeyi eve gönderecekler.”

Kapıya kadar bizi takip eden sessizlik ağır. İki kadının da bana attığı bakışların ağırlığı gibi.

Dükkandan sokağa inen taş merdivenlerden inerken soruyorum, “Yarın ne olacak?”

“Arabanın frenlerinde sorun var.” Limuzininin yanında duruyoruz ve o, sorumu tamamen görmezden gelerek arka kapıyı açıyor. “Theo seni benim arabamla eve götürecektir.”

"Tamam." Lüks araca biniyorum ve ona bakarak tekrar soruyorum, "Yarın ne olacak?"

“İşlerini mahvedeceğim.”

Ağzım açık kalır. “Bunu yapamazsın. Basit bir yanlış anlaşılma. O dükkâna kaç kişinin geçiminin bağlı olabileceğinin farkında mısın?”

“Umurumda değil ve ne istersem onu yaparım.” “Lütfen.

Lütfen böyle davranma.”

Durdu, bakışları benimkilerle buluştu ve kilitlendi. “Ben buyum, küçük çiçek. Hiç başka biri gibi davranmadım. En azından sana karşı.”

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapandı. Bir an sonra, araç yoğun trafiğe girdi.

Hayır. Benden kim olduğunu hiç saklamadı.

Tereyağı rengi deri koltuğa yaslanıp gözlerimi kapattım, içimde kışkıran duyguların girdabından kurtulmayı umuyordum. Gücün altında göğsüm eziliyordu. Sanki kayalarla ağırlaştırılmış gibi midemin derinliklerine batıyordum. Bazıları, beni o kadar nazikçe mağazadan kovmuş olan satış elemanının bana yüklediği utançtan kaynaklanıyor. Diğerleri ise, gerçeği kocamdan saklayamadığım için birçok sıradan çalışanı incitmiş olabileceğimin pişmanlığı ve suçluluk duygusuyla yükleniyor. O, o dükkanda bana ne olduğunu açıkça anladı ve öfkesini serbest bırakmaya hazır. Ama başka bir şey daha var... Kendime bile itiraf etmekte tereddüt ettiğim bir şey.

Bir... sevinç var.

Kaygısız bir mutluluk ya da neşe gibi değil, ama bir anlık memnuniyetten doğan bir sevinç. Çünkü o benim için ayağa kalktı. Kocam o dükkânı ve onunla birlikte o kadının ayrıcalıklı hayatını mahvedeceğini ilan etti. Bunu yapabileceğinden ve söylediğini aynen yerine getireceğinden hiç şüphem yok. Ve bu hoşuma gitti. Tabii ki "yok etme" kısmı değil. Ama bunu benim için yapacağı gerçeği. Bir şekilde intikamımı almak için. Daha önce beni savunan kimse olmamıştı. Bana yapılan haksızlıkları düzeltmek için dayanabileceğim kimse olmamıştı.

Ama bu duygunun sıcaklığını içime çekerken, o zavallı adamın — bağışçının — görüntüsü zihnime giriyor. Adriano, annemin kalbini alabilmesi için onu bir şekilde intihara ikna etmişti. Bunu düşünmek bile mide bulandırıcı. İğrenç. Sadece aşağılık bir adam böyle bir şeyi düşünebilir. Ve yine de... Her şeyi sadece benim onun emirlerini yerine getirmemi sağlamak için planladığını bilmeme rağmen... Hiçbir duygu olmadığını ve benim şahsen bunun katalizörü olmadığımı tam olarak bilmeme rağmen... O bunu benim *için* yaptı sayılır. Annemin hayatını kurtarmak için bir adamın ölümünü ayarladı. En derinlerde, kalbimin küçük bir parçası çarpıyor.

Tanrım.

Başımı sallıyorum, değişken kocam hakkındaki bu düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum. Bana hissettirdiği duyguları silip atmaya çalışıyorum. Gerçeği inkar ediyorum, çünkü onu kabul etmek korkunç olurdu. Akıl almaz. İkiyüzlü.

Adriano Ruffo, başkalarının duygularını ya da eylemlerinin çevresindekilere nasıl etki ettiğini hiç umursamıyor; oysa bunlar benim en çok değer verdiğim şeyler.

Pişmanlık duymadan, hedeflerine ulaşmak için kelimenin tam anlamıyla cesetlerin üzerinden geçmiştir; bu benim hayal bile edemeyeceğim bir şey.

Şimdiye kadar gördüklerime dayanarak, kendinden başka kimseye, başka bir insana, belki de kendi evcil hayvanına bile en ufak bir ilgi duymaktan aciz olduğunu düşünüyorum.

Bütün bunları bilirken...

Nasıl böyle bir adama aşık olabildim?

Asla olamazdım.

Değil mi?

Büyük demir kapılar açılırken, malikanenin parıldayan çatısı ağaçların üstüne yükseliyor ve görkemli okyanus kenarındaki mülke doğru uzanan geniş parke taşlı yolun önü açılıyor. Yanımdaki çantamı aramak için elimi uzattığımda, parmaklarım yumuşak koltuk minderinin üzerinde yatan başka bir şeye dokunuyor. Aşağıya baktığımda, ince bir dizüstü bilgisayarın üstünde küçük, deri ciltli bir kitap görüyorum. Adriano, arabaları değiştirdiğimizde bunları unutmuş olmalı.

Tereddütle kitabı elime alıp, kapağını incelemek için ellerimde çeviriyorum. Bir tür günlük gibi görünüyor. Garip. Kocamın ofisinin ne kadar modern ve teknolojiyle donatılmış olduğunu düşünürsek, onun el yazısıyla bir günlük ya da ajanda tuttuğunu hiç hayal edemezdim.

Kitabı bulduğum yere geri koyarken, araba sarsıldı ve gürültüyle aniden durdu, kitap da elimden kaydı.

"Kahretsin."

İleride, arabanın dışında öfkeli bir havlama duyulur. Taffy olmalı. Gerçi daha önce eve döndüğümde hiç böyle davranmamıştı. Düşen kitaba uzanırım; kitap, sayfaları açık halde, yüzü aşağıya bakacak şekilde arabanın zeminine düşmüştür. Umarım içi kirlenmemiştir. Kitabı kaldırıp ters çevirerek üzerine bulaşmış olabilecek tozu ya da başka bir şeyi silkeliyorum.

Evet, haklıydım. Bu bir günlük. Haftanın günleri ve tarihler, üst dış köşelerde büyük kırmızı harflerle basılmış. Sayfaların her yerine düzgün ve titiz notlar yazılmış, özenli el yazısıyla kısa girişler. İlginç. Adriano Ruffo'nun el yazısı bile, dış görünüşü kadar düzgün ve titiz.

Yüzeydeki tozu silmeyi bitirdiğimde gözüm tarihleri gösteren iki sayıya takıldı. Solda 18 yazıyor. Sağ köşede ise 21. Görünüşe göre bir sayfa eksik. Günlüğün iki yarısını birbirinden daha fazla ayırdım ve tabii ki, sanki biri sayfayı yırtmış gibi, cilt çizgisi boyunca dar, pürüzlü bir şerit var.

Dışarıdaki kargaşa yeni bir boyuta ulaşmıştı. Taffy'nin havlamaları yüksek sesli hırlamalara dönüşmüştü, Theo ise aralık bırakılmış pencereden birinin köpeği yoldan çekmesini haykırıyordu.

Bunların hiçbirisi kafamda pek yer etmiyor; tüm dikkatim tamamen elimdeki ajandaya odaklanmış durumda. Cesur, klasik görünümlü yazı tipine. Birkaç ay öncesine ait kırmızı, basılı tarihe. Parmak uçlarımda sıradan bir defter kağıdından biraz daha kalın hissedilen yüksek kaliteli kağıda. Annex'teki akşamlarımın ardından eve dönerken hayranlıkla baktığım, kaliteli, kareli sayfalara olağanüstü derecede benzeyen o kağıda. Köşelerindeki kırmızı tarihler de dahil. Ve altında yazan gün. *Cumartesi*. Her zaman Cumartesi. Sessiz misafirimle buluştuğum gün. Günlük ajandadan yırtılmış sayfalar. Bana yazılmış notların bulunduğu sayfalar.

Bu sadece tuhaf bir tesadüf olmalı. Ruffo'nun temiz, kolayca okunabilir el yazısı, o notlardaki dağınık karalamalara hiç benzemiyor.

Günlüğü karıştırıyorum, düzgün el yazısıyla yazılmış girişleri görmezden gelerek, gözlerim sadece üst köşelerdeki tarihlere odaklanmış durumda. Arka arkaya birkaç hafta boyunca, hafta sonu sayfası eksik. Deri ciltli kitabı telaşla karıştırırken parmaklarım titriyor. Beş eksik Cumartesi sayfası. Sonraki ikisi sağlam. Ondan sonraki yok.

Sayfanın eksik olduğu son yer beni olduğum yerde donduruyor. Bu bir Cumartesi *değil*. Daha ziyade, benim ve Adriano'nun düğün günümüzden önceki sayfa. Önceki sayfada, Londra'da Hutchinson adında biriyle yapılacak bir takip telefon görüşmesi hakkında düzgünce yazılmış bir not var ve ondan sonraki sayfada — Cumartesi sayfasında — kabaca çizilmiş bir çiçek ve törenimizin yapıldığı katedralin adı var. Ama

bu ayrıntıların hiçbirini beni ilgilendirmiyor. Şu anda hiçbirini önemli değil. Önemli olan eksik kısımlar.

Eksik sayfalar, özellikle de sonuncusu.

O Cuma gecesi, tıpkı diğer tüm yırtılmış tarihlerde olduğu gibi, sessiz misafirimle buluştum.

Olamaz.

Bu... delilik. Bunu düşündüğüm için bile deliyim.

Aceleyle, geçen haftanın titizlikle yazılmış günlük girişlerini ve ardından kitabın sonuna ulaşana kadar önümüzdeki günlerin ve haftaların sayfalarını karıştırıyorum. Son sayfalar sadece çizgili, rastgele notlar için ayrılmış. Ve bol miktarda bilgiyle dolu.

Dağınık hatırlatmalar.

Zar zor okunabilir

yazılar. Karalama gibi.

Sola eğik ve neredeyse okunaksız. M ve N harflerinin neredeyse aynı görüldüğü. O ve A harflerinin neredeyse ayırt edilemediği. Pürüzlü. Dikkatsiz. T harflerinin üzerinde neredeyse öfkeli görünen uzun çizgilerle.

O el yazısını tanıyorum.

Yine de kabul etmeyi reddediyorum. Bu, zihnimi ele geçiren çılgın fikir için yeterli bir kanıt değil.

Kesin değil.

Sayfanın en altında karalanmış notu görene kadar:

6'lı çay fincanı seti. Yaklaşık 15 yıllık.

Beyaz, üzerinde Avrupa'nın simgesel yapıları var.

Kırık — Eyfel Kulesi.

"Acaba ikinci bir kafam mı çıktı ne?"

Sözlerimin ardından, karım çatalını tutuşunu kaybedip eli masaya çarptığında, çatalın yemek tabağına sürtünmesiyle çıkan tiz bir ses duyulur. Hızla toparlanıp cannelloni'sine odaklanarak yemeğe devam eder.

"Hayır."

Ona gözlerimi kısarak baktım. Bir saat önce eve geldiğimden beri oldukça tuhaf davranıyordu. Öncelikle, her zamanki gibi odasında benden saklanmıyordu. Bunun yerine, onu arka girişin merdivenlerinde, kollarını dizlerine dolamış, dalgın dalgın ağaçlara bakarken buldum. Arabadan indiğimde, yaklaşmamı izlerken geniş gözlerinde tuhaf, telaşlı bir bakış belirdi. Ama ayağım o ilk taş basamağa değdiğinde, bana tek kelime etmeden zıplayarak ayağa kalktı ve evin içine daldı. O karşılama sonrasında, akşam yemeğinde bana eşlik etmesini hiç beklemiyordum, ama oraya vardığımda Iris çoktan yemek odasıındaydı. Yemeğe oturduğumuzda, sanki bir tür hayaletmişim gibi kirpiklerinin altından bana gizlice bakmaya başladı.

"Bu köpekle mi ilgili?" diye soruyorum.

Birkaç metre öteden düşük bir hırıltı duyuldu. Dönüp baktığımda, Taffy yakınlarda yerde uzanmış, gözlerini bana dikmiş duruyordu. Theo, Iris'i benim arabamla eve getirdiğinde olanları anlatmıştı. Lanet olası köpek yolundan çekilmiyor, bana özel olarak ayırdığı hoş geldin karşılama törenini onlara da yapıyordu. Eve her döndüğümde bu saçmalığı yapıyor. O köpek benden nefret ediyor ve bunu ifade etmekten çekinmiyor.

"Hayır." Iris başını sallıyor ve sanki otomatik pilotta gibi ağzına yemek atıyor.

"Emin misin? Ondan korkuyorsan, personelin onu artık içeri almamasını sağlarım."

"Taffy, tanıştığımız günden beri benim odamda uyuyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Demek o zamandan beri oradaymış. O baş belası neden eskisi gibi geceleri havlamıyor diye merak ediyordum."

Iris çatal bıçağını indirip başını kaldırır, gözleri benimkilere kilitlenir. Gözlerinde yine o tuhaf bakış vardır, sanki zihninde bir fırtına kopmak üzereymiş gibi, ama bir şekilde onu bastırmaktadır.

"Sorun olmazsa bu gece annemlerde kalmak istiyorum."

"Neden?"

"Son birkaç gündür kendini iyi hissetmiyor. Sanırım beni özleyiyor, ama daha ciddi bir şey olmadığından emin olmak istiyorum. Sabah ilk iş olarak geri döneceğim."

Ellerim yumruk haline geldi. Zaten onu pek göremiyorum, Iris'in bizim evimizden başka bir yerde geceyi geçirmesi fikri beni resmen çileden çıkarıyor. "Theo akşam yemeğinden sonra seni oraya götürecekt ve sabah gitmeye hazır olduğunda seni alacak."

"Teşekkür ederim."

Yemeğin geri kalanı sessizlik içinde geçer; karım, dikkatimi vermediğimi düşündüğü anlarda bana gizlice bakıp o tuhaf bakışını atar. Belki de onu adeta bir tutsak gibi tutacağımı ve annesiyle geceyi geçirmesine izin vermeyeceğimi düşünmüştür? Bu akşamki tuhaf davranışının sebebi bu olabilir mi?

Akşam yemeğini bitirdikten sonra Iris izin isteyerek kalkar. Ama odadan çıkarken tam yanımda durur. Uzun bir nefes süresince, başını bana doğru hafifçe eğmiş, endişeli gözleriyle benim gözlerimde somut olmayan bir şeyi arar gibi orada durur. Sonra aceleyle bir *"iyi geceler"* mırıldanır ve ortadan kaybolur.

Bir saat sonra, ev ofisimin penceresinden, karımı uzaklara götüren arabanın arka farlarının garaj yolunda küçülmesini izliyorum. Ardından, koruma ekibini taşıyan üç SUV geliyor.

Onu gözetlemek için ek bir ekip gönderdim. Solan kırmızı ışıkla meşgulken, yokluğunu şimdiden keskin bir acı gibi hissederken, telefonum çalmaya başlıyor. Son bir görüntü de kaybolana kadar bekledikten sonra masama dönüp telefonu açıyorum.

"İyi akşamlar, efendim!" Maggie'nin sesi hattın diğer ucundan geliyor. "Rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Ne var?" diye homurdandım. Ek binada yaşanan her türlü sorunu bana değil, kulüp müdürüne iletmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Gelecekte sizi bir daha beklemememiz gerektiğini söylediğinizi biliyorum, ama özel statü nedeniyle size haber versem daha iyi olur diye düşündüm..."

"Beni ne hakkında bilgilendirmek?" Sabrım tükeniyor ve Maggie'nin tereddütlü sesi sabrımı tamamen yok ediyor.

"Kız arkadaşın az önce beni aradı, bu akşam ziyaret etmeye ne dersin diye sordu."

"Ne?" diye bağıryorum.

Maggie sessiz kalıyor, ama telefonda hızlı hızlı nefes aldığını duyuyorum.

"O... o, düzenli misafiri ile görüşmek istediğini söyledi," diye cevaplıyor sonunda. "Seninle konuşmadan önce isteğini reddetmek istemedim. Belki fikrini değiştirir ve onu görmek istersin diye."

Telefonumu o kadar sıkı sıkıyorum ki, neredeyse kırıyorum. *Karım* az önce başka bir adamla görüşme ayarlamak için aradı. Benimle evlenmeden sadece birkaç saat önce öptüğü bir adam. Ertesi gün benim basit dokunuşum onu korkudan titretirken, onun vahşi okşamalarını memnuniyetle karşılayan bir adam.

Cevap verecek kelimeleri bulmaya çalışırken gözlerim kırmızı bir sisle bulanıyor, ama başaramıyorum.

"Efendim? Efendim, beni duydunuz mu?"

Boğazımdan vahşi bir hırıltı çıkıyor. "Ona söyle, oraya geleceğim."

27. Bölüm

Karmaşık süslemeli koridorda yürürken, ince ipek kumaş bacaklarımı sarıyor. Havada, birçok hafif koku, ahşap cilasının izleriyle karışıyor. Ayaklarımın altındaki kalın halı, artık tanıdık gelen kapıya doğru Maggie'yi takip ederken adımlarımı yumuşatıyor. Her şey aynı gibi görünüyor, ama hiçbir şey eskisi gibi değil.

Hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacak.

Maggie'yi arayıp bu gece gizemli, sessiz misafirimle bir görüşme talep etmeme neyin neden olduğunu bilmiyorum.

Kocam.

Adriano'nun günlük ajandasını bulduktan sonra limuzinden indiğimde, sanki bir kamyon çarpmış gibi hissettim. Sanki beynim fabrika ayarlarına geri dönmüş gibiydi. Birdenbire, daha önce inandığım her şey silinip gitmişti. Bildiğimi sandığım her şey yanlıştı.

Adriano'nun ajandasını arabasında bulduğum yerde bıraktım, ama ağırlığı beni aşağı çekip malikanenin arka merdivenlerine oturttu. Orada saatlerce oturmuş, Adriano ile geçirdiğim her anı tek tek gözden geçirmiş olmalıyım. Gözümden kaçmış olabilecek bir şeyi bulmaya çalışıyordum. Bir ipucu. Kasıtsız bir ele verme. Sessiz misafirimle şu anki kocamın aynı kişi olduğuna dair bariz bir işaret.

Kör müydüm? Evet. Sağır mıydım? Sadece o sessizliği seçtiği için. Ama diğer duyularım nasıl bu kadar başarısız olabilirdi?

Ya da belki de başarısız olmadılar. Belki de ben sadece gerçeği kabul etmeyi reddettim. Adriano'nun etrafında fark ettiğim o hafif okyanus kokusunu hayal gücümün bir ürünü olarak görmezden geldim. Orada olmadığına kendimi ikna ettim. Kalbimin başından beri bildiği şeyi inkar ettim. Bilinçaltımın bana göstermeye çalıştığı şeyi.

Aynı adamın farklı maskeleri.

Zaman zaman, her birini görmeme izin vermişti. Acımasız canavar. Özenli misafir. Ama hepsi bir. Tek bir ruh. Acımı hisseden, bana daha fazla acı çekmemem için gözlerimi kapatmamı söyleyen, yöntemini iğrenç bulacağımı bilmesine rağmen annemi kurtaran adama ait. Hatta bu yüzden ondan nefret edebileceğimi bile bilmesine rağmen. Ama yine de bunu yaptı çünkü o seçimin yükünü asla kaldıramayacağımı anladı. Bu yüzden yükü kendi omuzlarına aldı. Ondan asla yapmasını istemeyeceğim bir şeydi. Ama ona hiçbir şey sormama gerek kalmadı, değil mi? Her nasılsa, o her zaman söylemediğim şeyleri duyabilmiştir. Bunu defalarca kanıtladı. Beni korkunç bir kaderden kurtardı. Ve yaptığı hiçbir şeyin nedenini hâlâ anlamasam da — iyi ya da kötü — aylardır içimde büyüyen duyguları artık inkar edemem.

Bu duygularla mücadele ettim çünkü iki farklı erkeğe ait olduklarını sanıyordum, ama ikisini birbirinden ayıramıyordum. Her seferinde, ikisi birleşiyordu. Her seferinde, birinde diğerinin özelliklerini görüyordum. Koruyucu. Avcı. Bakıcı. Adriano tüm bunlar ve daha fazlası. Beni kendisiyle evlenmeye zorlayan vicdansız adam ve soğukta beni sıcak tutan adam. Sessizce yaptığı tüm şeyler, bana şunu fark ettirdi: O canavardan hiç de nefret etmiyorum. O canavarın bir kalbi varken nasıl nefret edebilirim ki? Buz gibi bir kalkanın altında saklamaya devam ettiği bir kalp. Benden ve kendisinden. Belki de onun iyiliksever davranışlarının gerçeğini bilmem onu bir şekilde inciteceğinden korkuyor? Bu yüzden de beni, diğer herkesle birlikte, dışlıyor mu? Neden?

Adriano Ruffo söz konusu olduğunda her zaman bir "neden" vardır. Şimdi, her zamankinden daha fazla, cevabı bulmak benim için çok önemli.

"Rina evlendiğini söyledi," diyor Maggie, karanlık meşe kapıya yaklaşırken

koyu meşe kapıya yaklaşırken Maggie neşeyle söylüyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu akşam beni aradığında şok oldum. Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Düzenli misafirinin davetini kabul etmesi ise daha da büyük bir sürpriz oldu.

Onun gibi bir adamın, bu kadar kısa sürede kabul etmesi, bunu hiç beklemiyordum.”

Onun da kabul edeceğini hiç beklemiyordum. Ama yine de, o nadiren benim beklediğim şeyi yapar.

Neden kabul etti? Neden Maggie'nin aramasını aldıktan sonra benimle yüzleşip bir açıklama istemedi? Neden aylardır oynadığı bu... gizlice benimle görüşme maskaralığına devam ediyor? Bu bir oyun mu? Eğer öyleyse, amacı ne?

“İşte geldik, kızım. Göz bağını takmama yardım etmemi ister misin?”

Kapı koluna bağlanmış uzun beyaz ipek parçasına bakıyorum, parmaklarımı narin kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Bu sahtekarlığı sürdürmemizin bir anlamı var mı?

"Tabii." Göz bağını çözdüm ve gözlerime taktım.

Adriano'nun nedenleri ne olursa olsun, belli ki oyunu sürdürmeye karar vermiş. Belki de şimdi ona aynı şeyi yapmanın zamanı gelmiştir.

Bir duygunun bu kadar somut bir güç olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Ama kapı arkamda kapanırken, öfkesini aramızda fiziksel bir engel gibi hissedebiliyorum. Havada bile gerginlik var. Sessizlik kulakları sağır ediyor. Eskisi gibi sakinleştirici değil, ağır ve boğucu. Hatta tehditkar.

Maggie beni her zamanki kanepeme doğru yönlendirirken, yumuşak halı adımlarımızın sesini emiyor. Dönüp oturmak yerine, ellerimi kanepenin arkasına dayayıp Maggie geri çekilene kadar dinliyorum. Bekliyorum. Kilidin neredeyse ses çıkarmayan tıklaması kulaklarımda gürleyene kadar.

Parmaklarımı kanepenin arkasına sürterek dikkatlice etrafından dolaşıyorum, sonra sehpayı geçip diğer kanepeye ulaşıyorum. Oturduğumda, okyanus esintisinin hafif kokusu beni sarıyor ve yanımda kocamın sıcaklığını hissedene kadar yerimi değiştiriyorum.

"Geleceğini sanmıyordum." Sesim, sanki gerçekte olduğundan çok daha yüksekmiş gibi, sessizliği bozar.

Nefesimi tutarak, cevap verecek mi diye beklerken kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor. Ne halt ettiğimi hiç bilmiyorum, ama devam etmem gerektiğini biliyorum.

Belki de bu hesaplaşmaya beni iten, bulmaca çözmeye olan düşkünlüğümdü. Belki de kocamın gerçekte kim olduğunu anlamaya duyduğum bitmek bilmeyen ihtiyaçtı. Belki de tamamen başka bir şeydi. Rol yapmaya devam edecek mi? Saklanmaya devam edecek mi? Bu gece beni buraya ne getirmiş olursa olsun, cevaplara açım. Adriano Ruffo'yu kimsenin tanımadığı şekilde tanımak istiyorum.

Cevap gelmemesine şaşımamalıyım. Her zamanki gibi sessizliğini koruyor. Burada olduğunun tek somut kanıtı, kolumun onun sağlam vücuduna hafifçe değmesi. Ve etrafımızı saran o gergin hava.

Aylar. Aylardır benimle oynuyor. Neden? Ne amaçla? O kafasının içinde neler dönüyor? Her zamanki gibi, hiçbir cevabım yok. Bin yıl yaşasam bile, muhtemelen bu adamı yine de anlayamayacağım.

"Ben evliyim," diyorum. "Bu, aramızdaki durumu değiştirir mi?"

O sessiz kalıyor, ama havadaki enerji fırlamış gibi görünüyor, her molekül tehlikeli bir niyetle nabız gibi atıyor. Onu hissediyorum. Zar zor dizginlediği öfkesini. Sıcak bir çığ gibi üzerinden akan öfkesini. Adam yanımda erimiş bir çekirdek gibi. Özünü beni yakıp kül etmek ve geri kalan her şeyi kömürleştirmek istiyor. Delinin ötesinde. Yine de bu maskaralığı sürdürüyor.

"Kocam... o... çok karmaşık bir adam." Sesim, aksi takdirde sessiz olan odada yankılanıyor gibi. "Beni şantajla evlenmeye zorladı. Beni istediği için değil, benden bir şey istediği için." Onu bir tepki vermeye kıışkırtmayı umarak duraksıyorum. Sözlerimin onu kim olduğunu itiraf etmeye iteceğini umuyorum. Hiçbir şey. Her zamanki gibi hiçbir şey yok.

"Görüyorsunuz, ona göre insanlar harcanabilir. Onları istediği gibi kullanır. Ya da yoluna çıkarsa basitçe ortadan kaldırır. Kimseyi umursamaz. Ne beni, ne de yeryüzündeki başka bir canlıyı. Planlarına fayda sağlamadıkça kimseye tek bir iyilik bile yapmaz."

Mesela, önemsiz bir kızın sevdiği için ona önemsiz bir mutfak baharatı bulmak gibi. Ya da belirli bir binayı yıkmamayı seçmek gibi.

Kalbi donmuş bir adam asla böyle şeyler yapmaz.

"O sana hiç benzemiyor." Onu göremesem de ona dönüp bakıyorum. "Belki de bu yüzden dün gecemde seni rüyamda gördüm. Öpüşmemizi rüyamda gördüm."

Vücudu yanımda taş gibi hareketsiz kalır, sanki her kası kasılmış gibi. Ama sessiz kalır. Soğukkanlı. Kontrolü elinde. Etrafımda, o savaşı kaybettiği bir avuç dolusu an vardır ve bunlardan biri de öpüştüğümüz andı.

Paylaştığımız şeyin öpücük olarak adlandırılabilceğinden bile emin değilim. O, saf ve basit bir şekilde yutan bir şeydi. Beni, uzun zamandır ilk kez yemek yiyen aç bir adam gibi yuttu. Sessiz misafirim olarak Adriano, sanki beni arzuluyormuş, bana can atıyormuş gibi bana dokundu. Ama bu odanın dışında, o adam bana karşı hiçbir zaman ilgi ya da sevgi belirtmedi.

"Hiç bunu düşünür müsün?" Biraz daha yaklaştım. "O öpücüğü?"

Bir an. Bir nefes. Sonra bir tane

daha. "Hayır."

Hırlayan bir fısıltı. Öfkeli. Ve

apaçık bir yalan.

Biliyorum çünkü nefesini dudaklarımda hissediyorum. Sıcak. Hızlı.

Sanki

yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaktaymış gibi.

"Oh." Çenemi yukarı kaldırıyorum. "O zaman, belki de bir daha görüşmemeliyiz." Sert, istekli dudaklar benimkilerle çarpışıyor, nefesimi kesiyor.

Nefesim kesilir, ben de ona karşılık veririm. Onun saldırısını memnuniyetle karşılar ve ben de ona öpücük yağdırırım. Kalp atışlarım ışık hızıyla yükselir. İlk öpücüğümüzün çılgınlığını bile geride bırakır.

İki sert el belimi kavrar ve bir de bakarım ki, Adriano'nun kucağında oturuyorum. Kollarım boynuna dolanıyor, parmaklarım o ipeksi saçların arasına giriyor, dudaklarımız açgözlü savaşına devam ederken beni sabit tutuyor. O, sanki uzaklaşacağımdan korkuyormuş gibi beni yerinde sabitlemek için enseme çelik gibi sıkıca kavrarken, adrenalin dalgası vücudumu sarıyor. O tutuş acımasız. Sahiplenici. Şiddetli. Tıpkı ağzımı kuşatması gibi. Kocam tarafından öpülmek, bir depresyonun merkez üssünde yakalanmak gibidir. Bir kargaşa, destansı bir öfke ve kontrolün tamamen kaybedilmesi. Külotum, daha fazlasına, ona olan doyumsuz ihtiyacımın kanıtıyla sırılsıklam. Adriano'nun bu şekilde değerli itidalini kaybetmesini yaşamak, bildiğim herhangi bir afrodisyakdan daha güçlü. Ve ben daha fazlasını istiyorum.

Bir avuç dolusu saçını avuçlarım. Kalçalarımı sallarken, tüm gücümle saç tellerini sıkarken, kalçalarımı pantolonundaki belirgin şişkinliğin üzerine sürüyorum. Tam amımın altında. Yalan söylediğinin yadsınamaz kanıtı. Bana söylediği ilk yalan — önceki öpücüğümüzü düşündüğünü inkar etmesi.

Biliyorum. Kalbimde hissediyorum. Kemiklerimde.

Alt dudağını ısıriyorum, o yalan için onu cezalandırıyorum, o bunu bilmiyor olsa da. Dişlerim neredeyse kanını akıtacak kadar sertçe batıyor. Öfke yerine, uzaklaşmak yerine, sikini benim açgözlü kasıklarına tepki olarak şişiyor. Avucunu ensemden öne kaydırıyor ve bir anlığına boğazımı saran parmakları sıkılaşıyor. Nefesimi keserken o da beni ısıriyor, sonra bırakıyor.

Büyük elleri uyluklarımdan yukarı kayıyor, elbisemin ipeksi kumaşını bacaklarımdan yukarı doğru iterek cildimin her santimini ateşe veriyor. Islak beyaz dantel külotuma uzanırken avuç içlerinden içime doğru bir sıcaklık akıyor. Başparmaklarını kumaşın altına kaydırıp zonklayan amıma bastırırken, dudaklarından alçak, neredeyse hayvani bir inilti çıkıyor

dudaklarından düşük, neredeyse hayvani bir inilti çıkar, başparmaklarını kumaşın altına kaydırıp, zonklayan amıma bastırırken.

O basit dokunuşla tüm vücudum titremeye başlıyor. Hassas etimi okşamaya başladığında nefesim kesiliyor.

Klitorisimin etrafında yavaş, şehvetli vuruşlar yaparken, beni uçurumun eşiğine getirecek ama o eşiği geçmeyecek kadar baskı uygularken zihnim boşalıyor. İçimdeki o ihtiyacı gittikçe daha da yükseltirken, yakıcı, aç dudakları beni yemeye devam ediyor. O tanıdık, soğuk kayıtsızlığından eser yok. Buz yok. Sadece sıvı ateş. Ve ben onun alevinde yanmak istiyorum.

Sadece bir okşama daha, onun ustaca dokunuşuyla patlayacağım. Hazırım, çok hazırım, ama parmaklarının amım üzerindeki baskısı aniden yok oluyor.

"Hayır," diye itiraz ediyorum, alt dudağını ısırıp kendimi ona daha sert bastırıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var..."

Tek bir güçlü hareketle külotumu bedenimden yırtıp atıyor. Avuç içleri çıplak tenimin üzerinde kayarken nefesim hızlı nefesler halinde ciğerlerimden çıkıyor. Yavaşça. Kalçalarımı avuçluyor. Yanaklarımı yoğuruyor. Parmakları çatlağımdan titreyen amıma doğru kayarken ben nefes nefese kalıyorum.

"Delilik," diye fısıldıyor, sesi o kadar derin ve boğuk ki, sanki kendi sesi değilmiş gibi geliyor. "Saf, tatlı bir delilik."

Parmağını içime kaydırıp, sarar gibi uzanan parmağıyla içimi doldurduğunda boğazımdan yüksek bir inilti patlar.

Takım elbisesinin yakalarını kavriyorum, kalçalarımı sallıyorum, parmağının üzerinde sallanıyorum. Ateşli titremeler beni parçalamak üzereyken, canımı kurtarmak için ona sıkıca tutunuyorum.

Adriano'nun diğer eli göğüslerimin üzerinden, göbeğimin altından geçip, amcığıma doğru kayıyor. Kıvrımlarımdaki sert, tembel vuruşları zihnimi farklı bir gerçekliğe sürüklüyor. Sadece onun dokunuşunun var olduğu bir gerçekliğe. Ve sonra, hiç uyarmadan klitorisimi sıkıyor, beni doğrudan cennete gönderiyor.

Ağız benimkini ele geçiriyor, boşalma çılgınlığını yutarken, klitorisimle acımasızca oynuyor ve titreyen amımın içine parmağını sokup çıkarıyor. Nefes almakta zorlanırken beni inanılmaz bir mutluluğun ötesine itiyor.

Nefes nefese ve güçsüz bir halde ağzına inliyorum, titrek parmaklarımı gömleğinin yumuşak kumaşı ve takım elbisesinin yumuşak panelleri üzerinde gezdiriyorum. Her zaman kusursuz giyinir. Özel dikim takım elbiseler. En iyi markaların gömlekleri. Her zaman mükemmel, sakın ve kontrolü elinde tutan. Sessiz misafirim. Kocam. Beni sadece elleriyle orgazma ulaştıran tek erkek. Ama bu yetmiyor. Asla yetmeyecek. Katmanlarının gitmesini istiyorum. Fiziksel ve mecazi olarak. Onların altındaki adamı istiyorum. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp kemerinin tokasına uzanıyorum.

Büyük eli çenemi kavrayıp başımı yukarı doğru kaldırıyor. Gözlerimdeki göz bağına rağmen, yüzümdeki o buz gibi bakışları hissedebiliyorum. Aramızda birkaç kalp atışı süren mutlak bir sessizlik geçiyor. Bana odaklanması fiziksel bir ağırlığa sahip gibi, beni olduğum yerde sabit tutuyor.

Vücudundan yayılan gerginliği hissediyorum. Göğsü hızlı nefes alıp verişlerle inip kalkıyor. Sanki nefes nefeseymiş gibi. İradesinin son kırıntılarına zar zor tutunuyor. Kendini kontrol etmeye çalışıyor. Bir avcı gibi, avını kilitlemiş ama uygun an gelene kadar hareketsiz kalmaya zorluyor kendini. Ondaki tehdit hissetmiyorum. Onun serbest kalmasını istiyorum.

Öne doğru eğilip, pantolonunun içindeki kaya gibi sert şişkinliği avuçlarımla kavıyorum. "İçime girmeni istiyorum, sessiz misafirim."

Tepkisi anında geliyor.

Neredeyse mecazi bir çıt sesi duyabiliyorum.

Dudaklarından düşük, hırıltı gibi bir ses çıkıyor. Güçlü elleri kalçamın altına kayıyor ve beni kaldırıyor. Çıplak sırtım yumuşak kanepelerine çarpmadan ve onun kaslı vücudu benimkini örtmeden hemen önce nefesimi tutuyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Üzgünüm, küçük çiçek," diye fısıldıyorum, onun duyamayacağı kadar alçak sesle, pantolonumun fermuarını açarken. "Artık kendimi tutamıyorum."

Elbisesinin eteğini beline kadar yukarı çekerken parmaklarım bir uyuşturucu bağımlısınıninki gibi titriyor. Daha önce hiç titrememişlerdi. Öldürdüğümde titrememişlerdi. Yok ettiğimde titrememişlerdi.

Şimdi titriyorlar, durmaksızın, çünkü yüksek mantığım pratikte işe yaramaz hale gelmiş olsa da, bir parça farkındalık kalmış ve bunun geri dönüşü olmayan bir nokta olduğunu ısrarla hatırlatıyor. Bu gece onun cazibesine kapılırsam, benliğim paramparça olacak. Geri dönüş olmayacak.

Sikim karımın girişine dokunur dokunmaz, karımın dudaklarından ihtiyaç dolu bir inilti çıkar. Ve ben tamamen kendimi kaybederim.

Sürgün. Parçalanmış.

Tamamen yok olmuş.

Disiplinim. İradem. Kendime hakimiyetim.

Tamamen yok oldu.

Onlarca yılda inşa ettiğim her şey enkaza dönüştü.

Onun yüzünden.

Ve bu yenilginin bu kadar tatlı olacağını asla hayal edemezdim.

Lanet olası nirvana.

Zonklayan sikim, sadece ucu karımın sıcak kucağına girmişken patlamaya hazır.

Onun için çok büyüküm.

İçimde ilkel bir dürtü uyanmış olsa da, yavaş gitme gücünü buluyorum. Ona zarar veremem.

Yapmayacağım.

Her seferinde bir milim kadar daha derine itiyorum, avucumu titreyen göğüs kafesinin üzerinde gezdiriyorum. O kadar narin ki. O kadar kırılgan. Benden çok daha küçük.

Bana sarılıyor, aralık dudaklarından yumuşak inlemeler çıkıyor. Doyamadığım dudaklar. Keşke onu görebilseydim. Her yerini. O sıcak kehribar rengi gözleri. Onu doldururken bana gülümsediğini görebilseydim.

Onu ezmek için ağırlığının çoğunu diğer koluma veriyorum. Küçük Iris'imi koruyorum. O kadar minicik ki. Neredeyse her açıdan benim tam zıttım. İçten dışa güzel. Ruhu saf. Şefkatli, bana karşı bile. Korkunç şeyler yapan bir canavara karşı. Pişmanlık, utanç, keder hissetmeyen birine karşı. Bu büyüleyici yarattığı kendi bencil planlarına uydurmak için manipüle eden birine karşı. Benimle evlenmek için.

Asla olmaması gereken bir evlilik. Asla vazgeçemeyeceğim bir evlilik.

Daha derine kayıyorum, onun unutulmaz derecede zarif yüzünü izliyorum. Onun şehvetli, pembe dudaklarını. Zarif boynunu.

"Daha fazla," diye yalvarıyor, bacaklarını daha da açıyor. Sarhoş edici inlemeleriyle beni kendine çekiyor, dolaşan elleri tutunacak bir yer arıyor. Tanrım, keşke lanet kıyafetlerimiz yok olsaydı. Keşke onu altımda ipeksi pürüzsüz ve çıplak hissedebilseydim. Ama mağara adamı içgüdülerim tüm mantıklı düşünceleri bastırmış durumda. Onu şu anda benim yapmamı istiyor.

Avucum daha yukarı kayıyor, ipekle kaplı göğüslerinin üzerinden, narin boynuna doğru. Hızlı nabzını hissediyorum, sık nefeslerini duyuyorum. Hepsinin tadını çıkarıyorum. Onun arzusunun. Ateşli ihtiyacının. Tatlı, çiçeksi kokusunun. Dudaklarından dökülen inanılmaz seslerin.

Kısıtlamamın son kalıntılarına bir iplikle tutunarak, parmaklarımı onun ışıltılı saçlarının karışık buklelerine kaydırıyorum. Onunla geçirdiğim onca zamandan sonra, bu renge ne diyeceğime hala karar veremiyorum. Kum sarısı. Sıcak bal. Karamel. Saçlarındaki doğal altın rengi vurgular beni çılgına çeviriyor. Sonunda içinden sonuna kadar içeri giriyorum ve sıcaklığı beni sararken, duvarları sikimi sıkıca kavırıyor.

Iris sırtını kavisler ve zevkle dolu bir ılık dudaklarından kopar. "Oh Tanrım," diye haykırır, tekrar tekrar.

Karımın içindeyken hissettiğim şey, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Onun ıslak sıcaklığı adeta bir uyuşturucu. Ve ben çoktan bağımlı oldum. Coşku damarlarımdan akıyor ve bunun hiç bitmesini istemiyorum. O, şimdiye kadar var olmuş en güçlü uyuşturucu. Benim Küçük Iris'im.

"Daha sert," diye nefes nefese söylüyor. "Lütfen."

Çekilirken alnımı alnına dayıyorum, sonra nazikçe tekrar içeri giriyorum. Yavaş bir ritmi korumak Herkül'ün görevleri kadar zor. Ama onu incitme riskini göze alamam. O daha fazlasını istese bile. Daha fazlasını istese bile...

Ondan.

Kocası Adriano Ruffo'dan değil. Iris, vücuduna giren ve çıkanın ben olduğumu bilseydi, ona dokunmama asla izin vermezdi.

Başka bir adamla seviştiğine inanıyor. Şu anda bile, kollarımda titrerken. Amcığı sikimin etrafında zonklarken. Beni tamamen savunmasız bırakırken.

Ben bittim. Her bir itiş beni doruğa yaklaştırıyor, ama yaklaşan orgazmı uzak tutuyorum. Bunun bitmesini istemiyorum. Henüz her nefes nefese inlemesini ezberlemedim. Bana uzanırken başının tam eğimini. Saçımı çekerken parmaklarının gücünü. Hepsini sonsuza kadar hafızamda saklamak istiyorum.

Bu yüzden, sayısız kez hayal ettiğim gibi onu sikmeye devam ediyorum. Her nefes alışını, her titremesini tadını çıkarıyorum. Mükemmel ıslak amının sıkışmasını ve sıcaklığını. Onun boşaldığını hissettiğimde neredeyse kükriyorum. Zevkinden kaynaklanan spazmları tek tek hissediyorum. Dokunuşumla parçalandığını izliyorum.

"Evet, Tanrım! Evet!" diye bağılıyor, sırtı kanepeden kalkıyor. Tırnakları kafa derime batıyor.

Yüzündeki o saf zevk, o saf tatmin ifadesi... son çiviye çakıyor. Tutunduğum her türlü kontrol kayboluyor. Testislerim sıkışıyor ve içini dolduruyorum, hem mutluluk hem de öfke aynı anda beni sararken onu spermimle dolduruyorum. Coşku ve ıstırap. Zevk ve umutsuzluk.

Çünkü o sonunda benim.

Ama o benim başka biri olduğuma inanıyor.

Bölüm 28

"Bu elbise gerçekten muhteşem!" Rina'nın heyecanlı alkışları odada yankılanıyor. "Neredeyse parlıyorsun kızım. O gergin Cosa Nostra cadıları, seni içeri girerken gördüklerinde yerden çenelerini toplamak zorunda kalacaklar."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. "Sen öyle diyorsan."

"Kızım, ciddi olamazsın. Haline bir bak!" Omuzlarımı kavrayıp beni döndürerek duvara asılı büyük aynaya bakmamı sağlıyor.

Menekşe rengi elbise, mağazada gördüğümde daha da güzel görünüyor. Zarif ve şık bir silueti var. A kesimli, pilili etek belden daralıyor ve vücuda oturan korsaj, boynuma dolanan geniş askılı bir halter yaka. Mütevazı, ama aynı zamanda şık ve sofistike. Ve kendimi güzel hissettiriyor. Ama giydiğimde neredeyse panik atak geçirecektim, bir şekilde yırtacağımı ya da lekelemeyeceğimi düşünerek endişelendim. Ya da bu elbisenin ne kadar güzel ve pahalı olmasına rağmen, Adriano'nun misafirlerinin içinde gülünç göründüğümü düşüneceklerini ve tüm *la Famiglia'nın* alay konusu olacağımı düşündüm. "Ah, küçük mutfak kızı rol yapıyormuş" diye parmakla gösterilip kıkırdanılacağı düşüncesi, kafamda durmadan tekrarlanıp duruyordu.

"Tanrım, prenses gibi görünüyorsun." Rina yanımda burnunu çekiyor. "Kahretsin, sanırım ağlayacağım. Saçını bir kez daha kontrol edeyim. Topuklu ayakkabıların hazır mı?"

"Evet." Ayaklarımın yanındaki kutunun üzerinde duran sade, bantlı, ten rengi sandaletleri işaret ettim. Newbury'deki dükkandan gelen yeni gardırobumun geri kalanıyla birlikte birkaç saat önce gelmişlerdi. Dükkan sahipleri Adriano'nun emrini harfiyen yerine getirmiş olmalılar, çünkü giyinme odamda elbiseler, bluzlar, etekler,

pantolon, iç çamaşırı, ayakkabı ve daha pek çok şeyle dolu kutularım, giyinme odamda sıralanıp düzenlenmeye hazır, gökyüzüne uzanan bir dağ gibi yığılmış durumda.

"Her şey yolunda," diyor, sırtıma dökülen gevşek buklelerimi dördüncü kez düzelttikten sonra. "Telefonumu alıp, Evelyn'in yol bulma konusunda zorluk çeken erkek arkadaşının nihayet buraya gelmeyi başardığını kontrol edeceğim. Az önce mesaj attı, yanlış yola saptıklarını söyledi. Yine. Yani, kendi büyülü ormanının arkasına saklanmış geniş bir sahil malikanesini bulmak ne kadar zor olabilir ki, değil mi? Birazdan görüşürüz."

Kapı arkasında yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor, ama yine de o sestən irkiliyorum. Bugün süitimi hiç terk etmedim, bu sabah erken saatlerde Annex'te geçirdiğim gecenin ardından eve döndüğümünden beri. Kocamla birlikte. Onunla yüzleşmekten korkuyordum. Çünkü onun bakış açısına göre, yalan söyledim ve başka bir adamla buluştum. Başka bir adamla seks yaptım. Aldattım. Çünkü o, benim gerçeği bildiğimi bilmiyor.

Hâlâ neden buna razı olduğunu, neden bu maskaralığa devam ettiğini anlamıyorum.

Şu anda benim hakkımda ne düşünüyor acaba?

Elimi boynumun yanına götürüyorum, bolca kapatıcı sürmeme rağmen hala hafif bir iz görünüyor. Onun ağzının bıraktığı bir hatıra. Elbette, dün gece hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edemeyecektir. Bu konuyu benimle konuşmak zorunda kalacak, değil mi? O zaman onun kim olduğunu bildiğimi itiraf etmem gerekecek. Günlük defterini okuyarak mahremiyetini ihlal ettiğimi. Dün gece onunla buluşacağımı bildiğimi. *Kocamla*. Onunla seviştiğimi. Annex'teki isimsiz, yüz­süz bir adamla değil.

Ayakkabılara uzanırken kapının çalınması, kafamdaki düşüncelerin döngüsünü durdurdu. Rina çoktan dönmüş olmalı.

"Girin."

Kapı açılır ve adım sesleri odada yankılanır. Ağır. Ölçülü. Rina'nın değil.

Nabzım hızlanır, kalbim deli gibi çarpmaya başlar. Arkanı dönerim ve gözlerim kocamın buz mavisi derinlikleriyle karşılaşır.

Onun gizemli bakışları vücudumu baştan aşağı tararken, ben olduğum yerde donakalmış, nefes bile almadan duruyorum. Çıplak ayaklarıma, sonra tekrar yukarıya. Dudaklarımı ısıriyorum, onun...

"Annen iyi, öyle mi?" Yaklaşırken yüzünde hiçbir duygu yok; sesi tamamen sakin ve düzgün. "İyi bir gece geçirdin mi?"

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim. Misafirlerimizi karşılamaya gidelim. Giymek istediğin ayakkabılar bunlar mı?"

Ayakkabılar mı? Ah. Parmaklarımdan sarkan sandaletlere bakıyorum. "Evet. Ben tam da..."

Elini uzatıp topuklu ayakkabıları benden aldı. Tek dizinin üzerine çöküp elini ayak bileğime doladığında kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Bu temas, tüm vücuduma elektriksel bir enerji dalgası gönderdi. Ellerinin neler yapabileceğini biliyorum. Dün gece vücudumun her yerine kayarken hissettikleri o saygılı dokunuşu hâlâ hissedebiliyorum. Adriano bacağımı kaldırıp sandaleti ayağıma geçirirken, ellerinin sıcaklığı duyularımı aşırı yükledi. Nefesimi kontrol altına almaya çalışarak yutkunuyorum. Başaramıyorum. İkinci ayakkabının kayışını bağlayıp ayağa kalktığında, neredeyse hiperventilasyona girmiş durumdayım.

"Elbiseyi beğendim." Mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ama son bir dokunuş daha gerekebilir. Biraz ışıltı."

"Ben... Bu duruma uygun bir şeyim olduğunu sanmıyorum." Sahip olduğum tek gümüş zincir bu elbiseye pek uymazdı, bu yüzden takı takmamayı tercih ettim.

"Hmm. Arkanı dön."

Boğazımı tıkayan duyguların yumruğunu yutkunup aynaya dönüyorum. Onun bu kadar yakınımda olması, bana dokunması, ama aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranması sinirlerimi paramparça ediyor. Aynada, cebine uzanıp bir şey çıkardığını görüyorum. Işığı yakalayıp etrafa yayılan bir şey.

"Oldukça zarif," diyor, saçlarımı omzumun üzerine atarken. Dikkatim aynadaki yansımasına, gözlerinin

bana kilitlenmiş olması, boynumdaki kolyeyi takarken ellerinin ensemdaki çıplak tenimin üzerinde kayması. "Ama bence elbisenle çok uyumlu olacak."

Bir adım geri çekiliyor ve dağınık dalgalarımı yerine oturtuyor.

Gözlerim kıyafetime eklediğim yeni aksesuara takılıyor. Göğüs kemiklerimin arasındaki çukurda, birbirine bağlı düğümleri andıran karmaşık, altın bir zincirden sarkan damla şeklinde bir mücevher kolye ucu duruyor. Kolye ucu berrak değil, daha çok parlak bir menekşe renginde; elbisemle birlikte ıslıl ıslıl görünen bir ton. Bu parça aşırı gösterişli değil, *La Famiglia* kadınlarının tercih ettiği, yaygın olarak giyilen gösterişli mücevherlere kıyasla daha sade bir lüksü yansıtıyor. Sadece... bu parçada ince denilebilecek hiçbir şey yok.

Bu özel kolyenin resimleri son altı aydır her yere yayılmış durumda. Şehrin dört bir yanındaki reklam panolarında. Televizyon ve sosyal medya reklamlarında. Hatta geçen hafta, Avrupa Kraliyet Ailesi'nin Taç Mücevherleri sergisine adanmış bir haber bölümü yayınlandı ve koleksiyonun en önemli parçası *Goccia di Luna* idi. Ay Damlası. Mevcut sahibi tarafından müzeye ödünç verilen bu mücevher, aslen Savoy Hanedanı'na ait olan en büyük saf mor elmaslardan birine sahiptir. Dünyada yirmiden az olduğu biliniyor. Diğer renkli elmasların aksine, mor elmaslar en nadir olanlardır ve son derece kırılğındırlar; kesim sürecinde çok kolay zarar görebilirler. Bu nedenle, *Goccia di Luna*, mücevherlere işlenmiş tek elmas türüdür. Bu da kolyeyi pratikte paha biçilmez kılıyor, çünkü onunla karşılaştırılabilecek benzer bir şey yok.

Ve şu anda boynumu süslüyor.

"Ben... bunu takamam," diye fısıldıyorum. Dokunmaya bile çekiniyorum. "Beğenmedin mi?"

"*Beğenmedim mi?*" diye hayretle soruyorum. "Reklamlarını gördüm. Haberleri de. Lütfen... Lütfen, çıkar şunu. Ona bir şey olmasını istemiyorum. Bununla baş edemem; çok değerli. Paha biçilemezmiş."

“Bir bakıma, belki. Aslında hiç değer biçilmedi.” Başparmağıyla boynumun arkasındaki narin zinciri izlerken, mavi gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. “Ancak, değeri konusu yaklaşık otuz yıl önce, hâlâ önceki sahibine aitken gündeme gelmişti. Sonuçta ortaya çıkan cevap, kolyenin onun tek çocuğunun hayatından daha değerli olduğuydu.”

Şok içinde geriye doğru çekildim ve Adriano’nun göğsüne çarptım. Kimse, ne kadar değerli olursa olsun, bir kolyenin bir insanın hayatından daha değerli olduğunu nasıl düşünebilir? Özellikle de bir çocuğun hayatından?

“Önceki sahibi kimdi?”

Aynada, Adriano’nun dudak köşeleri seğiriyor ve tuhaf bir gülümsemeye dönüşüyor. “Babam.”

Kocama bakarken, sözlerinin anlamı kafama dank edince ciğerlerimden nefesim kesildi.

Babası onu değil de kolyeyi mi tercih etmişti?

“Misafirlerimiz gelmeye başladı.” Boynumdaki yakıcı dokunuşu kaybıldı. “Gitmeliyiz.”

Az önce paylaştığı bu bilgiyi daha fazla detaylandırmadan, avucunu belime koydu ve beni kapıya doğru yönlendirdi.

“Ama... ama kolye ne olacak?” Çiçeklerle süslenmiş koridorda yürürken kekeliyorum.

"Müzeye, serginin sonuna kadar sergilemeye devam edebilmeleri için birkaç gün içinde kolyeyi geri getireceğime dair söz verdim. Tabii senin için de sorun yoksa."

“Ben mi?”

“Şey, o mor tonu gözlerime pek yakışmıyor.” Elini uzatıp fuayeye açılan kapıyı açtı. “O biblo senin, Küçük Iris.”

“Korkunç, korkunç bir zamanlama. Affedilemez bir ihmal,” kahverengi takım elbiseli orta yaşlı beyefendi, Adriano’nun omzuna hafifçe vurarak haykırır. “Tabii ki iklimlendirme şirketini dava edeceksin. Sadece manevi tazminat bile milyonlarca dolar eder, sence de öyle değil mi?”

“Hemen halledeceğim.” Kocam, bekleyen bir garsonun tepsisinden bir içecek alıp bana uzatırken başını salladı.

Bir yudum alıyorum ve sonra bardağın içindekini son damlasına kadar içiyorum, limonatanın keskin tadını zar zor algılıyorum. Sanki bir sisin içinde sıkışmışım da çıkış yolunu bulamıyormuşum gibi hissediyorum. Hareketlerimi hiç düşünmeden, sadece kas hafızam sayesinde hareket ediyorum. Tüm zihinsel gücüm, dehşetimi bastırmaya odaklanmış durumda. Kolyenin boynumdan kayıp yere düşmesinden ve paha biçilmez mor elmasın milyonlarca küçük parçaya ayrılmasından son derece korkuyorum. Adriano ve ben büyük salona adımımızı atar atmaz düzinelerce insanın etrafımızı sarması ve boynuma adeta hayretle bakması da durumu hiç kolaylaştırmıyor. Onların ilgisi, zaten yüksek olan endişemi daha da artırıyor.

Elmas kolye herkesi büyülemiş durumda, ama kolyeyle ilgili soruların çoğunlukla kocama yöneltilmesine şükrediyorum. Ben sadece birkaç geçiştirici yorum ve tebrik aldım; bunları da kibar ama mırıldanırcasına cevaplarla kabul ettim. Düğün törenimizle ilgili dedikodular ve şimdi de kolye, fiziksel bir güç gibi üzerimde baskı oluşturmaya başlıyor. Ama beni gerçekten aşağı çeken, boynumdaki mücevher. Menekşe rengi elmasın bir ton ağırlığında olduğuna yemin edebilirim. Muhtemelen içinde barındırdığı kasvetli tarih yüzünden.

Bir süredir, Adriano'yu bu kadar umursamaz ve acımasız yapan şeyin ne olabileceğini merak ediyordum. İçindeki diğer insanlara karşı empati ve şefkatin her zerresini yok eden şey ne olabilirdi? Sanırım bu gece cevabın bir kısmını bulmuş olabilirim. Tüm ayrıntıları bilmesem de, benimle paylaştıkları yeterliydi. Adriano'nun babası, oğlundan çok parasına önem veriyordu. Tek oğluna. Böyle bir şeyi öğrenmek bir insana ne yapar? Kalbini ve duygularını dondurur mu?

Adriano bu bilgiyi verirken yüzünde beliren hafif, tuhaf gülümseme hâlâ tüylerimi diken diken ediyor. Yüzünde en ufak bir üzüntü belirtisi bile yoktu. Sadece... tuhaf bir tür eğlence. Sanki babasının davranışları ona sürpriz olmamış gibi. Sanki... beklediği bir şeymiş gibi.

Tanrım! En çok sevmesi gereken insanlara hiçbir şey ifade etmediğini bilerek yaşamak nasıl bir şey?
hiçbir şey ifade etmediğini bilerek yaşamak nasıl bir şey?

“Ondan kurtulmalısın,” diye patladım, gözlerimden süzölmek üzere olan gözyaşlarını yutarak.

Kocam, kahverengi takım elbiseli beyefendiyle konuşmasını cümlelerin ortasında kesip bana döndü. “Neyi atayım?”

Ona bakıyorum, gözlüğünün arkasından bana dikilen o delici mavi bakışlarla göz göze geliyorum. “Müzeye bağışla. Hediye et. Ver gitsin. Ne olursa. Sadece... ondan kurtul.”

Kaşları yukarı kalkar. “Başkalarının eşyalarını öylece *atma* eğiliminde değilim.”

Alt dudağımı ısııyorum. Değeri umurumda değil. Neden bu kadar önemli olduğunu da bilmiyorum, ama içimden her şey Adriano'nun bu şeyden kurtulması gerektiğini haykırıyor. Sadece bunu yapması gerektiğini *biliyorum*.

Elimi uzatıp elini tuttum ve sıktım. “Lütfen.”

“Ah, kadınlar.” Kahverengi takım elbiseli adamın boğuk kahkahası aramızda yankılanır. “Her zaman paramızı elimizden almak için bir yol bulurlar. Neyi vermeni istiyor? Beğenmediği bir tablo mu? Tarzına uymayan çirkin bir halı mı?”

“*Goccia di Luna*,” diye cevaplar kocam, buz gibi gözleriyle gözlerime delici bir bakış atarak.

Adamın kahkahası neredeyse histerik bir gülüşe dönüşür.

Adriano onu görmezden gelir. “Ama o senin, Küçük Iris.” O da elimi sıkarak. “Eşsiz bir parça. Paha biçilemez. Neden onu vermek isteyesin ki?”

Ona gerçeği söyleyebilirdim. Bu kolyeyle bağlantılı acı dolu geçmişin ona hatırlatılmasını istemediğimi itiraf edebilirdim.

Ona olanlardan ne kadar etkilenmemiş gibi görünse de, bugünlerde ne kadar kalpsiz olsa da, eskiden böyle olmadığına eminim. Ama... bunu ona söylersem, kesinlikle beni reddedecektir. Bundan yüzde yüz eminim. Bir süredir Adriano Ruffo'nun bulmacasını çözmeye çalışıyorum ve hala tüm parçalara sahip olmasam da, resmin bütününe anlamaya başlıyorum.

"Rengi," diyorum bunun yerine. "Gözlerime de yakışmıyor."

Dudaklarının köşesinde çarpık bir gülümseme beliriyor, yüz ifadesini bir anlığına değiştiriyor. Ama çok çabuk kayboluyor, ne anlama geldiğini anlayamıyorum. Gözlük camlarının ardında gözlerini kısıyor, sanki buz gibi derinliklerinden yabancı bir duygu yüzeye çıkıyormuş gibi. Arkasını dönüyor, kahverengi takım elbiseli adamla sohbetine devam ediyor. Sanırım borsa dalgalanmaları, ruhuna biraz huzur getirmeye çalışmaktan daha önemli.

Evet, muhtemelen aptalca bir fikirdi. Kim paha biçilmez bir mücevherden kurtulmak ister ki?

Yine de Adriano elimi bırakmıyor. Ve ben de elinin sıcaklığının beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

Evelyn ya da Rina'yı görebilmek umuduyla kalabalığı tarıyorum; ikisi de bir şeyler içmek için ayrıldıklarından beri ortada yoklar. Tam o sırada sağımdan gelen tanıdık, tiz bir ses beni ürkütüyor.

"İşte buradasın, Iris!" Lucrezia'nın genellikle sadece bana sakladığı keskin sesi yok. Bunun yerine, sesinden bal akıyor; yanıma koşup kolunu koluma takıyor. "Oh, aylar oldu! Muhteşem görünüyorsun. Dinle, az önce Mikaela'ya seni Yılbaşı Gecesi komitemize dahil etmemiz gerektiğini söylüyordum. Ne de olsa artık bizden birisin. Düşündük de belki de..."

Üvey kız kardeşim bana sırtarak bakarken, ben de ona bakıyorum; o ise arkadaşlarıyla birlikte *"la Famiglia"*nın büyük yıl sonu partisi için yaptıkları planları anlatmaya devam ediyor. Yıllar boyunca bana sık sık yöneltilen o küçümseyici tavırdan artık eser bile yok. Yine de o konuşurken, bana söylediği her acımasız söz, bana

, zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. Ayakkabısındaki kiri silmemi isterken attığı o küçümseyen alaycı gülümseme, nedense şimdi beni daha da derinden yaralıyor. Çünkü sonunda bunun arkasında ne olduğunu anladım. Bu, özellikle bana yönelik değildi, daha çok benim temsil ettiğim şeye yönelikti. Daha alt sınıftan insanlara. Onun altında olan biri. Hiç kimsenin yaşamaması gereken bir aşağılama. Veronese ailesinin evinde annemle karşılaştığında ona da aynı şekilde mi davrandı? Annem bundan hiç bahsetmedi, ama içimden bir his Lucrezia'nın tam da bunu yaptığını söylüyor.

"Bayan Saccone," sevinç dolu tiradını kesiyorum. "Lütfen evimden çıkın."

Lucrezia sözünü yarıda keser ve şaşkın, iri gözlerle bana bakar. Yanakları kızarıırken, bakışları benden Adriano'ya kayar. Adriano, diğer adamla konuşmasını kesip tamamen bana dönmüştür.

"Dışarı," diye homurdanır, sesi alçak ve tehditkârdır. Onun bu tonda konuştuğunu daha önce hiç duymamıştım.

Üvey kız kardeşim yüzünü buruşturur. Topuklarını döndürür ve koşarak uzaklaşır, konukların arasında kaybolur.

"Konuşmamızı başka bir zaman bitiririz, Franco." Adriano diğer adamı uğurlar, gözleri artık bana odaklanmıştır. "Sana ne dedi?"

Yüzünü kaplayan ifade düpedüz acımasız. Ve ona gerçeği söylersem, korkunç bir şey yapacağına dair içimde bir his var. Lucrezia'ya zarar verecek korkunç bir şey.

"Önemli bir şey değildi," sonunda ağızımdan çıkar.

Yavaşça, çok yavaşça eğilir, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaklıkta kalır. "Öğreneceğim."

"Lütfen yapma."

Etrafımızdaki gürültü ve sesler kaybolur. Gözümün ucuyla, insanların bizi büyük bir ilgiyle izlediklerini fark ederim, bakışları hâlâ elimi kavrayan Adriano'nun eline odaklanmıştır.

"Bay ve Bayan Ruffo," arkamızdan coşkulu bir ses duyulur. "Merhaba!"

Gülümseyen yaşlı bir adam, kocamın kolunun üzerinden aramıza başını uzatır. Omuz uzunluğundaki beyaz saçları, muhtemelen aşırı miktarda saç jeli ile yüzünden geriye taranmıştır. İpeksi siyah papyonu, yakasında biraz eğri durmaktadır.

"Böldüğüm için özür dilerim, sevgili Adriano, ama dışarıda biraz kargaşa var gibi görünüyor. Sanırım köpeğin, misafirlerinin arabalarının lastiklerini çiğnemek için elinden geleni yapıyor ve güvenlik görevlilerin onu zapt etmekte zorlanıyor." Geniş bir gülümsemeye, gözlerinde sıcaklık parıldıyor.

Adriano parmaklarını benimkilerden çeker. Dikleşir ve bir adım yana atar. "Iris, bu Doktor Bartholomew Shaw."

"Sonunda sizinle tanıştığım çok sevindim, güzel hanımefendi." Dr. Shaw uzattığım elimi tutar ve iki eliyle sıkar. "Adriano, gerçekten dışarı çıkıp o karışıklığı halletmelisin. Sen yokken güzel eşine eşlik etmekten memnuniyet duyarım."

Kocam adama keskin bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bir dakikaya dönerim. Barty'nin kafanı çok kurcalamasına izin verme. Kendini tutamayacaktır."

Gözlerim, misafirlerle dolu odayı geçip evin ön kapısına doğru ilerleyen kocamı takip ediyor. Herkes neşeli sohbetlerine devam etmiş ve yeniden içkilerini ve kanepelerini tadını çıkarıyor olsa da, Adriano'nun önünden bilinçsizce çekildiklerini fark ediyorum; o geçerken de ona gülümsemeye ve el sallamaya devam ediyorlar. Sanki içgüdüleri, aralarında bulunan tehlikeli avcıyı fark ediyor gibi. Yine de, sadece gözlerinin gördüklerine inanmayı tercih ediyorlar.

Neden onun maskesinin arkasını gören tek kişi benim? Yoksa Adriano'nun gerçek halini görmesine izin verdiği tek kişi ben miyim? Bu bulmacanın parçasını hiç keşfedebilecek miyim? Benim buraya nasıl uyduğumu hiç itiraf edecek mi? Adriano'nun dünyasına uyuyor muyum, yoksa burada sadece geçici olarak mı bulunuyorum? Kocam sessiz kalmayı tercih ettiği için bunu sadece zaman gösterecek.

"Lütfen, onun sözlerine aldırmayın. Hiçbir psikiyatrist, izni olmadan birinin kafasını kurcalamaya cesaret edemez," diyor Dr. Shaw yanımda coşkuyla. "Gidip ne tür lezzetler sunuluyor bir bakalım mı? Açlıktan ölüyorum."

"Tabii." Bu adam psikiyatrist gibi görünmüyor. Ve kesinlikle Adriano'nun arkadaş olabileceği birine benzemiyor, ama aralarındaki konuşma kesinlikle öyle bir izlenim verdi. "Kocamı nereden tanıyorsunuz?"

"Oh, çok eskiye dayanır! Tamamen benim hatam olan tesadüfi bir karşılaşma. Yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Ya da... doğru zamanda doğru yerdeydim. Bakış açınıza bağlı." Büfe masasının önünde durur ve tabağını özenle hazırlanmış çeşitli atıştırmalıklarla doldurmaya başlar. "Ve bakış açılarından bahsetmişken... Dikkatimi çeken bir şey var, üzerinde muhteşem *Goccia di Luna* takıyorsunuz. Neredeyse bir asırdır Ruffo ailesinin en değerli varlığıdır."

"Umarım, çok uzun sürmez."

"Ne? Adriano ondan ayrılmayı mı düşünüyor? Onu hiçbir şey karşılığında vereceğini sanmıyorum."

"Müzeye bağışlamayı düşünebileceğini düşündüm," diye mırıldandım, sonra daha çok kendime yönelik olarak ekledim. "Bazen geçmişi geride bırakmak en iyisidir."

Dr. Shaw nefesini tutmuş gibi görünüyor, sonra boğazını temizlemek için birkaç kez öksürüyor.

"Sevgili Iris," diye hırıltılı bir sesle konuşur. "Ben olabildiğince iyimser biriyim. Ama benim iyimserliğim bile bazı şeylerin gerçekleşeceğine beni ikna edemez."

Odanın diğer ucuna bakıyorum, bakışlarım anında ön kapının yanındaki duvara yaslanmış uzun boylu, geniş omuzlu silueti buluyor. Beni izliyor. Her şeyi parlak bir ışıkla kaplayan kristal avizelerin tüm o parlak ışıklarına rağmen, kocamın etrafındaki alan gölgeli görünüyor.

"Muhtemelen haklısın," diye fısıldadım.

“Birkaç telefon görüşmesi yaptım, efendim,” diyor Brahms yanıma gelip dururken. “Tahmin ettiğiniz gibi, Lucrezia Saccone Bayan Ruffo’nun üvey kız kardeşi. Aynı babaları var. Bayan Saccone soyadını on beş yıldan fazla bir süre önce değiştirdiği için, bu ayrıntı geçmiş araştırmamda hemen ortaya çıkmadı. Bu gözden kaçırma için özür dilerim.”

“Yarın sabah ilk iş olarak Saccone ailesiyle ilgili bulunabilecek her şeyi masama getirin.”

“Elbette. Başka bir şey var mı?”

“Lucrezia Saccone’nin hayatının her yönünü nasıl yerle bir edebileceğimi araştırmaya başla. Üvey babasının ona verdiği tröst fonundan, sözde kazandığı doktora derecesine kadar. Her bir profesörünü tek tek bulup, tezinin intihal olduğunu gösteren kanıtlar uydurman gerekse bile umurumda değil. Hallet bu işi.”

“Anlıyorum. Ne kadar sürede halletmemi istersiniz, efendim?”

Bakışlarımı karımın yüzünden, dün gece cildinde bıraktığım ve makyajla gizlenmiş izine kaydırdım. *Sevgilisinin* ona bıraktığı iz. Saklamaya çalıştığı iz.

“İki ay,” diye cevap verdim. Küçük Iris’in, üvey kız kardeşinin ve diğer Sacconelerin yaklaşan yıkımının arkasında benim olduğumdan şüphelenmemesi için yeterince uzun bir süre.

Karım Lucrezia Saccone’ye kin beslemiyor olabilir, ama ben onun o kadar iyi niyetli değilim. Iris’in *misafirine* üvey kız kardeşi ile olan ilişkilerini anlatırken sesindeki acıyı ve ıstırabı çok iyi hatırlıyorum. Muhtemelen kardeşinin gerçek yüzünü ortaya çıkarmamak için içindeki olumsuz duyguların çoğunu kendine saklamıştı. Lucrezia Saccone ve ailesi bunun bedelini ödeyecek. Ve eğer ona zarar veren insanları alt etmemdeki rolümü tahmin ederse, öyle olsun. Bu, karımın benim hakkımda bildiği en kötü şey değil.

Brahms bana başını sallayıp çekildi. Barty ile sohbet eden karımı izlemeye devam etmek için yalnız kaldım. Birlikte geçirdiğimiz gecenin her anını yeniden yaşamak için. Her dokunuşu. Her sessiz iniltiyi. Boşalırken başını geriye atıp zevkini haykırışını. *Onun* için.

Eğer kendime birazcık bile saygım olsaydı, bu sabah oradan ayrıldığı anda o lanet kulübü küle çevirirdim. Onun sadakatsizliğinin yaşandığı yeri yok ederdim. Geri dönme isteği duymaması için orayı yerle bir ederdim.

Böylece ben de geri dönme isteğine kapılmayacaktım.

Bunun yerine, cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum. Ve Maggie'nin numarasını çeviriyorum.

Bölüm 29

Kapıyı arkamda hafif bir tık sesiyle kapattım ve ona yaslanarak sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Bu kadar endişeli olmamalıydım. Bu, Annex'te sıradan bir gece, daha önce o kadar çok zaman geçirdiğim odada geçireceğim sıradan bir gece.

Ciğerlerim hava ile dolar dolmaz, o tanıdık okyanus kokusu beni sardı, duyularımı istila etti. Vücudum gerildi. O burada. Tam önümde. Daha önce her seferinde, kapıdan on adımdan fazla uzaklıkta, kanepesinde beni beklerdi. Ama bu gece değil. Zaten yanımda olmasaydı, o hafif kolonyasının kokusunu alamazdım.

İki yumuşak gümbürtü — başımın her iki yanında birer tane — ve ağır kapı, sanki güçlü bir kuvvet onu itmiş gibi hafifçe gıcırıyor. O deniz esintisi kokusu, yüzümü okşayan nefesinin sıcaklığını hissedene kadar yoğunlaşıyor. Nabzım hızlanıyor ve sonra bilinmeyen yüksekliklere tırmanıyor. Gözlerimin üzerine sıkıca bağlanmış göz bağı olsa bile, onu neredeyse *görebiliyorum*; kollarını kapıya dayayarak beni hapsetmiş durumda.

Yavaşça elimi uzatıyorum, parmaklarım gömleğinin ince kumaşına dokunana kadar. Lacivert olan mı? En sevdiğim o. Kristal mavisi gözleriyle o kadar güzel bir kontrast oluşturuyor ki, sanki derin sularda bir buzdağı görmek gibi. Tanrım, gözlerini seviyorum. Keşke onu gerçekten görebilseydim. Bana bakarken o gözlerin içinde dönen ateşi izleyebilseydim.

Parmaklarımı düğmelerin çizgisi boyunca yukarı doğru kaydırıyorum ve nefes alışını hızlanıyor. Gömleğinin üst iki düğmesi zaten açılmış. Kravat yok. Bu garip. Ve ceketini giymemiş. Karnımdaki kelebek sürüsü çılgınca uçuşa geçiyor.

Adriano'nun her zaman kusursuz giyinmiş olmasına, çoğu zaman  t s  yapılmış    parçalı takım elbise giymesine o kadar alışmışım ki, şu anki hali içimi kaplıyor. O da benim kadar birlikte olmamızı istiyor mu?

"Seni düşünüyordum," diye fısıldıyorum.

Boğazından düşük, gürleyen bir ses çıkar ve gergin sessizliği bozar. Başımı eğiyorum, dudaklarım onunkilere değiyor.

"Bana hissettirdiklerin hakkında. Sanki bir an, kaymaktan korktuğum bir ip üzerinde y r yormuşum gibi..." —Bir düğmeyi daha açıyorum— "ve bir sonraki an, olabileceğim en güvenli yerdeymişim gibi."

Bir homurtu daha.

Parmakları tenimde, omurgam boyunca kayarken, elbisenin bağcıklarının fiyonk şeklinde bağlandığı belimde durduğunda, ensemin arkasında bir sıcaklık hissederim.

"Söyle bana, sessiz misafirim... Bu ikisinden hangisi doğru?"

Tek bir güçlü hareketle bağları ve kalan soğukkanlılığımı da üzüyor. İpeksi kumaş, düşen su gibi vücudumdan akıp ayaklarımın dibinde toplanıyor.

Kocaman elleri kalçamın altına kayıyor ve beni kaldırıyor. Sırtım kapının ahşap yüzeyine çarpıyor ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Sert dudakları acımasız ve affetmez bir şekilde benimkilere çarpıyor. Nefesimi kesiyor.

Bacaklarımı beline doluyorum ve parmaklarımı kalın saçlarına g m yorum. Ve sanki yarın yokmuş gibi ona karşılık veriyorum. Sanki sadece bu gecemiz varmış gibi. Kocamın oynadığı oyun yüzünden, bunun doğru olmadığından emin olamıyorum. Ama o korkuyu bir kenara itip bu ana teslim oluyorum. Tam olarak nereye d şeceğimi bilerek, kendimi telden düşmeye bırakıyorum.

Kapının serinliği kayboluyor. Zihnimi saran sisin içinden sadece taşındığımın hafif bir farkındalığı sızıyor. Beni kendine sıkıca sararken, onun a ğ  zl  dudakları ve vücudunun sıcaklığından başka hiçbir şeyin önemi yok gibi görünüyor. Varlığı beni sarıyor. Beni alt üst ediyor. Mümkün olan en iyi şekilde. Sanki ele ge irilmışim gibi. T ketilmışim gibi. Sahiplenilmışim gibi. Ve daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiya ım var...

Yumuşak ve ipeksi bir şeyin üzerine düşüyorum. Yastıklar. Çarşafklar. Zihnimin derinliklerinde bir düşünce uçuşuyor — *bu odada yatak olmamalı* — ama uyluk içime ağzını hissettiğim anda bu düşünce dağılıyor.

Avuç içleri bacaklarımdan yukarı kayıyor ve dudakları da onu takip ediyor, bir taraftan sonra diğer tarafa hafif öpücükler bırakarak. Parmaklarını sol kalçamın üzerindeki tangamın askısına geçiriyor ve tek bir keskin çekişle külotum yok oluyor. Dudakları yukarı doğru yoluna devam ediyor. Acaba... Hayır, olamaz. Islaklık uyluklarımdan tepesine akıyor. Nabzım hızlanıyor, kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi çılgınca atıyor, ağzı amıma tehlikeli bir şekilde yaklaşırken her atış bir öncekinden daha yüksek sesle geliyor. Nefes nefese kalıyorum. Tanrım. Adriano Ruffo'nun yüzünü bacaklarımdan arasına gömmesi fikri saçma geliyor. Onun gibi bir adam... Aslında bunu isteyemez...

Tek tek, dizlerimin arkasını kavrayıp bacaklarımı omuzlarına atıyor. Hissettiğimde şaşkınlık çığlığım, arzulu bir iniltiye dönüşüyor. Dili. Yarıklarımı yalıyor, kıvrımlarımdan arasında dolaşıyor.

Nefes nefeseyim. Kalbim düzensiz bir davul gibi atıyor ve aniden nefes alamıyorum. Bu adam bana ne yapıyor? Her dokunuşu... Tanrım! İçimdeki her şey şarkı söylüyor! Duyularım tamamen karışmış durumda. Daha önce hiç yaşamadığım bir zevkle dolup taşıyorum. Onun yüzünden. Sadece onun bana hissettirdikleri yüzünden. Kendi zevkini aramak yerine beni taparcasına seven bu adam.

Parmaklarım Adriano'nun saçlarını tarıyor, o benim amımı yalarken sırtım yataktan kalkıyor. Vuruşları hızlı, hatta vahşi, yaklaşımında hiç şefkat yok. Yumuşaklık yok. Sadece ham bir sahiplenme. Doyumsuz bir iştah. Doyumsuz bir açlık.

Kayboldum.

Her yalamada vücudum titriyor. Bacaklarım titriyor. İçimdeki kıvrım gittikçe daha da sıkılaşıyor. Vücudum gergin. Yapamıyorum... Dayanamıyorum... Dudakları klitorisimi sarıyor ve sertçe emiyor. Ve ben patlıyorum. İçimden tiz bir çığlık patlıyor. Kalçalarım havaya kalkıyor, uçmaya hazır

ama kocamın güçlü kolları beni yerde tutuyor. Tüm bunlar olurken, onun acımasız dili açgözlü, güzel işkencesine devam ediyor.

Dilim ucuyla onun hassas sinir demetinin etrafında daireler çiziyorum, tatlı, tatlı nektarının her damlasını yalıyorum. Ona verdiğim zevkin kanıtı. Ona tekrar tekrar vereceğim zevk. Ağzımla. Parmaklarımla. Sikimle. Tanrım, tadı tam anlamıyla cennet gibi. Masumiyet gibi. Benim gibi.

Klitorisile oynuyorum, dişlerimle şişmiş etini sıyrıyorum, dilime karşı nabzını hissediyorum. Sonra emmeye devam ediyorum. İnliyor, öne doğru sallanıyor. Tanrım. Çıkardığı sesler. Bir imparatorluk kurdum. Başkalarını yok ettim. Çok az kişinin hayal bile edemeyeceği bir güce ulaştım. Yine de hiçbir şey, dilimin üzerinde boşalırken çıkardığı ateşli inlemeleri, nefes nefese kalışını, yumuşak çığlıklarını kadar beni tatmin etmedi. Yüzüm onun özüyle kaplanırken. Sarhoş edici kokusu aklımı başımdan alırken.

Daha önce hiçbir erkeğin onu bu kadar sert bir şekilde orgazma ulaştırmadığını ve benden başka hiçbir erkeğin bunu bir daha yapamayacağını söyleyebilirim. Karımın amı benimdir. Başka hiçbir erkek ona yaklaşılamayacak. Başka hiçbir erkek onu tatmayacak, hissetmeyecek ya da onun şehvetli seslerini duymayacak. Zihninde bile. Eğer herhangi bir pislik bunu aklından bile geçirirse... onu domuz gibi değerim. O benimdir. Benim saf küçük çiçeğim. Benim Küçük Iris'im.

Dikkatlice, güzel poposunu yatağa indiriyorum. Muhteşem vücudu saten çarşafların üzerinde erirken, titrek bir nefes veriyor. Titriyor, artçı sarsıntılarla sarsılıyor.

Karım bir rüya gibi. Gömleğimi çıkarmak için uzanırken gözlerimi ondan ayıramadığım bir manzara. Pantolonumun fermuarını açmak için. Zavallı sikim o kadar sert ki acıdan öte bir şey, ve ona verdiğim orgazmların etkisiyle kızarmış halini görmek, onu daha da sertleştiriyor. Kontrolümü zar zor

. Lanet olsun, sadece ona yakın olmakla, onu izlemekle bile şu anda boşalabilirim.

Saçları karışmış, kum rengi bukleler yüzüne ve göz bağına düşüyor. Ben onu yalarken, ellerim ve yatağın üzerinde çırpınışları yüzünden bu hale geldi. Dudakları öpücüklerimden şişmiş. Cildi ince bir ter tabakasıyla parılıyor. Benim yüzümden. Ona hissettirdiklerim yüzünden. Ne geçmişte ne de günümüzde hiçbir sanatçı, onun ne kadar muhteşem bir rüya olduğunu tasvir edemez. Yaklaşamaz bile. Bu dünyada hiçbir şey onun kadar güzel değil. İnci beyazı saten çarşafların üzerinde uzanmış, bacakları açık ve amcığı parılıyor. Benim için.

Kıyafetlerimi çıkarır çıkarmaz, titreyen vücudunu benimkiyle örtüyorum. Temas ettiğimiz her yerde, elektrik çarpması gibi bir his duyuyorum. Isı, dalgalar halinde vücudumun geri kalanına yayılıyor. Kanımda ateş alevleniyor. Neredeyse sadece o his yüzünden boşalacağım. Altımda hissettiğim ipeksi teninin dokunuşundan. Onun davetkar dokunuşundan.

Bittim. Tamamen bittim.

Başımı eğip dudaklarımı alnına bastırıyorum ve hala nabız atan, ıslak sıcaklığına sikimi derinlemesine sokuyorum. Ani girişten irkiliyor, keskin bir nefes alıyor. Siktir, çok mu sert davrandım? Çok mu zorladım? Onu incittim mi? İçimde kalan tüm gücü toplayıp yavaşça çekilmeye başlıyorum.

Elleri omuzlarımı kavradı, kısa tırnakları etime batıyordu. Beni bırakmıyor.

"Tekrar. Daha

sert." İki kelime.

Kontrolümü kaybetmem için fazlasıyla yeterli.

Başının üstündeki yatak başlığını kavradım ve tekrar vücudunun içine girdim. Ben acımasızca ona vururken o bana sarıldı, inlemeler ve küçük çığlıklar odayı doldurdu. Zaman ve mekan ortadan kalktı. Akıl yok oldu. Sadece o vardı. Zevkini haykırış şekli. Kollarımda dağılma şekli. Geçen saatlerin tek ölçüsü bu oldu.

Sabahın erken saatlerine kadar karımı tekrar tekrar beceriyorum. Ta ki o, tamamen bitkin düşüp yanıma kıvrılarak uykuya dalana kadar. Çok geçmeden, kapıya gelen tek bir vuruş bu illüzyonu paramparça ediyor. Beni gerçekliğe dönmeye zorluyor.

Küçük Iris'imın tatlı yüzünü bir kez daha öpüyorum ve sonra uyuyan bedeninden kendimi çekiyorum.

Son kez, yemin ederim.

Bir daha kendimi küçük düşürmeyeceğim. Sadece karımla yatmak için buraya gelmeyeceğim.

Ona dokunabilmek

için. Dokunuşunu

hissetmek için.

Bu delilik sona erecek.

Yalanlar.

Hepsi yalan.

Bölüm 30

İki ay sonra

Dr. Bartholomew Shaw'un ofisi

"Karım beni aldatıyor."

Bartholomew içtiği çayı boğazına kaçıırır; çayı ağzından bir metre uzağa fışkırır ve masasının üstünü kaplar.

"Bu durum iki aydan fazladır devam ediyor," diye devam ettim, onun çılgınca hırıltılarını görmezden gelerek.

"Ee"—ciğerlerine hava çekmeye çalışır, ama bunun yerine yine öksürük krizine girer—"emin misiniz?"

"Evet. Her cumartesi gecesi özel bir kulüpte onunla buluşuyor."

"Şey... hâlâ mı? Yani, şimdiki zamanda mı? Ve... sevgilisi... hâlâ hayatta mı?" Başımı sallarım.

"Ama sanırım yakında onu öldürmeyi planlıyorsun?" "Hayır."

"O zaman onu bilinci açıkken binlerce küçük parçaya mı ayıracaksın?"

Başımı sallıyorum.

"Onu duvara çivileyip açlıktan ölmesini mi izleyeceksin?"

"Hayır," diye homurdandım. "O orospu çocuğuna hiçbir şey yapamam."

“Oh, lanet olsun.” Barty’nin çenesi yere düşer. “Don’la mı aldatıyor seni?”

"O lanet donla beni aldatmıyor!" diye hırlıyorum. "O benim!"

Eğer bu kadar sinirli olmasaydım, doktorun şok olmuş ifadesi çok komik olurdu.

“Ben... şey... seni tam olarak anlayamadım, Adriano.”

Gözlüklerimi çıkarıp burnumun köprüsünü sıkıyorum.

Bartholomew’u durumdan tam olarak haberdar etmek yaklaşık yirmi dakika sürer. Her şeyi anlatırım, her şeyin Ek Bina’da nasıl başladığını da dahil. O, sözümü kesmeden dinler; gür kaşları ara sıra saç çizgisine değiyor ve elindeki sarı kalemi çiğnerken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Daha önce Iris’le gizli buluşmalarımı onunla paylaşma eğilimim hiç olmamasına rağmen, neden şimdi ona bunu açıkladığımı bilmiyorum. Belki de aklımı kaçırıyorum. Bir geceliğine kendi karıma dokunabilmek için bütün hafta kayıtsızlık numarası yaptığım için deliye dönüyorum. Onu her gün görmek ama dokunamamak... beni yavaş yavaş öldürüyor. Bu sabah, kahvaltıya indiğinde neredeyse üzerine atlayacaktım. O lanet köpek olmasaydı onu masanın üzerinde becerirdim. Ben. Bir. Deli.

Bir. Deli. Ve her geçen gün daha da kötüye gidiyorum.

"Yani, ben karımın gizlice görüştüğü adamım," diye homurdanarak sözümü bitiriyorum. "Her cumartesi gecesi tavşanlar gibi sikişiyoruz, ama o benim olduğumu bilmiyor."

Barty bana hayretle bakıyor; kalem hâlâ ağzında, şekilsiz bir kütük haline gelene kadar çiğnenmiş. Dudaklarının her tarafı kömürle lekelenmiş ve bu, dağınık beyaz saçlarıyla birleşince, psikiyatristin koltuğuna ait olanın ben değil, o olduğunu düşündürüyor. Bir an sessizce bana bakıyor, sonra kahkahayı patlatıyor.

"Özür dilerim," diye homurdanıyor, gülerek vücudu titriyor. "Bunun tamamen profesyonelce olmadığını biliyorum, ama ben sadece..."

"Bunda ne komik olduğunu anlamıyorum."

"Sen" —hıçkırıyor— "kendini kıskanıyorsun. Bu paha biçilemez!"

"Anlamıyorsun, Bartholomew." Kanepenin kol dayanağını, ahşap gıcırdayacak kadar sıkı kavradım. "O benim başka biri olduğumu sanıyor!"

"O zaman neden ona gerçeği söylemiyorsun? Haftanın diğer altı günü yürüyen bir ereksiyon olmaktan vazgeçip, karınla gerçek bir ilişki kurabilirsin."

Cüzdanımı cebimden çıkarır, birkaç yüz dolarlık banknot alırım ve yanımdaki sehpa bırakırım. "Yapamam."

"Neden olamaz ki?"

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. "Gitmem gerek."

"Bu kadar mı?" diye arkamdan seslendi. "Bu maskaralığa devam mı edeceksin?"

"Aynen öyle."

"Tanrı aşkına, Adriano! Neden ona sen olduğunu söylemiyorsun?"

Kapının önünde duruyorum. "Çünkü o diğer adamı istiyor. Beni değil beni."

Bartholomew's'tan çıkarken, cebimden gelen birkaç gelen mesajları bildiriyor. İlki, karımın şoförü Theo'dan geliyor ve Serafina Fabbri'ye doğru yola çıktıklarını söylüyor. İkincisi ise bilinmeyen bir numaradan.

10:59 Bilinmeyen:

***Adını koymaya cesaret edemediğin o
sıcaklık Anlamak için çok geç
olabilir Sana ait olan şey elinden
kayıp gidecek
Elinden sızan toz gibi.***

Anında ve mutlak bir panik göğsümde patlıyor.

Şık siyah araba, yakın zamanda yenilenmiş altı katlı bir apartmanın önüne yanaşır ve şoför, arka yolcu kapısını açmak için aceleyle arabanın etrafından dolaşır. Karım, elinde iki Tupperware kabıyla arabadan iner. Hizmetçimden aldığım bilgiye göre, birinde gnocchi Bolognese, diğesinde ise caprese salatası var. Iris, bu sabah annesi için ikisini de hazırlamış. Annesine ev yapımı öğle yemeği getiriyor, bunu haftada en az üç kez yapıyor.

Başkaları, sırf annelerine yemek götürmek için şehrin öbür ucuna bir saatlik yol kat etmeye zahmet etmezler. Sadece bir şeyler sipariş edip eve teslim ettirirler. Ama Küçük Iris öyle değil. O bunu hiç de zahmetli görmüyor. Karım sadece önemsiyor. Annesini. Arkadaşlarını. Tanımadığı rastgele insanları. Bunu onun hakkında zaten biliyordum, ama nedense ancak şimdi net bir şekilde anladım. Etrafındaki herkesi içtenlikle önemsiyor.

Tanrı aşkına, bu kadın hâlâ evsizler barınağında gönüllü olarak çalışıyor. Brahms'ın onun güvenliğini sağlamak için ilk kez harekete geçtiğinde neredeyse kalp krizi geçirmesine neden olan bir şey.

Bana bile değer veriyor. Çünkü o böyle bir insan. Hala buzdolabında benim bulmam için ev yapımı yemeklerle dolu kaplar bırakıyor. Öğle yemekleri. Akşam yemekleri. Hatta kahvaltı için gece boyunca bekletilmiş yulaf ezmesi. Muhtemelen cehennemde yanmasını tercih edeceği bir adam için lezzetli yemekler.

Ama ben onun sadece bana *değer* vermesini istemiyorum.

Ondan, *onun* sahip olduğu şeyi istiyorum. Beni kollarına almasını ve *ona* yaptığı gibi benim kollarımda titremesini istiyorum. Zevk çılgınlıklarının benim için olmasını istiyorum. Dokunuşlarını. Fısıldadığı sözlerini. Her şeyi! Şu anda ona ait olan her şeyi istiyorum.

Ellerimi şakaklarıma koyup sıkıyorum. Çaresiz düşüncelerimden nefret ediyorum. Bu... duygular. Artık görmezden gelemeyeceğim duygular.

Karımın beni sevmesini istiyorum.

Ama o, Adriano Ruffo'yu sevebilir mi? O acımasız, kalpsiz adamı? O adam kesinlikle onun sevgisini hak etmiyor.

Görüşümü engellemeyecek kadar camı indiriyorum, böylece Iris'in binaya girip güçlendirilmiş cam kapıların arkasında kayboluşunu izleyebiliyorum. Theo, koruduğu kişiyi asla korumasız bırakmayarak onun yanında yürüyor. Güvenlik ekibinin geri kalanının bulunduğu iki adet camları karartılmış SUV, caddenin karşısına yerleşmiş; üçüncüsü ise annesinin dairesinin yangın merdiveninin bulunduğu arka tarafta park etmiş olmalı.

Evet, koruma ekibini genişlettim. Hayır, abartmıyorum. Bu, karımın güvenliğini sağlamak için haklı bir tepki, makul bir önlem; özellikle de bu sabah Barty's'ten ayrılırken bir başka şifreli mesaj geldiğinden beri. O kafiyeli pisliğin tehditkar sözlerinin zararsız kalacağına güvenmiyorum. Yemin ederim, onu bulduğumda o piçi canlı canlı gömeceğim. O piç kurusu gerçekten de benimle ve işime karışma girişimleriyle yetinmeliydi. Ama yapmadı ve bunun bedelini ödeyecek. Dikkatini benim tatlı çiçeğime çevirmeye karar verdiği günü pişman olacak.

"Efendim," diyor Jim omzunun üzerinden, eli sağ tarafındaki Bluetooth kulaklığında. "Üçüncü Ekip, arkada şüpheli bir hareketlilik olduğunu bildiriyor. Kablo şirketi kıyafeti giymiş bir adam az önce binaya girdi, ama yakınlarda aracına dair bir iz yok."

Cümlesini bitirmeden limuzinden inip binanın ön girişine doğru koşuyorum.

Parlak asansör kapısının üstündeki ekranda asansörün altıncı katta olduğu yazıyor, bu yüzden merdiven boşluğuna doğru yöneliyorum ve basamakları ikiye ikiye atlıyorum. O lanet şey çok yavaş. Bunu biliyorum çünkü birkaç ay önce burayı sessizce satın aldıktan sonra tadilatları bizzat kontrol etmiştim. Iris, tamir edilen asansörü, zayıflamış durumdaki annesinin daha rahat hareket etmesini sağlayan mutlu bir olay olarak görmüştü, ama benim için binadaki iyileştirmeler, Iris hâlâ burada yaşarken onun güvenliğini sağlamanın başka bir yoluydu.

Rekor sürede dördüncü kata ulaşıyorum ve koridorun ortasındaki kapıya doğru koşuyorum. Theo, o kapının önünde dururken, beni koşarken görünce yüksek alarm durumundan hafif bir rahatlamaya, sonra da tekrar tetikte bir duruma geçiyor.

"Bay Ruffo? Bir şey mi..."

Bir kadının tiz çığlığı, sorusunu keser.

Theo'yu kenara itip, omzumla kapıyı açtım ve elimde silahla daireye daldım. Theo hemen arkamdaydı, yok etmeye hazırdı...

Televizyon ekranında zaten kafası kesilmiş bir kurban.

"Adriano?" Iris, iki kişilik kanepeden bana şaşkın şaşkın bakıyor, ağzına götürdüğü buharlı içecek yarıda kalmış. Annesi de yanında, aynı şaşkın ifadeyle.

Başka tehlike ya da görünür bir tehdit olmadığından emin olmak için odanın geri kalanını tarıyorum. Taze kahvenin kokusu, bir duvarda yıpranmış bir kanep ve diğerinde küçük bir televizyon sehpa dışında neredeyse hiç mobilyası olmayan küçük daireyi dolduruyor. Kısa bir koridor yatak odalarına ve sanırım banyoya açılıyor, arka tarafta ise daracık bir mutfak görünüyor. Etrafı incelemem yaklaşık üç saniye sürüyor.

Küçük olmasına rağmen, ev temiz ve davetkâr. Yıpranmış kahverengi kanepenin arkasına düzgünce katlanmış bir battaniye serilmiş, oturana biraz yastıklama sağlıyor. Kanep ile mutfak masasından alınmış gibi görünen bir sandalye arasına sıkışmış sehpa minyatür bir lamba duruyor. Duvarlar beyaza boyanmış, ancak birçok yerde eskiliği belli oluyor. Yine de, genç Iris ve ailesinin birkaç fotoğrafı, buranın sevgi dolu bir yuva olduğunu açıkça gösteriyor.

"Özür dilerim." Emniyeti çekip silahı ceketimin altındaki kılıfına geri koyuyorum. "Bir çığlık duydum."

"Tamam..." Iris şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ama burada ne işin var?"

Doğru. Ofiste olmam gerekirdi, televizyonun sesi çok yüksek diye silahımı çekip annesinin dairesine dalmamalıydım.

"Anneni ziyaret etmemi istemiştin ve ben de tesadüfen bu civardaydım." Yaşlı kadına dönüp

selam vermek için başımı eğdim. “Bayan Fabbri, iyi olduğunuzu görmekten memnun oldum.”

Iris’in annesinin gözleri kısılır ve bana sert bir bakış atar. “Uğramanız çok nazik, Bay Ruffo. Bize kahve içmeye katılır mısınız? Kızımın hayatını birlikte geçirmeyi taahhüt ettiği adamı tanımayı sabırsızlıkla bekliyordum.”

Sesi son derece kibar olsa da, sesindeki sıcaklığın eksikliğini ya da mavi gözlerindeki sitem dolu bakışı gözden kaçırmak imkansız. Bu kadın benden hiç hoşlanmıyor.

“Büyük bir zevkle.” Gülümsüyorum ve odadaki tek boş sandalyeye oturuyorum.

Serafina Fabbri, mevcut sağlık durumuna rağmen, kendi iyiliğini pek umursamadan bana dik dik bakıyor. Yıllar süren mücadeleler vücudunda bariz bir yıpranmaya neden olmuş, ama bir şekilde, bir zamanlar olduğu sağlam ve güçlü kadının izleri hâlâ görülüyor. Belirgin kilo kaybına rağmen, kızından daha geniş omuzlu ve daha uzun boylu, saçları da bir iki ton daha koyu. Ancak diğer özelliklerindeki benzerlik inkar edilemez. Yüz şekli. Ağız. Burun. Ama gözleri değil. Farklılıklarının en belirgin olduğu yer orası. Ve sadece ifade dolu derinliklerinin renginde değil. Bayan Fabbri’nin gözleri, çok şey yaşamış, deneyimlerinden ders almış ve acı dersleri kalbinde saklamış bir kadının gözleri.

Eşime az önce söylediklerime hiç inanmadığından eminim.

"Şey..." Iris mırıldanıyor, bakışları annesi ile benim aramda gidip geliyor. "Bir demlik daha kahve yapayım, olur mu?"

Gözlerim, üç fitlik bir tezgah, bir lavabo ve birkaç mutfak aletinden ibaret olan mutfağa koşan karımı takip ediyor. Ama burada da her şey özenli bakım sayesinde parıldıyor. Iris, dolaptan bir kutu çıkarırken ve kahve makinesiyle uğraşırken sağa sola dönüp duruyor ve oldukça gergin görünüyor.

“Sanırım babanı hatırlıyorum.” Kayınvalidemin sesi beni aniden kendime getiriyor. “*La Famiglia’nın* depo işlerinin çoğunda parmağı vardı, değil mi?”

"Evet," diye cevap veriyorum, gözlerimi karımdan ayırmadan. O çılgılığı duyduğumda beni saran korkunun etkisinden hâlâ tam olarak kurtulamamışım.

"Peki siz ne iş yapıyorsunuz, Bay Ruffo? Iris bana çok başarılı bir nakliye şirketi yönettiğinizi söyledi, ama bakın, ben bunun biraz daha fazlası olduğuna inanıyorum. Muhtemelen şüpheli bir şey. Son zamanlarda kızım, benim iyiliğim için bana yalan söyleme gibi hoş olmayan bir alışkanlık edindi."

"Anne!" diye fısıldayarak bağırır Iris. "Lütfen!"

Gözlerim hâlâ karımda iken, bana getirdiği kahve fincanını alıyorum ve o kanepeye geri oturduktan sonra dikkatimi annesine çeviriyorum.

"Çeşitli yatırımlara katkıda bulunuyorum."

Serafina bana dudaklarını sıkıca kapatarak gülümser. "Iris, canım. Altıncı caddedeki Bayan Soto'ya gidip tansiyon aletini ödünç alabilir misin?"

"Neden?" Iris birden ayağa kalkar. "Kendini iyi hissetmiyor musun? Hemşireyi çağırayım mı, yoksa seni hastaneye götüreyim mi?"

"Ben gayet iyiyim. Doktor, hayati fonksiyonlarımı kaydetmeye devam etmemi istiyor ve tansiyon aletim son zamanlarda arızalanıyor."

"Neden bana söylemedin anne? İyi olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle."

"Tamam, hemen dönerim."

Oda o kadar dar ki, Iris yanımdan geçerken eli koluma değiyor. Ve bir saniyeden az süren bu tesadüfi dokunuş bile tüm sinir uçlarımı ateşe veriyor.

"Theo," diye seslenmeye başlıyorum Iris apartman kapısını açtığı anda, ama o çoktan onu takip ederek koridora doğru ilerliyor.

Kapı arkalarından kapanmadan önce, karım omzunun üzerinden bize doğru telaşlı bir bakış atar. Kehribar rengi gözlerinde sayısız endişe parıltıyor ve her birini karnıma bir yumruk gibi hissediyorum. Anneme zarar vereceğime mi inanıyor?

Serafina kanepenin arkasına yaslanır, şahin gibi bakışları bir kez daha üzerimde. Konuşmadan önce neredeyse bir dakika boyunca beni inceler.

"Senden hoşlanmıyorum,
Bay Ruffo." "Adriano,
lütfen."

"Senden hiç hoşlanmıyorum, Adriano."

"Fark ettim," diyorum samimi bir şekilde ve kabul ettiğimi belirtmek için başımı eğiyorum. "Ve bu konuşmanın ferahlatıcı dürüstlüğünü göz önüne alarak, açıkça söyleyeceğim. Umurumda değil."

Kayınvalidemin gözlerinde bir anlık şaşkınlık belirir. "Anlıyorum. Pekala. Madem açık konuşuyoruz, sana bir kez daha sorayım. *La Famiglia* için aslında ne yapıyorsun?"

Gülümsüyorum. Kadın zayıf görünebilir, ama kurnazdır. "Uyuşturucu nakliyesinin araçlarını, yöntemlerini ve rotalarını kontrol ediyorum ve bunu sadece Boston Cosa Nostra için değil, Doğu Kıyısı ve Orta Batı'da faaliyet gösteren çetelerin çoğu adına yapıyorum."

Cevabım onu daha da şaşırttıysa da, bunu bana belli etmedi.

"Bu yüzden mi kızımın gittiği her yere adamlarını gönderiyorsun?"

"Onları tutuyorum çünkü benim olan şeyleri riske atmam."

Bana attığı bakış tam anlamıyla zehir dolu. "Kızıma sanki sana ait bir eşya gibi bahsetme. O ılık ve şefkatin ta kendisidir. Sevgiyle bakılması gereken tatlı, özverili bir ruh. Değer verilmesi gereken. Sevgiyle sarılması gereken. Sevdiği insanlar için hayatındaki her şeyi feda edeceğini çok iyi biliyorum. O yüzden bilmek istiyorum... Kızımın seninle evlenmesini sağlamak için ona ne söz verdin?"

Kaşımı kaldırıyorum.

“Yaşlanıyor olabilirim ama aptal değilim. Ve kızımı onun sandığından çok daha iyi tanıyorum. Ameliyatım mıydı, hastane masrafları mı? Hepsini sen ödedin, değil mi?”

“Evet.”

“Ah, benim aptal, aptal kızım. O hayır kurumunun beni büyük bağışçı olarak seçtiği hikayesinin tamamen uydurma olduğunu biliyordum.” Başını salladı. “Ve sen! Ne tür bir adam bir kadını kendisiyle evlenmesi için şantaj yapar?”

“Vidani olmayan bir adam, emin ol.”

“Vidansız ve alçak, şüphesiz. Kızım senin gibilerden daha iyisini hak ediyor.”

“Kesinlikle katılıyorum. Ama o benim ve eğer biri onu benden almaya kalkışırsa, hızlı ve son derece tatsız sonuçlarla karşılaşır.”

Serafina başını yana eğdi. “Herkes mi?” “Sen bile.”

Kayınvalidem gözlerime bakarken küçük daire sessizliğe büründü gözlerime bakarken küçük daire sessizliğe büründü. Sanki ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışır gibi gözlerini benden ayırmadı. Ben de ona izin verdim. Bu konudaki mutlak inancımı açıkça ortaya koydum. Eğer Küçük Iris'i benden uzak tutabileceğini düşünüyorsa, onu kendi ellerimle öldürürüm.

“Sen bir canavarsın,” der sonunda.

“Hepimiz değil miyiz? Bir dereceye kadar? Iris'i kötülüklerden korumak için öldürmez miydin? Onu tehdit eden her neyse onu ortadan kaldırmaz mıydın?”

“Gözümü bile kırpmadan. Ya sen?”

“Sözlerimi iyi dinle ve aklına iyice kazı.” Bu kadının, benim gözetimimde Küçük Iris'imın zarar görmesine izin vereceğimi düşünmesi beni öfkeyle dolduruyor. “Onu. Güvende. Tutmak. İçin. Dünyayı. Yok. Edeceğim. Ve başarısız olmadan önce öleceğim. Bu bir söz değil, bir garantidir.” Arkama yaslanıp kolumu kanepenin arkasına atıyorum, sonra ses tonumun daha normal çıkması için kendimi toparlıyorum. “Ama tartışma uğruna—evet. Eğer biri bunu denerse, ölecek. Eninde sonunda.”

“Eninde sonunda mı?” diye alaycı bir şekilde sordu.

“Evet, eninde sonunda. Çünkü o sefil pislikler önce işe yaramaz bir et ve vücut sıvıları yığını olarak var olmanın ne demek olduğunu öğrenecekler. Vücutlarındaki her bir lanet kemiği kıracağım. Yavaşça, acele etmeden. Günlerce. Uzunlarını iplik konfeti, organlarını delik deşik bir karmaşaya çevireceğim. O pislik kendi kanında boğularak ölecek.” Kahveden bir yudum alıyorum. “Ama onları unutulmaya terk etmeden önce, geri dönüşü olmayan bir gerçeği anlayacaklar. Ve işte tam da bu noktada hayatlarında hata yaptılar. *Karımla aynı havayı solumak*. Sonra da, hepsini tekrar yapardım. Ama bu sefer, aileleriyle. Arkadaşlarıyla. Hatta lanet terzileriyle bile, eğer varsa. Mesele şu ki, ölecekler. Ama bu hızlı ya da acısız olmayacak.” Öne doğru eğilerek, kayınvalidemi bakışlarımla deler gibi bakarım. “Beni sevmek zorunda değilsin. Beni bir canavar olarak görebilirsin. Ama şunu bil... Karıma bulaşan herkes, kafasındaki tek bir kılıma bile zarar vermeyi düşünen herkes... Onlar sadece işkence görüp ortadan kaldırılmayacak. *Silinecekler*.”

“Anlıyorum.” Kanepenin minderlerine yaslandı, dudaklarında tuhaf, memnun bir gülümseme belirdi. “Daha sık uğramalısın.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Benim hakkımdaki fikrini şimdiden mi değiştirdin?”

“Aksine.” Gözleri yere bakarken, kahvesini karıştırırken kaşık fincanın kenarlarını sıyrıyor. “İris, babasının iş başında öldüğüne inanıyor. Olayların resmi versiyonu buydu. Gerçekte ise, birkaç gün önce eve yürürken bana tecavüz etmeye çalışan başka bir *la Famiglia* üyesini öldürdüğü için intikam olarak öldürüldü. Ama Don Veronese, kocamın katilini cezalandırarak adaleti sağladı. Kısa sürede çok kan döküldü.” Fincanından başını kaldırıp doğrudan gözlerime baktı. “Belki de soğuk, acımasız canavarlarla dolu bir dünyada, kızım için en güvenli yer en iğrenç canavarın kalbidir.”

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve kolumun altında tansiyon aletini sıkıca tutarak deli gibi merdivenlerden aşağı koşarken, her zaman yanımda olan gölgem Theo da peşimden geliyor.

Birkaç dakikadan fazla sürmemesi gereken bir şey, sonunda beni neredeyse çeyrek saat geciktirdi. Bayan Soto sohbet etmeyi çok sever. Sevimli bir yaşlı hanımefendi ve genellikle onunla vakit geçirmekten, seramik dersindeki son eserlerini hayranlıkla incelemekten hoşlanırım, ama şimdi değil! Adriano aşağıda, annemle baş başa olduğunda olmaz. Tanrı bilir ona neler anlatıyordur. Mesela, bana hiç evlenme teklif etmediğini. Hiç çıkmadığımızı. Romantik akşam yemeklerimizle ilgili tüm yalanlarımın sadece yalan olduğunu! Ya da (bunu düşünmek bile istemiyorum) annemin yeni bir kalp alabilmesi için bir adamı intihara ikna ettiğini. Annem bunu kaldıramaz. Kaldıramaz.

Dışarıda ambulans sirenlerinin çalmaya başlamasını ve sağlık görevlilerinin annemi sedyeyle dışarı çıkarmasını bekliyorum, ama dördüncü katın sahanlığına geldiğimde koridor bomboş. Bu hiçbir şey ifade etmiyor tabii. Midem düğümlenmiş halde annemin dairesine koşuyorum ve içeri dalıyorum.

"Özür dilerim! Bayan Soto bana vazoyu göstermek istedi de..." Odanın ortasında aniden duruyorum. "Anne? Adriano nerede?"

"Gitmek zorunda kaldı. İşle ilgili acil bir durum falan." Omuzlarını silker.

Onun yanına kanepeye çöküyorum ve uzun zamandır ilk kez derin bir nefes alıyorum. Annem hiç de stresli ya da endişeli görünmüyor. Hatta dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor.

"Peki, şey... ikiniz ne hakkında konuştunuz?" "Özel bir şey yok."

Tanrıya şükür. Göğsümü sıkan panik hissi hafifledi. Tansiyon aletini yan sehpaye koyup, biraz yumrulu yastıklara kendimi bıraktım. “Peki, şey... onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Konuşması çok düzgün ve söylediği küçük detaylara bakılırsa iyi bir eğitim almış olmalı. Tavırları da çok iyi.”

Ah. *Diğer* Adriano buradaydı. Dünyanın geri kalanının gördüğü Adriano. Bu iyi. “Peki, şey... onunla vakit geçirme fırsatın oldu, peki... şey... ondan hoşlandın mı? Seçimim hakkında daha iyi hissediyor musun?”

“Hmm...” Öne doğru eğildi, kanepenin önündeki TV sehпасı masasından kahve fincanını aldı ve yavaşça, dikkatlice içeceğini karıştırırken, sarsılmaz dikkatini tamamen bana çevirdi. Neredeyse bir dakika boyunca, odadaki tek ses, fincanın içini sıyıran çay kaşığının çıkardığı ses oldu.

“Cosa Nostra’nın çevresinde bulunmayalı yıllar oldu, Iris. Ama Don Veronese büyük partiler düzenlemeyi ve Boston’un *la Famiglia’sının* tüm önde gelen üyelerini davet etmeyi severdi ve bana o dünyaya açılan pencereyi hiç unutmayacağım. Ve çok uzun zaman önce olsa da, orada senin Adriano’nu gördüğümü hatırlıyorum.”

“Gerçekten mi?” Öne doğru eğildim. “Nasıl biriydi?”

“Her zaman çekingendi; iri, sessiz bir tipti. *La Famiglia’nın* işleriyle ya da genel olarak sosyalleşmekle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu, ama yanında kim varsa onunla borsa ya da diğer sıkıcı iş konularını konuşmaktan mutluluk duyuyordu. Bunu biliyorum çünkü Don V. sık sık benden etkinlik için özel bir şeyler hazırlamamı isterdi. *Adriano Ruffo’yu cezbedecek bir şey*, derdi bana. Nedenini ancak Tanrı bilir, adam hazırladığım hiçbir şeyi yemedi. Aslında, o partilerde hiç bir şey yediğini hatırlamıyorum. Yine de, her zaman yemekleri övüyordu, ama muhtemelen bu bekleniyordu.”

“Adriano’ya benziyor,” diye fısıldadım.

“Evet. Her zaman son derece kültürlü bir adam gibi görünürdü. Her şey parlak bir zarafet ve kontrol içindeydi. Özel dikim takım elbiseler, kusursuz tavırlar. Asla kibar konuşma tonunun üzerine çıkmazdı ya da o etkinliklerdeki

sık sık yaşanan çatışmalara karışmazdı. Ama aslında, hiçbir şeyle uğraşmak istemiyormuş gibi görünüyordu. Ölüm bile. Zara ve Nera'nın kardeşinin öldürüldüğü o Yılbaşı partisinde de oradaydı. Ve pek çok insan histerik bir haldeyken ve yardım etmeye çalışan çok az kişi varken, Adriano yerinden kıpırdamadı bile. Şampanyasını içmeye devam etti, olan biteni gözlemledi, ama sanki diğerlerinin varlığı onun için hiç de önemli değilmişçesine mesafeli kaldı.”

Annem, sözlerine devam etmeden önce kahve fincanının kenarından gözlerimi tekrar aradı.

“Bence o yıllar içinde pek değişmedi. Kızımın, sevgi gösteremeyen biriyle hayatını geçirmesini asla istemezdim. Senin de onun gibi bir adama ilgi duyacağını hiç hayal edemezdim. Etrafındaki karanlık, soğuk suları tamamen domine eden, bir buzdağı gibi duran bir adama. Kimseye ve hiçbir şeye ihtiyacı olmayan bir adama.”

Çay kaşığı hareket etmeyi bırakır.

“En azından ben öyle düşünüyordum. Ama neden bana kocanda ne bulunduğunu söylemiyorsun?”

Annemin keskin bakışları altında yanaklarım kızarıyor. Derin bir nefes alıp, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Adriano ve benim hakkımdaki gerçeği bilmemesi, bunu çok daha zor hale getiriyor.

Kocamı tam olarak anladığımdan emin değilim, onu anneme açıklamam ise daha da zor. Adriano hakkında çoğu kişiden daha fazla şey bilsem de, onun hakkında hâlâ yüzeyin altında gizli kalan çok şey var.

Evlendiğim ve birlikte yaşadığım adam, annemin tarif ettiği gibi biri. Acımasız. Soğuk. Umursamaz. Daha dün, bir telefon görüşmesinde, hedeflerine ulaşamadıkları için portföyündeki şirketlerden birini çıkarmayı birine talimat verdiğini duydum. Meraklı bir insan olduğum için, bahsettiği ismi Google’da aradım. Bir bilişim şirketiymiş ve geçen ay, bölgedeki birkaç kırsal devlet okuluna binlerce dolar değerinde ekipman bağışlayıp uygulamalı eğitim verdikleri için haberlere çıkmışlar.

Ama bir de *diğer* Adriano var. Anonimlik perdesinin arkasında tanıştığım sessiz misafir. Aptalca baharatlar ve antika çay fincanları bulmanın çok ötesinde, harika, iç açıcı şeyler yapan biri.

İki hafta önce, Annex'teki odamızda, kocamın çıplak vücudunun üzerinde uzanmışken, o benim vajinamı adeta mahvettikten hemen sonra, ona gönüllü olarak çalıştığım evsizler barınağından ve onların mali sıkıntılarından bahsettim. Fonlarını kaybetmişlerdi ve kapanma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Bir dahaki sefere oraya gittiğimde, müdür heyecanla bana isimsiz bir hayırseverin ulaştığını ve tesise ve programlarına fon sağlamayı teklif ettiğini söyledi. Sonra geçen hafta, annemin komşularından birinin, meyve almayı sevdiğim küçük bir marketi olan kişinin, yerel bir çete tarafından hedef alındığından bahsettim. Bu sabah annem beni arayıp, o sorunlu adamların ve ailelerinin aniden başka bir eyalete taşındığını haber verdi.

Bütün bunların arkasında Adriano var. Hiçbir şey söylememiş olsa da, onun yaptığını biliyorum.

Bu iki kimlik nasıl aynı adam olabilir? Evde bana kayıtsız davranan adam ile karanlıkta bedenime o kadar saygılı davranan, bana şimdiye kadar yaşadığım en yoğun zevki yaşatan adam.

Hangisi gerçek?

Ve kalbim nasıl ikisi için de bu kadar çılgınca atabiliyor?

"Her zaman iyi, nazik bir adama aşık olacağımı düşünmüştüm. Başkalarına değer veren, başkalarının ihtiyaçlarını kendininkinden önde tutan biri. Bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek isteyen biri," diye fısıldıyorum. "Kocam... öyle bir adam değil, anne. Korkunç, anlatılamaz şeyler yaptı. Ve bunlardan hiç pişmanlık duymuyor. Onun hiç değişeceğini sanmıyorum. Onun gibi bir adama aşık olmak, inandığım her şeye aykırı."

"Evlat, birini sadece başardığı iyi şeyler için sevmezsin. Aşık olduğunda, bu genellikle onun yapmış olabileceği kötü şeylere rağmen onu sevdiğin anlamına gelir."

Bölüm 31

“Tamirci ve yedek parçalar yola çıktı bile.” Hattaki hafif parazit nedeniyle Nathan’ın sesi biraz bozuk geliyor. “Bir açıklamam yok efendim. Öncelikli araçların hepsi sevk edilmeden önce baştan sona kontrol edildi.”

“Kamyon şu anda nerede?” diye soruyorum.

“Hâlâ benzin istasyonunda, New York’tan yaklaşık otuz mil uzakta.”

“Tamir edilip tekrar yola çıktığı anda haber verin. Ve bu boktan durumun nedenini bilmek istiyorum. Ya da kimin yaptığını.” Cevap veremeden telefonu kapatıp masamın üzerine fırlatıyorum.

Kısa bir an için, bu işin arkasında o kafiye pişin yattığından endişeleniyorum. O pislik, neredeyse bir ay önce gönderdiği mesaj yüzünden kayıinvalidemin dairesine dalmamdan beri haftalardır sessiz. Ancak son tehditlerinin hepsinin karıma odaklandığını düşünürsek, daha mantıklı bir açıklama öne çıkıyor. Kamyonlarımdan birindeki arıza —özellikle New York’taki DeVille’e uyuşturucu sevkiyatı taşıyan araçtaki— tam da bu olmalı. Bir arıza.

Gözlüklerimi çıkarıp şakaklarımı sıkıyorum. Lanet olası migren bir kez daha başladı ve son bir saat içinde giderek kötüleşti. Taze pişmiş kurabiye kokusu ev ofisime ulaştığından beri. İlk başta çok hafifti. Şekerli tatlı, belirgin bir vanilya kokusu. Küçük Iris'im yine kurabiye pişiriyor.

Kokuyu ve onunla ilgili düşünceleri dışarıda tutmak umuduyla, kapıyı daha önce kapattım. Ama bu işe yaramadı. Çok yakında kapıdan çıkıp, her cumartesi yaptığı gibi, *gecesini annesinde geçirmek üzere* yola çıkacağına dair takıntımdan kurtulamıyorum. Ve yarın

sabah, Bayan Fabbri'de gecesinin nasıl geçtiğini sorduğumda, gözlerimin içine bakıp yalan söyleyecek.

Tanrım. Beni aptal sanıyor olmalı. İşini çok kolaylaştırdım. Neden her zaman cumartesi gecelerini annesiyle geçirmeyi seçtiğini ya da neden bütün gece orada kalması gerektiğini hiç sorgulamadım. Iris'in bildiği kadarıyla, annesinin dairesine güvenli bir şekilde girdiğinde güvenlik ekibi ayrılıyor, bu yüzden Annex arabası onu alıp bıraktığında gizlice dolaşmasına gerek kalmıyor. Kocasız olmayan adamla gizlice buluşması onun için çocuk oyuncağı. En kötüsü ne biliyor musun? Bunların hiçbirisi onu benim gözümde daha az çekici ya da saf yapmıyor. Tanrım, resmen aklımı kaçırmışım.

Kapı sıkıca kapalı olsa bile, vanilyanın baştan çıkarıcı kokusu havayı sarmış. Ondan kaçamıyorum. Her nefesimde o var. Kaçmak istesem bile kaçamam. *Ondan* kaçamam.

Tatlı koku beni ev ofisimden çıkıp kaynağına doğru çekiyor. Mutfak. Yaklaştıkça, sıcak, topraksız kokuyla tamamen çelişen ürkütücü bir melodinin notaları aynı yönden bana doğru geliyor.

"Oh, hayır." Köşeyi döner döner dönmez Iris'in endişe dolu sesi duyuluyor. "Hayır... hayır... hayır."

Anında tetikte olan ben, mutfığa koşuyorum ve sağımdaki bıçak blokundan şef bıçağını kapıyorum. İki adım sonra, karımı mutfak adasından ve açık pencerelerden uzaklaştırmak için uzanıyorum, onu arkamın arkasına itip yaklaşan tehditle yüzleşmeye hazırım. Elim neredeyse onun pazılarını kavrarken, boğuk bir silah sesi duyuyorum.

"Lanet olsun." Iris derin bir nefes verdi ve saçlarından sarkan bir tutamı itti. "Katilin o olduğunu biliyordum. Çok barizdi."

Kalbim hala göğüs kafesime vururken, karımın omzunun üzerinden tezgâhın üzerindeki un torbasına dayalı telefona bakıyorum. Ekranda, gri saçlı bir kadın, duvar kasasından çıkardığı para destelerini bir market poşetine dolduruyor.

"Çok yetenekli bir kadın," diyorum.

Iris ılık atıp dönüyor, yüzünde çılgınca bir ifade var. "Tanrım, Adriano. Az kalsın kalp krizi geçiriyordum!"

Sanki sululuğumu vurgulamak istercesine, kiler kapısının eğiğinden yüksek sesli bir havlama duyulur.

Taffy'yi görmezden gelip, bunun yerine karımın yüzüne odaklanıyorum. Yanağında, sanırım, bir parça krema lekesi var ve parmaklarım onu silmek için kaşınıyor. Ya da belki yalayabilirim? Onun teninin tadından daha mı tatlıdır?

"zgnm," diyorum, tahrik edici sis perdesini silkelerek.

"nemli değil. Şey..." Hâlâ elimde tuttuğum bıçağı işaret ediyor. "Her şey yolunda mı? Sanki birinildrmeye hazır gibi görünüyorsun."

En yakın çekmeceyi açıp bıçağı içine tıkıyorum. "Bugün değil."

Gerginleşiyor.

Dışlerimi sıkıyorum. *Onun* yanında asla gerginleşmez.

Onu yere atıp, unla kaplı mutfak tezgahında sikmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Ben onun güzel amını yalarken, onun benim için inlemesini ve sızlanmasını sağlamak için. Islak sıcaklığına taşaklarım la sertçe girerken onu nefes nefese bırakmak için. Zevkten ılık attırmak için. Tıpkı Annex'te yaptığı gibi. Tıpkı birkaç saat sonra yine yapacağı gibi. Var olmayan bir adam için.

"Şey, bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Evet. Sen. Sana ihtiyacım var. Hayatımda ihtiyacım olan tek şey sensin.

"Hayır."

"A mısın? Sana bir şeyler getireyim mi?"

Sadece sen olsan. Seni yiyip bitirmek istiyorum, Küçük Iris. "Hayır."

O başıboş sa teli hâlâ yznn üzerinde ve ben ona dokunmak, onu kenara çekmek için can atıyorum. Elim neredeyse kendi kendine kalkıyor—

"Gerçekten sorun değil. Gitmedennce sana bir tabak hazırlayabilirim."

Sözleri mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi, nefesim kesildi. Doğru. Bir an için unutmuştum...

Elim yanıma düşüyor, yumruğumu sıkıyorum, parmak eklemlerim ağrıyacak kadar sertçe.

"Annene selam söyle." Topuklarımı döndürüp mutfaktan fırlayarak çıkıyorum. Evden çıkıyorum. Arkamda tatlı vanilya kokusunu bırakarak.

Yorgunluktan bitkin bir halde kocamın üstünde yatarken, nasırlı, pürüzlü derili kocaman bir avuç içi çıplak sırtımda yavaşça aşağı kayıyor. Bunca zaman geçmesine rağmen, en ufak dokunuşu bile beni ateşe veriyor, en hafif temastan bile sıcaklık yayılıyor. Bacaklarımın arasındaki zonklama azalmış, ama sadece biraz. Adriano bu sefer amımı neredeyse mahvetti. Odaya girer girmez üzerime atladı, muhteşem, vahşi bir canavar gibi beni sahiplendi ve kapının önünde beni bayılana kadar sikti. Sonrasında nasıl yatağa düştüğümüzü tam olarak hatırlamıyorum, sadece arkamdan sikmeden önce beni ağzıyla orgazm ettirdiği yer orasıydı.

Elimi uzatıp sıkıca kenetlenmiş çenesinin şeklini hissediyorum, sonra da şehvetli, sert dudaklarını izliyorum. Öfkeli, Annex'teki odamıza ilk adım attığım zamanki kadar öfkeli ve içindeki o öfke hiç azalmamış. Onu görmeden, ondan tek bir ses bile duymadan bunu bilmem garip. Öfkeden köpürüyor. Kaynıyor.

"Bugün vanilyalı şekerli kurabiye yaptım," diyorum, başparmağımla alt dudağının çizgisini okşarken. "Tarifte yazandan biraz daha fazla şeker eklemiş olsam da, gayet güzel oldular. Sana ikram etmek için biraz getirmek istemiştin, ama ben bitirirken kocam mutfığa geldi ve dikkatimi dağıttı."

Vücudu benim altımda donuyor. Bu, söylediklerimden memnun olmadığına dair tek işaret. Sözlerimin onu daha da kızdırdığına dair.

İçimi çekiyorum.

Neredeyse üç aydır onu tepki vermeye kıskırtmaya çalışıyorum. Onu bir tür tepki vermeye zorluyorum. Herhangi bir tepki. Bir şey yapmasını... bana kendini açığa çıkaracak bir şey söylemesini umuyordum. Ama hiçbir şey elde edemedim. İlk gece seks yaptığımızda mırıldandığı o birkaç kelime dışında, mezar gibi sessiz kaldı. Kimliğini gizli tutuyor.

Evde de durum aynı. "Annemin evinde kalmam" konusunda hiç sorgulamıyor ya da itiraz etmiyor. Karısının kendisini aldattığına inanıyor, ama öyle bir şey olmamış gibi davranıyor. Bu çılgın sanrıyla ısrar ediyor. Geçen her gün, bunu daha az anlıyorum. Kocamın gizemini çözmek yerine, aramızdaki kafa karışıklığının sisinin giderek yoğunlaştığını hissediyorum.

"Kitabı gerçekten çok beğendim," diyorum, başparmağımı burnunun sırtında gezdirerek. "Kitapta böcek olmadığından emin olduğun için teşekkür ederim. Endişelenmeden hikayeyi okumak çok güzeldi."

İlişkimiz fiziksel hale gelmeden önceki gibi, Annex'ten annemin evine götüren arabada bana küçük hediyeler bırakmaya devam ediyor. Geçen Cumartesi, okuduğum rahat polisiye serisinin bir sonraki kitabını aldım. Yanında, yine günlük ajandasından yırtılmış bir sayfaya yazılmış başka bir not vardı. O dağınık el yazısıyla, kitapta hiçbir böcek olmadığını bana bildiriyordu.

Geçen gün, Mario, Adriano için Ruffo Enterprises genel merkezinden eve getirmeyi unuttuğu birkaç belgeyi teslim etti. Kocamın, belgeleri ofise geri göndermeden önce birkaç not alıp imzaladığını tesadüfen gördüm. El yazısı, arabasında bulduğum günlüğün geri kalanındaki bol miktardaki notlarla uyumlu, düzgün ve titiz bir el yazısıydı. Adriano olduğu zamankinden çok farklı. Benim için karaladığı notlardan çok farklı. Hatta el yazısı bile ikilikten muzdarip. Kamuoyuna açık hiçbir şey onun çizgisinden

. Konuşma şekli de, yazma şekli de. Yaşayan, nefes alan bir Janus.

Neden saklanmaya devam ediyor? Kendisinin hangi tarafını benden saklıyor?

Keşfettiğim her yeni cevap, başka bir soruyu beraberinde getiriyor.

Parmaklarım yüzünü keşfetmeye devam ediyor, kaşlarının hatlarını çiziyor. “Eski mahallemün ücretsiz kliniği—geçen ay sana bahsettiğim yer—sonunda yeni bir ultrason makinesi aldı. Biri isimsiz olarak en son teknoloji ürünü bir cihaz bağışladı. Çarşamba günü geldi.”

Tabii ki tek bir ses bile çıkmadı.

Öne eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. “Sen olduğunu biliyorum.”

Bir homurtu. İtiraf olarak bile algılanamayacak bir ses. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne dersem diyeyim, perdesini aralamıyor, maskesini kaldırmıyor. Beni karanlıkta bırakıyor. Hem gerçek hem de mecazi anlamda göz bağının arkasında tutsak bırakıyor.

Hayal kırıklığından çığlık atmak istiyorum. Gerçeği itiraf edene kadar onu sarsma dürtüsü beni delirtiyor. Yüzüne bağırarak istiyorum. Gerçeği talep etmek. *Nedenini söylemesini* istemek. Neden, ve milyonlarca başka soruya. Öte yandan, cevabının ne olacağından çok korkuyorum.

"Keşke kocam da senin gibi olsaydı," diye fısıldıyorum. Bu benim son çare çabam, onu çileden çıkaracak tek şey.

Adriano kolunu belime doluyor ve ikimizi ters çeviriyor. Güçlü, şimşek hızında bir hareketle üstüme çıkıyor, vücudu ağırlığıyla benimkini altında tutuyor. Nefesi sığ ve hızlı, öfkesinin açık bir işareti. *Onu* kocamla karşılaştırmak, her zaman bir tepki uyandıracak tek şey.

İçime giriyor, itip kakıyor ve beni tamamen dolduruyor, nefes almamı zorlaştırıyor. O kocaman ve amım son turdan dolayı hâlâ hassas, ama onu içimde hissetmekten daha iyi bir his yok. Ağzı benimkiyle çarpışıyor, şiddetli bir öpücükle ele geçiriyor. Dillerimiz savaşıırken, içimden çıkıyor, sadece bana tekrar sertçe girmek için. Sert. Daha sert. Tekrar tekrar. Hızı hiç azalmıyor.

Onu daha fazla istiyorum, ona daha yakın olmak istiyorum. Bacaklarımı daha da açarken tırnaklarım Adriano'nun omuzlarına batıyor. Sanki cinlenmiş bir adam gibi içime girip çıkıyor. Her itişte amım zonkluyor, duvarlarım onun sikinin etrafında kasılmaya başlıyor. Nefes almak için ağzımı ondan ayırıyorum, sonra onu aşağı çekip bir öpücük daha alıyorum. Gerçek o'nunla birlikte olduğumu hayal ediyorum. *Onun tümünü*. Bana inandırmaya çalıştığı sessiz misafir değil. Kocam olan acımasız adam değil. Ama duygusuz gibi görünen, ama aynı zamanda harika, muhteşem şeyler yapabilen adam. Benim için. Ve başkaları için. Onun sadece bir tarafını ya da diğerini istemiyorum. O her ikisi de. İkisi de o. O adamı istiyorum. Gerçek Adriano'yu. Bedenimi ve ruhumu ele geçirmesini istiyorum.

Çünkü o—her iki haliyle de—zaten kalbimi ele geçirmiş durumda.

İçimdeki yılan kıvrılıyor, kıvrılıyor ve göz kamaştırıcı bir öfke anında patlıyorum. Yeni zirvelere yükseliyorum. Kemiklerim eriyor. Zar zor tutunabiliyorum. Tamamen onun tarafından tüketiliyorum. O bana acımasızca vururken nefes nefese kalıyorum. Beni başka bir zirveye sürüklüyor.

Ellerimi saçlarına geçirirken, dudaklarımdan kaçmaya çalışan kelimeleri artık tutamıyorum. Ve fısıldıyorum...

Acı göğsümü yırtıyor. Bükülüyor ve yanıyor, ama beni iliklerime kadar donduruyor. Kalbime yavaşça batırılan bir tirbuşon daha az acı verirdi.

Gözlerim, durduramadığım kalçalarımı ileri geri hareket ettirirken, karımın ıslık ıslık yüzüne, zevkten aralanmış dudaklarına kilitleniyor. Her bir itiş daha sert, daha acı verici. Az önce söylediği sözleri silmeye çalışıyorum.

Sanki unutabilmişim gibi.

Sanki duymamış gibi.

Hayatımda pek çok düşmanla karşılaştım. Pek çok rakiple savaştım. Gücümü çalmak için cesaret eden, bana çok yaklaşan her rakip, hatasını bile anlayamadan ortadan kaldırıldı. Peşimden gelmek için yeterince pervasız olanlar sadece ortadan kaybolmadı. Parçalandılar, birkaç damla kan lekesine dönüştüler; varlıklarının tek kanıtı da buydu. Hiçbir şeyden korkmadım. Kendimi yenilmez sanıyordum. Yeryüzünde hiçbir gücün beni diz çöktüremeyeceğine inanıyordum.

Meğer, üç basit, fısıldanan kelimeymiş.

Hiçbir silahın yapamayacağı kadar hassas bir şekilde damarlarımı kesen üç kelime.

Üç kelime.

Beni o kadar derinden sarsan bir itiraf ki, bir daha asla kendimi toparlayamayacağım.

Karım coşkuyla çığlık atıyor; orgazm olurken sesi oldukça titriyor. Bu sese kendimi kaptırıyorum, dudaklarımı boynuna doğru kaydırıyorum, hızla atan nabzının her vuruşunu sevgiyle karşılıyorum. Ben mükemmel göğüslerini ağzımla okşarken, dilimi her bir meme ucunun etrafında gezdirirken, sonra da aşağıya, tatlı merkezine doğru inerken, o orgazmının artçı sarsıntılarıyla titriyor kollarımda. Avuçlarımı kalçasının altına kaydırıp onu kaldırarak yüzümü ıslak sıcaklığına gömdüğümde hâlâ titriyor.

Dilim amının içine kayar kaymaz, titrek inlemeler odada yankılanıyor. Onu sarhoş eden kokusunu içime çekiyorum, kendimi ona teslim ediyorum. Karımın özü. Onun sevinci. Onun zevki. Tatlı balını yalıyorum. Hayvanca. Hatta vahşice.

Sözleri için onu cezalandırmam gerekiyor. Bu dürtü çok güçlü, ama Küçük Iris'ime hiçbir şekilde zarar veremem. Bu yüzden onu tekrar orgazm ettirerek ödetiyorum. Ve tekrar. Ve tekrar. Ağzımla. Sonra parmaklarımla. Ve sonunda, bir kez daha sikimle.

O kadar yorgun, o kadar bitkin düşene kadar onu uçurmaya devam ediyorum ki, beyaz saten çarşafların üzerine yığılıyor. Fısıldadığı sözleri unutana kadar. Ben de unutmuş gibi davranabilene kadar.

Sonra, günler sürmüş gibi gelen bir süre boyunca yatağın kenarında oturup onun uyumasını izlerken, kapıya gelen o yumuşak vuruşu bekliyorum. Sessizliği bozan sesi. Rol yapma yeteneğimi parçalayan sesi.

Hayalim için ölüm  anını çalan sesi.

Bölüm 32

Şiddetli yağmur, Bartholomew'un oturma odası penceresinin dışındaki çalıları dövüyor, pencere pervazına vuruyor. Her vuruş, şakaklarımdan kafatasımın arkasına kadar keskin bir acı dalgası gönderiyor.

“...bu yüzden, tabii ki, koşu bandını geri almaları için ısrar etmek zorunda kaldım. Belki hız ayarını yanlış girmişimdir, ya da belki de bu aralar çok yavaşım. Her halükarda, bu yeni makineler bana göre değil. Sanırım mahallede yürüyüş yapmaya devam edeceğim, çünkü benim yaşımda dizlerimi sıyırmak kesinlikle saçma.”

Bartholomew omuz silkiyor ve sehpadan kalemi kapıyor. Bir an sonra, tanıdık hızlı tıklama sesi odayı dolduruyor ve migrenimi şiddetlendiriyor. “Ee, son zamanlarda neler yapıyorsun? Iris nasıl? Şey, aldatma meselenizde yeni bir gelişme var mı?”

Bakışlarım akçaağaç ağacının en alttaki dalına sabitlenmiş, yağmur damlalarının yapraklara çarpmasını izliyorum. Başlangıçta onları saymaya çalıştım, ama rüzgâr ve yağmur yüzünden iki yüz yedi civarında saymayı bıraktım. Şimdi, dallara zar zor tutunmuş halde her yöne savrulmalarını izliyorum. Amansız fırtınanın ortasında zar zor hayatta kalıyorlar.

Tanrım. Yaprakların kaderini düşünüyorum. Dün geceyi düşünmemek için başka neye odaklanacağım? Karımın fısıldadığı sözleri hatırlamamak için? Kalbimdeki yakıcı acıyı atlatmak için?

Barty boğazını temizledi. “Biliyorsun, kendimi konuşurken dinlemeyi ne kadar sevdiğim halde – ki sen buralarda olduğunda pek sık olan bir şey değil – sabahın bu saatinde bir saat boyunca rastgele saçmalıklar söylemek gerçekten yorucu. Neyin var?”

Daha sonra eve döndüğümde ne yapacak? Sabahın ilk ışıklarıyla evden çıktım, bu sabah birbirimize rastlamayacağımızdan emin olmak için, ama eninde sonunda yüz yüze geleceğiz. Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacak? Yoksa gözlerimin içine bakıp bana gerçeği söyleyecek mi? Başka bir adama aşık olduğunu.

“Adriano? Beni endişelendiriyorsun.”

Artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ama duramam da. Bu beni öldürüyor, ama yine de bu çılgınlığa son verecek gücü ya da iradeyi bulamıyorum.

“Tamam. Bugün konuşmak istemiyorsan, benim için sorun değil. Ben biraz çay demleyip haberlere bakacağım, şafak vakti evime daldığın için yapamadığım bir şey. Bir fincan ister misin? Hayır mı? Peki. Peki. Köşede somurtmaya devam et.”

Su kaynayınca elektrikli su ısıtıcısının uğultusu kısa sürede gürültüye dönüşür. Başımdaki ağrı daha da şiddetlenir. Gözlüğümü çıkarır ve burnumun köprüsünü sıkarım.

Son üç ayda, en çaresiz anlarımda, Küçük Iris’e kendim olarak, yani kocası olarak yaklaşmayı düşündüğüm zamanlar oldu. Evde yan yana geçerken ona uzanır, neredeyse elini tutardım. Ama ona dokunmadan önce geri çekilirdim. Bahçede Taffy ile oynadıktan sonra geri döndüğünde, parmaklarım onun güzel saçlarından çim ve dalları çıkarmak için kaşınırdı. Ama içgüdülerimi görmezden gelip, onun sunduğu o sevimli manzaradan yüzümü çevirirdim. Onu mutfakta taze makarna yaparken ya da ekmek pişirirken bulduğumda, yanağındaki un lekesini yalamaktan sayısız kez kendimi alıkoydum. Her seferinde, temas kurmadan hemen önce korkup vazgeçtim. Benden tiksinti duyarak uzaklaşacağını bilmek yeterince zordu. Bunu gerçekten yaşamak... Sanırım hayatta kalamazdım.

“Ah, bak!” Barty, çayını yudumlarken haykırıyor. “Avrupa Kraliyet Ailesi’nin Taç Mücevherleri sergisi şimdi Toronto’ya gidiyor. Ama aynı şey olmayacak, değil mi? *Goccia di Luna* olmadan olmaz.” Derin bir nefes alıyor. “Dur. Bekle, bir güncelleme var.

Ünlü kolyenin sonuçta Kanada'ya gideceği yazıyor. Sınırı geçmesine izin vereceğini beklemiyordum.”

Telefonundan başını kaldırıyor, gözleri çılgınca.

“Sen... Sen onu verdin.”

Verdiğim doğru.

Annex'ten eve gelir gelmez sergi küratörüne bir e-posta gönderdim ve kolyenin ülke dışına çıkarılmasına izin verilmesi şartıyla ödünç süresinin uzatılmasını kabul ettim. Ayrıca, bunu hiçbir koşul olmadan bağışlamaya hazır olduğumu belirttim ve bunu görüşmek üzere Pazartesi günü bir toplantı önerdim.

“Yaklaşık yüz milyon dolar değerinde bir elmas... Sırf o istedi diye mi vazgeçtin?”

Aslında, özel bir müzayededeki muhtemelen iki katı fiyata satılırdı. Ama bu noktada bunun bir önemi yok.

"Neden?" diye bağırdı Bartholomew. "Neden bunu yaptın?" Gözlerini kaçırmadım.

“Bu kadar mı? Öylece oturup hiçbir şey söylemeyecek misin?” Yaşına göre çok hızlı bir şekilde odanın diğer ucuna koşarak ceketimin yakalarını tuttu. “Neden bunu yaptın?” Beni çekip çevirmeye çalıştı. “Bunu senden duymak istiyorum, Adriano! Söyle, lanet olsun!”

Ellerimi bileklerine dolayarak öfkeli adamı üzerimden itiyorum.

“Umutsuz vaka,” diye nefes nefese başını sallıyor. “Sen umutsuz bir vakasın.” Nihayet bir konuda hemfikiriz.

Koltuktan paltomu alıp ön kapıya doğru yürüdüm. Kapı kolu elimde, kapı aralıkken, Bartholomew'un sözleri beni aniden durdurdu.

“O seni reddetti,” diye tekrarladı. “Sonunda ona olan ilgini belli ettin, ama o seni reddetti. Şimdi de kolyeyi bağışlama fikrini uygulayarak onun sevgisini satın almaya çalışıyorsun.”

Elim kapı kolunu sıkıca kavradı.

"Öyle, değil mi? Senden nefret ettiğini mi söyledi? Mesele bu mu?"

"Daha kötüsü," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Bundan daha kötü ne olabilir ki?"

Olabilir. Nefret dahil birçok duygu gelişebilir. Başka bir şeye dönüşebilir.

Kapıyı sonuna kadar açıp arkama bakıyorum. Barty odanın ortasında duruyor, omuzları çökmüş, yüzünde yenilmiş bir ifade var.

"Dün gece, benim Küçük Iris'im *ona* onu sevdiğini söyledi," diyorum. "Ve bu, onun *bana* asla aşık olamayacağı anlamına geliyor."

Yakında, Ek Bina'daki adamın, aslında olmadığım biri gibi davranan ben olduğumu keşfedecek.

Karımın elmas kolyenin başkasına verilmesi yönündeki isteğini yerine getirmek, onun yakında yaşayacağı kalp kırıklığına kıyasla ödenmesi gereken küçük bir bedel.

Kalbimde kolibri kanatları çıkmış. Ama kafamın içinde gürleyen gök gürültüsü gibi yankılanıyor. Hamilelik testinin küçük penceresindeki iki pembe çizgiden gözlerimi alamıyorum.

"İmkansız." Boğuk sesim boş hastane tuvaletinde yankılanıyor gibi.

Ama... mümkün.

Son iki aydır doğum kontrol haplarımı almadım. Yenilerini almayı unuttum, sonra da "unutmaya" devam ettim. Kendime uydurduğum bahaneler çok aptalcaydı, ama işe yarıyorlardı. Gerçek şu ki, hapları almak istemiyordum. Ben...

. Onun bir parçası. Beni sevecek bir çocuk. Benim duygularımı karşılık veremeyen Adriano'nun aksine. Evde beni sürekli görmezden gelmesinin sebebi bu değil mi? Annex'te rol yapmaya devam etmesinin sebebi bu değil mi? Ya da belki de o, erkekler kulübüne sık sık giden diğer erkekler gibidir? Belki de oraya, karısıyla paylaşmak istemediği arzularını, zevklerini tatmin etmek için gidiyordur?

Tanrım, onunla yüzleşmek zorundayım. Bunca zamandır suçlunun o olduğunu bildiğimi söylemek zorundayım.

Dökülmek üzere olan gözyaşlarımı silip tuvaletten dışarı koşuyorum.

"Bayan Ruffo?"

Hamilelik testini aceleyle çantamın dibine sıkıştırıp arkamı döndüğümde, gözlerim elli yaşlarının sonlarında, saçları dağınık bir adama takıldı. Birkaç metre ötede durmuş, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle, ellerini arkasında birleştirmişti. Beyaz önlüğü onun bir doktor olduğunu gösteriyor, ancak bacakları boyunca mükemmel bir şekilde ütülenmiş kıvrımları olan kahverengi ekose pantolonu ve ona uyan ceket, onu 1960'lardan kaçmış biri gibi gösteriyor. Giydiği neon yeşili tişört, bu retro havayı biraz bozuyor.

"Dr. Shaw?" Çantamı omzuma asıp, Adriano'nun biraz tuhaf arkadaşını selamlamak için elimi uzattım. "Affedersiniz, sizi tanımam biraz zaman aldı."

"Bartholomew, lütfen. Seni suçlayamam. Bugün üzerimde şık bir Armani smokin yok." Göz kırıyor. "Hepsi kuru temizlemeden çıktı ve giyilmeye hazır, dolabımda asılı duruyor, tabii Adriano bir kez daha onun ziyafetine katılmama izin verirse."

Zorla gülümsedim. "Eminim izin verecektir."

"Biraz sarsılmış görünüyorsun. Burnumu sokmak istemem ama her şey yolunda mı? Buraya"—hastane koridorunu işaret eder—"doktora mı geldin yoksa..."

"Oh, hayır. İyiyim, sorduğun için teşekkürler. Annemle birlikte geldim. Düzenli kontrol muayenesi var."

“Ah, evet. Adriano’nun kalp nakli olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Doğru mu? Durumu nasıl?”

“Evet. Durumu çok iyi, ama doktorla görüşmesi bittikten sonra kesin olarak öğreneceğiz. Peki ya siz? Burada mı çalışıyorsunuz?” Beyaz önlüğümü işaret ettim.

“Arada bir bu hastanede danışmanlık yapıyorum. Ama bugün, bir meslektaşım için eski araştırma notlarımdan birkaçını bırakmaya geldim. Bakın, kariyerimin başlarında uzun vadeli bir psikoterapi projesi yürütmüştüm ve meslektaşım verilere bir göz atmak istediğini söyledi.” Kıkırdıyor. “Birkaç notum var dediğimde, tam olarak dürüst olmamış olabilirim. Aslında arabamda üç kutu dolusu yazılı gözlem notu var. Onları yukarı taşımak için birden fazla sefer yapmam gerekecek, bu yüzden yardım etmesi için onu almaya geldim. Garajda telefon çekimi berbat. Her yer beton.” Omuzları çöküyor. “Ne yazık ki, az önce acil bir iş için çağrıldığını öğrendim. Sanırım tek başımayım. Ama sorun değil. Zavallı sırtımı feda edip, her şeyi ofisine taşımak için birkaç sefer gidip geleceğim.”

“Yardım edebilirim,” dedim.

“Söz konusu bile olamaz. Sen bir hanımsın ve annen de yakında işini bitirmiş olacaktır. Senden bunu isteyemem...”

“Saçmalama. Yardım etmeye gayet muktedirim. Üstelik yol boyunca araştırman hakkında bana daha fazla bilgi verebilirsin. Annem biraz daha oyalanacak. İçeri gireli daha birkaç dakika oldu.” Bu da onunla yüzleşmeden önce kendimi toparlamam için bana biraz zaman kazandıracak. Ya Adriano’ya hamile olduğumu söyleme fırsatı bulamadan annem tahmin ederse?

“Peki, çok zahmet olmazsa yardımınız için çok minnettar olurum. Kutular çok ağır değil, söz veriyorum. Şu yük asansörünü kullanalım; park ettiğim yere daha yakın.”

“Hiç sorun değil.” Bu hastane kanadını ana bekleme salonundan ayıran kapıya göz attım; şoförüm ve aynı zamanda güvenlik görevlisi olan Theo, orada beklemek zorunda kalmıştı. Hastane personeli ona, yakın aile üyeleri dışında kimsenin bu alana giremeyeceğini kesin bir dille söylemişti. Dar cam pencereden onun hareketsiz silüetini zar zor görebiliyordum. O da biliyordu ki

annemin muayenesi bitene kadar en az on beş ila yirmi dakika daha geçeceğini biliyor, bu yüzden gidip Adriano'nun doktor arkadaşına yardım etmemde bir sakınca olmamalı.

"Ee, Bartholomew, ne tür bir araştırmaydı bu?" diye soruyorum koridorun sonundaki asansöre doğru ilerlerken.

Sanki eski, sevdiği bir hobisini hatırlar gibi manşetlerini düzeltir. "Korkarım ki, çok da çığır açan bir şey değildi. Bu projeye birkaç yıl önce bir eyalet cezaevinde çalışırken başladım. Hükümet hastalarımı tehlikeli suçlular olarak nitelendirmeyi severdi, ama ben sadece yeniden programlanmaya ihtiyaç duyan, hasar görmüş, aşırı uyarılmış sinir sistemleri görüyordum."

"Yeniden programlanmaya mı?"

"Aynen öyle. Harika bir teknik, ancak bu kelime kavramı anlamayan insanları korkutma eğiliminde. Kısacası, bir kişinin motivasyonunu bulmak, onu harekete geçiren şeye ulaşmak ve sonra onu tanıdık—ancak mutlaka uygun olmayan—doğasına aykırı davranmaya yönlendirmekle ilgili," diye devam ediyor, tam o sırada asansörün zili çalıyor. "Bazı kişilerde, onları harekete geçiren şeyi belirlemek hiç de zor değil. Ama ana motivasyonu tespit etmenin büyük bir zorluk olabileceği başkaları da var. Bu tür durumlarda, daha güçlü bir itici güç gerekebilir. Kuşkusuz, bazı erkekler ancak diğer tüm seçenekleri ellerinden alındığında hayatta doğru yolu seçerler." Bunu, birinin hastasını önüne bir kaşık tutarak ilacını alması için teşvik edeceği gibi söylüyor.

Asansöre bindiğimizde ve Bartholomew yer altı garajının düğmesine bastığında zihnimin bir köşesinde hafif bir tedirginlik belirliyor. Ses tonu hâlâ iyi niyetli, yüzünde gülümseme eksik değil, ama bana herkesin en sevdiği neşeli amcayı hatırlatan bir adam gibi görünse de, onda artık beni rahatsız eden bir şey var. Doktor olmayabilirim, ama insanların rızası olmadan onları bir şeye zorlamak bana doğru gelmiyor.

"Bu biraz..." — asansör kapıları açılır ve aydınlık garaj görünür — "şey, aşırı değil mi?"

"Bazı meslektaşlarım öyle düşündü, evet. Ama sonuç olumlu çıkarsa, bunu başarmak için hangi adımların atıldığı gerçekten önemli mi?" Sol köşeyi işaret ederken kıkırdıyor. "Orada, sütunun yanında. Sarı tampon etiketi olan yeşil sedan. Hayret, aklımı kaçırıyor olmalıyım. Daha yakına park ettiğime yemin edebilirim. Yardımın için tekrar teşekkürler."

"Önemli değil." Omuz silktim.

Diğer park edilmiş araçların arasından geçerken ayak seslerimiz bu devasa alanda yankılanıyor ve parlak sarı tampon etiketinde *"Tailgating bir sınır meselesidir"* yazan, tam bir hurda yığını olan bir sedana yaklaşıyoruz.

"Psikolog mizahı." Bartholomew bagajı açarken sırıtıyor. "Kutular burada. Bir saniye..."

Ensemde bir acı hissettiğim.

"Ne oluyor..." Geri çekilip, elindeki tanıdık olmayan, silaha benzeyen şeye bakıyorum.

"Buna basınç enjektörü denir," diyor. "Hızlı etkili bir sakinleştiriciyi hassas bir şekilde veren çok kullanışlı bir cihaz."

Görüşüm hızla bulanıklaşmaya başlar ve sendeleyerek avuç içlerimi arabaya dayarım.

"Sakin ol." Neredeyse tepkisiz kalan bedenimi arka koltuğa yönlendirirken kolunu belime doladığını hissediyorum. "Merak etme. Her şey yoluna girecek."

Bölüm 33

"Yarım saatten fazla sürmez," diye Jim'e söyledim arabadan inerken.

Bugün ofise gitmek gündemimde yoktu. En azından, karımın eve sağ salim döndüğünü öğrenmeden önce. Ama sonra, finans müdürüm aradı ve tartışmamız gereken acil bir konu olduğunu, konunun hassaslığı nedeniyle bunun ancak yüz yüze yapılabileceğini söyledi. İşte buradayım, ama önce Iris'in annesiyle hastaneye gitmesi için güvenlik ekibinin sayısını iki katına çıkardım.

Binaya girmek üzereyim ki, telefonumdan tanıdık bir zil sesi duyulur. Theo arıyor.

Iris'in şoförü ve koruması için ayarladığım özel sesi her duyduğumda gerginleşiyorum. Theo'nun aramaları her zaman rutin kontrol aramalarıdır; Iris'in planları veya öngörülen rotadaki değişiklikler hakkında beni bilgilendirir. Yine de kötü haber alma ihtimali her zaman aklımın bir köşesinde durur. Bu korku mantıksızdır, ama karımı gözümün önünden ayırmadığım zamanlarda sürekli hissedirim. Düşün günümüzden beri herhangi bir olay yaşanmamış olması önemli değil; yine de her an kötü bir şeyin olacağını hissediyorum.

Yeşil düğmeye basıp telefonu kulağıma dayadım.

"Efendim." Ben daha bir şey söylemeden Theo'nun sesi hattın diğer ucundan geliyor.

Donakaldım. O tek hecede, bu adamın her zaman sakin tavırlarında daha önce hiç görülmemiş bir endişe vardı.

"Bayan Ruffo kayıp, efendim."

Ayaklarımın altındaki zemin kaybolur. Yerimde sabit durmama rağmen, karanlık bir uçuruma düşüyormuşum gibi hissedirim. Nefes almayı unuttuğum için ciğerlerim

Çünkü nefes almayı unutmuşum. Kalbim göğüs kafesinde güm güm atıyor.

"Tesisleri arıyoruz. Hayden ve ekibi hastanenin güvenlik ofisinde, hareketlerini takip etmek için kameraları inceliyorlar."

"Ne oldu lan?" diye bağıyorum.

"Tüm sorumluluğı üstleniyorum, efendim. Bayan Ruffo, muayene odasının dışında annesini bekliyordu. Ekibimizin o bölgeye girmesi yasak olsa da, tuvalete gittiğı zamanlar hariç, onu gözümün önünden ayırmadım ve her an en fazla on beş metre uzaklıkta kaldım. Tuvaletten çıktıktan sonra, bekleme odasında bir kargaşa çıktığında yanına yaklaşan bir doktorla konuşuyordu; ben de o sırada görev yerimdeydim. Bir adam içeri girip insanlara saldırmaya başladı. Bana saldırdı ve onu etkisiz hale getirmek için harcadığım kısa süre boyunca dikkatim Bayan Ruffo'dan uzaklaştı. Ama o sırada Bayan Ruffo ortadan kaybolmuştu."

Arkamı dönüp arabaya doğru koşuyorum.

"Belki de annesinin yanına gitmek için muayene odasına girdiğini düşündüm," diye devam etti. "Ama Bayan Fabbri ve Dr. Nolan, karınız olmadan birkaç dakika sonra dışarı ıktılar. Bu noktada, hastane protokollerini göz ardı ettim ve tüm ekiplerimizi devreye soktum. şu anda tüm binayı arıyoruz ve tüm ıkışları kontrol ediyoruz."

Sürücü tarafındaki kapıyı açıp Jim'in gömleğinin önünü kavrayarak onu koltuğundan ekiyorım. "Kameralarda bir şey var mı?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyoruz efendim," diye yanıtladı Theo.

"Bay Ruffo?" Jim, ben onu kenara itip direksiyonun başına geçerken bağıyor.

Etrafımda kornalar çalıyor, kaldırımdan uzaklaşırken insanlar bana hakaretler yağdırıyor. Hiçbiri dikkatimi dağıtmıyor. Arka aynadan, soforümün yerden kalkıp yaklaşan bir otobüsün önünden zar zor kaçtığını görsem bile. Gaza basıyorum, trafiğin içinde zikzaklar çizerek ilerliyorum, ışıkları ihlal ediyorum ve yayalardan kaçınıyorum.

"Hastaneye vardığımda karım bulunmazsa Theo, koruma ekibindeki her erkeğin kafasına, senden başlayarak, bizzat bir kurşun sıkacağım."

Aramayı sonlandırıp telefonu yolcu koltuğuna atıyorum. Ellerim direksiyonu sıkıca kavriyor; o temas olmasaydı, titremeye başlayacakmışım gibi hissediyorum. Karımın son bilinen konumuna doğru yolda uçuyorum, ama sanki hiç hareket etmiyormuşum gibi geliyor.

En kötü kabusum gerçek oluyor.

Iris, bebeğim, neredesin?

Acaba sadece bir şeyler atıştırmak için bir kafeye gitmiş olabilir mi, ve o aptallar bir şekilde onu gözden kaçırmış olabilir mi? Ya da belki tuvalete geri dönmüştür?

Hayır.

Bunların hiçbirinin olası olmadığını biliyorum. Ama çaresizce bir umut arıyorum. Tutunabileceğim bir umut parçasına ihtiyacım var. Herhangi bir şey... herhangi bir şey, yoksa aklımı kaçıracağım.

Çünkü biliyorum. Hissedebiliyorum. O kafiyele piç kurusu onu ona ulaştı.

Göğsümdeki baskı artıyor ve artıyor, ta ki lanet Kalbim patlayacakmış gibi hissedene kadar. Nefes almak imkansız bir iş haline gelene kadar.

Onu öldüreceğim.

Hepsini öldüreceğim.

Küçük Iris'ime bir çizik bile düşerse, bu şehri yerle bir edeceğim. Lanet olası tek bir ruh bile hayatta kalmayacak.

Bir başka kavşaktan geçmeye çalışırken, bir başka kırmızı ışığı daha geçiyorum ki, telefonumda bir bildirim beliriyor. Tek bir bip sesi. Bir kısa mesaj.

Telefonu elime alıyorum; avucumdaki ağırlığı cildimde asit yanığı gibi hissettiriyor. Gözlerim ekrana düşer düşmez, yazılan kelimeler beni tam bir dehşete sürüklüyor. İçimde panik yükseliyor, sanki vahşi bir hayvan etimi parçalıyor gibi vücudumun her yerini tırmalıyor.

16:13 Bilinmeyen:

***Asla sahiplenmeye cesaret edemediğın şeyi
kaybettin Bu isimsiz oyunun suçunu bana
yükleme Seni uyarmaya çalıştım, sen
dinlememeyi seçtin Şimdi korkunun
yoğunlaşıp parıldamasını izle
Gerçeğı görmezden geldin, ama ben seni görmeye
zorlayacağım. Olabileceğın başka bir yol var
Ya tek başına gel ya da onu iki
kez kaybet. Her iki durumda da
bedelini ödersin.***

Şiirin altında bir dizi GPS koordinatı ve harita üzerinde bir konum iğnesi var.

O kırmızı işaret, şehrin dış mahallelerinde parlak bir kan damlası gibi parlıyor. Birkaç yıldır gitmediğim, ama yine de aşına olduğum bir bölge. Yaklaşık on yıl oldu, ama işaret edilen yeri, Barty'yi çenesinin altına bir av tüfeğı dayalı halde bulduğum terk edilmiş çakıl ocağı olarak tanıyorum.

Bu yerin önemini anlamaya çalışırken, telefonum gelen bir arama ile yanıyor. Ekranda Theo'nun adı yanıp sönüyor.

"Efendim. Görünüşe göre eşiniz, az önce konuştuğı doktorla kendi isteğıyle ayrılmış," diyor. "Güvenlik kamerasında yük asansörüne binerken görüntülenmişler."

"Kimlikleri?" diye homurdanıyorum. Tam bir cümle kurma yeteneğimi kaybetmişim. "Şu anda sadece görüntüler var efendim. Hemen size iletıyorum."

Sonunda! Sonunda, bunca zamandır Bütün bu zaman boyunca benimle uğraşan o pislik herifin yüzünü göreceğim. Karımı tehdit eden ve şimdi de onu kaçırın adam.

Ölümüne mahkum bir adam.

Ama görüntü geldiğinde, sanki ölümcül bir darbe alan benmişim gibi hissettim. Gördüğümü kavramam birkaç kalp atışı sürdü.

Çok tanıdık bir yüzün resmi. Arkadaşım olarak görmeye cesaret edebildiğim tek adama ait.

Ve o, kameraya doğru cesurca gülümsüyor.

"Sana rahatsızlık verdiğim için içtenlikle özür dilerim.
Ne yazık ki, bu gerekliydi."

Soluma, sonra sağıma doğru çırpınıyorum, bileklerimdeki bağları gevşetmeye çalışıyorum. Bağlar çok sıkı değil, ayak bileklerimdeki ve göğsümdeki de öyle, ama ben çırpınmaya devam etsem de yerlerinden kıpırdamıyorlar.

Bartholomew tsk ediyor. O rahatsız edici derecede nazik, düşünceli gülümseme yüzünde kalıyor; omuzlarıma yumuşak bir battaniye sarıyor ve çenemin altına sıkıştırıyor. Mevcut konumumun izin verdiği ölçüde ondan olabildiğince uzağa, geriye yaslanıyorum. Bu da, beni önemsiyormuş gibi davranan adam kadar bu terk edilmiş karavanda yersiz görünen eski bir yastıklı sandalyeye bağlı olduğumu düşünürsek, sadece birkaç santimetreden fazla bir mesafe anlamına geliyor.

Omzuma dokunmaya çalıştığında yine irkiliyorum. "Lütfen, dur. Kendine zarar vereceksin."

"*Git başımdan,*" ağızımdaki tıkaçtan mırıldanıyorum.

"Muhtemelen öleceğim. Hem de yakında." Yaşlı adam bana göz kırpmıyor. "İyi misin? Baş dönmesi şimdiye kadar geçmiş olmalıydı. Sana biraz bitki çayı getireyim."

O, çökmekte olan mekanın diğer tarafına geçip, uzak duvardaki büyük bir spor çantasının yanında çömelirken onu izliyorum. Yaklaşık yirmi dakika önce kendime geldiğimde, terk edilmiş bir mobil ofis gibi görünen, uzun ama dar bir odanın ortasında duran süslü Viktorya tarzı sandalyeye bağlı olduğumu fark ettim.

Sahte ahşap panelli duvarlar bir zamanlar beyaz olabilir, ama şimdi bilinmeyen kaynaklı lekelerle kaplı, bejden koyu kahverengiye kadar değişen tonlarda. Çatlamış linolyum zemin de benzer bir kaderi paylaşıyor; yıllarca ihmal edilip hava şartlarına maruz kaldıktan sonra kir ve pislikle kaplanmış. Oturduğum sandalyeden başka mobilya yok.

"Seni bu işe bulaştırmak zorunda kaldığım için gerçekten üzgünüm." Bartholomew, çantanın içinde bir şeyler ararken neşeli sesi odada yankılanıyor gibi. "Anlamalısın, başka bir yol olsaydı seni bu şekilde rahatsız etmeye asla başvurmazdım."

Sessiz kalıyorum, ağzıma tıkılmış tıkaç yüzünden pek de başka seçeneğim yok zaten. Gözlerim ona dikilmiş, neşeli yaşlı adamın o spor çantasının derinliklerinden bir silah ya da daha kötüsü çıkarmasını bekliyorum. Belli ki deli; bunu daha önce fark etmem gerekirdi, mesela o insan deneyinin ayrıntılarını paylaşmaktan heyecan duyduğunu gördüğümde. Ama o kadar... nazik davranıyordu ki. O kadar... zararsız.

Tanrım. Şu anda ölümüne korkmasaydım, gülerdim. Belli ki geçen seferden beri görünüşler konusunda dersimi almamışım.

"Al." O kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki, koltuğumda sıçradım. "Umarım papatya çayı olur. Şeker ister misin?"

Elindeki, altın kenarlı ve karmaşık gül desenleriyle süslenmiş beyaz porselen çay fincanı ve tabağına hayretle bakıyorum. Altın renkli narin bir çay kaşığıyla tamamlanan, altmışlı yıllardan kalma bir başka antika.

"Şimdi, içebilmen için ağzındaki tıkaçları çıkaracağım. Ama lütfen çılgılık atmak gibi aptalca bir şey yapma. Etrafta kilometrelerce kimse yok, yani tek yapacağın şey sebepsiz yere kendini yormak olur. Tamam mı?"

O saçma çay fincanına şüpheyle bakıyorum. Bir sandalyeye bağlanmışken kaçırın kişi sana bir içecek ikram ederse ne yapman gerekir? Kesinlikle içmemelisin! Ama sevdiğim gerilim ve polisiye romanlar bana, bir kaçırılma olayından sağ çıkmak için karşımdakiyle iyi bir ilişki kurmam gerektiğini öğretti. İtaat etmek muhtemelen en güvenli strateji.

Başımı sallıyorum.

Bartholomew ağızındaki tıkaçları çıkarırken, onu ısırmayı bir an için düşünürüm, ama bunun bir faydası olmaz.

"Bana ne enjekte ettin?" Ağız tıkaçları çıkarılır çıkarılmaz boğuk bir sesle soruyorum. "Sadece sıradan bir sakinleştirici."

Yanağımın içini ısırıyorum. İçimdeki her şey bu deliyle özel bilgilerimi paylaşmaya karşı çıkıyor, ama artık sadece kendim için endişelenmiyorum. "Hamileyim. Bana ne verdiğini bilmem gerekiyor."

"Oh, tebrikler! Ne harika bir haber. Kaç aylık hamilesin?" Bartholomew'un yüzünde parlak bir gülümseme belirir. Çok samimi. Çok nazik. Çok babacan.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor.

"Emin değilim. Seninle karşılaşmadan hemen önce test yaptım. Bana verdiğin şey bebeğime zarar verir mi?"

"Endişelenmene gerek yok, sevgili Iris. Sakinleştiricinin zararlı yan etkileri yok." Fincanı dudaklarıma yaklaştırıyor. Papatya çayında hafif bir baharat tadı var. Tarçın.

Bir yudum aldıktan sonra geri çekiliyorum. "Bunu neden yapıyorsun?" Bartholomew'un yüzü düşüyor ve uzun zamandır çektiği acıyı yansıtan bir iç çekişi duyuluyor.

Çayı ters çevrilmiş bir kovaya koyar ve ellerini kareli pantolonunun ceplerine sokar. Sırtını kamburlaştırıp omuzlarını öne doğru eğerek ayaklarına bakar. Garip gelse de, aslında özür diler gibi görünüyor.

"Bu benim son çarem, biliyorsun. Aklını başına toplayacağını umup durdum. Yıllar boyunca ona anlatmaya çalıştım. Ama bazı insanlar iliklerine kadar inatçıdır. Onlarca yıllık kariyerim boyunca, onun kadar güçlü bir inkar yeteneğine sahip başka biriyle hiç karşılaşmadım. Bu neredeyse bir sanat formu. Kocan gerçekten eşsiz biri."

Şaşkınlıkla gözlerimi iri iri açtım. Konu Adriano mu?

“Görüyorsunuz, öğrenilmiş kalıpları kırmak her zaman en zordur.” Ayakkabısının ucuyla kirli zeminde duran bir dalı tekmeliyor. “Kendi kendine dayatılan inançlar da öyle. Belirli koşullar altında yeterince uzun süre çürümeye bırakıldığında, ideoloji o kadar sağlamlaşır ki aşılmaz bir doktrin haline gelir. Farkında olmadan, birey dar, katı, kategorik bir yapıya boyun eğiyor diyebiliriz. Hayatta güç, nüfuz veya paradan çok daha fazlası olduğunu göremez. Ölçülebilir sayısallaştırılmadıkça, kendi dünyalarındaki diğer yönler onlar için önemsiz, değersizdir. Şefkat, sıcaklık, sevgi... Hatta öfke ve kıskançlık bile —aslında tüm duygular— kış için kuru yapraklarını döken bir ağaç gibi, onları kolayca atabilirler. Atmak, ortadan kaldırmak, kovmak... ta ki içi boş, donmuş bir gövde kalana kadar. İşte böyle hayatta kalıyorlar. Ama yaşamıyorlar.” Bartholomew o anda bana bakar, gözleri hüznün ve kararlılığın karışımıyla doludur. “Çok uzun zamandır Adriano’yu bu kaderden kurtarmaya çalışıyorum.”

“Peki, beni kaçırmak senin... mücadelenin neresine oturuyor?”

“Dediğim gibi—son çare. Her şey başarısız olduğunda, bir adam imkansız bir seçimle karşı karşıya kalır.” Birdenbire, gümüş bir kalem çıkarır ve eski, kirli zeminde etrafımda daireler çizerek çılgınca tıklamaya başlar. “Dürüst olacağım, işine karışmanın onu en azından biraz sarsacağını düşünmüştüm. En ufak bir duygusal tepki bile benim için bir zafer olurdu. Ama sürekli zamanını alması nedeniyle sinirlilik dışında bana başka hiçbir şey göstermedi.”

Odanın bir köşesinde saklanmış bir metronom gibi, kalemin ritmik tıklamaları, sandalyemin etrafında izler bırakırken odayı dolduruyor. Onu gözden kaybettiğimde her seferinde irkiliyorum.

“Bu yüzden, oyunumu kademeli olarak yükselttim. Ama hiçbir etkisi olmadı ve kullanabileceğim insanlar hızla tükeniyordu. Yani, eski mahkumların gidebileceği yerler ve Ruffo Enterprises gibi bir dev karşısında yapabilecekleri şeyler sınırlıydı. O petrol platformunu ateşe veren çocuk, son derece aptaldı ve aynı derecede korkmuştu. Ona verdiğim küçük kundaklama görevini tamamlamak yerine

, neredeyse kendini ve diğer herkesi havaya uçuruyordu. Neredeyse her şeyi mahvediyordu. Kimsenin entrikalarından zarar görmemesi için büyük çaba sarf ettim. Ama ne yazık ki, insan aptallığını engelleyemem.”

Tam önümde durdu, sanki beni anlamam için yalvarır gibi bakışlarını gözlerime dikti. Ama neyi anlamam? Onun bu... bu çılgın planına ben nasıl uyuyorum?

“O noktada, zaten inancımı yitiriyordum, yaptığım her şeyin boşuna olduğuna ikna olmuştum. Ama sonra sen ortaya çıktın.” *Tık... Tık. Tık.* “Yine de o, elbette direnmeye devam etti. Gerçeği inkar etti. Ben de taktiğimi değiştirdim. Ve sonra, onun yavaş yavaş çıldırmasını izledim. Tanık olmak için çok güzel bir manzaraydı.”

“Neyi kaybetmesini? Neyi izlemesini?”

Bartholomew’un yüzünde manyakça bir gülümseme belirir. Yürümeye devam eder, aceleyle sandalyemin etrafında döner, gittikçe hızlanır. Kaleminin tıklama sesi hızlanır.

“Bu sabah ofisimde onu görmeliydin. İnatçı, inatçı bir adam. Gerçeği itiraf etmektense ölmeyi tercih eder, ama onu itiraf ettireceğim.” *Tık. Tık. Tık.* “Kelimelerle değil, eylemlerle. Bu benim en büyük başarım olacak! Ve aynı zamanda, veda hediyem.”

Ona bakarken, kelepçelerin izin verdiği ölçüde kendimi küçültmeye çalışıyorum. Sadece kendimi olabildiğince küçük hale getirmek istiyorum. Panik hissim giderek artıyor. Bartholomew çok heyecanlı görünüyor, gözleri çok parlak. Kalemini hararetle tıklatırken gözleri neredeyse parlıyor. Görünüşe bakılırsa, o bir hayalet tarafından ele geçirilmiş bir adam ve sözlerinin hiçbirisi mantıklı gelmiyor.

“Her an gelebilir. Gerçeği itiraf edecek! Bu dünyada Adriano Ruffo’nun paradan daha değerli, nüfuzdan daha çekici ve iktidardan daha tüketici bulunduğu bir şey olduğunu kabul edecek. Kendini sevdiğinden daha çok sevdiği bir şey.”

Kalemin tıklaması durur.

“Sen.”

Kafama tepeden bir kurşun sıkılmış olsaydı bile bu kadar sert vuramazdı.

Bartholomew’un çılgın, heyecanlı bakışlarına bakarken ağzım asit tadıyla doldu. Gözlerinde parlayan sahte umudun ezici ağırlığına dayanamayarak, bir an sonra bakışlarımı başka yöne çevirdim. Beni saran ıstırap, bir delinin merhametine kalmış olarak uyandığımdan beri beni pençesinde tutan ezici korkuyu bile aşırıyordu.

Bu çarpık fantezisinde, kocamın buraya gelip bana sonsuz aşkını ilan edeceğine gerçekten inanıyor mu? Sanki bir aşk romanında sıkışıp kalmışız gibi, beni kötü adamdan kurtarıırken?

Adriano beni kurtarmaya gelecek mi? Büyük olasılıkla. Bunu bir görev olarak görecektir, zayıf görünmemek için bir fırsat olarak değerlendirecek. *La Famiglia*’da görünüş önemlidir. Kocam beni kurtaracak. Ama bunun onun duygularıyla hiçbir ilgisi olmayacak.

"Gelecek," diye fısıldıyorum, kalbim göğüs kafesimde kururken. "Ve muhtemelen seni öldürecek. Geri kalanına gelince... Nefesini boşa harcamasan iyi olur."

Bartholomew’un psikopat gülümsemesi daha da genişliyor. "Görünüşe göre inkâr eden tek kişi Adriano değilmiş!"

"İnkâr etmiyorum. Bu gerçek." Başımı eğip yavaşça nefes alıyorum. "Adriano... kendi tarzında benden hoşlanıyor olabilir. Ya da... bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir. Ama bu aşk değil. Ben... onun buna muktedir olduğundan emin değilim."

"Peki ya sen? Sen ona aşık mısın?"

Öyle miyim? Korkarım ki öyleyim. Yaptığı onca şeye rağmen... Kim olduğuna rağmen... Kocama aşığım. "Evet."

"Anlıyorum." Kalemmini kaldırıp ucuyla çenesine dokunuyor. "Bir bebek olasılığını öngörmemiştin, ama bu benim lehime olabilir. Adriano bu son darbeyi atlatabilecek mi? Karısının başka bir adamın çocuğunu taşıması?"

Başımı kaldırdım.

“N-ne?”

“Nasıl oldu bu? Koruma ekibinden kaçmayı mı başardın, yoksa düğünden önce mi hamile kaldın?”

Bartholomew’a dehşetle baktım.

“*Nasıl oldu?*” diye bağıryorum. “Son üç aydır kocamla yatmak, bunun için oldukça olası bir yol, sence de öyle değil mi?”

“Oh... Onun olduğunu mu biliyorsun? Beyefendiler kulübündeki adam mı?”

“Evet. Düğünümüzden kısa bir süre sonra öğrendim. Kocamı hiç aldatmadım.”

Bartholomew kıkırdar. “Aslında oldukça komik. Çocuk sahibi olamayacağına *inanıyor*.”

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. “Ne?”

“Doğru. Ve Adriano’nun en büyük hayali, her zaman asla elde edemeyeceği tek şeydi. Ne tüm parasıyla ne de tüm gücüyle. Bir çocuk. *Kendi* çocuğu. Erkek kısırlığı teşhisi kondu, biliyor musun? Sperm sayısı son derece düşük. Etkisiyle her şeyi elde edebileceğine inanan biri için oldukça şok edici bir durum.” Bana yaklaşır ve önümde çömelir, yüzünde şakacı bir ifade belirir. “Bu yeni gelişmeyi çok sevdim. Zamanı geldi.”

Ben tek kelime bile edemedim ağzıma tekrar tıkaç soktu.

“Merak etme, sana zarar vermek gibi bir niyetim hiç olmadı. Her şey plana göre giderse, siz aşk kuşları birlikte gün batımına doğru uçup gideceksiniz,” diyor mutlu bir şekilde spor çantasına doğru ilerlerken. “Tabii Adriano beni hayal kırıklığına uğratmazsa. O zaman o ölecek.”

Bartholomew’un bir silah çıkardığını dehşetle izlerken boğazımda acı dolu bir çığlık yükseliyor. Tam o sırada dışarıdan bir motorun gürültüsü ve lastiklerin çakıl taşlarını ezme sesi geliyor.

Arabamı park ederken, batan güneş çorak manzarayı kızıl ve altın rengi parlak bir ışıkla kaplıyor. Göz kamaştırıcı ışınlar, etrafa dağılmış birkaç hurda makine parçasında kalan cam kırıklarından yansıyor. Ve bu sabahki yağmurdan sonra kalan birkaç su birikintisinden. On yıl önce, bu terk edilmiş çakıl ocağı *la Famiglia*'ya aitti, ancak Batista Leone, iyice düşünmeden, burayı bir golf sahasına dönüştürmek isteyen bir müteahhide sattı. Bu tepelere gömülü cesetlerin sayısını düşününce, bunu öğrenir öğrenmez bir teklifte bulundum ve burayı geri aldım. Orijinal satış fiyatının neredeyse üç katını ödedim, ama gereksiz baş ağrısından kurtulmak için buna değer bir yatırım olduğunu düşündüm. Özellikle de cesetlerin çoğunun benim eserim olması nedeniyle.

Arabadan inerken, bir zamanlar şantiye ofisi olan, terk edilmiş tek başına duran karavanla karşı karşıya kaldım. Arazinin batı köşesinde, en uç noktasında, yakındaki ağaçların gölgesinde, yıllar önce Bartholomew'la karşılaştığım yerden sadece birkaç metre uzakta duruyordu. Binanın kapısı aralık duruyordu ve içinden bir tür deniz feneri ışığı gibi bir ışık huzmesi sızıyordu.

O piç kurusu, benim Küçük Iris'imi orada tutuyor.

Beretta'mı elime alıp, karavana doğru ilerlerken ayakkabılarımın tabanı altında gevşek çakıllar cızırdıyor ve çıtırdıyor. Keşke bir bıçağım olsaydı. Ya da belki büyük, ağır bir çekiç —kemikleri toza çevirebileceğim bir şey. Kurşun çok temiz. Çok hızlı. Aklımdaki intikam için yeterli değil.

Hiç ihanete uğramadım. Sırf başka bir insana hiç güvenmediğim için. Ama Bartholomew'a karşı gardımı indirdim. Başka hiçbir canlıya itiraf etmediğim şeyler anlattım ona. Ve o orospu çocuğu karımı almaya cüret etti!

Buraya gelirken bir saatlik yol boyunca, bu siktiğimin pisliğini nasıl öldürebileceğimi hayal ettim. Adem elmasının hemen üstünden boğazını kesip kan kaybından ölmesini izlemek. Ayaklarından başlayıp yukarı doğru, kemiklerini tek tek kırmak. Gözlerindeki ışık sönene kadar onu çıplak ellerimle boğmak. Hiçbiri tatmin edici gelmedi. Hiçbiri yeterince acı verici değildi.

Barty'nin ölümünü hayal etmek, kendimi kaybetmememi sağlayan tek şeydi. Beni, süpürüp götürmekle tehdit eden ezici korku ve yükselen panik dalgasında boğulmaktan alıkoydu. Vücudumdaki her bir atomun ezici bir umutsuzlukla dolduğunu hissettim, bu da beni öfkeyle kükrelemek istememe neden oldu. Parçalanıyorum. İçimden bölünüyor ve parçalanıyorum.

Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Kapıya ulaştığımda duruyorum ve kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. Benimle özdeşleşmiş o soğukkanlılık ve sakinlik mi? Lanet olsun, yok oldu. Buharlaştı. Kendimi zar zor toparlayabiliyorum ve bunu başarabiliyorsam da, bu tamamen irade gücüm sayesinde.

Avucumu metal yüzeye dayayıp kapıyı iterek içeri giriyorum.

Bir odaya girdiğimde her zaman olduğu gibi, gözlerim anında onu buluyor. Uzun süredir karanlıkta yaşamış yaratıklardan biri gibi, sanki o güneşmiş gibi ona doğru çekiliyorum. Bunu yaptığımın farkına ancak son zamanlarda vardım, ama bunun epey bir süredir devam ettiğini anladım.

Küçük bedenine kalın, beyaz bir battaniye sıkıca sarılmış, bu da onu daha da küçük gösteriyor. Daha kırılgan. Korkmuş, kırmızı çerçeveli gözlerini görünce titriyorum.

Ağlamış.

"Geldin! Seni bekliyorduk."

O piçi görmezden gelip sadece karıma bakıyorum. Bartholomew'un kafasına bir kurşun sıkma isteğim çok büyük, ama bu riski göze alamam. O, karımın hemen arkasında dururken olmaz. Elinde o küçük tabanca gevşekçe sallanırken olmaz.

"Yaralandın mı?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

Iris başını sallıyor, ağzındaki tıkaçtan boğuk bir ağlama sesi çıkıyor. Tanrım, çok korkmuş olmalı. Serbest elimi o kadar sıkı yumruk yapıyorum ki parmak eklemlerim çatırdıyor.

"Merak etme. O yakında ölecek," diye homurdanıyorum, sonra nihayet gözlerimi düşmanıma kaldırıyorum. "Karımı bırak."

"Her zamanki gibi doğrudan konuya giriyorsun. Tsk. Tsk," diye kıkırdar. "Bu geceki planımıza geçmeden önce bir açıklama yapmam gerektiğini düşünüyorum."

"Sen karımı tehdit eden kafiyele pisliksin. Evet, bunu anladım. Diğer saçmalıkları nasıl başardığını ya da neden yaptığını bilmiyorum ve şu anda umurumda da değil. Iris'i bırak. Sonra ikimiz, benden ne istiyorsan onunla ilgileneceğiz, çünkü bunun kişisel bir mesele olduğu çok açık."

"Tabii ki kişisel! Sana bir hayat borcum var, Adriano. Bunun önemini en iyi sen bilirsin. Hayatımı kurtardın ve karşılığında ben de seninkini kurtaracağım."

İnanamadan, arkadaşım sandığım adama bakıyorum. Barty her zaman biraz tuhaf biriydi, ama çoğu psikiyatristin, gönüllü olarak hayatlarını başkalarının saçmalıklarını dinleyerek geçirmek zorunda olduğunu düşünüyordum. Yine de, ne kadar güvensiz biri olsam da, işlerimde yaşanan tüm bu saçmalıkların arkasında onun olduğunu asla tahmin edemezdim. Ya da bir kadının hayatını tehdit edeceğini. Benim kadınının.

"O zamanlar beynimi patlatmama saniyeler kalmıştı, Adriano." Serbest eliyle çenesinin altını işaret ediyor. "Zaten vedalarımı etmiştim ve varlığımı sonlandırmaya hazırdım. Olduğu gibi. Büyük başarılar yok. Miras yok. Öldüğümde beni özleyecek ya da hatırlayacak kimse yoktu. Hiçbir şey. Ama benden av tüfeğimi aldığı anda, bana hayatta kalmak için bir şans daha verdin. Ve ben de o şans, seni ölüm diyarından çıkarmak için kullanmaya karar verdim. Senin benim kurtarıcım olduğun gibi, ben de senin kurtarıcın olmaya yazgılıyım."

Adam tamamen kafayı yemiş.

"Neden Iris'i bırakmıyorsun?" diyorum yine, sakın bir sesle. Deli insanlarla konuşurken dikkatli davranmak şart. "O zaman senin bu... önceden belirlenmiş amacını konuşabiliriz. Olur mu?"

"Ah. Hâlâ buz gibi stoik tavrını koruyorsun, anlıyorum?" Yine tsk sesi çıkarır. "Denedim, Adriano. Çok uğraştım, ama sen çok inatçısın. Sanki

Sanki, sanki dişlilerinde, başka birine değer vermenin dünyadaki en kötü şey olmadığını kabul etmene izin vermeyen, yerinden kıpırdamayan bir anahtar var. Birini sevmenin bir kusur olmadığını, bunu itiraf etmenin seni zayıf yapmadığını. Ve senin bile en büyük fedakarlığı yapabileceğini. O yüzden, bunu sana anlaman için zorlamam gerekecek. Bu seçimi yapmanı sağlayacağım.” Neşeli bir gülümsemeyle Iris’in başının arkasına silahı dayadı. “Senin hayatın mı, yoksa onunki mi?”

Gözlerim karıminkilerle buluşur. Sanki benim seçimimin ne olacağını bilmiyormuş gibi, dehşete kapılmış bakışlarında şok ve korku yansır. Sevgili Küçük Iris'im. Sanki ona zarar verilmesine izin verecekmişim gibi.

“Iris'i serbest bırak, Bartholomew,” diyorum. “O gittiğinde, bana ne istersen yapabilirsin.”

Sözleri göğsüme bir balyoz gibi çarptı. Benim hayatım için kendi hayatını feda ediyordu. Kocama bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"İşte!" diye bağılıyor deli adam. "Kolay bir seçimdi, değil mi? Uzun zaman önce karına aşık olduğunu itiraf etseydin, bunların hiçbirisi olmazdı. Şimdi ona söylemek ister misin?"

Adriano'nun sarsılmaz bakışları nefesimi kesiyor. O bakışlarda pek çok duygu dolaşıyor. Söylenmemiş pek çok şey var.

"Ek binadaki bendim." Sesi çok hüzünlü. "Senin sessiz misafir dediğin adam. İyi olduğuna inandığın, başkalarına iyilik yapan adam, o yok. Sadece bendim. Açlıktan ölseler, yaralansalar ya da öylece yere yığılsalar bile umurunda olmayan acımasız piç. Yaptığım her şeyi senin için yaptım. Senin gülümsemen için. Mutluluğun için. Diğer insanlar hiç önemli değildi, hiç de olmayacak. Benim için değil."

Buz mavisi gözleri benimkilere bakıyor, biraz kısılıyor. Köşelerindeki kırışıklıklar derinleşiyor, sanki bana gülümsüyormuş gibi. O berrak derinliklerde buzlu bir iz yok. Sadece sıcaklık. Ve hüznün. “Asla hak ettiğin adam olamadım, benim olmamı istediğin adam olamadım, benim Küçük Iris'im. O yüzden rol yaptım. Senin sevebileceğin türden bir adam olsaydım nasıl olurdu bilmek istedim. Seni sevdiğim kadarının en ufak bir parçası olsa bile.”

Boğuk bir çığlık kaçıyor ağzımdan. Adını haykırmaya çalışıyorum, ama ağızımdaki tıkaçtan geçen tek ses, belirsiz mırıldanmam.

Yavaş ve gürültülü bir alkış odayı doldurur. “Nihayet,” diye haykırır Bartholomew. “Bu çok güzel, içten bir itirafı. Ne yazık ki çok geç geldi.”

Alkışlar kesilir. Bartholomew'un silahlı eli, omzumun üzerinden Adriano'ya nişan alırken görüş alanıma girer.

Hayır!

Serbest kalmaya çalışırken bir yandan diğer yana çırpınırken sandalyenin ayakları linolyum zeminde sürtünür. Hayatım boyunca, kendimi savunmak için bile olsa kimseyi öldüremeyeceğime inanmıştım. Ama şu anda, elimde bir silah olsaydı, hiç tereddüt etmeden onu Bartholomew Shaw'un kafasına doğrultup şarjörü boşaltırdım. Kocam için.

Adriano! Tekrar bağırmaya çalışıyorum ama ağızımdaki tıkaç sesimi tamamen boğuyor.

Neden öylece duruyor? Onun da silahı var! Neden o piçi vurmuyor?

Bir şekilde, “*Onu öldür!*” diye bağırmayı başarırım.

“Üzgünüm, bebeğim,” diyor Adriano, ama sözleri mideme bir kaya gibi çakılıyor. “Sana isabet etme riskini göze alamam.”

“Ah, buna bayılıyorum,” diye iç geçiriyor Bartholomew, namluyu karnıma değene kadar silahı indiriyor. “Ne yazık ki, bunu senin için kolaylaştıramam, sevgili Adriano. Bu oyundaki bahisler daha yüksek olmalı. Sevdiğin kadın için hayatını feda etmeyi nasıl mantıklı bulabileceğini anlayabiliyorum.” Bartholomew'un sesinden neşe kaybolmuş.

"Peki ya önündeki seçim, kendi hayatınla başka bir adamın çocuğunun hayatı arasında ise?"

Vücudumu şiddetli bir titreme sararken, ben de irkilirim.

Hayır!

Adriano'nun bakışları karnıma kilitlendi.

"Ah dostum, güvenlik görevlilerin işlerini pek iyi yapmıyorlar galiba." Bartholomew'un sözleri terk edilmiş ofiste yankılanıyor gibi. "Ve zavallı karın bu mutlu haberi daha bugün öğrendi. Lütfen onu suçlama. Eminim senin çocuğun olduğunu umuyordur. Ne de olsa kulüpte senin olduğunu başından beri biliyordu."

Yavaşça, Adriano'nun gözleri tekrar yukarı kalkar ve benimkilerle buluşur. Yüzünde acı ve ihanet yazıyor.

Bu doğru değil! Çılgınca başımı sallıyorum, ağzımdaki tıkaç yüzünden neredeyse boğuluyorum. *Doğru değil!*

"İkiniz için hâlâ bir şans var, biliyor musun?" Bartholomew devam etti. "Iris senin gizli kimliğini bildiğine göre, senin deyimimle 'o diğer adam'la değil, seninle sevişiyordu."

Çılgın adam konuşmaya devam ederken, Adriano bana bakarken yüzünün rengi atar.

"O yüzden endişelenme, sevgili evlat. Eski anatomi ders kitaplarımı inceledim ve merminin en güvenli yolunu belirledim. Karın için ölümcül olmayacak bir yol. Ancak, korkarım ki çocuk..." —*iç çekiş*
—"hayatta kalamayacak."

Birdenbire, sanki kendi bedenimin dışında bir seyirciymişim gibi hissediyorum. Adriano'yu çocuğumuzun hayatı ile kendi hayatı arasında bir seçim yapmaya zorluyor. Delice, kollarımı çekmeye başlıyorum, kurtulmak için mücadele ediyorum, ama nafile. Bağlar kopmuyor.

"Bu daha zor bir seçim, değil mi?" diye soruyor deli adam, silahını hala karnıma dayamış halde. "Nefret etmen gereken bir şey için hayatını feda etmek. Karının rahminde büyüyen hayat, her zaman istediğin ama asla sahip olamayacağını bildiğin tek şey

. Ama aynı zamanda onun aldatıcılığının da kanıtı. Seni aldattı. Bunun kanıtı bu. Bunun için ölmeye değer olamaz, değil mi? Değil mi, Adriano?"

Öyle mi?

Başka bir adamın çocuğunu korumak için hayatımı feda etmek. Acı ve umutsuzluk beni sarmış durumda.

Bugün olanlar olmasaydı, o ne yapardı? Ek binada benim olduğumu biliyordu. Sonunda benimle yüzleşip, bir çocuğumuz olacağını söyler miydi? Ona çocuk sahibi olamadığımı hiç itiraf etmedim.

Peki ya ben? Karşılığında ne yapardım? Çocuğu nefret eder miydim? Sevdiğim kadının çocuğunu? Ona asla veremeyeceğim çocuğu?

Hayır. Karımın sıcak, kehribar rengi gözlerinin derinliklerine bakarken bu düşünce zihnimde yankılanıyor. Onun bir parçası olan hiçbir şeyi asla nefret edemem. O, bir bakıma benim de Iris'im. Onu çok seviyorum. Onunla ilgili her şeyi. Çocuğunu da dahil. Başka bir adamdan olan çocuğunu.

Bunu kabullenirdim. Gerçeği bildiğimi asla itiraf etmezdim. Onun bir ilişkisi olduğunu bildiğimi. Ve o çocuğu sanki benimmiş gibi severdim. Çünkü o onun çocuğu.

Silahın kurulması sessizliği bozar. "Gerçekten bir seçim yapman gerekiyor, Adriano."

Beretta'mın kabzasını kavrayan parmaklarımı açıp, silahı pis zemine düşürürüm. Gümbürtü, boğucu mekânda yankılanır gibi gelir.

Bartholomew derin bir nefes alır. “Vay canına. Ummuştum, ama bunu gerçekten yapacağına hiç inanmamıştım.”

Onun sesini duymazdan gelip, sadece karıma odaklanıyorum. Küçük Iris’imi, çılgın gözlerini, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü izlerken içimde öfke ve pişmanlık savaşıyor. Hâlâ sandalyeye bağlı halde çırpınıyor. Kafasını bir o yana bir bu yana sallıyor ve çığlık atmaya çalışıyor. Ne diyor? Adımı duyduğuma yemin edebilirim.

Bu kız... Acısı kalbimi parçalıyor. Onu bulmadan önce buz gibi olan kalbimi. Ama şimdi, o her zaman orada kalacak. Benim tatlı, tatlı Iris'im. Ağlarken bile her zaman güzel.

Daha önce hiç kimsenin gözyaşları beni etkilememişti. Kimse benim için tek bir damla bile gözyaşı dökmemişti. Kimsenin benim için ağlayacak bir nedeni yoktu ve ben de kimseye bunu yapacak bir neden vermedim. Benim gibi adamlar için yas tutulmaz. Korkudan dökülmedikçe gözyaşı döktürmeyiz. Yine de Iris benim için ağlıyor. Ve gözyaşları beni hiçbir bıçağın kesemeyeceği kadar derinden kesiyor. Dayanamıyorum.

Gözümün ucuyla Barty'nin silahını kaldırıp göğsüme doğrulttuğunu görüyorum. Ama karımdan gözlerimi ayıramıyorum. Bu dünyadaki son gördüğüm şeyin o olmasını istiyorum. Böylece nereye gidersem gideyim onu yanımda götürebilirim.

Zaman. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı.

On yıl öncesine dönebilsem, o çılgın piçin beynini patlatmasına izin verirdim. O zaman bunların hiçbiri olmazdı. O eski atasözünün doğru olduğunu bilerek ölümle yüzleşmek zorunda kalmazdım. *Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.* Ama yine de, Küçük Iris'imın ağladığını, benim için o güzel gözyaşlarını döktüğünü görmek... belki de hepsi buna değdi.

Ya da belki de ben de Barty kadar deliyim.

Lanet olsun! Ona gerçeği söylemeliydim. Bana o kurabiyeyi verdiği anda ona aşık olduğumu itiraf etmeliydim. Yapmalıyım...

BANG!

Küçük odada silah sesi yankılanıyor. Sağ omzumda delici bir acı hissediyorum. Sendeliyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum. Öne doğru eğiliyorum.

Ciğerlerim nefes almak için genişlemeye çalışırken, elim yanık bir delikten fışkıran kanı durdurmakla meşgul.

Etrafımda boğuk çığlıklar yankılanıyor. Ve sanki tahtaya vuruluyormuş gibi, zemini sarsan gümbürtüler duyuluyor.

Ayak sesleri. Yavaş. Ölçülü. Doğrudan bana doğru yaklaşıyor.

O pislik, nişanının berbat olduğunu fark etmeden, alay etmek için geliyor. Eğilmiş halde kalıyorum, onun yaklaşmasını bekliyorum.

Üç adım kaldı. İki.

Dişlerimi sıkıyorum, acıyı bastırmaya çalışırken yaraya daha fazla baskı uyguluyorum

"Sevgili, sevgili Adriano. Gerçekten de..."

İleriye atılıyorum. Bileğini yakalayıp, yaralanmamış kolumu boğazına doluyorum ve onu yere deviriyorum. Barty, kurtulmaya çalışırken nefes nefese çırpınıyor. Ama onu yerde tutmaya devam ediyorum.

Omzum ve kolum yanıyor, ama içimde yanan öfkeyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey. Elinden silahı alırken bileğini kırdığımda çıkan kemik kırılma sesi kulağıma müzik gibi geliyor.

"Daha iyi nişan almalıydın, Bartholomew!" Aramızdan bir kurşun daha geçip giderken yüzüne bağıriyorum.

Barty altımda seğiriyor. Zorlukla nefes alıyor ve gözlerime bakıyor. Sonra, o manyak sırtıyor.

"Yaptım... Ve... hedefimi vurdum. Tıpkı... planladığım gibi," diye hırıltıyla konuşuyor, altında hızla yayılan bir kan gölünün içinde yatarken.

Boynunu bıraktım. "Ne?"

Yüzündeki o saçma sırıtış daha da genişliyor. "Subklavyen ve aksiller arterleri kaçırarak kadar alçaktan. Ayrıca brakiyal pleksusu da,

sinir hasarından kurtarmak için. Yine de, çok acıtmış olmalı. Bunun için özür dilerim."

"Ne diyorsun sen?" Çenesini tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Kasten ıskaladın mı, seni aptal herif?"

"Kurtarmaya çalıştığım bir adamı öldürmek... görevimi anlamsız hale getirirdi, değil mi?" Kıkırdamaya çalıştı, ama sesi boş çıktı. "Umarım sen ve... Iris'in... birlikte... harika bir hayat sürersiniz. Ama... bundan sonra... bu kadar... pislik... olmamaya çalış."

Barty'ye bakıyorum, bu deliliği anlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Bunun için onu öldüreceğimi biliyor olmalıydı. Ama yine de yaptı mı?

"Sorun değil." Elime dokunuyor. "Birçok büyük... bilim adamı... davaları uğruna... öldü."

Vücudu bir kez daha sarsılıyor, sonra eli gürültülü bir sesle yere düşüyor.

Bartholomew Shaw sığ bir nefes alıyor ve nefesini verirken, az önce gülümseyen gözlerindeki ışık sönüyor. Geride boş bir beden bırakıyor.

"Iris," diye fısıldadı Adriano, önümde çömelerek ağızımdaki tıkaçları çıkardı. "Sorun yok, bebeğim. Güvendesin."

"Kan... kanıyorsun," diye boğuk bir sesle söylerim. Titremeler vücudumu sarsar, dişlerim takırdar.

"Önemli bir şey değil." Pantolon paçasını sıyrır ve ayak bileğindeki kınından küçük bir bıçak çıkarır. "Sana zarar verdi mi?" diye sorar, ayaklarımdaki, sonra göğsümdeki ve son olarak da bileklerimdeki bağları keserken. "İyi misin? Acaba..."—başını kaldırır, o buz mavisi gözleri benimkilerle buluşur—"bebek iyi mi?"

Ciğerlerimi havayla dolduruyorum.

Aman Tanrım! Bebeğin kendisinden olmadığını düşünüyor.

Ve hamileliğimi benden öğrenmemiş bile.

Ona hiç

söylemedim.

“Adriano—”

"Lütfen bana iyi olduğunu söyle. Yoksa, yemin ederim, kendimi kaybedeceğim."

Ona doğru eğildim, avuçlarımla yüzünü kavradım. "Ben iyiyim. Ama çok kan kaybediyorsun. Seni hastaneye götürmeliyiz..."

Ağzı benimkine çarparak nefesimi keser. Bana, bir ömür boyu açlık çekmiş bir adamın şiddetiyle öper. Bu beni başımı döndürür. Ruhumu tüketir, içimi ısıtır, her yerimde baş döndürücü bir duygu seli yaratır. Bu bir öpücükten daha fazlasıdır ve hiç bitmesini istemiyorum.

"Çok üzgünüm." Ağzıma fısıldarken sesi titriyor. "Bütün bunlar benim hatam." Yüzümün her yerine öpücükler yağdırırken eli çenemi kavırıyor. Burnum, alnım, gözlerim. "Yapmalıydım... O kadar çok şey yapmalıydım ki." Sanki uzaklaşacağımdan korkuyormuş gibi beni inanılmaz derecede sıkı tutuyor. "Tanrım, bebeğim. Çok korkmuştum. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Sandım ki... Seni kaybedeceğimi sandım. O... seni benden alacağını sandım."

Dudakları yine benimkilerde. Öpücüğü derinleştirirken eli saçlarımla arasına kayıyor. Tadı, okyanusun üzerinde doğan şafak gibi. Ve daha karanlık bir şey. Hayatımın geri kalanında sahip olabileceğim ve doyamayacağım bir şey.

"Sensiz yaşayamam, Küçük Iris. Bir gün bile hayatta kalamam. Sen benim havamsın. Güneşim. Hayat çizgim. Sensiz boğuluyorum. Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum." Hafifçe geriye yaslandı ve o canlı mavi derinlikler benimkilere kilitlendi. "Biliyorum, ben senin hak ettiğin türden bir adam değilim. Ben... iyi değilim. Ya da onurlu. Ayaklarımla dibine serebileceğin günahların listesi çok uzun. Ama... dener misin? Belki, beni sevmeye çalışır mısın? Birazcık bile olsa? Vermeye razı olduğun her şeyi kabul ederim."

Tüm kalbimle onu öperken gözlerimden daha fazla gözyaşı
Ben döküldü
i.

Aptal, aptal adam.

“Adriano—”

Aniden, o geri geri çekildi. Yüzü yüzü yüz maske
şeffaf kararlılık

kararlılık. “Ama anlamalısın... Onu öldürmek zorundayım. Üzgünüm. Muhtemelen bunun için benden nefret edeceksin, ama... Yapmak zorundayım. Risk alamam...” Eli titreyerek uzanıp avucunu karnıma koyuyor. “Çocuğunun babasının bebeğimizi kendine ait ilan etmesini göze alamam. Ortadan kaldırılması gerekiyor. Silinmesi.”

Parmak eklemlerimin arka kısmıyla yanağını okşayarak, sert yüzünü okşuyorum.

"Sen varsın," diye fısıldadım. "Başka kimse olmadı. Sadece seni seviyorum. Hem kocam olarak... hem de sessiz misafirim olarak."

O bana bakarken zaman durmuş gibi geliyor. Sözsüz. Yüzü, sanki buzda donmuş gibi, tamamen hareketsiz. Ama sonra gözlerini kırptıyor. Alındaki damar atmaya başlıyor. Ancak vücudunun geri kalanı nasıl hareket edeceğini unutmuş gibi görünüyor. Nefesini tutuyor — göğsü ne iniyor ne de kalkıyor — elinin karnımın üzerinde durduğu yere bakarken. Şok içinde ona bakarken alt dudağı titriyor. Uzun, sessiz bir dakika boyunca öylece, kıpırdamadan kalıyor.

Daha önce hiç bir insanın tam bir sessizlik içinde paramparça olduğunu görmemiştim. Ama sanırım şimdi bunu görüyorum.

"Adriano..."

“Hastaneye gitmeliyiz,” diyor boğuk bir sesle, gözleri hâlâ biraz bulanık.

"Evet," diye rahat bir nefes alıyorum. Kanıyor. Çok kan kaybediyor. "Tam bir muayene." Başını sallıyor. "Kan tahlili."

"Evet, tamam. Hemen gitmeliyiz." "Ve ultrason."

Ultrason mu? Kurşun yarası için mi?

"Bunun gerekli olacağından emin değilim..." Sağ kolunu belime dolayarak ayağa kalktığında çığlık atıyorum. "Adriano!"

"Brahms ve ekibin geri kalanı yakında burada olur. Buraya geldiğimde ona bu konumun koordinatlarını içeren bir mesaj attım," der kapıya doğru yürürken. "Bacaklarını belime dolan, tatlı ieğim. Sana doğum öncesi vitaminleri almamız lazım."

"Tamam! Şimdi bırak beni, seni aptal! Yaralandın!"

Eşiğinde durur ve öfkeli bakışlarımla karşılaşır.

Endişe. Korku. O mavi derinliklerde hâlâ büyük bir kargaşa hüküm sürüyor. "Asla, Küçük Iris," diye homurdanıyor, tam da dudaklarımı ele geçirmeden önce.

Epilog

Birkaç ay sonra

Halı kaplı zemin, uzun koridoru geçip en sondaki koyu kahverengi kapıya doğru ilerlerken ayak seslerimi boğuyor. Kapı çerçevesinin iki yanındaki süslü duvar apliklerinden gelen loş ışık, dalgalı ahşap desenini ve kapı kolunun etrafına mükemmel bir fiyonk şeklinde bağlanmış beyaz ipek kuşağı aydınlatıyor.

Kısa bir an için, yumuşak kumaşı takdir etmek için zaman ayırıyorum ve kolu çevirirken dudaklarımı yukarı kıvrıyorum. *Bazen yanlış seçimlerimiz bizi doğru yere götürür.* Gözlerimin üzerine göz bağı bağladıktan sonra, kapıyı çalarak koluna uzanıp kapıyı iterek açıyorum.

Odaya adımımı atar atmaz, yoğun bir çiçek kokusu burnumu gıcıklıyor. Maggie'ye verdiğim talimatlara uyulmuş: Hollanda'dan doğrudan ithal edilmiş bin adet kırmızı gül, en kaliteli kristal vazolara dizilmiş ve bu mekanın her yerine yerleştirilmiş. Muhtemelen birazdan ciddi bir azarlamaya maruz kalacağım. Karım gereksiz ölümlerden hoşlanmaz ve bu, kesme çiçekleri de kapsar. Ne yazık ki bu güller için, onun uğruna herhangi bir şeyi öldürmekten hiç çekinmem.

"Neredesin, Küçük Iris?"

Cevap yok.

Başımı yana eğip dinliyorum. Bekliyorum.

"Ee?" diye tekrar

sesleniyorum. Hiçbir şey.

Neden cevap vermiyor?

Sessizlik mutlak. Kendi nefesimden başka hiçbir ses duyamıyorum. Gözlerim kapalıyken karanlığa dalmış durumdayım ve etrafımdaki sessizlik ezici geliyor.

Kör
olmuşum.

Sağır.

Tıpkı *onunla tanışmadan* önceki hayatım gibi.

Cevap vermemesi üzerine içimdeki hafif panik artmaya başlıyor, ancak zihnimin derinliklerinde bunun sadece bir oyun olduğunu, bu gece onun sessiz misafir rolünü oynadığını biliyorum. Lanet göz bağını çıkarmak için elimi uzatıyorum. Ama sonra duyuyorum. Çıplak ayakların en hafif sesi. Yaklaşıyor. Ve kalbim yavaşlıyor. Sanki ritmini onun yaklaşan adımlarına uyumlu hale getiriyormuş gibi.

Fiziksel temas olmasa bile, önüme geldiğinde onu hissediyorum.

Sonunda, elime hafif bir dokunuş geliyor. Narin parmaklar benimkileri sarıyor, göz bağından uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Ah, unutmuşum. Bu kurallara aykırı. Özür dilerim."

Sessiz kahkahası gergin kulaklarıma ulaşıyor.

"Göremediğim zaman hareket etmekte senin kadar iyi değilim. Ya yüzüstü düşersem?"

Yanağımda avucunu hissediyorum, parmakları çenemin çizgisini takip edip aşağıya doğru kayıyor. Tırnaklarını boynumdan aşağıya, gömleğimin yakasına, göğüs kemiğime doğru sürüyor, sonra kravatımın düğümünün birkaç santim altında duruyor. Kravatımı tutup hafifçe çekmeden önce, yine neredeyse ses çıkarmadan kıkırdıyor.

"Tamam." Bir adım öne atıp bekliyorum.

Bir kez daha çekiyor.

Başımı sallayarak, onun sözsüz emrini yerine getirip bir adım attım.

"Ee, sessiz hanımım... Bu gece ne hakkında konuşmamı istersin?" diye soruyorum, onun beni odanın diğer ucuna götürmesine izin verirken.

Gerçi pek konuşulacağını sanmıyorum. Elini üzerimde hissettiğim anda, aletim anında sertleşti. Çaresiz bir erkeğin dayanabileceği bir sınır var. Ancak, zar zor duyulur kıkırdamalarına bakılırsa, karım çok eğleniyor gibi görünüyor, bu yüzden onu yutmadan önce doyumsuz açlığını biraz daha kontrol etmeye çalışacağım.

“Bir düşünüyim... Bu sabah Ruslarla yine eğlenceli bir toplantım vardı. Toplantı, başlamamızdan yirmi dakika geçmeden *pakhan*’ın deli kardeşini boğmaya çalışmasıyla aniden sona erdi. Tam olarak ne olduğunu anladığımı sanmıyorum, ama Belov’un garajında bir M1 Abrams tankı bulunmasıyla ilgili bir şey vardı.”

Yürürken elimi uzatıp kolunun yumuşak derisini yavaşça okşuyorum. Sanırım şimdiye kadar yatağa yarı yolda kalmış olmalıyız.

“Daha sonra Ajello ile görüntülü görüşme yaptım. Manhattan’daki ortak girişimimiz hakkında bir ay önce yapmamız gereken önemli bir konuşmadı, ama programlarımızı bir türlü uyuşturamamıştık. Bazı şartlar üzerinde anlaşmak üzereydik ki bağlantı koptu. Kısa bir süre sonra ondan bir mesaj aldım; özür diliyordu — New York Donu için nadir bir durum — ve yeniden randevu ayarlamak istediğini söylüyordu. Anlaşılan kedisi, sunucu odasındaki internet bağlantı kablосunu kemirmiş ve tüm binanın internet bağlantısını kesmiş.”

Karım adımını yarıda durdurdu. “Kedi iyi mi?” Gülümsedim. “Kedi gayet iyi, Küçük Iris.” “Oh be. Devam et.”

Kravatım yine çekildi ve yürümeye devam ettik.

“Buraya gelmek için evden çıkmadan hemen önce, COO’m ve bir doğa koruma grubunun temsilcisiyle yeni projemizle ilgili bazı endişeleri hakkında görüştüm. Ama o toplantıda eğlenceli bir şey olmadı.”

Yine durur. Yatağa yaklaşmış olmalıyız, çünkü iki eli de göğsümden yukarı kayar ve kravatımı çözmeye başlar.

"Bu sefer ne yaptın, Adriano?" Parmakları gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor. "Başka bir şirketi mi batırdın? Kâr elde etmekten başka bir neden olmadan bir sürü insanı daha mı kovdun?"

“Bugün değil.” Kendimi ona uzanmaktan alıkoymaya yeteceğini umarak yumruklarımı sıkıyorum. Bu gece onun oyununa uyacağıma söz verdim ve Iris’e verdiğim sözleri her zaman tutarım. Ayrıca irademle de gurur duyarım. Ancak bu irade, karım söz konusu olduğunda pratikte yok sayılır. Onun tek bir dokunuşu, tüm mantığımı ve özdenetimimi pencereden dışarı atmaya yeter.

“O zaman ne?” diye ısrar ediyor. “Bugün endişelenen neydi? Neyi yok etmeyi planlıyorsun?”

"Bir parça orman. Ama yemin ederim ki küçük bir alan. Çevreciler bazı yerel kuş türleri yüzünden ayaklanmışlar ve adam onların yaşam alanlarını korumakla ilgili durmadan konuşup durdu. Gerçekten, fikrimi değiştirmeye çalışırken başımı ağrıtan bir saat geçirdim."

“Başardı mı? Fikrini değiştirdi mi?”

“İzinlerini aldığımız bir projeyi birkaç lanet kuş yüzünden terk etmeyeceğim.”

“Kuşları rahat bırak, Adriano,” diye fısıldadı. “Başka bir arazi satın alabilecek paranız var.”

Kahretsin. Çenemi kapalı tutmalıydım. “O mülkün değeri üç milyonun üzerinde, bebeğim.”

“Bu... çok para.” O, başımı eğmek için kravatımın gevşek uçlarını çekerken, narin parmakları alt dudağımı okşadı. “Hayır dersin de seni daha az sevmeyeceğimi biliyorsun. Ve işine karışmak istemiyorum. Ama belki... belki bu sefer bir istisna yapabilirsin?”

“Mm-hmm... Son zamanlarda istisna talepleri artmış gibi görünüyor. Sadece bu ay on bir tane.”

"Lütfen?" diye fısıldadı dudaklarıma.

Kahretsin.

Kolumu karımın beline doladım ve ağzımı onun ağzına bastırdım.

"Bu yaptığım son istisna, Küçük Iris," diye açıkça yalan söyleyerek homurdandım.

Sonra göz bağımlı çıkarır ve karımı yatağın kenarına eğdiririm.

Bonus Epilog

"Sen bunu yapmayacaksın" —kocam yüzüme uyarıcı bir parmakla işaret eder

—"hiçbir koşulda, o delilerin sonuncusu en az on mil uzağa gitmeden bu evden çıkmayacaksın."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. “Onları selamlamamak son derece kaba olur.”

"Şu anda kütüphanemizi istila eden dokuz adamın, sayıları küçük bir ülkenin nüfusuna kolayca rakip olacak kadar çok cesetten sorumlu olduğunu biliyor musun?" Adriano kollarını bana doluyor, avuç içlerini karnıma yayarak okşuyor. "Karımın — hamile karımın — onlara yakın olmasını istemiyorum."

“Yasalara saygılı harika bir grup vatandaş gibi görünüyorlar,” dedi annem, büyük ekran televizyonunun önündeki en sevdiği koltuğundan cıvı cıvı bir sesle.

İç geçirdim.

Geçen ay, Adriano, annemin apartman binasının (ki onu aylar önce satın almıştı!) daha iyi bir şekilde değerlendirilmesi gerektiğine karar verdiği için, aramızdaki misafir evini annem için güzel bir eve dönüştürdü. *Otopark*, bahsettiği seçeneklerden biriydi. Ona çok kızgındım... Ta ki masasının çekmecesinde, binanın birçok güvenlik kuralına uymadığını belirten bir rapor bulana kadar. O raporun altında, tüm kompleksin kapsamlı onarım ve yenileme çalışmaları için bir proforma fatura vardı. Ama tabii ki, kocam başkaları için *iyi* bir şey yaptığını itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi.

Adriano, bakışlarını anneme dikti. “Gerçekten de öyle, Bayan Fabbri.” “Ve siz de onlara katıldığınızda, o ölü sayısı istatistiği değişecek

“Küçük bir ülkeden orta büyüklükte bir ülkeye, sevgili Adriano.”

“Bana olan yüksek görüşün beni şaşırtmaya devam ediyor,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Lütfen Iris’i almaya gelene kadar buradan ayrılmadığından emin olur musun?”

“Tabii. Kendi evinde karını güvende tutamıyorsan, seve seve yardım ederim.”

Kocamın boğazından tam bir hırıltı çıkar ve ben gülmemeye çalışarak elimi ağzıma kapatırım.

Adriano, annemin yeni ikametgahından çok pişman olabilir ve muhtemelen binlerce kez pişman olmuştur bile. Annem onu kızdırmaktan çok hoşlanıyor.

“Hadi ama.” Kollarımı onun kollarına doladım ve onu kapıya doğru çektim. “Bunlar senin arkadaşların...”

“Onlar benim arkadaşlarım değil!”

“O zaman iş arkadaşların. Ama hepsini buraya davet ettiğin ilk sefer bu. Beni onlarla tanıştırmazsan çok kaba olur. Özellikle de toplantın için tiramisu yapmak için o kadar zaman harcadıktan sonra.”

Adriano donakaldı. “Bana sipariş ettiğini söylemiştin.” Oh.

Utangaçça sıırttım. “Oops.”

“Yedi aylık hamilesin, Iris. Bir grup suçlu için saatlerce tatlı yapmak kesinlikle kabul edilemez.”

“Hamileyim, engelli değilim.” Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. “Senin için yaptım, çünkü ne kadar sevdiğini biliyorum. Ama paylaşman gerekecek.”

“Senin benim için yaptığın hiçbir şeyi paylaşmayacağım. Onlar marketten alınmış kurabiyeleri yesinler,” diye mırıldanır, sonra alt dudağımı ısırır.

“Beş büyük tepsi yaptım, Adriano.” “Hepsi benim.”

Gülümsüyorum. Kocam, yaptığım tüm yemeklere garip bir şekilde bağlanmış durumda.

Kendisi dışında kimsenin dokunmasına izin vermez.

"Tamam, hayatım," diye karşılık veriyorum. "Gidip merhaba diyelim."

"Tamam, hayatım," diye karşılık veriyorum. "Gidip merhaba diyelim."

Adriano tadilat hevesindeyken, evimizin doğu kanadını yeniden yaptırdı. Eskiden bana ait olan odalar ve yanındaki yatak odası, en az otuz kişinin sıkışmadan sığabileceği kadar büyük bir kütüphaneye dönüştürüldü. Ama bu dokuz adam ve kocamla birlikte, mekan kibrit kutusu gibi geliyor.

İçeri adımımızı atar atmaz Adriano durdu ve kollarıyla beni sardı. Görünüşe göre kapı eşiğinden öteye geçemeyeceğiz.

"Bratva." Kocam, poker masasının etrafındaki dört kişilik grubu işaret ediyor.

Adriano isimlerini sayarken gözlerim birbiri ardına somurtkan yüzlere kayıyor.

Pakhan Roman Petrov.

Onun "hasar kontrol uzmanı" Mikhail Orlov. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Adriano, uzun boylu, siyah saçlı adamı Pavel Morozov olarak tanıttı ve onun Bratva'nın gece kulüplerini yönettiğini söyledi, ardından masadaki son adama, çarpıcı sarı saçlı adama geçti.

"Ve bu da Belov."

Detayların eksikliğini merak ederken, Taffy yanımdan geçip odaya giriyor.

"İşte benim tatlı torunum!" diye bağırır Belov ve köpekle güreşmek için yere atlar.

"Luca Rossi, Chicago *Famiglia'nın* Don'u," diye devam ediyor Adriano, şömine rafına yaslanmış, omuz uzunluğunda saçlı adama başını sallayarak selam verirken, herkes yerde yuvarlanan ve yüz kiloluk bir cane corso'dan köpek öpücükleri alan sarışın Rus'u tamamen görmezden geliyor.

Adriano, pencerenin yanındaki koltukta kambur oturmuş, son derece sinirli görünen Don Spada'yı atlar. Bayan Zara'ya göre, Massimo, kocam ona Ruffo Enterprises'ın faaliyetlerinin gerçek boyutunu bildirdiğinde bunu pek iyi karşılamamış.

"Drago Popov, New York'taki Sırp Sendikası'nın başı." Adriano, odanın diğer tarafına, kolunun altında motosiklet kaskı olan deri ceketli adama işaret ediyor.

İki kez bakıyorum. Adamın siyah başlığının her yerinde parlak pembe kelebek çıkartmaları var gibi görünüyor ve birçoğu deri ceketine de yapıştırılmış.

Sonunda Adriano, yeni polisiye roman koleksiyonumun bulunduğu kitaplıkların yanında duran son iki adama dönüyor ve onları New York *Famiglia'dan* Don Salvatore Ajello ve onun yardımcısı Arturo DeVille olarak tanıtıyor.

"Şey... Hoş geldiniz," diyorum.

Dokuz adam da aynı anda başlarını sallıyor; Taffy'nin yanında sakın bir şekilde oturan Belov bile. Bazıları bana nazikçe gülümsemeye çalışıyor ama bu biraz tuhaf görünüyor. Ancak Rus *pakhan'ın* kardeşi, sanki dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bize sırtlıyor. Geri kalanlara gelince, etraflarını saran gergin atmosferi gözden kaçırmak imkansız.

Bu adamlar aynı odada bir arada olmaktan pek de mutlu görünmüyorlar. Gelir gelmez silahlarını teslim etmelerinin istenmesinin sebebi de bu olmalı. Adriano ve ben annemin evinden ayrılıp içeri girdiğimizde, ön kapının yanına bıraktığım sevimli sepetlerin içinde düzgünce istiflenmiş silahları gördüm. Silahlardan biri roketatar gibi görünüyordu.

“Sanırım neden hepinizi buraya davet ettiğimi merak ediyorsunuz, o yüzden kısa keseceğim. Sonra hepiniz evlerinize ve eşlerinize, benimkinden olabildiğince uzağa dönebilirsiniz.” Adriano’nun sesi, kütüphaneyi saran mutlak sessizlikte yankılanıyor gibi.

“Çoğunuzun birbirine karşı sevgisi yok. Bu oldukça açık. Ama iş dünyasında kişisel kinlere yer yoktur. Şimdiye kadar, karşılıklı düşmanlığınızı önlemeye çalıştım, çünkü her birinizle doğrudan ya da en azından kuruluşlarınızla çalışmak zorundayım.” Durakladı ve buz gibi bakışları adamların üzerinde dolaştı.

“Bu saçmalık bugün sona eriyor. Bu durum işlerimi etkiliyor ve açıkçası, her hafta bana yüklemeye çalıştığınız tüm bu saçmalıklardan bıktım artık, orospu çocukları.”

Adriano aniden Don Rossi’ye döner. “Luca, henüz bana doğrudan baş ağrısı yaratmadın, ama buradasın çünkü neyden bahsettiğimi çok iyi bildiğinden eminim. Ayrıca, Orta Batı’daki her lanet depo için benden daha yüksek teklif vermeye çalışmayı bırakırsan çok sevinirim.”

Chicago Don sadece başını sallayarak cevap verir.

Kocamın dikkati, elinde bir baston tutan iri Rus’a odaklanır. “Roman, teslimatlarına fazladan kasalar sokmak için şoförlerime rüşvet vermeyi keseceksin. Paranın karşılığını alırsın, daha fazlasını değil. Kasabınla onları korkutmak da işe yaramaz.”

Sonra göz bandı takan adama dönüyor. “Mikhail, Baba Yaga olarak gösterilmekten bıcarsan, beni ara.” Yüzünde yara izleri olan adam neredeyse gülümsüyor, ama yüzündeki sert çizgilerden bunu anlamak kolay değil.

“Ayrıca,” Adriano tekrar Roman Petrov’a yönelir. “*Birinin* sınırdan kaçak olarak geçirmek için kamyonlarımdan birinin gizli bölmesine tek seferlik bir saldırı silahı sokmaya çalıştığına dair bir rapor daha alırsam, işler iyi bitmeyecek. Senin için, sonuçta. Ya da kardeşin için.”

Rus lider dişlerini sıkar, yüzü kaynayan öfkeyle doludur. Yavaşça, Taffy'yi okşarken masumca ısıklık çalan adama doğru döner.

"Seni boğazlayacağım, Sergei," diye homurdanır Petrov.

"Oh, bu kadar abartma Roman," diye karşılık verir sarışın adam. "Ben sadece... Ah!" Bacağını ovuşturur. "Acitti!"

"Sırada kafan var," der *pakhan*, bastonunu kardeşine doğrultarak, sonra da Adriano'ya döner. "Anlaştık."

"İyi." Kocam başını salladı ve bakışlarını motorcuya çevirdi. "Sen, Drago, kayınbiraderin için yaptığım teslimatları sabote etmeye çalışmayı keseceksin. Arturo'ya giden araçlarımdan bir tanesi bile beklenmedik bir arıza yaşarsa, işimiz biter. Ve sen," Adriano başını New York'un ikinci patronuna doğru çevirir, "Drago'nun işlerine karışmayı keseceksin. Kamyonlarım karının kardeşine ait ürünlerle yüklendiğinde ortaya çıkan 'rastgele' sınır kontrollerinden bıktım. Anlaşıldı mı, Arturo?"

"Peki," diye homurdanır

İtalyan. Kocam başını sallar.

"Mükemmel."

"Peki ya ürün onun kız kardeşinin kocası içinse?" diye sordu Belov.

Herkes sarışın adamı görmezden gelir; ancak Pavel Morozov, onun koluna bir yumruk atar.

"Ajello," diye seslenir Adriano İtalyan don'a. "Eğer ekibim, iş bulmak için şirketime sızmaya çalışan başka casuslarını da ortaya çıkarırsa... Ya da diğer *La Famiglia* işlerine sızan bir casus bulunursa, Don Spada'nın onayıyla Boston Cosa Nostra'nın çıkarları doğrultusunda hareket edeceğim. Bu da, senin yöntemini kullanarak adamını ceset torbaları içinde sana geri göndereceğim anlamına gelir. Birden fazla ceset torbası içinde."

"Neden bahsettiğinizi hiç anlamadım." Don omuz silkiyor ve içkisini yudumluyor.

“Mm-hmm, tabii.” Adriano’nun bakışları odayı bir kez daha tarar, her bir adamın üzerinde kısa bir süre durur. “Kendinize gelin beyler, yoksa saçmalıklarınızı taşıyacak başka birini bulun. Bununla birlikte, bu toplantı sona ermiştir.”

Odaya ağır bir sessizlik çöker. Kocam beni yanına çeker, sonra dönüp bizi dışarı çıkarır; ülkedeki en ölümcül dokuz adamı kütüphanemizde viskilerinin tadını çıkarmaya bırakır.

Büyük fuayeye vardığımızda, Adriano, Bartholomew Shaw’ın adının yer aldığı çerçeveli diploma ve ödüllerin bulunduğu duvarın önünde durur. Bunları merhum psikiyatristin ofisinden buraya taşıttırıştır. Kocamı sık sık bu duvara sessizce bakarken bulurum.

"Onu özölüyor musun?" diye soruyorum.

"O deli herifi neden özleyeyim ki?" Cebine uzanıp telefonunu çıkarırken ses tonundaki yalanı duyuyorum.

"Tüm ekipler yerlerinde mi?" diye soruyor, bağlantı kurulur kurulmaz.

"Olumlu," diyor hattın diğer ucundaki derin bir erkek sesi. Ses tanıdık geliyor. "Az çatıda, ana kapıyı koruyor. Her ihtimale karşı."

"Kim olduğu umurumda değil, aptalca bir hareket yapan ya da beş dakikadan fazla oyalanan olursa, vurun onu."

"Anlaşıldı." Kısa cevap gelir ve ardından hat kesilir.

"O kimdi?" diye soruyorum.

"Kai Mazur. Bugün malikaneyi koruyan keskin nişancı ekibinin lideri."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bu Nera'nın kocası.

"Bir keskin nişancı ekibi mi tuttun?"

"Evet. Ve Don Luca Rossi'nin nezaketi sayesinde en üst düzey tüfeklerle donatıldılar."

"Tanrım, Adriano. Bu biraz abartılı değil mi?"

Kocam ellerini yüzüme koyar. “Hiç de değil. Senin ve bizim değerli kızımızın güvenliği söz konusu olduğunda hiçbir şey fazla değildir, Küçük Iris.” Dudaklarını dudaklarıma bastırır.

"Arkadaşlarını vuramazsın," diye mırıldanıyorum ağzına.

“Onlar benim arkadaşlarım değil,” diye mırıldanıyor, dudakları boynumun çizgisini takip ediyor.

Bonus sahne – Baba Adriano

Kollarımda huzurla uyuyan bu sevimli minik yavrudan gözlerimi alamıyorum. O kadar minik ki.

Aptal değilim. Elbette bebeklerin küçük olduğunu biliyordum. Ama kızım doğmadan önce hiç çocuk kucağıma almamıştım. Sevgili küçük kızım ilk kez bana verildiğinde, tüyler ürpertici bir korku beni neredeyse felç etti. Beceriksiz, iri ellerimle ona bir şekilde zarar vereceğimden çok korkuyordum. Şimdi bile, neredeyse iki ay sonra, onun ne kadar küçük olduğunu hâlâ tam olarak kabullenemiyorum. Ne kadar güzel.

“İşte,” diye fısıldıyorum, onu saran soluk pembe battaniyenin kenarından bir köpek kılı alırken. “Babacık, o yaramaz köpeğe bir kez daha senin yanında uyumaması gerektiğini anlatmaya çalışacak.”

Söz konusu köpek, bebeğin yatağının yanında oturuyor ve hiç de suçlu görünmüyor. Aksine, her hareketimi çelik gibi keskin bir bakışla takip ediyor. Kızımızı eve getirir getirmez, Taffy kendini onun kişisel koruması ilan etti. Yanından ayrılmıyor, onu sürekli gözünün önünde tutmakta ısrar ediyor. Hatta köpek yatağını bebek odasına taşımak zorunda kaldık.

“Artık beşikte uyumayacaksın,” diye sessiz bir sesle uyarıyorum. “Kendi rahat yerin var. Anladın mı?”

Taffy dudaklarını geriye çekerek bana keskin köpek dişlerini gösteriyor. O “gülümsemenin” ardındaki mesaj oldukça açık: *Beni oradan uzaklaştırmaya kalkışırsan, elini koparıyorum.*

Lanet olası köpek hala benden nefret ediyor. Ama umurumda değil. Önemli olan, iki kızıma da deli gibi aşık olması. Karıma ve kızıma zarar vermeye çalışan herhangi birinin boğazını parçalamaktan çekinmez. Ve bundan daha mutlu olamazdım. Ama belki de

Belov'a başka bir köpeği olup olmadığını sorabilirim. Aynı yavrulardan bir tane. Belki daha normal bir ismi olan bir tane? Ailem konusunda asla riske girmeyeceğim, bu yüzden korumayı ikiye katlamak iyi bir fikir.

Küçük Gioia kollarımda kıpırdanıyor ve ben onu nazikçe sallayarak odasında dolaşmaya devam ediyorum. Genelde derin uyur ama bazen uykuya dalması biraz zaman alır. Uykuya dalarken sesimi dinlemeyi sevdiğini keşfettim.

“Bu hafta başında babacığın çok önemli bir iş yaptı,” diyorum. “Ulaşım rotalarımızın daha da gelişmesi için hayati önemde bir iş. Sana daha fazlasını anlatacağım, ama bu bizim küçük sırrımız olarak kalmalı. Anneciğine söyleyemezsin, tamam mı? Annen bazen işleri halletme şeklimi sevmez ve bu sefer ne yaptığımı öğrenirse çok üzülür. Ve baban, annenin üzgün olduğunu asla göze alamaz. Birazcık bile. Annen herkesin mutlu olmasını ister. Babamın birlikte çalıştığı insanlar bile. Ama bu her zaman yapılacak en iyi şey değildir. Anlıyorsun, değil mi?” Gioia’nın boynundaki battaniyeyi düzeltiyorum, daha rahat etsin diye minik çenesinin altına sıkıştırıyorum.

“O işe yaramaz teyzene ne yaptığımı öğrendiğinde annenin bana ne kadar kızdığını hatırlıyor musun? O kötü cadı bunu hak etse de? Açıkçası, annene zarar verdiği için çok daha fazlasını hak etmişti. Ama senin tatlı annen bunu duymak bile istemedi ve yaptığım karışıklığı düzeltmeme söz verirdi. Sana ve annene verdiğim her sözü her zaman tutacağım, bunu biliyorsun. Ama sen ve ben, annenin üvey kız kardeşine ödetmek için başka bir yol bulmak zorundayız, değil mi?”

Kızım esniyor ve sevimli bir şekilde gıdıklıyor, sonra minik burnunu koluma gömüyor. Bu basit hareket kalbimi o kadar sıcaklık ve sevgiyle dolduruyor ki, göğüs kafesimin hepsini kaldıramayacağından endişeleniyorum.

“O çılgın yaşlı aptal gerçekten haklıymış,” diye mırıldanıyorum.

Barty’nin ölümünden altı ay sonra, kapımıza özel bir mektup teslim edildi. Mektubun posta damgası, karımı kaçırdığı günün tarihini gösteriyordu. İçinde, seanslarımızın sonunda bana sık sık söylediği, bana yönelik son aptalca sözleri yazıyordu.

Sevgili Adriano,

İnsanlar ışığa doğru çekilir. Hiçbirimiz, ruhumuzun bir parçası yas tutmaya başlamadan mutlak karanlıkta tam olarak yaşayamayız. Vücudun yıllardır sana bu gerçeği fısıldıyor. Işığa layık olduğunu nihayet kabul ettiğinde, acı sona erecek. Mesajı iletmeye artık gerek kalmayacak.

Başka bir deyişle, artık inatçı bir aptal olmadığın zaman migrenin de sona erecek.

Not: Evet, haklı olduğumu biliyorum.

Dr. Bartholomew Shaw

Çılgın herif.

"Selam." Iris yanıma geliyor. "Uyuyor mu?"

"Evet." Uyuyan Gioia'yı dikkatlice beşiğine yatırıp karımın beline kollarımı doluyorum.

"Ve cehennem köpeği görev başında olduğuna göre," sevimli çiçeğimi kucağıma alıp kapıya doğru yürürken fısıldıyorum, "daha önceki tartışmamıza devam edebiliriz, Küçük Iris. Dilimle senin güzel amcığın arasındaki derinlemesine müzakereye."

Sevgili okuyucu

Adriano ve Iris'in hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakarak diğer okuyuculara *Frozen Heart* hakkında ne düşündüğünüzü bildirirseniz çok onur duyarım.

Yorumlarınız her zaman çok değerlidir. Sadece kısa bir cümle olsa bile, bu yazar için çok büyük bir fark yaratır. Bir kitap ne kadar çok yorum toplarsa, seçtiğiniz çevrimiçi mağazada o kadar fazla görünür. Ve dürüst geri bildiriminizdeki birkaç kelime, bir sonraki kişinin Adriano ve Iris'i denemeye karar vermesine yardımcı olabilir.

***Frozen Heart* için bir yorum bırakın ([buraya tıklayın](#))**

Perfectly Imperfect dünyasından henüz ayrılmaya hazır değilseniz, ***Mafia Legacy*** serisinin ilk kitabı olan ***Beautiful Beast'i*** (ikinci nesil spin-off serisinin 1. kitabı) okumak isteyebilirsiniz.

Beautiful Beast, Güzel ve Çirkin masalının serbest bir uyarlamasıdır. Ancak bu yatmadan önce okunacak hikaye, bir kaçırılma olayını ve Vasilisa Petrova (Painted Scars'tan Roman ve Nina'nın kızı) ile Rafael De Santi (Darkest Sins'te görünen Sicilyalı) arasındaki yaş farkı olan bir aşkı içeriyor.

Beautiful Beast yayınlanmadan önce, web sitemde bulunan bonus sahne Daddy Roman'da Vasilisa ile tanışın.

Tanıtım yazısını okuyun ve Beautiful Beast'i [sipariş](#) edin – [burada](#).

Teşekkürler

Bu serinin ilk kitabını yayınlıyalı dört yıl geçtiğine inanamıyorum. Bazı yönlerden sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor, bazı yönlerden ise sanki daha dün olmuş gibi. Bu mafya dünyasında kaybolmaktan, benim onu yaratmaktan aldığım kadar keyif aldığınızı umuyorum. Ve bu karakterlerin beni olduğu gibi sizi de güldürdüğünü, ağlattığını, acıttığını, öfkeliendirdiğini ve bayılttığını umuyorum. Umarım aşk hikâyeleri, günümüzün biraz karanlık gerçekliğinden kaçabileceğiniz, en azından birkaç saatliğine de olsa, hoş ve güvenli bir sığınak olmuştur.

Sevgili okurlarım, tüm desteğiniz, her nazik mesajınız, her dürüst yorumunuz, her tavsiyeniz, paylaştığınız her sanat eseri, her sosyal medya paylaşımınız ve kitaplarımla geçirdiğiniz her an için kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Bu hikayelere olan sevginiz, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar beni onurlandırdı. Karakterlerimi hayatlarınıza kabul ettiğiniz için sonsuz minnettarım.

Hikayeler, özünde insan hayal gücünün ürünleridir. Her yazar, yazdığı kitaplara kendinden bir parça katar. Ve kapakta sadece yazarın adı yazsa da, hiçbir kitap tek bir kişinin çabasıyla dünyaya gelmez. Yayımlanan her hikayenin arkasında, okuyucuların eline ulaşana kadar geçen her adımda onu şekillendiren, güçlendiren ve daha iyi hale getirmek için cilalayan çok sayıda kişi vardır. Yalnızca başka bir insan, o ilk taslak metni alıp, duyguyu ve niyeti deneyimleyebilecek ve sayfadaki kelimelerin ötesinde hikayenin özünü görebilecek şekilde anlayabilir.

Birçoğunun yapay zekaya yöneldiği ve yaratıcı sürecin belirli kısımlarını onunla değiştirmeye izin verdiği bir dönemde, sektör profesyonellerinin değerini kabul etmenin her zamankinden daha önemli olduğuna inanıyorum. Zamanlarını, becerilerini, deneyimlerini ve içten ilgilerini kitapları hayata geçirmek için adayan gerçek insanlar. Bu yüzden bu fırsatı, Perfectly Imperfect serisinin bugün olduğu hale gelmesinde önemli rol oynayan inanılmaz

grubu yüksek sesle ve gururla kutlamak istiyorum. Ve eğer bunu okuyorsanız ve el yazmanızla ilgili yardıma ihtiyaç duyan bir yazarsanız, bu harika insanları ne kadar tavsiye etsem azdır.

Andie Edwards

Alfa okuma, geliştirme ve satır/metin düzenleme www.beyondtheproof.ca

Andie ve ben ilk kitabımdan beri birlikte çalışıyoruz ve onu işe almanın yazarlık kariyerimde verdiğim en iyi kararlardan biri olduğunu kesin bir şekilde söyleyebilirim. Andie, tanıma ayrıcalığına sahip olduğum en nazik, en güzel ruhlardan biri olmakla kalmaz, aynı zamanda inanılmaz bir profesyoneldir. Andie, geliştirme düzenlemesi konusunda tam bir ustadır. İster olay örgüsü, karakter gelişimi, duygusal akış, tempo, ister hikayenin genel akışı ve mantığı konusunda yardım etsin, rehberliği net, ayrıntılı, düşünceli ve kesindir. Ancak bağlılığı, kimsenin makul olarak bekleyebileceğinin çok ötesine geçer.

Benim asla sorgulamayı akıl edemeyeceğim şeyleri bile kontrol ediyor ("Hayır, 12 cm'lik bir kesik için üç dikiş yeterli olmaz. Zavallı adam kan kaybından ölecek. Her 2,5 cm'ye yaklaşık beş dikiş olmalı."). Zaman çizelgelerini korkutucu bir doğrulukla takip ediyor ("O 'dün' iki hafta önceydi."). Andie olmasaydı, kiraz ağaçlarım muhtemelen Kasım ayında çiçek açardı. Andie ayrıca, tutarsızlıkları nihai kitaba girmeden yakalar. Mümkün olduğunca fazla gerçekçilik sağlamak için en tuhaf ayrıntıları araştırır ("HVAC sistemini bu şekilde patlatamazsın. Şunu düşünmelisin..."). Ve ateşli sahnelere hiç girmeyeyim ("Şey, burada fazladan bir elin var. ... Adam hala tamamen giyinik. ... O pozun fiziksel olarak mümkün olup olmadığından emin değilim."). Ayrıca, yan karakterlerimin bazılarını unutma, hikaye akışını karıştırma veya bir metnin ortasında küçük detayları gözden kaçırma eğilimim var.

Neyse ki, her zaman doğru yola geri dönmemi sağlayan iyi perim Andie var.

Onun yardımı olmasaydı, kitaplarım olay örgüsündeki boşluklar, tutarsızlıklar, zaman çizelgesi ve inandırıcılık sorunları ile okuma deneyimini kesinlikle etkileyecek birçok diğer tuhaf küçük hatayla dolu olurdu. Onun çalışmaları, hikayelerimi onun katkısı olmasaydı olabileceklerinden daha güçlü, daha temiz, daha derin ve çok daha iyi hale getirdi. Gerçekten ve tüm kalbiyle elinden gelenin en iyisini yapacak, hatta bunun ötesine geçerek kitabınızın olabileceği en iyi halini almasını sağlayacak bir editör arıyorsanız, Andie tam size göre.

Anna Corbeaux

Satır düzenleme

www.corbeauxeditorialservices.com

Serinin ortasında, kitaplar gittikçe uzayıp karmaşıklaştıkça, başka birinin gözünden bakmasının faydalı olacağını hissettim. Daha çok cümle düzeyine, akışa ve kelime seçimine odaklanacak birini arıyordum. Belki biraz tuhaf gelen kısımları ya da bir paragrafın aksiyon ve duyguyu göstermek yerine fazla "anlatıcı" hissettirdiği yerleri tespit edebilecek birini. Yazıyı güçlendirmek için farklı bir kelime, daha akıcı bir ifade veya daha keskin bir cümle önerebilecek birini arıyordum. O sırada Anna'yı Instagram'da takip ediyordum ve bana "doğru" kişi gibi geldi. İçgüdülerime dayanarak onunla iletişime geçtim ve vay canına, tam da umduğum gibi çıktı.

Anna'nın İngilizceye karşı çok sezgisel bir gözü var. Düzenlemeleri metni sadece daha keskin hale getirmekle kalmıyor, aynı zamanda daha amaçlı, kesin ve etkili hale getiriyor. Anna'nın önerisiyle birkaç kelimeyi değiştirmek, tüm cümleyi nasıl yeniden şekillendirebildiğine şaşırdım. Ve daha da önemlisi, aynı iki kelimenin cümlelerin anlamını nasıl tamamen değiştirebildiğine. Yaptığı her değişiklikte birlikte, neden bu değişikliği yaptığını açıkladı ve bu, sadece o sırada üzerinde çalıştığım metin için değil, sonraki tüm metinlerim için de bana çok yardımcı oldu.

Anna ile çalışmak, kendi yazılarımı farklı bir gözle bakmayı öğretti ve özellikle dil, üslup ve olay örgüsünü gerçekten anlayan biri tarafından yapılan küçük değişikliklerin gücünü anlamama yardımcı oldu.

Anka Lesko

Yazı eleştirisi ve beta okuma

<https://amlediting.com>

Yazım eleştirisi ortağım ve beta okuyucum olan Anka, özellikle tempo, duygusal gelişim ve karakter gelişimleri konusunda hikayelerimi ince ayarlama da çok önemli bir rol oynadı. Anka, yazılarımı birkaç düzenleme aşamasından geçtikten sonra okuyor, bu yüzden geri bildirimleri bir okuyucunun bakış açısıyla oluyor. Bu bakış açısı benim için inanılmaz derecede değerli oldu. Düzenleme sürecinin bu aşamasına geldiğimde, hikayeye o kadar uzun süre uğraşmış oluyorum ki, onu net bir şekilde görmek zorlaşıyor. Anka, hikayeye taze bir bakış açısı, keskin içgüdüler ve okuyucuların karakterlerle ve onların yolculuğıyla tam olarak bağ kurmak için ne beklediklerine dair derin bir anlayışla yaklaşıyor. Hikayenin daha yoğun duygulardan fayda sağlayabileceği yerleri işaret ediyor. Bir karakterin motivasyonunun daha fazla detaylandırılması gereken yerleri not ediyor. Ortam tanımlamasının yetersiz olduğu veya fazla olduğu durumları yakalıyor. Bir sahnenin daha fazla gerilime, daha fazla netliğe veya sadece biraz daha duyguya ihtiyacı olduğunda bunu vurguluyor.

Anka'nın el yazılarım üzerinde çalışması, kitap yayınlanmadan önce son derece adanmış, detay odaklı bir editörün yanımda olması gibidir. Her zaman neyi sevdiğini ve herhangi bir şeye biraz daha ağırlık verilmesi gerekip gerekmediğini açıklar. Ayrıca, onu biraz hayal kırıklığına uğratan kısımlar, olabileceği kadar güçlü bir etki yaratamayan anlar veya onu hikayeden koparan ifadeler konusunda da dürüst olur.

Bu tür bir dürüstlük paha biçilemez, çünkü yazara kitabın yayınlanmasından önce bu sorunları düzeltme şansı verir.

Ruthie Bowles

Duyarlılık değerlendirmesi ve danışmanlık

<https://nomarketforthatbook.com/diversity-consulting-services>

Bazı konular asla sadece olay örgüsünü ilerletmek için kullanılmamalıdır. Bu konular ağırlık taşır ve bazen acı da içerir. Gerçek insanlara ve gerçek koşullara aittirler ve bir hikayeye dahil edildiklerinde, düşünceli ve özenli bir şekilde ele alınmaları gerekir.

Fractured Souls'u yazarken, Asya'nın durumunu gerçekçi bir şekilde ve hak ettiği saygıyla tasvir etmeme yardımcı olabilecek bir duyarlılık okuyucusu arayışında Ruthie ile iletişime geçtim. Ruthie'nin yardımı sayesinde hikayeyi istediğim şekilde sunabildim. Zorlu içeriğin sadece şok etkisi yaratmak veya dram yaratmak için dahil edilmiş gibi görünmemesini, bunun yerine gerçekçi deneyimleri ve bunları yaşayan karakteri şekillendiren sonuçları göstermesini sağlamama yardımcı oldu. Onun içgörüsü, hikayenin bu kısımlarına daha fazla farkındalık, şefkat ve sorumlulukla yaklaşmamı sağladı. Ruthie'nin rehberliği ve metne gösterdiği özen için çok minnettarım.

Ruthie, çeşitli konularda yardımcı olabilecek, kendini işine adanmış bir duyarlılık okuyucusudur. Ayrıca kitapları seslendiriyor ve bu konuda da harika.

Yvette Rebello

Düzeltilme

<https://yreditor.com>

Yvette, şimdiye kadar tanıdığım en harika düzeltmen. Profesyonel, dakik, zeki ve o kadar çok şeyi yakalıyor ki, bazen bir yerine altı çifti gözü mü var diye merak ediyorum. Önceki tüm düzenleme aşamalarında bir şekilde gözden kaçan tüm o küçük, sinside detayları fark ediyor. Ancak işi düzeltmenlikten öteye geçiyor. Birkaç kez, diğer herkesin gözünden kaçan olay örgüsü sorunlarını da işaret etti ve bana yayınlanmadan önce bunları düzeltme şansı verdi. Bu tür bir dikkat inanılmaz derecede nadir ve değerlidir.

Yvette ile on iki kitabımda çalıştım ve onunla daha pek çok kitapta çalışmaya devam etmekten mutluluk duyarım. Manuskrİptim için son kontrolü yapan kişinin o olduğunu bilmek bana çok değerli bir iç huzur veriyor.

Manuela Soriani & Gabriele Zibordi

Karakter illüstrasyonları/kitap sanatı

manuelasoriani@gmail.com & gabriele.zibordi@gmail.com Manuela

ve Gabriele, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kitap sanat eserlerini yaratıyorlar. Bugüne kadar onlardan düzinelerce illüstrasyon sipariş ettim

, dürüstçe söylemek gerekirse en sevdiğimi seçemiyorum. Hepsini seviyorum. Her biri, karakterlerimi sihirli, duygusal ve kafamdaki vizyona sadık bir şekilde hayata geçiriyor. İkisi de inanılmaz yetenekli sanatçılar ve birlikte çalışmak harika. Dikkatle dinliyorlar, en küçük ayrıntılara özen gösteriyorlar ve yazdıklarımı muhteşem sanat eserlerine dönüştürmek için her zaman ellerinden geleni yapıyorlar.

Karakterlerini, işini seven ve fikirlerinize ve hayal gücünüze saygı duyan gerçek

—işini seven ve fikirlerinize ve hayal gücünüze saygı duyan gerçek sanatçılar. Perfectly Imperfect serisi için yaptıkları illüstrasyonları görmek için lütfen web sitemdeki [“Kitap Sanatı” sayfasını](#) ziyaret edin.

Deranged Doctor Design

Kapak tasarımı ve markalaşma

www.derangeddoctordesign.com

AI tarafından oluşturulan sıradan kapaklara sahip kitaplarla giderek daha fazla doymuş hale gelen bir dünyada, birçok yazarın değer verdiği şeylere —insan hayal gücü ve becerisi— değer veren yaratıcı ortaklara sahip olmanın önemli olduğuna inanıyorum. Ruhsuz makineler veya yazılımlar değil, gerçek insanlar tarafından geliştirilen sanatsal çalışmalara inanan kişilerle çalışmayı tercih ediyorum. İş daha hızlı bitirmek için kestirme yollara başvurmeyan insanlar. Hikayelerin insan yazarların kalplerinden ve zihinlerinden çıktığını ve

yayınlanan kitaplarının da aynı özen, yaratıcılık ve düşünceyle yaratılmış göz alıcı kapakları hak ettiğini anlayan insanlar.

Deranged Doctor Design ekibi, Perfectly Imperfect kitaplarının kapaklarına dair vizyonumu hayata geçirmeye yardımcı oldu; her birini benzersiz, tanınabilir ve serinin dünyasıyla derin bir bağ içinde hale getirdi. Bu, kitapların hem orijinal (yani eller) hem de alternatif (yani çiçekler) baskıları için olduğu kadar, kutu set koleksiyonları için de kesinlikle geçerlidir. Buna ek olarak, tüm bunları bir araya getiren, yazar markam için güçlü bir görsel kimlik de yarattılar. Olağanüstü tasarımları, okuyucuların durup daha yakından bakmalarını ve kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinmek istemelerini sağladı.

Serinin başarısının büyük ölçüde, DDD grafik sanatçıları ekibinin şaşırtıcı çalışmalarına, yeteneklerine ve otantik ve insan eliyle yapılmış gibi görünen ve hissedilen kapaklar tasarlamaya olan bağlılıklarına atfedilebileceğine inanıyorum. Bu çabalar ve sanat eserleri, okuyucularla anında duygusal bir bağ kurulmasına yardımcı oldu ve onları kitap kapaklarının ötesindeki hikayeleri keşfetmeye yönlendirdi; bunun için inanılmaz derecede minnettarım.

Burada adı geçen herkese:

.

Zamanınız, özeniniz, sabrınız, yetenekleriniz, dürüstlüğünüz ve hikayelerime olan inancınız için teşekkür ederim.

benim gözümde kaçanları fark ettiğiniz, sorgulanması gerekenleri sorguladığınız,

bana meydan okumanız, tüm bu süreçte beni desteklemeniz ve okuyuculara elimden gelen en iyi kitapları sunmama yardım etmeniz için teşekkür ederim.

Ve okuyucularıma, burada olduğunuz ve değerli zamanınızı bu karakterlerle geçirdiğiniz için bir kez daha teşekkür ederim. Bu seri, yazmayı sevdiğim için doğdu. Ama devam etti, büyüdü ve

hayal ettiğimden çok daha büyük bir şeye dönüştü çünkü siz onu okumayı sevdiniz.

Teşekkürler!

*Sevgilerimle,
Neva*

Yazar Hakkında

Neva Altaj, yaralı anti kahramanlar ve onlara aşık olan güçlü kahramanlar hakkında ateşli, çağdaş mafya romanları yazıyor. Kadınları için dünyayı yerle bir etmeye hazır, çılgınca kıskanç ve sahiplenici alfa erkeklere karşı zaafı var. Hikayeleri tutku ve beklenmedik dönüşlerle dolu ve her seferinde mutlu son garantisi var.

Neva, okuyucularından haber almayı çok seviyor, bu yüzden

çekinmeden ona ulaşabilirsiniz: Web sitesi: www.neva-altaj.com

Facebook sayfası: <https://www.facebook.com/neva.altaj>

TikTok: www.tiktok.com/@author_neva_altaj Instagram:

www.instagram.com/neva_altaj

Amazon Yazar Sayfası: www.amazon.com/Neva-Altaj

Goodreads: www.goodreads.com/Neva_Altaj

* * *

FB Okuyucu Grubu “Neva Altaj”ın Mükemmel Olarak Kusurlu _____
Okuyucuları” ([buraya tıklayın](#))

Haber bültenime abone olun ([buraya tıklayın](#)).

Bonus Sahneler ([buraya](#)
[tıklayın](#)) Kitap Sanatı
([buraya tıklayın](#))

İçindekiler

[Lisans Notları](#)

[İçindekiler](#)

[Mükemmel Bir Şekilde Kusurlu Okuma Sırası ve](#)

[Klişeler İthaf](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[24. Bölüm](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Epilog](#)

[Bonus Epilog](#)

[Bonus sahne – Baba Adriano](#)

[Sevgili okuyucu Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

